

Giới thiệu Nhật Ký Bá Chủ Học Đường

Thể loại: Trùng sinh hiện đại

Convert: ngocquynh520

Editor: Cà Rốt Hồng

Độ dài: 78 chương + 3 Ngoại truyện

Doãn Manh khê mờ mắt sau giấc ngủ, nhưng điều khiến cô giật mình chính là bản thân cô đã quay trở về thời cao trung, một nơi đầy Nam thần...

Thời điểm cô ở cao trung đều cảm thấy xung quanh mình là một đám gấu con, lên đại học lại thấy dù ở cao trung đám trẻ kia vẫn là hết sức nghịch ngợm nhưng nam thần vẫn có, vào xã hội lại cảm thấy chất lượng vẫn không thể sánh bằng môi trường đại học...

Cho nên chính vì thế cô mới trở lại vườn trẻ sao??? 【lầm rồi】

P/S: Post văn án đặt gạch trước. Do văn án hơi ngắn nên mình trích dẫn một nhận xét của một bạn đọc về truyện để các bạn hiểu rõ hơn về truyện nhé:

Truyện đọc nhẹ nhàng thoải mái, nữ chính sống lại vào đầu lớp 10, đời trước thời cấp 3 của cô không được vui lắm, chủ yếu do cô này may mắn thi vào trường này, không quen bầu không khí học tập ở đây nên thành tích không tốt, quan hệ với bạn học cũng không thân, tính tình có chút âm trầm, bây giờ nữ chính quyết tâm làm bá chủ học đường, cùng bạn học chơi đùa, giúp đỡ nhau tiến bộ... đại khái là ôn lại một lần thanh xuân cùng bù lại tiếc nuối thời trẻ thôi.

Nam chính là thiên tài, cực kì thông minh nhưng không chăm học. Trong lớp thì cứ ngủ với chơi game, bài tập không làm nhưng đến kì thi thức đêm học vẫn thi được hạng nhất. Nam chính thích nữ chính trước, dùng nhiều thủ đoạn để theo đuổi nữ chính. Cậu này gan lớn, biết cô chủ nhiệm đang đứng gần đó mà cũng dám tỏ tình (nữ chính quay lại thấy cô chủ nhiệm suýt nữa sợ khóc). Mà nam chính công khai yêu sớm cũng không thấy cô nào quản, một phần vì nam chính quá thông minh = _ =, một phần là hi vọng nữ chính có thể quản nam chính, đốc thúc nam chính học tập.

Nói chung truyện đọc được, các nhân vật chính và phụ đều dễ thương, đề cử mọi người đọc!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

(*) Cao trung: cấp 3

(*) Sơ trung: cấp 2

(*) Học Bá: là một từ trên mạng, dùng để chỉ người vừa thông minh, vừa chăm chỉ và có thành tích học tập vô cùng xuất sắc.

Doãn Manh mở mắt, bên tai truyền tới tiếng giày cao gót đập trên đất "Lộc cộc", ngược mắt lên nhìn, phía trên có một người phụ nữ đeo mắt kính nhoài người trên bục giảng, phân bài thi, thỉnh thoảng đẩy mắt kính trên sống mũi một cái.

Cô ngủ hoàn toàn mộng lung, ý thức vẫn còn dây dưa cùng Chu công, mơ hồ thấy rõ sự vật trước mặt, để ý nhưng cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Ai đây?

Đợi một chút, tại sao lại quen thuộc như vậy? Đây, đây là phòng học! Đây hẳn là phòng học?

Người phụ nữ kia nhìn thấy bộ dạng Doãn Manh vốn đang ngây ngốc, bỗng trợn to hai mắt. Liền nhếch miệng lên nói: "Nhanh viết đi." Nói xong nhìn đồng hồ phía sau phòng học một chút, quay về phía bạn học cả lớp lớn tiếng nói: "Còn năm phút nữa thu bài thi! Gia tăng tốc độ lên!"

Bên tai cô truyền đến một loạt tiếng động rì rầm, tiếng kéo đẩy bàn học lộn xộn.

Bài thi? Đây là cuộc thi? Doãn Manh thẳng đờ cúi đầu xuống, nhìn về phía đồ vật trước mặt cô, một tờ bài thi vật lý.

" Bài thi trắc nghiệm vật lý đợt 1 năm nhất Trường Cao trung Thất Trung thành phố B "

Phần tên họ kia đã được điền hai chữ xinh đẹp: Doãn Manh.

Đây là bài thi của cô! Cuộc thi Cao trung? Đầu óc của cô bỗng nhiên mông lung, nhìn quanh bốn phía, nghiễm nhiên là trường hợp học sinh đang nghiêm chỉnh dự thi, học sinh cao thấp, cầm viết viết loạt xoạt, tạo thành đối lập hoàn toàn với Doãn Manh đang ngây ngẩn.

"Cộc cộc"

Doãn Manh run lên, ngẩng đầu nhìn thấy cô giáo cầm bút bi màu đỏ đứng trước mặt gỗ bàn của cô, trên mặt cũng không nghiêm túc, cười nói: "Ngán người cũng không có chúa cứu thế tới đây làm bài thi giúp em đâu."

Cô cúi đầu nhìn, phần lớn bài thi vật lý kia đã sớm được chữ viết chỉnh tề lấp đầy. Không sai, đây là chữ viết thời cao trung của cô.

Cô giáo vừa nói dứt lời với cô xong, lại đạp giày cao gót đi về phía bục giảng.

Lúc này Doãn Manh mới cẩn thận nhìn trang bài thi. Khắp trang bài thi đã được cô điền xong rồi, cũng không biết có đúng hay không, chỉ còn lại một câu cuối cùng:

16. Cái nào dưới đây là bộ dạng giáo viên vật lý:

a. (●"●)

b. (w')

c. = _ =

d. (""')

Ặc! Đề quái quỷ gì đây! Bỗng nhiên, nét mặt này = _ = bỗng gọi đến ký ức đã đóng băng của cô, đây, đây thật sự là trường cao trung của cô!

Giáo viên vật lý chẳng phân biệt được bằng trắc giảng bài vĩnh viễn làm cho người ta buồn ngủ, vẻ mặt như thế này = _ =, nhưng nội tâm lại thích làm ra vẻ dễ thương, đề ra cuối cùng bao giờ cũng liên quan đến cuộc sống của bọn họ không liên quan chút nào đến đề vật lý.

Doãn Manh cười không nói, quả quyết viết lên chữ C rồng bay phượng múa.

Tiếng chuông vang lên, cô giáo thản nhiên đi xuống bục giảng, chỉ huy mọi người có trật tự truyền bài thi từng người ra. Tiếng bàn xô đẩy, tiếng nói chuyện rì rầm của các bạn học, tạo thành tiếng ồn ào nhưng hòa âm đầy sức sống. Cô nghĩ, cô giám thị này chính là cô chủ nhiệm của cô —— cô Lý.

Bàn phía sau cầm một sấp bài thi vỗ vào bả vai Doãn Manh. Cô vội vàng đưa tay cầm lấy bài thi, nộp cho giáo viên.

Không sai, thấp lùn như cô, ngay từ đầu cao trung đã ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Bên cạnh tất cả đều là tiếng các bạn thảo luận về đề thi: "Nè? Cậu nói câu đó như thế nào! Xong rồi tớ và cậu không giống nhau ah, thi rớt xong đời!"

"Cái gì? Chọn b? Làm sao có thể cậu xem nè ba la ba la."

"Ôi trời bài thi lần này tại sao ra khó như vậy ah! Thầy Đoàn bình thường nhìn dễ nói chuyện thế nào lại ra đề như vậy ah!"

"Ha ha! Đúng rồi cậu điền câu cuối cùng sao? Tớ nghĩ là có thể chọn c không biết thầy có thể không chia cho a hay không ah 23333333."

.....

Toàn thân Doãn Manh run lên, đây là, đây đúng là thời cao trung của cô! Cô trở lại?

Sẽ không sai, đây là tuần đầu tiên cô vào cao trung. Cô trở lại thời cao trung của mình.

Sơ trung cô chỉ học ở trường học bình thường, bởi vì trong kỳ thi lên cao trung cô thi trên 50 điểm, lập tức vào được trường cao trung tốt nhất thành phố B —— Thát Trung.

Từ đó, cô liền tiến vào một cái thế giới hoàn toàn xa lạ. Học bá đi khắp nơi, học thần nhiều như chó. Giáo viên cũng đều là người đứng đầu ngành tới dạy, dẫn đến lúc đầu Doãn Manh cũng không thích ứng với môi trường, sau ba năm xem các loại sách dung tục lại trở về cái thế giới bản thân mình quen thuộc kia.

"Đùng!" Sau bàn từ phía dưới cái ghế, dùng sức đá cô một cái.

Doãn Manh sợ hết hồn, tức giận quay đầu lại vừa muốn mắng mấy câu, lại thấy một cái mặt vô tội, chỉ chỉ phía dưới: "Bút rớt rồi, nhặt dùm."

Lâm Kha. Cô có chút ngây ngẩn.

Người này đòi trước làm bạn ngồi phía sau cô một năm, lại chỉ nói với cô một câu duy nhất, đó chính là: "Bút rút rồi, nhặt dùm."

Lúc ấy tính tình cô âm trầm, bước vào một trường cao trung xa lạ, càng thêm đắm chìm vào trong thế giới của bản thân không thể thoát ra được, đối với bên ngoài hoàn toàn vô biểu cảm, đương nhiên sẽ không có ai giao thiệp nhiều với cô.

Mà cô lại nhớ tới Lâm Kha, đó cũng bởi là vì, sau khi cậu ta tốt nghiệp quá nổi danh.

Hiện nay, Lâm Kha vẫn là chủ lùn dầy thì muộn.

Có muốn ôm bắp đùi hay không? (●`●)

Trong lòng Doãn Manh còn chưa có tính toán xong, phía dưới cái ghế lại bị đập một đập: "Nhặt giúp á?"

Cái ghế Doãn Manh bị đá rung lên một cái, đứng lên khỏi ghế phần nộ trừng cậu ta một cái, ôm bắp đùi cái con quý, thẳng nhóc thối!

Cầm bút lên tức giận đùng đùng ném cho Lâm Kha. Bên kia Lâm Kha nhận bút qua quýt nói một câu: "Cảm ơn." Một đám nam sinh phía sau vọt tới, tiếng cười nói vui vẻ, ôm trái bóng rổ kẻ vai sát cánh rủ nhau đi chơi.

Giờ ra chơi. Chung quanh trống rỗng, chỉ có Doãn Manh và một nữ sinh ngồi chềch phía sau cô, nữ sinh soi vào gương, không ngừng hý hoái tóc hai bên đầu.

Doãn Manh tiến lên bắt chuyện, câu đáp lại cũng là câu có ích: "Cái đó, xin hỏi tiết sau là tiết gì?"

Cô bé kia quay đầu lại, mặt mày cong cong, một cô bé khá đáng yêu: "Hóa học."

Giọng nói cũng mềm dẻo, làm cho Doãn Manh bỗng dưng tràn đầy hảo cảm với cô bé: "Cảm ơn nhé. Nghỉ giải lao rồi, cậu không đi ra ngoài tản bộ một chút sao?"

Trải qua xã hội, Doãn Manh không còn là học sinh ngây thơ thuần chất, đã sớm học được làm thế nào thích ứng hoàn cảnh, nhìn người làm việc, khôn khéo chu toàn, thủ đoạn khơi chuyện bậc này đã luyện được đến trình độ thuần thực. Thế giới này bất luận là nơi nào, chân thành đối đãi với người, lại thêm chút kỹ xảo, dưới tình huống đối tượng không phải là người khôn ngoan không lường được, thì luôn có thể được đáp lại bằng lễ nghĩa.

Huống chi, hiện tại cũng chỉ mới vừa tựu trường lớp mười, phần lớn mọi người đều còn chưa quen thuộc, trả lời cũng là hành động bình thường.

Qua nhiên cô bé kia mắc câu, nói cười trò chuyện riu rít, trên căn bản đều là cô ấy nói, Doãn Manh lại châm thêm lửa, mấy câu qua lại hai người liền quen thuộc, cô biết cô bé này gọi là Trần Tư Đình.

Tiểu mỹ nữ Trần Tư Đình là từ sơ trung Thất Trung lên, biết rất nhiều bạn học, nhưng nữ sinh quan hệ tốt đều không phân đến lớp một, dẫn đến hiện tại lạc đàn rồi. Trong lời nói của em gái này tiết lộ ra rất nhiều tin tức, chẳng hạn như sắp tới vị hiệu trưởng già không có chí tiến thủ trong trường về hưu, hiệu trưởng mới là một người du học về, đang định mạnh mẽ dứt khoát chuẩn bị cải cách, hệ thống lại đường lối giáo dục.

Cái này thì cô biết, sau khi vị hiệu trưởng kia đến cải cách lung tung một chập, ban hành chính này cũng không kéo dài bao lâu, năm lớp 11 vui tai vui mắt nó đã trở thành ban quy chế.

"Sao thế, cậu từ trường nào thi lên vậy?" Trần Tư Đình rặng rặc một tiếng khép lại cái gương nhỏ, bỏ vào trong học bàn, chuyên tâm trò chuyện với Doãn Manh.

"Không nổi danh lắm, trường sơ trung Bích Thủy." Doãn Manh nói.

Trần Tư Đình cười một tiếng: "Vậy nhất định là cậu học rất giỏi á! Từ bên ngoài thi vào Thất Trung điểm số rất cao!"

"Không có đâu, chỉ là vận khí tốt thôi." Doãn Manh giả vờ không nhận, thật ra thì trong lòng mình biết, cô cũng không chỉ là vận khí tốt ah! Mà là tốt đến bất ngờ!

Mới gặp đã thân trò chuyện cùng Trần Tư Đình một hồi lâu, lưu lại số điện thoại, chuông vào học vang lên, cửa rầm rầm ồn ào bạn học chen chút đi tới, hai người ngồi về chỗ của mình.

Tiết Hóa học thầy Liêu ôm sách Hóa học đi vào, mở hình chiếu ppt ra, hình ngoài màn hình là ngọn núi: "Mở sách trang 31."

Hóa học cao trung của cô vốn không tốt, hiện tại càng quên hết sạch. Cao trung kiếp trước, cô hoàn toàn là học vụn đi nhằm vào địa bàn của học bá, lớp 11 chọn ban khoa văn mới vớt vát tốt nghiệp được, thi lên một trường đại học không có danh tiếng gì.

Doãn Manh lại bắt đầu đi vào cõi thần tiên, việc cấp bách nhất bây giờ của cô không phải là nghe giảng, mà là hiểu rõ ràng rốt cuộc như thế nào lại trở về thời cao trung, cảnh trong mơ cũng không thể chân thực như thế.

Thật sự là vừa quen thuộc vừa xa lạ, học sinh mới vừa thi cấp ba xong được thả lỏng, chơi một kỳ nghỉ hè tính tình còn chưa định thần lại, trong lớp học không bao lâu liền ngồi không yên. Trước phòng học bởi vì có giáo viên trấn giữ, nên vẫn yên lặng nghe giảng, hàng sau đã vô cùng xao động, thậm chí Doãn Manh đã nghe thấy tiếng các nam sinh lướt psp (máy chơi game cầm tay) bùm bùm.

Thầy Liêu dạy Hóa cũng không phải là giáo viên dễ tính, cảm thấy chung quanh ồn ào, biết hôm nay cần phải chấn chỉnh lại, cầm cục phấn xoay đầu nhìn bốn phía để xem thử nên lấy người nào khai đao.

Một đám nhóc con vẫn không biết đại họa lâm đầu, còn đang co đầu rút cổ trên ba phần mẩu đất của mình ra sức bấm. Doãn Manh thấy giáo viên hí hóp mắt quan sát, lập tức ngồi thẳng lên, ra vẻ "Em đang nghiêm túc nghe giảng". Quả nhiên tầm mắt của thầy Liêu sượt qua từ trên đỉnh đầu của cô, rơi vào trên mặt Lâm Kha ngồi ở phía sau cô.

Lâm Kha cũng không phải là học bá.

Nhưng cậu ta là học thần.

Học bá và học thần tuy nói chỉ sai một chữ, nhưng ý nghĩa sai lệch quá nhiều. Học bá còn có thể xưng là người, là bởi vì học bá vẫn là người phàm, biết rõ một nguyên tắc, cần phải nắm vững một lượng bài tập lớn mới có thể thi được điểm cao, ghép lại là chăm chỉ.

Mà học thần, có một chữ thần, dĩ nhiên là bởi vì đầu óc không phải là người thường. Luôn có một số người, chỉ cần biết rằng có một nguyên lý được công nhiên bày tỏ, một đề bài đều không cần làm cũng biết như thế nào suy một ra ba, loại người như vậy. Tục xưng là: thiên tài.

Mà Lâm Kha, lại là một người trong chủng tộc hiếm thấy đó.

Mà cậu bé Lâm Kha kia đang hí hoái chơi trò chơi lái máy bay còn đang muốn cho máy bay cất cánh nên ra sức bấm psp ở hàng ghế sau, bị cục phấn của thầy Hóa phan trúng ót.

Ngay lập tức cả lớp rơi vào yên lặng(°o°)!

Thầy Liêu phát uy rồi! Một trận tiếng động lộn xộn cất máy chơi game vào mở sách ra vang lên.

Lâm Kha khạc vô đầu phụng trong miệng ra, rút tai nghe ra. Lão đảo đứng lên, cổ gồng nâng bản mặt nghiêm trang nhìn về phía thầy giáo.

Thầy Liêu thấy hiệu quả không tệ, dùng thước gõ gõ tấm bảng đen, hài lòng ngẩng đầu, cao giọng nói:"Trả lời câu hỏi trên bảng đen!"

Molybdenite (MoS₂) là quặng Molypden nặng nhất, nó ở 130c, áp suất 202650pa, phản ứng cùng dung dịch có tính chất kiềm thì:

- Molypden đi vào dung dịch như molybdate (moo42).

(1) Lưu huỳnh cũng bị oxy hóa trong dung dịch trong phản ứng trên. Ghi lại phương trình bình phương tương ứng với phản ứng trên.

Dù là thiên tài, sinh ra là có thể biết 1+1=2, đương nhiên anh ta cũng không thể nào biết sau câu ngạn ngữ là cái gì, trừ phi anh ta được chuyển kiếp. Cũng giống như vậy, Lâm Kha không có xem sách không có học bài còn không nghe giảng, biết phương trình bình phương tương ứng với cái này thì có quý!

Huống chi trước đó học thần Lâm Kha vừa mới chịu đựng thức cả một đêm ôn bài thi, trong ngày thường học cái gì hai mắt hoàn toàn mù tịt. Dù trâu bò thế nào, cũng không thể ngay tại chỗ hóa thân thành Lavoisier.

Bộ dạng học hành cả lơ phát phơ như thế, cũng là nguyên nhân vì sao cậu ta không vào ban thực nghiệm, mà vào ban phổ thông giống Doãn Manh. Không sai, sau khi cậu ta thi cấp ba xong liền đi ra ngoài chơi, không có tham gia cuộc thi phân ban (∇) .

Thật ra thì vận số của cậu ta thật là quá kém, từ trước đến giờ giáo viên Thất Trung đều coi mờ, chính sách quen thuộc từ trước tới nay luôn là chỉ cần người có điểm số cao, hành vi không quá phạm, quản anh đi học có nghe giảng hay không. Mà mới vừa tựu trường một tuần lễ, giáo viên kể cả bạn học cũng chưa thăm dò rõ ràng, tổng cộng chỉ có một bài thi nhỏ môn vật lý mới vừa rồi kia, làm sao mà biết người nào học giỏi người nào học kém.

Hành động ngông cuồng của Lâm Kha bị bắt ngay tại chỗ. Lập tức chỉ có thể sững sờ đứng tại chỗ, mặt dày suy nghĩ làm thế nào tránh thoát một kiếp này.

Doãn Manh thấy Lâm Kha mặt ử mày ê, trong lòng thầm dễ chịu, cho cậu đắc chí, thấy ngu chưa?

Một lát sau, thấy cậu ta ấp a ấp úng, trong lòng không khỏi có chút ưu tư, cô và một đứa nhóc so đo cái gì ah? Quên đi, giúp cậu ta một chút cũng không sao, nhưng tuy là nói như vậy, Doãn Manh lật một đồng công thức trong sách xong cũng không biết cái nào. Có lòng không đủ lực, chó khoa văn làm sao có thể thuộc công thức..... Lâm Kha tự mình bảo trọng đi!

Lật sách rào rào, đột nhiên Doãn Manh phát hiện ra trong "Sách giáo khoa bài giải và các tài liệu giảng dạy toàn tập Vương Hậu Hùng biên soạn" của mình vừa khéo có ví dụ mẫu này!

Bài giải:2mos2+9o2+12oh=2moo42-+4so42-+6h2o

Hoặc 2mos2+9o2+12naoh=4+4na2so4+6h2o

Doãn Manh:Σ(；π°)!!! Tuyệt vời!

Cô vội vàng cấp tốc viết công thức xuống, đứng đứng lên phía trước hộp đựng bút, làm bộ như lơ đãng nghiêng người sang một bên.

Lâm Kha cũng không phải là kẻ ngu, thị lực của mắt là 2. 0, lập tức liếc tới tờ giấy phía trước hộp bút của Doãn Mạnh. Cậu ta lập tức khí định thần nhàn, nắm chắc phần thắng đi tới, cầm phần lên "Xoạt xoạt xoạt" âm vang có lực viết ở trên bảng đen.

Thầy Liêu nhướng mày: "Về chỗ đi, Lâm Kha viết rất đúng." Nói xong trong lúc Lâm Kha trở lại chỗ ngồi, hồ nghi lướt một vòng bên cạnh cậu ta, đáng tiếc Doãn Mạnh đã sớm có dự kiến trước thủ tiêu chứng cứ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Lâm Kha an toàn ngồi xuống, quay về phía các bạn nam hàng phía sau nháy mắt một cái. Quay đầu lại nhìn thấy khung xương nhỏ gầy phía sau lưng của Doãn Mạnh, gãi gãi sau ót, muốn nói cảm ơn nhưng Doãn Mạnh không quay đầu lại.

Mỗi lớp đều không thiếu nam sinh và nữ sinh thân nhau, truy đuổi đùa giỡn một hàng dài. Nhưng Lâm Kha, chưa bao giờ là loại người này. Cũng không phải nói là cậu ta nhìn thấy nữ sinh miệng liền vụng về nói lắp, mà là trong lòng cũng không có ý thức rõ ràng về giới tính.

Trong lòng đối với Doãn Mạnh, nhiều hơn nữa chỉ là "Bạn học ngồi ở trước mặt" mà không phải là "Em gái". Cho nên, hành động ngày thường cũng chỉ coi cô như NPC mà không phải là nhân vật có thể tiến công chiếm đóng.

Mà vừa rồi Doãn Mạnh giúp cậu ta, nếu là nam sinh, có lẽ cậu ta sẽ khoắc tay lên vai đi lên sân thượng nói hai ba câu là thành anh em, nhưng cô..... Không nói chuyện đã lâu, nhận biết về giới tính vốn ít ỏi trong đầu của Lâm Kha cho cậu ta biết loại sinh vật em gái này, là yếu đuối, tính tình thật tốt, giúp đỡ, cũng có thể là do cậu ta đang trong lúc nguy nan.

Vì vậy trong lòng Lâm Kha không khỏi có chút không được tự nhiên, mặt hơi đỏ lên, dùng đầu bút chọt phía sau Doãn Mạnh một cái.

Doãn Mạnh quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt cảm kích của nam sinh, tiếp đó miệng cô nhếch lên, tàn nhẫn bóp chết chút ảo tưởng vừa mới nhóm lên trong lòng Lâm Kha từ trong trứng nước: "Ha ha, trước đó nhìn đầu óc cậu không tốt, không cần cảm ơn."

Tiểu nam sinh bị chẹn họng sưng sốt, vẻ mặt thay đổi vô cùng khôi hài, Doãn Mạnh phát phát tay, trong lòng cười hô hố.

Trong thời gian còn lại không có ai dám lơ đãng, từng người đều nghiêm túc nghe giảng cho đến khi tan tiết. Tiếng chuông vang lên, trong phòng học mới nháo động.

"Chào cò chào cò, giáo viên tập hợp bên ngoài!" Ủy viên thể Trịnh Gia Thạc đứng lên vỗ vỗ tay, mấy nam sinh nể mặt thu dọn xong bàn học rồi rít đi ra ngoài. Doãn Mạnh để bình nước xuống, quay đầu lại liếc mắt nhìn Lâm Kha đã khôi phục lại thái độ bình thường. Tiểu nữ nữ Trần Tư Đình đã đứng ở trước mặt cô.

Tình hữu nghị của các nữ sinh tuổi dậy thì từ trước đến giờ cũng không thể dùng khoa học giải thích được, ngày đầu tiên gặp mặt hợp ý, khoản thời gian sau này sẽ nghiễm nhiên biến thành couple, ra vào có đôi có cặp, đi về sinh cùng cùng đi.

Hiển nhiên Trần Tư Đình cũng là loại hình này. Doãn Mạnh vui vẻ chịu đựng, thuận nước đẩy thuyền khoắc lên cánh tay Trần Tư Đình, hai người nhìn nhau cười một tiếng, đi theo dòng người đi ra sân thể dục.

Không giống với Doãn Mạnh, Trần Tư Đình là học sinh cũ trôi qua sân trường này 3 năm (vốn học sơ trung chính hiệu). Dọc theo đường đi các nam sinh nữ sinh đã trải qua một kỳ nghỉ có quen biết với cô bé đều rồi rít đầy nhiệt tình chào hỏi với cô bé, Trần Tư Đình đáp lại thành thạo, bộ dạng nghiễm nhiên là thiếu nữ đương thời.

Nhìn thiếu niên thiếu nữ tràn đầy sức sống, tất cả đều thiên chân vô cùng tốt đẹp. Trong lòng Doãn Mạnh bỗng nhiên sinh ra ảm áp.

Một nam sinh vóc dáng cao hơn các học sinh khác một cái đầu, đột nhiên từ bên kia chạy đến áp vào bên cạnh Trần Tư Đình, nắm lấy cánh tay của cô bé. Doãn Mạnh sợ hết hồn, thấy nam sinh kia vừa muốn mở miệng tay liền bị Trần Tư Đình hất ra, tiểu cô nương tính tình thoạt nhìn rất tốt lập tức giống như là bị giẫm phải đuôi: "Không phải là bảo cậu đừng đến tìm tôi rồi sao?"

Nói xong giậm chân một cái kéo Doãn Mạnh chạy đi.

Doãn Mạnh về mặt tò mò, nhưng ngại vì sắc mặt Trần Tư Đình không tốt nên không có mở miệng hỏi.

Trần Tư Đình nhìn thấy vẻ mặt của Doãn Manh, xi một tiếng cười lên: "Bạn trai cũ của tớ mà thôi, không có gì lớn, cũng đã chia tay rồi."

Doãn Manh: Ặc (￣Д￣), chị gái à chị là học sinh cao trung thế nào mà công trạng lại lão luyện như vậy, thật sự rất tốt.

Trong sân thể dục màu xanh của bãi sân đá bóng hòa cùng gạch đỏ của đường chạy bộ chính tề rõ ràng, nhuộm với màu xanh thẫm phía chân trời tạo thành màu sắc thanh xuân.

Đứng hai bên cột kéo cò là tổ hợp học trường học tỷ kéo cò, trên đài chủ trì tiếng còi vừa thổi, tất cả các lớp dưới sự chỉ huy của giáo viên nam nữ rồi rít tách ra thành hai nhóm.

Doãn Manh vóc dáng hơi lùn, bị đẩy đến vị trí phía trước, Trần Tư Đình cũng không cao, vừa vận động ở phía sau cô. Doãn Manh mơ hồ nhìn thấy từ Lâm Kha không tình nguyện bị đẩy tới vị trí đầu tiên, mặt mắt hưng hả hê vui vẻ một hồi.

Quốc ca vang lên, mọi người nhìn chăm chú về phía quốc kỳ hát quốc ca. Vẫn như cũ mô phỏng mang theo loại hữu khí vô lực đặc trưng thời cao trung. Coi như không hoàn mỹ, trong lòng Doãn Manh vẫn hoài niệm không dứt như cũ.

Quốc kỳ được kéo lên cao xong, trên đài chủ trì giáo viên thể dục tập hợp chính đồn đội ngũ, một người đàn ông trung niên đầu hói đi lên. Ông ấy quay về phía bọn họ cúi chào một cái, cầm micro lên nói: "Xin chào các bạn học, tôi là Đồng Nham hiệu trưởng mới của các bạn, hi vọng bắt đầu học kỳ mới ba la ba la ba la" bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Trước giờ lên bục phát biểu, nếu không phải thông báo quan trọng, phía dưới một người nghe cũng không có. Bởi vì tập hợp đội ngũ, bạn học bốn phía giống như chim cút nhét chung một chỗ, khoảng cách cách nhau cũng chỉ một nắm tay.

Trần Tư Đình ở phía sau khẽ gọi: "Doãn Manh, Doãn Manh!"

Doãn Manh lặng lẽ quay đầu lại: "Hả?" Bởi vì đứng gần, giáo viên hoàn toàn không phát hiện hai người đang bàn luận xôn xao.

Trần Tư Đình chỉ chỉ về phía phải bên, Doãn Manh quay đầu, quét một vòng trừ người rậm rạp chẳng chịt cái gì cũng không nhìn thấy: "Gi cơ?"

"Lớp 4, nam sinh thứ năm đếm ngược!"

Năm thứ nhất cao trung ở Thất Trung tổng cộng có 10 lớp, lớp 1 thành tích tốt nhất, là lớp thi tuyển chọn ra. Hai ba tư là ban thực nghiệm, thành tích phân chia lộn xộn, cũng chính là lớp bình bình chẳng phân biệt được tốt xấu. Mà bắt đầu từ lớp 5 đến lớp 10 chính là ban phổ thông rồi. Doãn Manh học ở lớp 7, cách lớp 4 một khoản thật xa, hơn nữa bản thân cô thấp bé, đứng thật xa, quay đầu lại cố gắng nhìn cũng không bị chủ nhiệm lớp nhìn thấy. Dẫu cô nhìn thật lâu bị đầu người đồng nghiệp ngăn trở, cái gì cũng không nhìn thấy.

Doãn Manh: "Ai vậy? Cậu ấy thế nào?"

Trần Tư Đình vẻ mặt kích động: "Như thế nào nhìn thấy chưa? Vô cùng đẹp trai!"

Phụt!

Nếu trong miệng cô có nước, đoán chừng ngay lập tức liền phun ra ngoài. Không ngờ Trần Tư Đình thoát nhìn cao lãnh (thanh cao lạnh lùng), thực ra là tiểu hoa si (mê trai)! Muốn cười mà không dám, vẻ mặt Doãn Manh không thể giải thích được, nhớ lại lúc học trung học, quả thật có nữ sinh cuồng nhiệt, sẽ phát hoa si làm chút chuyện nhảm chán, giống như là Hormone của nam sinh tiết ra quá dồi dào làm cho nữ sinh có những hành động tương tự.

Chỉ là, Doãn Manh đã sớm không còn tư tưởng khinh bỉ như lúc trước nữa, mà là không hiểu sao cảm thấy có chút đáng yêu, trời ạ đây mới là thanh xuân chẳng! Chân thật bởi vì còn chưa có học được che giấu, mới có thể biểu hiện ra thuần chất nhất của mình. Nhìn thấy nam sinh đáng đáp tốt, với vàng chia sẻ cho nữ sinh bên cạnh, kì thực giống như là xem được một quyển sách hay, muốn cho người thân cận mình biết, để nhận được sự thừa nhận mà thôi.

Bên kia Trần Tư Đình vẫn còn sốt ruột kéo tay áo của Doãn Manh: "Có nhìn thấy được không, có nhìn thấy được không?"

"Đợi chút hừm tớ nhìn thử lại một chút." Doãn Manh bị túm không thể làm gì được, qua loa lấy lệ ngẩng đầu nhìn mấy lần, hiệu trưởng thao thao bất tuyệt còn chưa kết thúc, đám người trở nên càng ngày càng tán loạn, có một học sinh vừa cúi đầu xuống, đúng lúc cô nhìn thấy được gò má của nam sinh kia.

Nhìn thoáng qua, sống mũi thẳng, mí mắt sụp xuống, cảm hình vòng cung tuyệt đẹp, dưới ánh mặt trời cực kỳ rõ ràng, mang theo một loại ý vị phong nhã hào hoa phong lưu. Doãn Manh sững sờ, lúc trước cô chỉ cho là "Vô cùng đẹp trai" của Trần Tư Đình chỉ là ngạc nhiên của tiểu nữ sinh, lại không nghĩ rằng nam sinh này thế mà quả thật có một loại cảm giác hạc đứng trong bầy gà. Cần thận đánh giá một chút, phát hiện nữ sinh hơi cao đứng bên cạnh cậu ta kia, bởi vì đứng gần nên mặt đỏ rần lên.

Sắc đẹp không buông tha người ah!

Doãn Manh cũng không phải là kẻ lưu manh chưa từng trải qua việc đời, nhìn một chút liền quay đầu lại. Chủ yếu là trong lòng cô số tuổi bày ra đó, luôn cảm thấy yêu thích một thiếu niên đẹp trai mười lăm mười sáu xanh tươi người ta thì có chút bi ối.

Doãn Manh: "Đúng thật là đẹp trai."

Trần Tư Đình lấy được sự tán thành kích động: "Đúng chứ! Tớ muốn đi hỏi thăm một chút xem thử cậu ấy tên là gì!"

Doãn Mạnh phụ họa theo, trên đài rớt cuộc hiệu trưởng cũng hoàn thành xong bài phát biểu dài dòng của ông ta, tiếng vỗ tay vô cùng nhiệt liệt vang lên.

Mọi người: Rốt cuộc cũng nói xong rồi! o(*￣▽￣*)ブ

Hiệu trưởng Địa Trung Hải nhìn phản ứng kịch liệt như vậy của mọi người, rất là hài lòng, cảm thấy bài phát biểu của mình thành công trước nay chưa từng có. Học sinh thành phố B thật là nhiệt tình ah, đúng là không giống với đám nhóc con ở nước ngoài!

Hiệu trưởng vui vẻ hài lòng đập giầy đi xuống. Giáo viên thể dục đi lên tuyên bố kết thúc, học sinh lựa thừa tán ra.

Giữa các tòa nhà cao tầng, trên con đường lớn rộng rãi xe cộ qua lại không dứt. Thành phố B vẫn được coi là khu vực phồn hoa, phía nam xa xa có một tháp nước bị bỏ hoang, một dãy nhà ngói đỏ được xây dựng ở phía dưới, khu vực tiểu học ngay sát bên.

Doãn Mạnh đeo ba lô từ tuyến xe buýt 303 xuống xe, nhìn dòng người vội vã đi qua bên cạnh, trong lòng dâng lên một cảm giác khoảng cách không biết hình dung như thế nào.

Đây cũng là nhà thời cao trung của cô. Đúng là lúc thành phố B phồn vinh phát triển, cũ mới giao thoa, nhà cô ở tại một khu chung cư mới xây, tọa lạc tại kiến trúc cũ phía bắc, đối diện với tháp nước kia.

Theo trí nhớ, cô từ cửa chính đi vào chung cư, tìm được cổng 2 ngõ quẹo số 5, vào thang máy lên tầng 14.

Tòa nhà hình tháp từ trước đến giờ luôn là một lầu có nhiều hộ, thời đại này thì từng nhà đều là một cái cửa trong, một cái cửa chống trộm, lấy chìa khóa ra, Doãn Mạnh mở cửa chống trộm hộ 1407 ra, lại dùng một cái chìa khóa khác mở cửa trong ra.

Gian phòng không lớn, đại khái xem như là loại tiểu hộ tầm trung. Đồ dùng trong nhà bằng gỗ lè, trên tường vẫn xài tường giấy lưu hành lúc bấy giờ, cô đi vào cửa, trống trải vắng vẻ không một bóng người.

Doãn Mạnh đi vào phòng bếp, quả nhiên không một bóng người như cũ. Trên tủ lạnh có dán một tờ giấy lớn bằng gan tay:

Manh Manh, ba mẹ đi công ty, sáng mai về. Đừng chờ ba mẹ, tự con ăn nhé.

Mẹ và ba Doãn Mạnh là bạn học cao trung, học đại học nơi đất khách yêu nhau, tốt nghiệp cùng nhau gây dựng sự nghiệp, mở ra tiệm cơm, sau đó làm lớn, mở ra dây chuyền, hai người loay hoay bận rộn cơ bản không có ở nhà.

Chính bởi vì như thế, nhà Doãn Mạnh mới có thể càng thêm sung túc hơn nhà làm công ăn lương bình thường, nhưng so sánh với người có tiền chân chính thì khác khá xa. Hơn bởi vì ba mẹ bận rộn, thời gian quan tâm cô tương đối ít, dẫn đến cô bảy tám tuổi đã biết đùa nghịch nòi chén muối cháo rồi.

Làm cho mình một bữa ăn đơn giản, Doãn Mạnh rửa sạch hết bát đĩa về phòng của mình, lấy bài tập giáo viên cho ra. Đầu tiên là mở bài tập tiếng Anh ra.

Mở cuốn bài tập nhỏ ra. Cô bắt đầu làm trắc nghiệm trước, liên tục làm vài đề, càng làm càng trôi chảy.

Mười phút trôi qua, làm xong bài tập tiếng Anh, tiếng Anh mới vừa vào lớp mười cũng không khó, hơn nữa nghề nghiệp kiếp trước của Doãn Mạnh có liên quan tới tiếng Anh, cho nên quả thực là chuyện nhỏ. Doãn Mạnh đắc ý suy nghĩ một chút, cảm thấy môn tiếng Anh này đại khái chỉ cần nắm vững chút kiến thức ngữ pháp trọng điểm, cái khác cô đã sớm thông hiểu rồi.

Lại lấy sách vật lý ra, vật lý thì cô đã quên hết sạch, lật nửa ngày cũng không hiểu được. Một đồng công thức ngổn ngang, coi như lúc trước có học qua, cách xa 800 năm đời trước trí nhớ làm sao có thể còn ở trong đầu.

Bài tập vật lý giáo viên cho không nhiều lắm, chỉ có bốn đề, quả thật thật sự chỉ có bốn đề, cũng là vấn đề lớn.

Nhìn hồi lâu, Doãn Mạnh hăm hở nhấc bút lên kết quả là cắn đuôi bút. CMN! Cái gì cũng không biết ah! Đây là cái quý gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Thất Trung có tiếng là trường mạnh nhất toàn thành phố, trình độ đề mục bài tập tất cả các môn học cũng không phải là dạng phổ biến như các trường khác. Đường nhiên không thể nào liếc qua là hiểu ngay, Doãn Mạnh cầm đầu bút chọc bài ghi chép và sách tham khảo cả buổi, mới khó khăn viết sơ lượt hoàn tất vài đề bài.

Muốn toàn bộ dựa vào tự học thật là suy nghĩ viễn vông rồi... Doãn Mạnh giải quyết xong bài tập, bắt đầu trù tính hệ thống lại kế hoạch học tập của mình một chút.

Cho dù là ham chơi, trước kia Doãn Mạnh cũng là người thường thích ghi bút ký, mặc dù không biết dùng để học tập, chỉ là hàng trưng bày. Nhưng coi như là giả vờ giả vịt, cũng có chỗ tốt của giả vờ giả vịt. Thời khắc mấu chốt có thể phát huy tác dụng. Doãn Mạnh lật bút ký ngay ngắn chỉnh tề ra, trong lòng thâm nghĩ.

Cô mạnh nhất là tiếng Anh, xem sơ qua từ đơn một chút là được. Trình độ Ngữ văn thì kém hơn một chút, nhưng cũng là môn học giỏi nhất kiếp trước của cô, sắp vào tiếp theo không cần rơi ở phía sau là được. Phần toái nhất chính là toán lý hóa sinh, cho tới nay đều là điểm yếu của cô. Cũng may hiện tại chỉ mới vừa tựu trường lớp mười, nếu thật sự theo không kịp, cô có thể đăng ký học bổ túc vào cuối tuần.

Cũng không nói rõ được là vì liên quan đến cái gì, sau khi trùng sinh dường như Doãn Mạnh không còn nóng nảy giống như kiếp trước nữa. Lúc ấy cô vào Thất Trung, cũng không có thích ứng hệ thống giáo dục tự do này, thay vào đó bởi vì không ai ước thúc nên chơi đùa nhiều hơn. Dưới vòng tròn luân quần đó, cô càng ngày càng hồng hét, sách gì cũng xem không vào. Hiện tại không biết tại sao đầu óc tỉnh táo thanh thản, mạch lạc suôn sẻ hiểu hết các quy tắc của số học, hóa học thì khá nhiều công thức tự học không có vấn đề, mà sinh học mới vừa khai giảng nên còn theo kịp.

Nhưng mà vật lý, vấn đề nhỏ còn có thể hiểu, khó hơn một chút thì cô không hiểu. Trên tinh thần là bóp chết tất cả nhược điểm từ trong trứng nước, Doãn Mạnh vẫn quyết định đăng ký học bổ túc vật lý. Loại chuyện đăng ký học bổ túc này, ở thành phố B coi như là một chuyện bình thường như cơm bữa, cho dù không cần học bổ túc, phụ huynh cũng sẽ cho con em mình một sự thoải mái về tâm lý. Đời trước của Doãn Mạnh chính là một trường hợp ngoại lệ, chưa từng đăng ký qua trường luyện thi, được chẳng hay chớ, ngày ngo vào được cao trung.

Mà Doãn Mạnh luôn luôn biết mình không tính là thông minh, nhưng cũng không phải là ngu ngốc, chỉ cần con đường thực tế từng bước từng bước học nghiêm túc, chút kiến thức cao trung này sẽ không khó, đã trải qua công việc nặng nhọc một lần, đương nhiên cô không thể nào đi vào con đường cũ lần nữa.

Đồng hồ tí tách, cô ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ treo tường, phát hiện vậy mà đã 11 giờ đêm rồi. Ba mẹ vẫn chưa về, Doãn Mạnh vọt đi tắm rửa rồi đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, tiếng chuông bên giường vừa reo lên. Gấp chân, mặc quần áo, đánh răng, rửa mặt, làm liền một mạch. Hồi cao trung kiếp trước thời gian dài ba mẹ Doãn Mạnh không ở nhà, mặc dù năng lực tự kiểm soát kém, nhưng năng lực tự lo liệu thì là hạng nhất.

Sắp xếp lại bàn đọc sách xong, cô đeo cặp xách tới hôm qua thu dọn xong lên định đến trường, định bụng dọc đường mua chút đồ ăn sáng, băng qua hành lang đang muốn mở cửa lại nghe thấy một giọng nói: "Mạnh Mạnh, đã dậy rồi? Tới cơm nước xong rồi đi."

Doãn Mạnh quay đầu lại, là một người phụ nữ trung niên khuôn mặt tròn mặc tạp dề. Cô kinh ngạc hỏi: "Mẹ? Ba mẹ đã trở về?"

Mẹ Doãn Mạnh cầm cái xẻng, cười nói: "Cô của con đã tới, hôm nay cô con trông quán."

"Ba của con đâu?" Doãn Mạnh kinh ngạc, ba cô luôn có quan niệm nông dân, cảm thấy quản lý đều phải giao cho thân thích làm, cũng không muốn giao cho người thuê, bảo thủ gay gắt. Chuyện mở mố xích phải đánh một trận với mẹ Doãn Mạnh, cuối cùng thì bà nhượng bộ đồng ý giao cho cô Doãn Mạnh trông nom mà không phải người thuê mới thỏa hiệp.

"Ba con còn chưa có về, có chút chuyện." Mẹ Doãn Mạnh nói xong, ngoắc tay gọi Doãn Mạnh tới dùng cơm.

Chuyện giữa ba mẹ cô không xen vào được. Nhưng đời trước bọn họ mặc dù không coi là tương kính như tân (tôn trọng nhau như khách), thường gây gỗ, nhưng về già chung đụng coi như dung hợp. Doãn Mạnh biết nghe lời, ngoan ngoãn lấy đĩa trứng gà trút trứng gà kẹp vào bánh măn thầu mảnh vụn trứng gà rớt xuống cũng ăn sạch sẽ, mở miệng húp cháo nói với mẹ Doãn: "Mẹ, con muốn đăng ký học bổ túc."

Mẹ Doãn sững sốt, sau đó cười lên: "Sao vậy? Trước kia ép con đăng ký đều không tình không nguyện, nói gì mà trình độ không giống nhau, bây giờ lại tự mình muốn đăng ký?"

Doãn Mạnh thẹn thùng: "Vật lý có chút theo không kịp."

Mẹ Doãn tỏ ra đã hiểu, trong lúc nhất thời phát huy vượt xa người thường, gấp may vào Thất Trung, nhưng không có nghĩa là thực lực thật sự xuất sắc, trình độ của con gái có bao nhiêu cân lượng, làm mẹ còn không biết sao?

Sơ Tam (lớp 9) có thể đạt tới trình độ đó cũng là nhờ mồi gia sư ép học đi lên, mà bây giờ con gái đã thật sự vào cao trung, lại không giống chỉ vào cho có cứ lo vui chơi, biết nỗ lực, làm cho bà vui mừng bội phần.

"Được, tự con đi xem trước một chút, quyết định đăng ký trường nào thì tự mình cả thê thôi." Trên tay Doãn Mạnh có thể phụ tín dụng của mẹ Doãn, chính sách nhà họ Doãn từ trước đến giờ là việc của mình thì tự mình giải quyết. Hơn nữa ba mẹ rất bận rộn, không thể nào giống như phụ huynh nhà bình thường cứ xoay quanh con mình. Dù là như thế, cũng không có nghĩa là bọn họ không thương cô. Chỉ là sau khi sống lại, Doãn Mạnh mới lĩnh ngộ được đạo lý này.

Doãn Mạnh gạt đầu, com nước xong giúp đỡ dọn dẹp chén đĩa. Mẹ Doãn ngăn cô lại, "Con không nhìn xem mấy giờ rồi, nhanh đi học đi! Để xuống mẹ dọn dẹp cho."

Cô nghe nói thế trong lòng chua chát, lúc trước cô có nhiều trách móc cảm thấy mẹ cô hoàn toàn không quan tâm cô.....

Xuống xe buýt, vào cổng sân trường Doãn Mạnh bắt đầu ngày thứ hai sau khi sống lại.

Lúc cô vào đến lớp đã là bảy giờ rưỡi, hơn một nửa vị trí học sinh đã ngồi đầy. Thất Trung có buổi tự học vào sáng sớm, tới trễ cũng sẽ bị người trực nhật trừ điểm, bởi vì tất cả các môn học còn chưa có chọn đại biểu môn, nữ lớp trưởng Ngô Tuyết Tĩnh đi lên bục lấy sách ngữ văn ra cùng mọi người đọc bài đầu tiên.

Nộp bài tập thì nộp bài tập, làm trực nhật thì làm trực nhật, không có chuyện gì thì đọc bài. Chẳng qua là mới khai giảng, tất cả ngay ngắn trật tự, tiếng đọc sách lanh lảnh truyền ra phòng học, phong cách nên học nên chơi của Thất Trung chính thức bắt đầu.

Lúc Doãn Mạnh vào ủy viên tuyên truyền đang ghi thời khóa biểu lên trên bảng đen. Cô vào bàn thứ nhất hàng thứ hai, đặt cặp sách ở trên ghế, ngẩng đầu thì thấy Lâm Kha ngồi ở phía sau nhìn lên cô. Mắt giao nhau, Lâm Kha không được tự nhiên tránh ánh mắt của Doãn Mạnh, vẻ mặt khó chịu.

Doãn Mạnh vui thầm trong lòng, đời trước thế nào mà cô không phát hiện ra tên nhóc ngây thơ dễ trêu chọc này. Làm như hoàn toàn không nhìn thấy, cô kéo ghế ra nộp bài tập xong, bắt đầu thu dọn học bàn.

Một người trong ban trực nhật luân phiên kiểm tra từng lớp đi vào nghiêm trang dạo qua một vòng, xét nét lựa ra mấy lỗi nhỏ, ghi lại rồi rời đi. Kết thúc tiết tự học sáng sớm, giáo viên vật lý – thầy Tôn hí hup mất đi vào.

Thầy Tôn, người phương Nam, mặc dù phát âm đầy tiếng quan thoại đặc trưng của người miền Nam, nhưng am hiểu vật lý cao trung rất thấu đáo, tự mình có một bộ phương pháp giảng dạy hay. Thế nhưng điều kiện tiên quyết đó là các học sinh không bị công lực thời niên thiếu phân biệt được bằng trắc của ông ấy làm cho ngủ hết.....

Công lực của bậc thầy thời niên ở tuần lễ tựu trường đầu tiên đã thể hiện cao chót vót, một bài giảng phát ra phía dưới đã nằm rạp xuống, ngay cả Doãn Mạnh cố gắng mở to hai mắt nghiêm túc nghe giảng bài bậc này, đợi đến khi tan tiết, cô cảm thấy mặc dù mình trừng to mắt, nhưng đầu óc cũng đã ngủ rồi.

Tiếng chuông vang lên, thầy Tôn nắn vuốt một tá bài thi trong tay: "Tôi phát bài thi hôm qua của các em ra, làm đều như nhau. Hôm nay tôi dự định sau giờ học chọn đại biểu, các em có ai tự nguyện làm không?"

Không ai nói chuyện.

Doãn Mạnh tự mình cân nhắc, một chút mảnh vụn môn vật lý này của cô là không được rồi, cuối cùng bỏ đi ý niệm tự tiến cử trong đầu.

Thầy Tôn thấy không có ai tự tiến cử, có chút khó xử ho khan một cái: "Vậy thì tôi chỉ định!"

Nói xong ông ấy lật rào rào xấp bài thi kia, lấy ra một tờ đọc: "Doãn Mạnh."

Doãn Mạnh ngẩn ra, đây là vận may gì vậy, một xấp bài thi lại rút ra cô.

"Ai là Doãn Mạnh?" Thầy Tôn nhìn quanh phòng học, Doãn Mạnh gờ tay, ông ấy quan sát một phen, tầm mắt lại trở về trên trang bài thi kia, "Oh, Doãn Mạnh. Lần này bài thi có thể làm không tốt, lần sau phải cố gắng thật tốt nhé. Em làm đại biểu môn như thế nào?"

"À? Cái đó....." Biết vật lý của cô không tốt còn để cho cô làm đại biểu môn, "Nhưng vật lý em không am hiểu lắm"

Thầy Tôn cười thiện chí một tiếng: "Cũng vì bởi vì không tốt, nên mới cần chỗ cho sự cải tiến, làm đại biểu môn thì càng coi trọng môn học này hơn."

"Vậy được rồi." Nếu giáo viên đã nói như vậy, Doãn Mạnh ngoan ngoãn đồng ý.

"Vậy thì quyết định chọn em, tôi lại chọn thêm một người nữa." Thầy Tôn lại lật bài thi, lần này ông ấy không có rút ra. Mà cầm vài tờ ở phía trên lên: "Lâm Kha."

Lâm Kha bị gọi giật thót mình, thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Có!"

Thầy Tôn cầm bài thi đưa cho cậu ta: "Lần này Lâm Kha thi tốt vô cùng, đứng nhất lớp, em có thể làm đại biểu môn không?"

Lâm Kha dường như còn có chút mơ hồ: "Hả?"

Cũng không biết là thầy Tôn thật sự không có nghe thấy hay là làm bộ như không nghe thấy: "Được, vậy thì hai người các em. Doãn Mạnh phát bài thi ra đi."

Nói xong vỗ vỗ tay tan tiết, ném bài thi cho Doãn Mạnh, cầm sách đi ra khỏi phòng học.

Ủy viên thể dục có quan hệ tốt với Lâm Kha - Trịnh Gia Thạc từ hàng sau xông tới, vỗ bả vai Lâm Kha, nháy mắt: "Đại biểu môn vật lý, bài tập sau này

trông cậy nhiều nhá!"

"Biến đi, đừng làm phiền tôi." Bây giờ Lâm Kha mới tỉnh táo lại, đối với chuyện "được làm đại biểu môn" thật sự không quan tâm lắm, tùy tiện đuổi chân một cái, liền bị Doãn Manh ném cho một chồng bài thi, "Phát bài thi."

Lâm Kha bị bài thi đập sững sốt, "Oh" một cái hai tay cầm bài thi, nhìn trộm phản ứng của Doãn Manh, lại thấy Doãn Manh lưu loát xoay người đi, để lại cho cậu ta một cái ót.

Trần Tư Đình cũng tới giúp Doãn Manh phân cho cô bé một nửa, hai người tùy ý trò chuyện vài đề tài.

Đột nhiên Doãn Manh nhớ tới chuyện trường học bỏ túc, hỏi: "Cậu biết trường bỏ túc môn vật lý tốt nào không?"

Trần Tư Đình xoay bút, mắt to vụt sáng: "Cậu muốn đăng ký trường học bỏ túc?"

Doãn Manh ảo não: "Đúng vậy, tớ kém vật lý nhất, nếu như không bỏ túc ngay từ đầu, tớ sợ sau này càng ngày càng theo không kịp. Thế nào, cậu có muốn đăng ký với tớ không?"

Trần Tư Đình: "Vật lý thì tớ cũng tạm được, nhưng muốn đăng ký lớp hóa học. Sơ trung tớ đều học bỏ túc ở Ưu Học, cũng không tệ, nếu không cuối tuần này chúng ta cùng đi xem một chút?"

"Được!" Doãn Manh giòn thanh đáp, gờ ngón tay cái với Trần Tư Đình.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Editor: Cà Rốt Hồng

Thành tích của Thất Trung thành phố B và Trường trung học phụ thuộc thành phố A ngang hàng cùng đứng thứ nhất, không phải có núi dựa lớn nhất thành phố A, thì cũng là con ruot của chánh quyền Thành phố B, hàng năm chỉ ngân sách thỏa đáng, cơ sở thiết bị kiến trúc đương nhiên không kém, chỉ riêng lầu dạy học thì có năm tòa, trong đó sơ trung chiếm hai tòa, còn lại đều là cao trung. Thư viện đang được xây dựng ở bên trong, sân thể dục có đường chạy 400m cơ bản nhất, bên cạnh nhà thể dục có hồ bơi, sân đá banh sân bóng rổ cái gì cần có đều có.

Mà nhà ăn của Thất Trung cũng là chỗ thần kỳ, cửa sổ lớn toàn bộ tầng năm đều bằng thủy tinh trong suốt, từng dãy bàn ăn trông rất chỉnh tề, lúc không có ai ăn cơm sàn bóng loáng cũng có thể đi lên trượt băng, thoát nhìn tư thế kia đều là phô trương theo phong cách tây. Đối ngoại cũng lấy danh xưng đa dạng hóa phối hợp với khoa học dinh dưỡng, nhưng chỉ có học sinh thì vào mới biết có bao nhiêu lừa bịp.

Cà rốt sợi vị cá, thịt xào hành, rau cải thìa xào, mì nước sốt không mặn không lấy tiền, thịt bò khoai tây cũng thường có gừng cục trộn lẫn vào trong đó nguy trang thành khoai tây..... Có lẽ trừ chút tật xấu này ra, thức ăn trong nhà ăn Thất Trung cũng không phải là không vào miệng được, nhưng mà nếu muốn cải thiện thức ăn vậy thì nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.

Tiếp thu hết độc hại của phòng ăn xong, Doãn Manh bập môi uống hộp sữa tươi, xem từ đơn tiếng Anh mới vừa học trong giờ tiếng Anh, ngẩng đầu thấy Trần Tư Đình lôi kéo Lý Lộ đi tới: "Đừng xem sách nữa học bá! Buổi trưa hôm nay các câu lạc bộ bên đoàn chiêu tân (tuyển, chiêu mộ người mới), chúng ta đi xuống xem một chút nhé?"

Doãn Manh chớp chớp mắt: "Chiêu tân?"

"Cậu thật là không để ý đến chuyện bên ngoài cửa sổ, chỉ lo chuyên tâm làm học bá thôi à. Các câu lạc bộ bên đoàn chiêu tân, tục xưng là bách đoàn đại chiến." Ủy viên văn nghệ - Lý Lộ vung hai tay giải thích, mở cửa sổ ra, chỉ ra bên ngoài, "Chiêu tân á!"

Doãn Manh nhìn theo đầu ngón tay của cô bé ngo ra ngoài, phát hiện sân thể dục trống trải thường ngày chẳng biết lúc nào các bàn học đã được chuyển tới chiếm hết, áp phích lớn lớn nhỏ nhỏ, thậm chí ở trong phòng học tầng ba cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Trên đường chạy đầu người nhón nháo, dọn xong các câu lạc bộ lớn tiếng hét lớn: "Mô phỏng Liên Hợp Quốc? Nghĩ muốn làm luật sư sao? Mau tới gia nhập Mô phỏng!"

"Câu lạc bộ biện luận câu lạc bộ luận, muốn có bản lĩnh khẩu chiến quần hùng các bạn học mau mau tới đây ah! Không đến hối hận ah! Đi qua đi ngang qua không nên bỏ qua!"

"Thường thức trà vẽ tranh, ngâm thi tác đối. Câu lạc bộ Văn học chiêu tân đây!"

"Dance nhảy múa, Dance nhảy múa, câu lạc bộ Hip-hop!"

.....

Náo nhiệt như thế!

Doãn Manh trừng mắt to: “Đi đi đi á! Đi xem một chút!”

Ba cô gái bịch bịch chạy xuống lầu, xông về sân thể dục.

Bởi vì toàn thành phố B dọc theo bờ biển, ảnh hưởng rất nhiều giáo dục phương Tây, chú trọng tư chất giáo dục, hoạt động phong phú của các câu lạc bộ đã thể hiện lên điểm này.

Kiếp trước Doãn Manh làm một trạch nữ chính hiệu, tuân theo quy tắc một đường thẳng hai điểm đi học về nhà, không dúi chết không ra khỏi cửa. Một câu lạc bộ cũng không tham gia, tương phản hoàn toàn với hai tiêu cô nương năng động Trần Tư Đình Lý Lộ.

Từ các bản áp phích quảng cáo, đến người đứng ở trên bàn giờ áp phích hô to, Doãn Manh dần dần bị loại nhiệt huyết thanh xuân trong sáng của các câu lạc bộ này cuốn hút.

“Thật nhiều câu lạc bộ á! Doãn Manh cậu muốn gia nhập cái nào?” Trần Tư Đình đếm trên đầu ngón tay, quả thật chọn hoa mắt rồi.

“Tớ? Tớ chưa nghĩ ra, xem một chút nữa đã. Cậu thì sao? Không phải cậu học sơ trung ở Thất Trung à, trước đây chưa gia nhập câu lạc bộ nào sao?” Doãn Manh hỏi lại.

Trần Tư Đình lắc đầu: “Tiết học lúc học sơ trung và cao trung không giống nhau, lúc đó tớ gia nhập câu lạc bộ đọc sách, nhưng bởi vì vấn đề thời gian hoạt động nên không thể nào đi.” Nói xong cô ấy chỉ về phía xa xa, quả nhiên là trông thấy bên cạnh câu lạc bộ Văn học có một áp phích không nhỏ, trên đó viết to ba chữ “Câu lạc bộ Đọc sách”. (Chỗ này tiếng bồng có ba chữ thôi ^^!)

Lý Lộ nhún nhún vai: “Không nhìn ra Trần Tư Đình cậu thích đọc sách nhá. Tớ thì có lẽ tớ sẽ không gia nhập câu lạc bộ này.” Sở trường của Lý Lộ là vũ đạo, tóc dài búi vòng lên trên đỉnh đầu, thoát nhìn rất có mấy phần hơi thờ nghệ thuật, kì thực cũng là người không ngồi yên, nhanh nhẹn nhanh miệng.

Trần Tư Đình lúng túng: “Cũng không phải thế, lúc trước câu lạc bộ Đọc sách thu gom sách cũ của mấy khóa đã tốt nghiệp, gây dựng thành câu lạc bộ Đọc sách này. Chỉ có điều năm nay xây thư viện, thư viện xây xong, câu lạc bộ này có vẻ như làm việc vô bổ rồi, cũng không biết có thể giải tán hay không đây.”

Lúc này, bỗng có một học trưởng phát truyền đơn đi tới. Người này mặc đồ hóa trang giống như đồ diễn kịch nói, trên đầu đội tóc giả vàng rực, khẽ cười một tiếng lại có chút anh tuấn sáng ngời: “Bạn học, có muốn gia nhập câu lạc bộ Chính kịch hay không!”

Anh ta là đang nói với người có dáng dấp xinh đẹp nhất - Trần Tư Đình, gương mặt tiểu cô nương đỏ lên, do dự cũng không do dự một giây, quay đầu về phía Doãn Manh Lý Lộ nói: “Vây tớ đi sang bên kia xem một chút trước á!” Nói xong hoạt bát chạy theo anh trai nhỏ đó.

Hoa đào vượng như vậy! Thật là thanh xuân ah thanh xuân, Doãn Manh chắc chắn.

“Thấy sắc quên nghĩa á!” Lý Lộ thở dài nói, quay đầu lại lôi kéo Doãn Manh còn đang sững sờ, “Này hai ta đi dạo một vòng nhé?”

Doãn Manh bị kéo dừng lại, “Được á, vậy hai ta đi đi!”

Cô mới vừa nghĩ tới! Lúc học cao trung hoa hậu lớp và một đàn anh vai gao cội trong câu lạc bộ Chính kịch yêu đương phân phân hợp hợp, lúc ấy đã thành sự kiện Phong Vân.....

Không phải là Trần Tư Đình chứ! Chung chung là, cô nhớ chuyện này là bởi vì cô nàng hoa hậu lớp này là một kỳ nhân, thành tích chuyện yêu đương có thể tính từ trước năm lớp mười, mà một khi thất tình liền rút xuống ngoài hai trăm danh lâu lóng. Bởi vì chuyện này, lúc thi tốt nghiệp trung học có thể nói là ào ào vũ bão, đoạn thời gian tiểu cô nương thất tình đó, người mẹ đơn thân của cô nàng ngày ngày phải kéo thân già tới nói chuyện cùng chủ nhiệm lớp.

Ghép khuôn mặt cao lãnh của cô nàng hoa hậu lớp kia cùng với Trần Tư Đình, Doãn Manh cảm thấy cái nào cũng không phải chuyện đó rồi.

Chuyện này cứ lần lần trong đầu nên lúc Doãn Manh bị Lý Lộ lôi kéo qua lại đi dạo mấy vòng vẫn đều đắm chìm trong đoạn ký ức này. Người bạn nhỏ Lý Lộ một mình ríu rít vui vẻ nói: “Ô! Cậu xem câu lạc bộ Anime bên kia kìa! Là đang cosplay sao? Đi qua xem một chút.”

“Ô kìa! Xem xem bên kia kìa, cái đó là câu lạc bộ gì?”

“Đợi chút, tớ thấy Mô phỏng liên hiệp hình như cũng thật thú vị.”

Đi qua đi lại một hồi, Doãn Manh cũng còn chưa có thấy rõ tiêu đề của mấy câu lạc bộ, thì đã bị kéo chạy. Lực thích ứng của Lý Lộ cực mạnh, đã hoàn toàn xem xong hết những câu lạc bộ này muốn làm gì rồi.

“Cho nên? Cậu quyết định vào cái nào rồi à?” Doãn Manh xoa xoa mồ hôi trên trán, trời tháng chín này thật là nóng, giữa trưa bị lôi kéo chạy khắp nơi trong đám người đúng là đủ mệt.

“Hờ? Tớ không gia nhập á. Lúc nào tớ nói muốn gia nhập.” Lý Lộ vô tội chớp chớp mắt.

“Hả? Tại sao? Vậy cậu vừa chạy loạn một trận kia.....” Về mặt Doãn Mạnh 囧.

Lý Lộ vuốt vuốt đuôi ngựa: “Ha ha, thật ra thì tớ được vũ đoàn đặc biệt chiêu tuyển vào, xé chiều mỗi ngày tan giờ học phải đi tập luyện. Không có thời gian tham gia các câu lạc bộ á, cái nào cũng không thể đi.” Nói xong làm vẻ mặt khóc, đáng thương.

Doãn Mạnh an ủi: “Không sao á. Tham gia câu lạc bộ cũng không phải là hứng thú yêu thích, kết bạn mới sao? Vũ đoàn của các cậu cũng có đạo lý giống như vậy, nhất định là có rất nhiều người bạn nhỏ chờ cậu đấy (￣▽￣)ノ.”

Lý Lộ xì một cái: “Tớ không có khó chịu, cậu an ủi tớ làm gì. Cậu muốn tham gia câu lạc bộ nào?”

Doãn Mạnh bần khoản nói: “Tớ nào biết á, vừa rồi đều chọn đến hoa cà mắt.”

Lúc này một nam sinh mặt quen quen chạy tới vỗ Lý Lộ một cái: “Có phải ngày hôm qua bài tập số học rất nhiều đề bạn không có làm hay không? Thầy Tiết gọi bạn đấy!”

“A, hồng бет!” Lý Lộ vỗ đầu một cái, “Xong đời, ngày hôm qua tớ còn chưa có làm mấy câu còn lại, kết quả không cẩn thận nộp lên luôn rồi! Doãn Mạnh cậu tự đi dạo một mình nhé tớ phải đi tìm thầy Tiết rồi.” Nói xong phát phát tay, vội vã chạy về phía dãy lầu phòng học.

Doãn Mạnh và bạn học nam kia hai mặt nhìn nhau. Nam sinh này tên gì? Hình như là cái gì Sáng ấy? “Điền Sáng!”

Ủy viên thể dục Trịnh Gia Thạc đập bóng rổ đã giải đáp vấn đề này. Điền Sáng thấy bạn tốt gọi cậu ta, vừa sờ đầu, nhếch miệng cười một tiếng, “Đi trước hắc!”

“Bái bai!” Doãn Mạnh vẫy tay, lần này chỉ còn lại một mình cô. Lại nhìn xem đủ loại kiểu dáng áp phích quơ múa của các thành viên bên đoàn, cô lại chạy một vòng, trong tay bị chắt đầy truyền đơn, vẫn chưa quyết định gia nhập câu lạc bộ nào.

Chuyện này, cô thoáng ngẩn đầu, ánh mắt nhìn thấy bên một góc có vài cái bàn không có nhiệt liệt sôi nổi như những chỗ khác, không có áp phích cũng không có truyền đơn.

Đến gần nhìn xem thì thấy phía trên tấm bảng dựng đứng, viết “Câu lạc bộ Liên Hợp Hội”.

Một học trưởng cột tóc đuôi ngựa, hai chân bắt chéo chơi điện thoại di động. Bên cạnh còn có một học tỷ đeo tai nghe, lật sách.

Doãn Mạnh hứng thú, vui vẻ đi tới. Cầm lên danh sách ghi danh để trên bàn, danh sách ghi danh trống không, phía trên một người cũng không có.

“Ghi danh?” Học tỷ đã tháo tai nghe xuống, nhìn cô.

Doãn Mạnh nhìn kỹ bảng biểu kia một chút, ngẩn đầu: “Câu lạc bộ Liên Hợp Hội là gì vậy ạ?”

Học tỷ lên tinh thần, để sách xuống thông giọng nói: “Câu lạc bộ Liên Hợp Hội, gọi tắt là Xã Liên. Về phần làm gì, nghe tên là có thể hiểu, dĩ nhiên là quản những chuyện trong hội đoàn, địa vị tương đương với Hội Học Sinh.”

“Xi!” Bên cạnh anh học trưởng kia cười đến nổi mắt kiếng cũng muốn rớt xuống, “Vũ Tục, cậu thật đúng là khoác lác mà không biết ngượng, vì lừa gạt học sinh mới cái gì cũng nói được.”

Học tỷ Vũ Tục một cước giẫm lên chân học trưởng kia, học trưởng ah kêu lên một tiếng, càng ra sức phá: “Em đừng nghe cô ấy nói càn, thật ra câu lạc bộ này của bọn anh, chính là từ trong các câu lạc bộ đoàn lập ra không được ăn uống mà còn..... Umh umh umh!”

Học tỷ Vũ Tục bùm miệng học trưởng lại, biện bạch nói: “Đừng để ý đến anh ấy, cái thứ người đen nói thành trắng, chết nói thành sống này. Tớ gia nhập với Xã Liên của anh chị đi, có thể chơi có thể học được nhiều kiến thức.....”

“Được!” Doãn Mạnh lên tiếng, sáng khoái cầm bút trên bàn lên ghi tên của mình vào hàng đầu tiên của tờ giấy báo danh.

Vũ Tục sừng sò, hiển nhiên không ngờ cứ như vậy mà lừa được học sinh mới này gia nhập vào. Phần lớn học sinh mới thấy nơi này vắng lạnh, ngay cả đi dạo cũng không đi về phía này, cô em này cũng là người kỳ quái. Nhưng mà câu lạc bộ của bọn họ, vốn chính là nơi tụ tập một đám người kỳ quái nhất toàn trường rồi.....

Cô ấy nhận lấy giấy báo danh, đọc thăm: “Học muội em tên là Doãn Mạnh đúng không?”

“Ô! Tuyển được một người ah ~ hôm nay chỉ tới đây thôi, chúng ta về nào!” Học trưởng duỗi lưng một cái, khiêng cái bàn chạy về phía dãy lầu phòng học.

Vũ Tục bùm mặt, thật giống như là không thấy sẽ không mất thể diện: “Chúng ta hoạt động ở dưới đất phòng học tầng một, đi theo anh chị nào, trước tiên dẫn em đi xem câu lạc bộ một chút.”

Doãn Mạnh chỉ vào cái bàn: “Chúng ta không dọn bàn ạ?”

“Không cần chúng ta trông nom á, dưới lầu có một đám cu li rồi! Cu li rồi rãnh trừ dọn bàn không còn chuyện khác làm.....” Vũ Tục bỏ sung.

Nói tiếp nữa lời nói của cô ấy giống như là có sự ă ý, người học trường lúc trước kia dẫn theo mấy nam sinh cao cao thấp thấp, đi như chạy tới đây, một người một cái, ngay tức khắc không còn cái bàn nào nữa.

Doãn Manh: thì ra nam sinh cao trung cũng thân sĩ như vậy! ~ ~

Vũ Tục dẫn theo Doãn Manh đi tới dãy lầu C. Doãn Manh học ở dãy lầu A, mà cao tam (lớp 12) bọn họ thi học ở dãy lầu C.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Nếu bàn về lịch sử lâu đời, đương nhiên lực lượng cao trung của Thất Trung đông đảo nhất, thậm chí là nó ngang hàng với trường trung học phụ thuộc thành phố A. Bởi vì lúc thành phố B còn chưa được gọi là thành phố B, thì sớm đã có Thất Trung trước đó rồi.

Nhưng một trường học truyền thống trứ danh như thế này, kể từ khi vị hiệu trưởng già không có chí tiến thủ quản lý không có hiệu quả đã kéo một chiếc xe đẩy nhỏ về hưu về sau, vị hiệu trưởng hải ngoại mới mang theo tư tưởng trào lưu tư chất giáo dục mới tràn vào như vậy chẳng những học sinh có cá tính khác nhau, giáo viên cũng không giống người trong trường học bình thường.

“Vinh quang học tập chỉ có thể học ra kẻ ngu ah!” Còn đây là danh ngôn tràn đầy trào lưu tư tưởng mới của vị hiệu trưởng mới, ông ấy vung tay lên, đầu tiên là đóng hồng chương (mộc đồ) lên “Phát triển đoàn thể“. Giao quyền to vào trong tay học sinh, cấp phát không ít phòng học bỏ trống cho các câu lạc bộ đoàn thể, thậm chí dời buổi tự học vào buổi chiều thứ tư thành hoạt động đoàn thể, để bày tỏ ủng hộ của mình.

Chủ trương này, thật sự đã khai thác được lực lượng mới trời dấy của cả sân trường. Thì ra câu lạc bộ không có treo tên hiệu vậy mà thật sự đang hoạt động, đến mức lúc bọn Doãn Manh nhập học một năm này đã đạt đến đỉnh cao.

Chính là bởi vì có cất nhắc cổ vũ như vậy, nên mới có câu lạc bộ Liên Hợp Hội bây giờ. Một không chịu sự quản lý của đảng đoàn, hội học sinh, hai tiếp nhận quyền lực hoạch định của hiệu trưởng đặc phê cho câu lạc bộ, chưa từng dùng phương hướng bù nhìn cùng hội học sinh địa vị thực quyền ngang nhau. Vậy mà hôm nay, đây vẫn chỉ là mệnh lệnh cứng rắn của hiệu trưởng ban xuống, có như vậy mấy người cao tam quý quái không may mới bị buộc lệnh đón người mà thôi.

Hơn nữa tổng cộng cũng không có mấy người. Nhìn tốp năm tốp ba nam sinh các câu lạc bộ khác đi ra cửa giúp đỡ. Vũ học tỷ có chút quần bách nói: “Cao tam các anh chị học tập khẩn trương, có thể đến ngày cuối cùng mới đón tiếp các em được.”

Doãn Manh gật đầu một cái, ngẩng đầu nhìn phòng chiếu nhỏ trước mặt. Ở giữa đặt một hàng ghế gỗ màu đỏ còn trang bị thêm một cái bàn, hoàn toàn khác biệt với ghế và bàn học trong phòng học của cô.

Ngay trước mặt là một cái máy chiếu ppt màn ảnh lớn.

Bên cánh đông đặt một cái bàn hội nghị dài, kèm theo ghế xoay, đó gọi là người ở trên cao; cánh tây hai hàng giá sách dán tường sơn đỏ, trống trải không có mấy cuốn sách, cả câu lạc bộ đều mới toanh, vừa nhìn thì biết rõ là vừa bố trí.

Vũ Tục học tỷ nhìn đồng hồ đeo tay một cái, lấy ra một chùm chìa khóa đưa cho Doãn Manh: “Anh chị sắp bắt đầu thi môn vật lý rồi. Cái này là toàn bộ chìa khóa phòng của câu lạc bộ, hiện tại em coi như là người phụ trách các em năm nhất cao trung rồi, nhiệm vụ chiêu tân liền giao cho em á ~”

Học trưởng đang đứng ở cửa cũng phát phát tay theo, hai người nghênh ngang rời đi.

Doãn Manh nhìn chùm chìa khóa bị cứng rắn nhét vào trong tay, giương mắt mà nhìn bóng lưng hai người rời đi.

Tại sao lúc này đi rồi?

Nháo ra loại gì đây, rốt cuộc cô gia nhập cái câu lạc bộ quái quỷ gì thế này! Ngất! (ノ`□')ノ ㄣ┐┐┐

Doãn Manh xoay vòng mấy vòng, kéo một cái ghế xoay ra ngồi xuống bắt đầu xoay quanh, nhìn câu lạc bộ trống rỗng, cảm thấy đầu có chút đau.

Cô đây là bị hố rồi ư?

Là bị hố rồi?

Cô đây là? Có thêm một chỗ có thể tự học? Chờ một chút cô tuyệt đối là bị bắt rồi!

“Đất đất.”

Trong hành lang truyền đến mấy tiếng bước chân lẹp xẹp. Xen lẫn với tiếng nói chuyện huyền ảo với nhau cùng với tiếng quần áo sột soạt.

Mấy tiếng gõ cửa “Cốc cốc” ở bên cạnh, tiếng của vật nặng rơi xuống đất.

Ngay sau đó một tiếng oán trách ở sát vách vang lên: “Ồi này này! Hội trưởng!”

“Sách này của chúng ta quá nhiều hoàn toàn không có cách nào đặt xuống, chị xem cái chỗ nhỏ xíu tồi tàn như vậy, ngay cả giá sách cũng không có!”

“Đúng vậy, chẳng lẽ chất đồng bộ lên trên bàn sao?”

“Hiệu trưởng cho nhóm chúng ta phòng học cũng quá nhỏ rồi! Đây không phải là phòng chứa đồ lặt vặt sao?”

Oán trách luyên thuyên, cuối cùng hội trưởng kia “Khụ khụ” một tiếng tổng kết lại nói: “Trước để xuống rồi lại nói.”

Tiếng mở cửa đóng cửa nặng nề lách cách vang dội, Doãn Mạnh nắm chặt cái chìa khóa trong tay, nhếch miệng, nghĩ thầm các người đã yên tâm giao cho tôi, thì cái phòng học này sẽ do tôi quản.

Cô lập tức mở cửa ra, quay về phía đám người chờ bên ngoài nói: “Các bạn là câu lạc bộ gì vậy? Chỗ không đủ thì dùng của chúng tôi đi!”

Hội trưởng là một nữ sinh to con đeo mắt kiếng, phía sau một nhóm người trùng trùng điệp điệp đi theo. Cô ấy sừng sột một chút: “À? Chúng tôi là câu lạc bộ Anime, nhưng mà làm như vậy được không.....”

Doãn Mạnh lập tức nói: “Đương nhiên rồi, câu lạc bộ của chúng tôi cũng không có ai.”

Một nam sinh khác nói: “Vậy nếu không chúng ta để ở phòng của bạn ấy trước, sau đó lại đi xin một cái phòng học lớn hơn một chút là được?”

Hội trưởng phân vân một chút, gật đầu: “Vậy thật cảm ơn bạn nhé! Phiền toái như vậy.”

Doãn Mạnh không ngừng lắc đầu: “Đến đây đi đến đây đi ~ dù sao ở đây cũng trống không không có dùng đến.”

Một nhóm người nhón nha nhón nháo đi vào, lẩm bẩm “Mẹ nó tại sao phòng của câu lạc bộ các cậu lại lớn như vậy!”, “Mẹ nó còn có cả bàn hội nghị!” Cứ như thế, câu lạc bộ to như vậy lập tức có nhân khí.

Hội trưởng kia chỉ huy để cho bọn họ xếp từng cuốn sách manga lên trên giá sách.

Trong đám người hỗn độn bỗng dung Doãn Mạnh trông thấy một bóng người quen thuộc: “Lâm Kha?”

Cậu nhóc lùn vẻ mặt miễn cưỡng xoay người: “Oh, Doãn Mạnh.”

“Cậu là người của câu lạc bộ Anime?” Doãn Mạnh hứng thú quan sát.

Hội trưởng nói tiếp: “Ồ các cậu quen nhau?”

“Ừ bàn trước sau!” Doãn Mạnh gật đầu.

“A, như vậy à. Sơ trung Lâm Kha đã là người của câu lạc bộ chúng tôi rồi, dự định làm hội trưởng đấy!” Nữ Hội trưởng vỗ vỗ bả vai Lâm Kha, rất nhiệt tình nói: “Tôi là Vương Linh Khiết cao nhị ban nhất, rất hân hạnh được quen biết bạn ~”

Doãn Mạnh gật đầu, thuận tiện giới thiệu một chút về mình.

“Nói trở lại, câu lạc bộ của các cậu là gì vậy? Sao trống không thế này.” Vương Linh Khiết chỉ từng cái bàn.

Doãn Mạnh: “Chúng tôi à, câu lạc bộ Liên Hợp Hội.” Cô còn có chút chưa thích ứng mình đã trở thành thành viên của Xã Liên nhanh như vậy =_=_.

“Hả?” Vương Linh Khiết giống như bưng tỉnh gật đầu một cái, “Không trách được ah, câu lạc bộ hiệu trưởng mới phân phối. Chỉ có điều học trường học tỷ của cậu đâu? Sao chỉ có một mình cậu vậy.”

Doãn Mạnh lại nhếch miệng cười một tiếng: “Đi thi rồi~ hình như học sinh mới chỉ có một mình tôi.....”

“Tôi nói nhé! Đã nói để cho cao tam tiếp quản hoàn toàn chính là ông chủ vứt đi ah, cái phòng hoạt động lớn như vậy lại trống không ah! Tôi còn có thể xem phim, ô cái máy chiếu này.....” Vương Linh Khiết mất lập lánh chạy lên, bắt đầu lục lọi các dụng cụ máy chiếu trên bục.

“Reng reng reng~”

Tiếng chuông chuẩn bị vào lớp vang lên, một đám người tùm nập năm tụm ba chạy ra cửa, chào tạm biệt với nhau. Học tử Vương Linh Khiết cũng lôi kéo một học muội: “Đi trước! Hôm nào gặp, câu lạc bộ Anime của chúng tôi hoạt động mỗi ngày, hiện tại thể này được rồi, đến lúc đó còn có thể mượn máy chiếu của các bạn để chiếu phim!” Phất tay một cái đi mất.

Doãn Manh nhìn lên cậu nhóc ra về khốc chen vòng lên trước mặt, nhún vai một cái đi lên cầu thang.

Cô hoàn toàn không ngờ tới, cũng bởi vì cô nhất thời xúc động. Vài năm sau khi bọn họ tốt nghiệp, các câu lạc bộ đoàn thể ở Thất Trung vẫn còn noi theo truyền thống “Câu lạc bộ Anime liên kết với Xã Liên” như vậy.

Nói thể nào ấy nhỉ, cái này gọi là, “Từ cô chí kim Xã Liên và câu lạc bộ Anime là người một nhà.”

Không sai, từ cô này chính là cô xưa, chính là từ nơi xa xưa của cô truyền đến.

Chỉ có điều đây cũng là chuyện hiện tại cô hoàn toàn không nghĩ tới.

Từ phòng hoạt động dưới đất đi lên hai người vừa đi lên cầu thang hai bên chẳng nói gì.

“Này!” Nhóc lãnh khốc mất hứng.

“Cái gì!” Doãn Manh liếc mắt, người này đối với cô thật là quái lạ, lúc lạnh lúc nóng, để ý đến cậu ta thì rất cuồng nhiệt, không để ý tới cậu ta thì lại mất hứng. Rõ ràng lúc trước nếu không phải là nhờ cô, thì cậu ta sẽ bị thầy giáo phê bình chết rồi ư!

“Thầy Tôn nói cậu cùng với tôi đi văn phòng nhận sách bài tập vật lý trước.” Lâm Kha buông mắt xuống, nhìn cũng không nhìn Doãn Manh một cái.

Đi lên cầu thang thật nhanh, Doãn Manh đã đứng ở trên bậc thang tầng năm kêu to: “Cậu có ý hờ! Văn phòng ở tầng một, mới vừa rồi cậu không nói, tôi cũng đã lên tới đây!”

Lâm Kha có lý do tương đương: “Ai bảo cậu vừa rồi chạy nhanh như vậy! Lại không để ý tới tôi. Hơn nữa tôi cũng cùng theo lên rồi, cậu còn nói cái gì!”

Doãn Manh tức giận chạy xuống: “Hừ, ai bảo chân người nào đó ngắn.”

“Hừm, đúng nhỉ. Ngắn hơn nữa cũng không bằng mức độ hẹp hòi của người nào đó há.” Lâm Kha dừng lại một chút phun ra một câu, “Rèn luyện một chút chết sao.”

Loại đối thoại ngây thơ không giải thích được này có lẽ muốn bắt đầu. Doãn Manh rất muốn ngậm miệng lại, nhưng khi nhìn thấy Lâm Kha mơ hồ lộ ra vẻ mặt giễu cợt, thì hoàn toàn không dừng lại được.

“Ngày ngày rèn luyện cũng không thấy cậu dài cao bao nhiêu ah.” Đời trước thế nào mà cô không cảm thấy Lâm Kha hèn như vậy. Doãn Manh đạp lên cầu thang bịch bịch bịch, tức giận vượt qua Lâm Kha vốn đang ở dưới bậc thang cô đang đứng.

Lúc này Lâm Kha đứng phía trên cô, mắt nhìn xuống hiệu quả càng thêm tăng mạnh mũi cậu ta hừ một cái khinh thường: “Vậy cũng tốt hơn người nhỏ mà có khuôn mặt bự ah.”

Mẹ kiếp! Doãn Manh thiếu chút nữa té lộn nhào.

Cô đi học sớm so với bạn học cùng lớp nhỏ hơn một tuổi, bởi vì vóc dáng lùn nên đầu cô về tương đối lớn. Nhưng không phải là đầu lớn! Chỉ là có vẻ thôi!

Có vẻ!

Mặt Lâm Kha kia dường như chỉ bằng bàn tay phụ nữ thì có vậy mà dám nói tới mặt cô! Rốt cuộc là có thù oán gì với cô!

Bình tĩnh, bình tĩnh, quyết không thể để cho cậu ta nhìn ra cô bị công kích đến đau tim, giận đến đỉnh đầu bốc khói.

Doãn Manh quay đầu lại, quét mắt qua lại toàn thân Lâm Kha một lượt, tìm kiếm điểm công kích.

Thế nhưng hình như trừ lùn ra, không có gì có thể công kích. Hơn nữa điểm lùn này cô công kích qua lại nhiều lần cũng không xù lông, không có nhiều tác dụng. Chỉ là, có lúc, công kích khuyết điểm của đối phương cũng không phải là phản kích hoàn mỹ nhất.

Doãn Manh nheo mắt lại, nhe răng cười một tiếng: “Cả lớp có nhiều nữ sinh như vậy, làm sao cậu chỉ nhớ sinh nhật của tôi vậy!”

Công kích này quả nhiên hữu hiệu, nhìn như chẳng ra sao lại ngoài dự tính là điểm đâm chọt được Lâm Kha này. Coi như cậu ta toàn lực khắc chế, vẫn có thể từ vẻ mặt nhìn ra được dấu vết thoáng cứng ngắc, ít hoặc nhiều cũng mất trận tuyến.

“Cậu tự mình đa tình à!”

Trong lòng Doãn Mạnh mừng rỡ: “Tôi nói cái gì sao?” Nói xong nhanh như chớp chạy xuống lầu.

Trong hành lang vang vọng tiếng của một cậu nhóc “Hà?”.

Đi một đoạn bỏ xa Lâm Kha Doãn Mạnh mới phát giác ra không đúng, thế nào mà chỉ số thông minh của cô lại rớt xuống như cô nhóc học sinh trung học truy đuổi đùa giỡn trên chóc vậy!

Đề tài bị dẫn ra xa, cùng một đứa trẻ nghiêm túc phân cao thấp chính là cô ấu trĩ rồi!

Suy nghĩ như vậy, Doãn Mạnh mặt mày hớn hờ quay đầu lại, ưỡn mặt thân thiện sang, giống như là dỗ con nít kéo Lâm Kha lại: “Ôi, cậu tức cái gì ah ~ tôi thích cậu còn không được nữa là~”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Editor: Cà Rốt Hồng

Lúc Doãn Mạnh và Lâm Kha nhận bài tập vật lý về đến phòng học, cách tiếng chuông vào học vẫn còn một khoản thời gian.

Phân phát xuống xong, Doãn Mạnh nhìn thấy Trần Tư Đình đã sớm ngồi ở chỗ ngồi chớp mắt to nhìn cô, giống như đợi cô thật lâu rồi: "Nè! Buổi trưa cậu đi đâu vậy? Tớ chờ cậu thật lâu."

Doãn Mạnh: rõ ràng cậu là người vứt bỏ tớ trước mà..... ()

"Tớ gia nhập Xã Liên á, sau đó cùng với Lâm Kha đi văn phòng nhận bài tập vật lý."

"Xã Liên à..... Tớ cũng không rõ lắm~ nghe nói là mới lập." Trần Tư Đình nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên hưng phấn nói: "À này, cậu thấy hội trưởng câu lạc bộ Chính kịch đó như thế nào?"

Đầu đội tóc giả, mặt trang điểm lòe loẹt tôi làm sao mà biết được á.....Trần Doãn Mạnh chảy vạch đen, ngoài miệng lại nói: "Hình như cũng thành thật, tớ không thấy rõ, hẳn là đẹp trai!" Nói xong gật đầu thật mạnh, lúc này Lý Lộ chạy tới.

"Tư Đình như thế nào như thế nào?" Đóm lửa bát quái nhỏ cũng sắp toát ra khỏi hốc mắt của cô bé, "Phát triển như thế nào!"

"Anh ấy gọi là Tô Hàng, ban bốn cao nhì!" Tư Đình bĩu môi, nhìn Doãn Mạnh, "Vẫn là Lộ Lộ thương tớ."

Doãn Mạnh bật cười, làm ra vẻ ghét bỏ: "Làm lão bà của tớ tớ liền thương cậu~"

Tư Đình lập tức vào vai cô vợ nhỏ sấp tới bắt đầu gọi lão công. Ở góc độ của Doãn Mạnh hoàn toàn không nhìn thấy một hàng nam sinh phía sau đều nhìn sang bên này, thì ra nam sinh cao trung lại sớm thành thực như vậy!

Quả nhiên nữ sinh xinh đẹp tới chỗ nào cũng được người thích.

Loli quá lứa Doãn Mạnh đột nhiên phát hiện trong lòng bất đồng, chú ý tới rất nhiều chuyện trước kia hoàn toàn không có chú ý tới. Mặt cười giống như trăng rằm, cô không khỏi có chút hứng thú trên chóc trẻ con: "Nàng thấy sắc quên nghĩa như vậy, ta làm sao thu nàng được. Ta có hậu cung giai lệ rồi, không thiếu một mình nàng."

Con mắt Trần Tư Đình tròn tròn, lập tức phản ứng kịp: "Ồ đâu, ta sẽ độc chết tất cả các nàng ấy!"

Doãn Mạnh bèn túm lấy Lý Lộ nói: "Hậu cung." Quay đầu, cô bắt đầu sàng chọn người chịu tội thay, Trần Tư Đình tròn to cặp mắt chờ xem cô làm thế nào thu lại cục diện.

Doãn Mạnh trông mắt xoay động, đầu ngón tay trắng tấp chỉ về phía người bị cường bức lao động phát bài tập vật lý - Lâm Kha: "Giai lệ!"

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!" Tư Đình vui đầu cười to, cười đến mức nước mắt sắp chảy ra luôn. Bên cạnh mấy bạn học nghe được cũng rí rít không kèm được cười.

Doãn Mạnh đắc ý nói: "Ta không có nói đùa, xem bộ dạng nàng đẹp như vậy, trăm miễn cưỡng thu nàng vào hậu cung, ban tên Ba Ngàn! Tuân theo cát ngôn (lời nói may mắn), hậu cung ba ngàn mỹ nữ!"

Trần Tư Đình vung cái váy không tồn tại lên, hắng giọng nói: "Nô tỳ tiếp chỉ!"

Lâm Kha bên kia mới phản ứng được: "Ai là ba ngàn mỹ nữ của cậu hả!"

Trần Tư Đình chớp chớp mắt: "Ngươi là Giai Lệ, ta mới là Ba Ngàn á."

Bên cạnh vẫn cười, Trịnh Gia Thạc tới đây đâm chọc Lâm Kha, khều ngón tay cái: "Được nhá anh em, chỉ một lát không gặp mà đã lòi ra một lão công rồi."

Lâm Kha toét miệng cười đập cậu ta mấy đập, "Lắm mồm chết cậu!"

Trịnh Gia Thạc khoa trương ui da ui da chạy, diễn về mặt hợp lý.

Cô Cơ dạy môn tiếng Anh ôm một quyển sách tiếng Anh giẫm giày cao gót đi vào: "Ồ, chuyện gì cười vui vẻ như vậy! Nói ra để tôi cũng vui một chút ah!" Bút bị chuyển một cái, vừa vận kéo lại Trịnh Gia Thạc chưa kịp chạy trốn.

Cô Cơ vừa hợp thời vừa đẹp, dùng khả năng quan sát của Doãn Mạnh cũng được coi là mỹ nữ.

Trịnh Gia Thạc nhìn cô giáo cao gầy da mặt dày đỏ lên, úp úp mở mở nói: "Vừa rồi Doãn Mạnh thu hậu cung ba ngàn mỹ nữ....."

Cả lớp cười phá lên.

Doãn Mạnh liếc mắt, khả năng ứng biến của nam sinh cao trung đều vụng về như vậy sao!

Cô Cơ rất vui gật đầu một cái, ưu nhã che miệng cười một tiếng: "Rất tốt, mời dùng Anh ngữ nói lại một lần."

"shou(một lần)gong(bốn lần)tn....."

Tiếng cười điên cuồng tưởng chừng như lật tung trần nhà. Trong hành lang quanh quẩn tiếng nhốn nháo của lớp 7 cao nhất, còn có các bạn học lớp bên cạnh vội vàng vào học ngó dáo dác, tò mò muốn xem xảy ra chuyện gì.

Lâm Kha rất muốn nhanh đi lên mở cái hộp sọ của Trịnh Gia Thạc ra rồi, cô Cơ lại đứng lên nghiêm trang biểu dương: "Rất tốt rất tốt."

Doãn Mạnh thật sâu cảm thấy hình tượng lần này thật xấu hổ không dám nhìn thẳng. Rốt cuộc thế nào lại phát triển thành như vậy ah.....

Đầu thu hoàng hôn tới cũng không muộn, từng đóa mây hồng có vài phần giống như kẹo đường, trầm bổng chậm rãi di chuyển. Thiếu nữ cột tóc đuôi ngựa khẽ ngậm nga bước chân khoan khoái nện bước nhỏ đi ra khỏi xe điện ngầm, cùng đám người hối hả vội vàng vàng hoàn toàn khác biệt.

Muốn làm bá chủ học đường đây cũng không phải là nói ngoài miệng, sau khi Doãn Mạnh giao câu lạc bộ cho Vương Khiết Linh xong, liền đeo cặp sách lên về nhà. "Ken két" một tiếng, đẩy cửa nhà ra, Doãn Mạnh có chút kinh ngạc thấy phòng khách đèn đuốc sáng choang.

"Đã về rồi." Ba Doãn đeo kính lão cầm tờ báo quạt, đứng lên gọi con gái, "Mau tới đây ăn chút cá hổ chiên này, mẹ con còn làm thịt viên chiên."

"Dạ, được ạ, cảm ơn ba. Hôm nay ba mẹ xong việc trở về sớm sao!"

Mẹ Doãn từ trong phòng bếp đi ra dùng tạp dề lau hai tay, vẻ mặt vui sướng: "Ba con rút cuộc nghe ý kiến của mẹ, tuyển người trông coi rồi. Về sau chúng ta có thể buông lỏng một chút, làm đồng sự trưởng thành nhân rồi."

Ba Doãn hừ một tiếng: "Em chờ xem nghe lời em có kết quả tốt gì."

Mẹ Doãn tranh luận: "Anh biết, nhà người ta làm lớn cũng đều tuyển người không."

"Thịt viên ăn ngon thật á! Mẹ tay nghề của mẹ thật tốt, tiếc là người già không ăn được!" Doãn Mạnh dùng đũa gấp thịt viên cho một trong hai người bọn họ chặn miệng lại.

"Ăn ngon à, ăn ngon thì mỗi ngày mẹ làm cho con ăn." Mẹ Doãn lập tức bị chuyển đề tài thành công, bình thường con gái rất ít làm nũng với bà như vậy. Mà bà lại là một phụ nữ thích thể hiện cảm xúc, lúc trước đối mặt với con gái tính tình có chút cổ quái luôn không biết nói gì. Hiện tại có đề tài lập tức thật cao hứng.

Doãn Mạnh cười hi hi: "Cũng không thể làm mỗi ngày á, làm mỗi ngày con ăn đến mập phì thì sao. Ba bụng của ba cũng lớn như vậy phải giảm cân một chút rồi!"

Ba Doãn vuốt bụng bia, cười ha ha: "Không cần, ba của con không coi là mập."

"Còn không mập? Con nghe nói bụng to dễ bị bệnh, cái gì mà gan nhiễm mỡ, cao huyết áp, bệnh tiểu đường....." Doãn Mạnh vạch ngón tay đếm, cô còn nhớ rõ các loại bệnh đời trước ba cô mắc phải lúc về già ah, cần phải làm cho ông coi trọng vấn đề này.

Ba Doãn thích mềm không thích cứng, làm nũng ản ả là loại khí lớn nhất. Tính tình Mẹ Doãn cứng rắn hơn ba Doãn, xương sườn mềm duy nhất chính là con gái, nếu không phải khi đó còn có Doãn Mạnh tuổi còn quá nhỏ, thời điểm hai người đối nghịch thiếu chút nữa ly hôn.

Nhân phẩm của Doãn Mạnh sau khi trùng sinh đã sớm rơi mất rồi, da mặt cũng sớm bị mài dũa không còn. Muốn làm ra vẻ yêu thích cái này dễ như trở bàn tay, một nhà ba người ít có khi hoà thuận vui vẻ cùng ăn cơm.

Doãn Mạnh lú lú kể lại chuyện lý thú trong trường học, chọc cho Nhị lão cười không ngừng.

Ăn cơm tối dọn dẹp xong xuôi, Doãn Mạnh liền trở về phòng của mình làm bài tập.

Chuông điện thoại di động reo lên, cô cầm lên. Hiện tại ở niên đại này các máy móc trí năng còn chưa có phát triển, lưu hành nhất chính là hệ điều hành Symbian, lên mạng xem tiểu thuyết gì đó hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhà Doãn Mạnh có wifi, cúi đầu nhìn thấy trong group QQ phiên bản cũ của trường lúc này vẫn còn đang lưu hành có mấy tin nhắn mới.

"Lý Lộ mời thêm bạn làm bạn tốt."

"Trần Tư Đình *fighting! Mời thêm bạn làm bạn tốt."

.....

Khả năng là bởi vì vừa ra mắt trong group, nên mới để cho mọi người đều biết đến Doãn Mạnh. Có ví dụ như thế liền có một vài bạn học cùng lớp không quá quen thân thêm cô làm bạn tốt. Sau khi đồng ý từng cái một, Doãn Mạnh nổi lên hứng thú, trước đó cô quên mất còn có vụ này, bây giờ được nhắc nhở, ấn xuống danh sách bạn tốt phía dưới, lướt qua tên bạn học trong trường.

Phần lớn đều là một số chuyện thường ngày của học sinh, đủ loại hình tự chụp còn chưa có quét qua mảnh đất thuần túy này. Lúc này tin tức trong trường còn chưa đến mức đi tới truy đuổi nữ thần, quyến rũ con nhà giàu đẹp trai linh tinh, mà thật sự chỉ là mạng lưới liên lạc đơn thuần của tất cả học sinh trong trường.

Doãn Mạnh cũng là lên cao trung mới đăng ký, vốn cũng không có cần dùng gì, trừ yên lặng xem lên người khác vẫn để đó không dùng.

Tăng thêm bạn tốt nhìn trực diện không khỏi làm cho cô cảm nhận được cảm giác phong phú.

"Leng keng."

"Lâm Kha – Gọi tôi là học thần mời thêm bạn làm bạn tốt."

Doãn Mạnh định bụng cậu ta sẽ khinh khỉnh nhìn mình bằng nửa con mắt, cô còn tưởng rằng cậu ta sẽ giận dữ sẽ không thêm cô, không ngờ cô lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân từ rồi!

Suy nghĩ một chút, Doãn Mạnh nhấn đồng ý.

Lại thêm một cái chú thích: Lâm Giai Lệ.

Cắt một đoạn hình ảnh rồi gửi đến cho cậu ta, gửi xong Doãn Mạnh hài lòng mở bài tập tiếng Anh ra, thoáng qua một hồi nghĩ lại cảm thấy mình thật ngây thơ.

Cầm điện thoại di động lên lại thấy một trận tin nhắn vù vù gửi đến, cầm lên xem, không thể ngờ là Lâm Kha lại hồi âm một cái hình ảnh!

Chú thích cho Doãn Mạnh là: hoàng thượng.

Như vậy là chấp nhận? Cô nhếch miệng cười một tiếng, tắt di động đặt ở bên giường, mở bài tập tiếng Anh ra.

Mới vừa viết chọn được năm câu, điện thoại di động lại rung lên ong ong, Doãn Mạnh liếc mắt, nghĩ thầm đây là có đề cho cô học bài hay không!

Cầm điện thoại lên, phát hiện là Trần Tư Đình gọi tới: Ngày mai cậu có rảnh không? Chúng ta đi Ưu Học đăng ký lớp đi, cuối tuần có thể sẽ phải bắt đầu đi học!

Hôm nay là thứ sáu, Doãn Mạnh lật lịch xem mới phát hiện, bất tri bất giác đã qua một tuần rồi!

Ở trường học nghe giảng, tan lớp về nhà tự học, toàn bộ tinh lực của cô dùng hết vào đây, trong cuộc sống một khi chuyên chú vào một chuyện gì, thời gian sẽ trôi qua rất là nhanh.

Doãn Mạnh vội hồi âm: Được, vậy chín giờ sáng ngày mai chúng ta gặp ở đầu đường XX đi!

Trần Tư Đình: Được! Gọi Lý Lộ không?

Doãn Mạnh: Chủ nhật vũ đoàn của cậu ấy tập luyện, hơn nữa hình như cậu ấy không muốn đăng ký lớp.....

Trần Tư Đình: o-o Được rồi, vậy thì hai chúng ta đi thôi ~ thiệp thân cáo lui!

Doãn Manh: Bình thân.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Editor: Cà Rốt Hồng -

Ưu Học là nơi phụ đạo ngoại khóa chất lượng dành cho học sinh sơ trung cao trung, thương hiệu đã trở thành nơi phụ đạo ngoại khóa rất tin cậy của phụ huynh và học sinh ở thành phố B thậm chí là trong phạm vi cả nước.

Là một tổ chức dạy học chuyên phụ đạo ngoại khóa, dĩ nhiên ở các nơi trong thành phố B đều có trường điểm, nên áp dụng chính là hình thức kinh doanh trực tiếp. Học sinh không chỉ có thể lựa chọn muốn học môn nào, hơn nữa cứ mỗi loại môn học còn có thể lựa chọn giờ lên lớp và địa điểm học.

Nói thật, nhà của Doãn Manh và Trần Tư Đình cũng không gần, một người ở phía Bắc Thất Trung, một người ở Tây Nam Thất Trung, nhưng cô bé cố chấp cao trung phải dính chung ở một chỗ, cũng không phải nhân tố có thuận tiện hay không thuận tiện này có thể quyết định.

Khi Doãn Manh đứng ở phía dưới cầu vượt, nhìn thấy Trần Tư Đình từ chiếc xe to của nhà cô bé nhảy xuống vẫy tay với cô, cô lại cảm thán lần nữa một cái Thất Trung không chỉ có nam thần ở khắp nơi, mà cũng có nữ thần khắp nơi.....

Bởi vì bạn vĩnh viễn không biết lớp các bạn trừ phần trắng bảng đen thì quét rác dưới đất ra một vị bạn học bình thường có phải là nhị đại X quân đoàn đưa đón hay không.....

Thậm chí bạn cũng không hiểu tại sao bọn họ lại cùng bạn tranh cướp dây buộc tóc năm hào một bó bán đầy sạp, có lẽ đây chính là chỗ thú vị của cuộc sống.

Phía trước mẹ của Trần Tư Đình mở cửa kính xe xuống, dịu dàng chào hỏi với Doãn Manh.

Doãn Manh lễ phép đáp lại: "Chào dì ạ."

Mẹ Trần Tư Đình khen: "Cô bé thật lễ phép, Tư Đình xem người ta mà học hỏi ah, cả ngày không biết lớn nhỏ."

Trần Tư Đình bấu môi vẫy vẫy tay: "Được rồi mẹ về đi ạ!"

"Thật không cần mẹ cùng đi với con?" Mẹ Trần lo lắng nói. "Phải chú ý cầm tiền cho chắc nha!"

"Biết rồi biết rồi, có Doãn Manh đi với con mà!" Trần Tư Đình có chút không kiên nhẫn.

"Tin tin!"

Xe phía sau sút ruột bấm còi, mẹ Tư Đình cười cười, dặn dò: "Hai cô bé các con cẩn thận một chút nhé, Tư Đình hai người các con đăng ký xong gọi điện thoại cho mẹ mẹ tới đón con."

Trần Tư Đình khoát khoát tay: "Không cần ạ! Tự con trở về được rồi, mẹ đi nhanh đi."

Mẹ Trần cười xin lỗi với Doãn Manh một tiếng, đóng cửa sổ, nói tạm biệt rồi rời đi.

Doãn Manh hâm mộ nói: "Mẹ cậu thật quan tâm cậu á."

Trần Tư Đình liếc mắt: "Đều lên cao trung rồi, còn cả ngày coi tớ như học sinh tiểu học, tìm bạn học còn muốn đưa tớ đi, hạch hỏi, phiền chết được."

Doãn Manh vui vẻ nói: "Có mẹ đưa đón còn không tốt sao?"

Trần Tư Đình trợn mắt: "Tốt chỗ nào! Mỗi lần tớ đi ra ngoài cách một tiếng là gọi cho tớ một cú điện thoại, thật là muốn điên rồi."

Doãn Manh bấu môi, từ chối cho ý kiến, cảm thấy bất luận như thế nào cách thức ba mẹ quan tâm con cái đều không giống nhau. Cách thức ở nhà cô chính là cho con môi trường tương đối tự do, chỗ xấu chính là nếu như Doãn Manh không hiểu chuyện, vậy rất dễ đi lạc lối. Nhưng chỗ tốt chính là, thí dụ như cô có năng lực phán đoán chính xác thì loại mức độ tự do này sẽ làm cho cô thông thạo tự chủ sắp xếp cuộc sống của mình, tính độc lập rất mạnh.

Cho tới nay, cô đã từng hâm mộ cách thức giáo dục hơi nuông chiều giống như gia đình của Trần Tư Đình, lại không nghĩ rằng mỗi đứa trẻ đều có phiên não của mình, không phải là ba mẹ cứ gặt gao chú ý tới con cái chính là phương pháp tốt nhất. Nhưng bây giờ cô mới phát giác, dường như cô khá thích ứng với những điều ba Doãn mẹ Doãn đã mang đến cho cô.

"Được rồi không nói nữa, phòng tư vấn là ở chỗ đó!" Trần Tư Đình kéo khóa kéo áo khoác hồng lên, chỉ tay về phía cao ốc đối diện.

Hai cô nhóc con xách theo cái túi nhỏ, sôi nổi trò chuyện đi vào.

Đi vào trong, chắc là bởi vì mới vừa tựu trường nên người đăng ký lớp tương đối nhiều, nhón nha nhón nháo chất đầy người. Doãn Mạnh và Trần Tư Đình quơ cánh tay, ngăn con sóng dữ từ trong tay các phụ huynh giành mấy truyền đơn đăng ký lớp, chụm đầu nhìn xem.

Lớp ngoại khóa Ưu Học chia làm lớp C, lớp B, lớp A, và lớp S.

Lớp C là lớp dành cho những người căn bản tương đối kém, thuần học bổ túc.

Lớp B là dành cho người có một chút trụ cột, học sinh có thể thi bảy tám mươi điểm đăng ký. Chỉ là bảy tám mươi điểm này là đối với trường học bình thường, còn đối với Thất Trung mà nói, thi khoảng sáu mươi điểm cũng mạnh hơn bảy tám mươi điểm đó.

Lớp A là dành cho một số người tương đối ưu tú, nhưng khoảng cách tới học sinh giỏi vẫn còn một đoạn khá xa.

Lớp S chính là lớp học sinh khá giỏi trong truyền thuyết, trong này một học sinh ưu tú một chút là có thể thi Olympic.

Trần Tư Đình do dự cũng không do dự, trực tiếp điền hóa học lớp A.

Doãn Mạnh ngạc nhiên nói: "Tư Đình chúng ta thông minh như vậy, tại sao không đăng ký lớp S."

"Tớ không có ý định thi Olympic, chỉ cần không kéo thành tích là tốt rồi. Không cần thiết." Trần Tư Đình nhún vai một cái, "Vậy cậu đăng ký cái nào?"

Doãn Mạnh cũng không nghĩ như vậy. Sau khi do dự hồi lâu, căn bản vật lý của cô cũng không tốt lắm, nhưng có câu nói rất hay, nếu bạn xác định mục tiêu đến 100%, thì khả năng của bạn chỉ có thể đạt tới 75%; nhưng nếu vừa bắt đầu bạn liền xác định đến 75%, vậy có thể ngay cả 50% bạn cũng không đạt tới.

Cùng lắm thì theo không kịp cô liền chuyển lớp là được, Doãn Mạnh cắn răng một cái, điền vào lớp S.

Trần Tư Đình nhìn lên, le lưỡi một cái: "Ôi chào, muốn làm học bá nhen! Sau này nhớ báo bọc tớ nhé!" Doãn Mạnh cười một tiếng, cô cũng biết bản thân Trần Tư Đình học tập cũng khá tốt. Ít nhất là bây giờ cô thua kém hơn.

Trước mặt có nhiều phụ huynh dẫn theo con cái đứng xếp hàng, bởi vì nguyên do đội ngũ tương đối nhiều, chỗ ghi danh không có ban tư vấn chật chội như vậy. Hai người cũng không đứng xếp hàng bao lâu đã đến lượt. Cô nhân viên ghi danh thoạt nhìn không có lớn hơn hai cô bao nhiêu, tay chân cũng nhanh nhẹn, đưa tờ đơn cho hai cô, rất chuyên nghiệp hỏi: "Hai em lựa chọn giờ học địa điểm trước đi."

Trần Tư Đình nhìn nửa ngày, phát hiện lớp hai cô không giống nhau gần như không có trùng lặp. Hóa học lớp A chỉ có chủ nhật mới có, chỉ duy nhất địa điểm học ngày thứ bảy kia là học ở khu vực bên cạnh.

Vật lý lớp S của Doãn Mạnh phần lớn đều học vào buổi chiều thứ sáu.

Hai người nhìn nhau, Doãn Mạnh nhún vai: "Không có biện pháp, chỉ có thể tách ra thôi."

Mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng không có cách nào. Trần Tư Đình bĩu môi, cuối cùng chọn học một lớp chủ nhật cách nhà gần nhất.

Doãn Mạnh chọn rồi chọn, chọn tới thứ sáu địa điểm học là tầng trên cùng trung tâm thương mại đối diện với Thất Trung.

Cô nhân viên ghi danh đóng dấu cộp cộp lên tờ đơn: "Hóa học lớp A 2600 đồng (cái này là đồng bông chưa đổi sang tiền đồng Việt Nam nhá mí bạn ^^), vật lý lớp S 3700."

"Tại sao của em lại mắc như thế?" Doãn Mạnh kinh ngạc, quả nhiên lớp ngoại khóa lúc nào cũng không được tiện nghi.

"Bởi vì lớp S là do giáo viên có tiếng Lý Chấn Hồng hướng dẫn, cho nên hơi đắt." Cô nhân viên ghi danh cười cười, nói tiếp, "Trong danh sách chi tiêu này em là người cuối cùng đây, lớp này là lớp đăng ký đầy đủ sớm nhất."

Mẹ Doãn cho cô 4000 đồng, lần này tiền riêng chỉ còn lại 300 đồng. Doãn Mạnh có chút nhứt nhối nộp tiền, rồi bắt đầu mơ mộng bộ dáng mình thi vật lý đứng nhất lớp.

Hai người đóng tiền xong, dắt tay nhau đi ra khỏi Ưu Học.

Trần Tư Đình nhìn có chút hả hê: "Ồ, vẫn còn khó chịu à? Chị Đình mời em ăn kem nhá, em gái Mạnh!"

Nói xong thật sự lôi kéo Doãn Manh chạy đến gần KFC, mỗi người một cây kem ống giòn ngon.

Liếm kem ống, rất nhanh Doãn Manh liền nghĩ thông rồi: "Chờ hoàng thượng nhà ngươi tiêu diệt vật lý ngươi đây."

Hai cô gái nhỏ cười lẫn cười lớn, nhảy cẫng vào rạp chiếu phim bên cạnh càng quét một bộ phim bom tấn Hollywood.

Thầy Vật lý thầy Tôn vừa chấm bài tập, vừa lắc đầu, đám nhóc con này thật là lên cao trung chơi điên rồi. Thật nhiều học sinh không biết làm cử để như vậy, điên cũng không điên, thật là một khóa không bằng một khóa ah.

Thầy Tôn luôn thuộc phái bảo thủ, vẫn không quá tán thành chủ trương của hiệu trưởng mới, đám trẻ con cao trung không có quản thúc còn không giống như vịt con thả rong sao. Có mấy đứa có thể thật sự quản được chính bản thân mình?

Đừng đợi đến khi thật sự muốn học tập thì đã xong rồi, sau khi thi tốt nghiệp cao trung hối hận khóc không còn kịp nữa. Đáng tiếc hiệu trưởng mới quá mức độc đoán, lại chủ nghĩa lý tưởng, cho là thi tốt nghiệp cao trung không phải là điều quan trọng nhất của đời người, quan trọng nhất là tố chất.

Hoàn toàn không để ý đến kiến nghị của người khác.

Chỉ là, kiến trúc thượng tầng quyết định cơ sở kinh tế, thi tốt nghiệp cao trung là nền móng định thắng thua, giảng tố chất giáo dục tuyệt đối chỉ là tìm đường chết. Cho dù lâu dài mà nói là chỗ tốt, nhưng ngắn hạn một kết quả thi tốt nghiệp cao trung là có thể khiến phụ huynh tức giận bất bình.

Càng chấm bài tập, lòng càng buồn, thầy Tôn lắc đầu sắp thành trống bỏi luôn rồi, vừa thờ dài vừa nhấp một ngụm trà. Ông dường như thấy được tình trạng thâm hiểm của cuộc thi tốt nghiệp cao trung sau này.

Về lên một vòng đồ nói tiếp một vạch đỏ, thầy Tôn chấm đến một bài tập trống không, khiến ông dừng bút đỏ lại. Thật sự là trống không, một chữ cũng không viết.

Đây là thằng nhóc nào vậy?

Vậy mà không làm qua loa cho ông xem luôn, ông có chút tức giận, lật bìa ra xem, hai nét chữ thảo, Lâm Kha. Cái tên này làm cho ông có phần không còn cách nào khác, thầy Tôn không muốn dạy nhất chính là loại học sinh này, rõ ràng bình thường chơi điên cuồng nhất, nghịch kinh khủng, chưa từng nghe giảng bài, nhưng trước một cuộc thi ôn tập một đêm, thì luôn có thể bay lên đứng đầu, tục xưng thiên tài.

Loại người này mặc dù ít nhưng thật sự không phải không có, hiện tại trùng hợp đến trong lớp ông dạy. Thi tốt là có thể ngông cuồng? Thầy Tôn nhún mày, vẽ một gạch đỏ thật to, viết một chữ thật to: "Kém".

Suy nghĩ một chút viết lên tiếp: "Còn như vậy thầy sẽ cách chức em!"

Tâm tình phiền não chấm qua vài bài tập.

Đúng lúc này, thầy Tôn đột nhiên phát hiện một bài tập đầy đủ, hai mắt tỏa sáng. Chữ viết chính tề rậm rạp chằng chịt, mặc dù mấy đề ông cho cũng không có giải hết được toàn bộ, nhưng viết rất nhiều suy nghĩ và mức độ hiểu của mình.

Thầy Tôn ồ lên một tiếng, lật ra trang đầu tiên.

Trên hàng tên họ quy củ viết hai chữ thật xinh đẹp: Doãn Manh.

Một người đại biểu môn do ông chỉ định khác. Cô bé này ở trong lớp thoát nhìn như điên như dại, kì thực lại là một trong số ít học sinh cao trung táo bạo, lúc an tĩnh có vẻ rất trầm ổn. Căn bản ở trong đám học sinh mới nơi này tuyệt đối coi như là rất kém cỏi, nhưng đối lập với nó là thái độ vô cùng chịu học.

Thầy Tôn ngẩng đầu, lại nhấp một ngụm trà. Dốt không quan trọng, căn bản kém cũng không quan trọng, quan trọng nhất chính là chịu học.

Miền là chịu học, thứ nhất đếm ngược cũng có thể thay đổi thành học sinh khá giỏi. Mặc dù nhất thời tùy hứng rút trúng đứa nhỏ này làm đại biểu môn, nhưng hiện tại ngược lại ông thật sự có chút hài lòng. Lại nghĩ đến tên nhóc con Lâm Kha kia, liền cảm thấy bù đắp cho nhau thật sự rất quan trọng.

Hi vọng đứa nhỏ này có thể giữ vững cái đà này!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Editor: Cà Rốt Hồng

Sáng sớm đi học tiết tấu vô cùng phong phú nhịp điệu, người trực nhật đổ rác, ủy viên kỷ luật chép thời khóa biểu một ngày lên trên bảng đen, kéo cửa sổ, xếp đặt ghế, nộp bài tập.

Doãn Mạnh xách cặp sách nhỏ lên đặt mông ngồi xuống chỗ ngồi, quay đầu lại đúng lúc đối mặt với Lâm Kha mặt ủ mảy ề, cậu ta đỡ cằm trên bàn, nhìn thấy Doãn Mạnh mới lên tinh thần: "Hoàng thượng, lấy sách bài tập vật lý ra cho mượn chép một chút."

Mắt Doãn Mạnh liếc sang sách bài tập vật lý cậu ta bày lên trên bàn, quả nhiên nhìn thấy một hàng chữ đỏ rỗng bay phượng múa, há hê nói: "Nếu bị cách chức?"

Lâm Kha tròn mắt: "Tôi mà bị cách chức, thì chỉ có một mình cậu mang sách bài tập từ tầng một đến tầng năm! Cậu có thể hiểu rõ."

"Đừng đùa, nếu cậu bị cách chức thì tôi sẽ có thể chọn một người hợp ý với tôi rồi ~" Doãn Mạnh nháy mắt, thấy cậu ta sắp xù lông, dừng miệng kịp lúc ném sách bài tập cho cậu ta.

"Chép xong nhớ nộp giúp tôi!" Doãn Mạnh phát hiện tựu trường được một tuần các bạn học hai bên đều hòa đồng quen thuộc với nhau rồi, sao chép bài tập đã thành cảnh tượng luyện công dành riêng cho buổi sáng.

"Này, đề này cậu tính sai rồi." Đuôi ngựa của Doãn Mạnh bị kéo lại, "Số nghịch đảo thứ hai cũng không phải làm như vậy....."

"Cậu chép thì chép đi!" Cô có chút nổi nóng quay đầu lại, "Chê thì đừng chép á! Biết thì tự mình làm đi."

Dáng vẻ bệ vệ của Lâm Kha bị dập tắt, bĩu môi: "Đây không phải là không kịp sao....." Nam sinh ngồi bên cạnh chen miệng: "Cậu chép nhanh lên á, tớ còn muốn xem một chút! Doãn Mạnh cho tớ mượn xem một chút nhé."

"Oh, được ah." Doãn Mạnh ngẩng đầu nhìn thấy chỗ ngồi của Trần Tư Đình vẫn trống trơn, nghĩ thầm không phải cô gái nhỏ này ngày hôm trước cùng với cô ăn nhiều Ice Cream quá nên đau bụng chứ. Nếu còn chưa tới thì cô phải gọi tin nhắn hỏi thăm một chút.

Phui phui vỗ miệng, chuông vào học vang lên, thầy Vương môn địa lý đi vào phòng học. Quét một vòng phòng học, chỉ vào chỗ ngồi của Trần Tư Đình hỏi: "Vị bạn học này làm sao không có tới?"

Không một người nói chuyện. Doãn Mạnh đành phải nhắm mắt yểm trợ: "Thưa thầy có thể bạn ấy bị bệnh rồi. Hẳn là đã xin phép chủ nhiệm lớp rồi."

Thầy Vương gật đầu một cái, "Được, vậy để cho trò ấy nghỉ tới hết bệnh ah." Không phải là môn chính khóa giáo viên thường rất dễ lừa gạt, giáo viên địa lý là một trong đám người đó tính tình cũng coi như là tốt.

"Mở sách tới trang thứ xx ra, hiện tại mời các trò đọc đoạn thứ nhất một chút."

Xoạt xoạt tiếng lật sách vang lên, thầy Vương bắt đầu giảng về động đất, nói về sự kiện động đất xảy ra gần đây sống động như thật, dọa cho một đám học sinh cao trung vừa mới ra đời sợ đến ngốc lẳng.

"Thưa thầy, vậy nếu là động đất mạnh cấp tám trở lên sẽ chết bao nhiêu người ạ?" Phía sau Hàn Siêu - một nam sinh vóc dáng khá cao to nói nhảm leo vào bài giảng.

Thầy Vương cười nói: "Vậy phải xem cự ly cách tâm địa chấn xa hay gần, còn có kiến trúc phòng ốc lúc đó như thế nào. So với trong nước, bởi vì Nhật Bản ở gần sát dải địa chấn, nên phòng ốc được xây dựng vô cùng chắc chắn, phần lớn cũng có thể chống cự được động đất từ cấp sáu trở xuống."

Doãn Mạnh có chút đâm chiều, liên tưởng tới sự cố rò rỉ hạt nhân đã xảy ra ở Nhật Bản sau này.

"Ứng đối với động đất là phải dựa vào thực tế, từ thực tế đưa ra hiểu biết chính xác. Tiếp theo các em, bây giờ chúng ta để quyền sách trên tay xuống, thầy sẽ phát ra khẩu lệnh, xem xem nếu như các em gặp phải động đất sẽ làm như thế nào."

Mẹ nó? Doãn Mạnh há to mồm, không ngờ thầy Vương giảng bài sinh động như thế này?

Không đợi các học sinh chuẩn bị xong, thầy Vương đã bắt đầu đếm: "Thầy đếm ba hai một, lúc đến một chính là động đất!"

"Ba!" Lầy Hàn Siêu cầm đầu, một đám nam sinh ở hàng sau đã đứng lên.

"Hai!" Nữ sinh cũng rối loạn lên.

"Một!" Thầy Vương dùng tay ra hiệu, đã có nam sinh hàng trước xông ra ngoài.

Doãn Mạnh bị "Trò chơi diễn tập trên lớp" này kinh hãi thật sâu, gốc ở tại chỗ một hồi lâu không động đậy.

Lâm Kha bật cười, chộp được cánh tay của Doãn Mạnh kéo ra ngoài cửa: "Chạy mau á, cậu muốn ở lại bị đập chết sao?"

Khiếp sợ hiển nhiên không phải chỉ có một mình Doãn Mạnh, giáo viên địa lý cũng khiếp sợ trương dương: "Đừng chạy, đừng chạy!" Nhưng ông ấy can

người cũng vô dụng, nhóm đầu tiên kia đã vọt đến bậc cầu thang lên xuống.

Một đám bạn học theo sau giống như sủi cảo vọt ra khỏi cửa chính chạy xuống dưới lầu, tiếng động lớn, giáo viên chủ nhiệm đều bị kinh động, thò đầu ra nhìn giáo viên địa lý đang lúng túng: "Làm sao vậy làm sao vậy?"

Thầy Vương gãi gãi cái đầu Địa Trung Hải sáng bóng của mình: "Không có việc gì, không có việc gì."

Đừng thấy Lâm Kha chân ngắn mà lầm, chạy rất nhanh, lôi kéo Doãn Mạnh tránh trái tránh phải vượt qua mấy người, đảo mắt đến tầng một, rất nhanh đuổi tới chỗ đám chạy đi đầu tiên kia.

Nam sinh cao trung thật là thích tham gia náo nhiệt ah, Hàn Siêu thật là diễn quá nhập vai, vẻ mặt hoảng sợ dẫn theo một nhóm nam sinh xông về cửa chính, trong miệng còn hô to: "Động đất! Động đất!"

Nét mặt cường điệu hóa kia khá đúng chỗ, làm cho Doãn Mạnh trong nháy mắt cũng cảm thấy giống như thật sự xảy ra động đất.

Thật không hổ là phái biểu diễn.

Giống như con ruồi không có đầu bị lôi chạy loạn đến cửa lầu ra vào, Doãn Mạnh tinh mắt đúng lúc nhìn thấy Trần Tư Đình vội vã vào cửa lầu, nghĩ thầm quả nhiên cô bé này dậy trễ đến muộn.

Đang muốn tiến lên chào hỏi, lại không nghĩ rằng Trần Tư Đình nhìn thấy bọn họ sợ hãi trốn về phía sau, nét mặt kia giống như là thấy quỷ, quay đầu vắt chân lên cổ mà chạy.

"Trần Tư Đình cậu chạy cái gì?"

Giọng nói của cô bị bao phủ trong tiếng gào thét khoa trương khác của đám nam sinh ở phía sau: "Động đất ah! Chạy mau ah! Sắp chết rồi!"

Mẹ nó! Doãn Mạnh quay đầu lại, tìm được dấu hiệu nguyên do.

Trần Tư Đình sẽ không cho là thật sự bị động đất chứ!

Doãn Mạnh chạy tới ngoài cửa, quả nhiên là trông thấy cô ấy xông về phía bạn học tới trễ phía sau hô: "Động đất đừng tới đây!" Mấy bạn học kia nghe thấy, thậm chí có người chân mềm nhũn ngồi bịch trên mặt đất, được hai người bên cạnh kia kéo lên chạy ra ngoài.

"Đừng đừng!" Doãn Mạnh vội la lên, "Không có động đất! Không có động đất!"

Lúc này, toàn bộ người cả lớp đã chạy tới sân thể dục, mấy nam sinh không được linh hoạt đều trở mặt nhìn nhau. Trần Tư Đình nhìn thấy Doãn Mạnh, rất khẩn trương: "Làm sao vậy! Các cậu không có sao chứ!"

Doãn Mạnh bắt được Trần Tư Đình bị dọa sợ mặt trắng bệch: "Đừng khẩn trương, không có động đất, diễn tập thôi!"

Trần Tư Đình: "Hà? Cậu trên trời à?"

Hàn Siêu khó hiểu: "Cậu không biết đây là diễn tập sao? Ha ha ha"

Trần Tư Đình hoàn toàn nhịn không được, chạy tới đập Hàn Siêu mấy cái, Hàn Siêu ô ô hô hoán lên.

Doãn Mạnh hoàn toàn hiểu ra đây chính là một trận Ô Long, thầy địa lý - thầy Vương nện bước chân ngắn đi như chạy chạy tới.

Thờ hồng học nói với các học sinh: "Động đất thì nên tránh ở chỗ gần đây, không thể chạy như vậy....."

Một nhóm người bị thầy Vương tức giận huấn một trận sau đó ủ rũ cúi đầu trở về phòng học.

Nhờ chuyện quây một phát này, thời gian trôi qua rất nhanh, giáo viên địa lý hoàn toàn quên mất chuyện Trần Tư Đình đến trễ, cũng coi như trong họa có phúc, tránh thoát được một chận.

"Thật là làm tớ sợ muốn chết!" Trần Tư Đình lè lưỡi, "Tại sao cậu cũng không nói cho tớ biết á!"

Doãn Mạnh nghĩ lại một lần nữa, cũng sâu sắc cảm thấy chuyện này quả thật có chút buồn cười, nhưng bởi vì sợ đã thương tình cảm của Tư Đình, đành chịu đựng không có biểu hiện ra: "Tớ muốn nói cho cậu biết á, nhưng ai bảo cậu chạy nhanh như vậy tớ đuổi theo không kịp, chỉ có điều như vậy không phải đúng lúc thấy Vương không có nhớ tới cậu đi trễ sao ~"

Trần Tư Đình gật đầu một cái, kinh sợ đã tàn đi, vớt chuyện đó ra phía sau không nói tới nữa trò chuyện sang đề tài khác: "Đúng vậy á sáng hôm nay mẹ tớ đi ra ngoài, tớ không có đặt đồng hồ báo thức kết quả bị kịch."

"Làm sao bây giờ? Bài tập vật lý tớ còn chưa có nộp, cậu chuyển xuống dưới chưa?" Trần Tư Đình mặt ủ mày ê.

Doãn Mạnh: "À? Tớ đã nộp xong rồi. Còn tưởng rằng hôm nay cậu ngã bệnh xin nghỉ chứ."

Hai người im lặng không lên tiếng chạy tới văn phòng vật lý, Doãn Mạnh làm bộ như ôm sách bài tập thành công lên đi vào, thả sách bài tập của Trần Tư Đình lên.

Quay về phía Trần Tư Đình khoa tay múa chân ra dấu tay thành công, lại phát hiện hai mắt của cô ấy tròn tròn, dùng sức chỉ phía sau cô.

Vừa quay đầu lại, Doãn Mạnh nhìn thấy giáo viên chủ nhiệm đeo mắt kính của cô - cô Lý.

Cô Lý ôm một chồng giấy, liếc mắt kính phát hiện Doãn Mạnh, lại không bởi vì chuyện này trách phạt cô: "Em tới thật đúng lúc, đưa chồng thông báo này cho ủy viên vệ sinh."

"Dạ." Doãn Mạnh gật đầu như giả vờ, ôm đồ chuẩn ra ngoài.

Đồ cô Lý đưa cho là lịch trực nhật vệ sinh. Sắp xếp người trực nhật kiểm tra vệ sinh vào giờ học buổi sáng sớm, một học kỳ trôi qua mỗi tổ đều phải đổi phiên một lần.

Cái tên đầu tiên ở phía trên viết ba chữ to rõ ràng Trần Tư Đình.

Doãn Mạnh hơi đồng cảm nhìn Trần Tư Đình: "Cậu xong rồi, thật là xui xẻo. Hôm nay cậu trực nhật vòng quanh, nhưng cậu không có tới không có đi kiểm tra vệ sinh đến năm lớp lận."

Cao nhất tổng cộng có mười lớp, một tuần hai lớp kiểm tra vệ sinh chung quanh, tuần trước là lớp một và lớp sáu, tuần này đến phiên lớp hai và lớp bốn họ, cả lớp bốn mười người lại đúng lúc điểm trúng người không có mặt - Trần Tư Đình. Vận số không thể không nói là quá kém.

Trần Tư Đình vỗ tay một cái: "A! Tôi nói thế nào mà tôi cứ ngỡ ngỡ là mình quên mất chuyện gì..... Lúc trước Hứa Phẩm có nói với tôi mà tôi quên mất. Tôi có cần phải đi thấp nhang chuyển vận không đây ah....."

Doãn Mạnh từ chối cho ý kiến, nhún vai một cái thấy Trần Tư Đình ấp a ấp úng: "Cậu và Lâm Kha ở chung một chỗ sao?"

"Gi?" Về mặt Doãn Mạnh khiếp sợ (° Ⅱ°)!!!

"Không có sao?" Về mặt Trần Tư Đình vô cùng bà tám, "Tôi thấy lúc sáng hôm nay cậu ấy lôi kéo cậu."

Doãn Mạnh lắc đầu một cái: "Cậu suy nghĩ bậy bạ gì vậy, làm sao có thể....." Suy nghĩ một chút vì gia tăng mức độ tin cậy, "Cậu ấy lùn như thế....."

Trần Tư Đình suy nghĩ một chút cảm thấy nói thế cũng quá đúng, có chút tin tưởng Doãn Mạnh: "Cậu ấy đúng là lùn, chỗ nào cũng tốt chỉ là lùn. Thật đáng tiếc."

Đầu Doãn Mạnh chảy vạch đen. Cô vẫn không ngờ thì ra học sinh cao trung như vậy mà đã coi như là mập mờ rồi, vẫn xem Lâm Kha như thiếu niên chưa thành niên để trên chọc lại không nghĩ rằng người ta nhìn vào lại thành gian tình.....

Xem ra cô phải giữ chút khoảng cách với Lâm Kha, đến lúc đó lời đồn đãi bay đầy trời cũng không tốt lắm.....

Tiếng chuông vào lớp sắp vang lên, hai cô nhóc chạy lên cầu thang. Không có chú ý phía sau có hai tên nam sinh thò đầu ra nhìn Trịnh Gia Thạc thấy mặt Lâm Kha có một chút đen lại, có chút không biết phải nói gì: "Aiz, anh em..... Nén bi thương....."

Lâm Kha nhìn cậu ta một cái không lên tiếng, đi thẳng.

Trịnh Gia Thạc sờ lỗ mũi một cái, xuy một cái nói: "Ôi chào, sao vậy chứ..... Chờ tôi một chút hắc, hội trưởng."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Editor: Cà Rốt Hồng

Theo thường lệ xoay người sang, Doãn Mạnh phát hiện hôm nay Lâm Kha mất tinh thần khác thường: "Cậu làm sao thế?"

Lâm Kha nâng đầu từ trong cũi chó lên, hút ống hút phía trên bạch ny lon sữa tươi, phát ra tiếng rột rột: "Không có sao."

Doãn Mạnh vui vẻ: "Không phải cậu đi ngoài bành bạch chứ? Đau lưng?"

Lâm Kha sắc hoàn toàn, bị hù đến ho khan khụ khụ: "Trong đầu cậu nghĩ những thứ gì vậy! Ngày hôm qua tôi chơi bóng rổ quá lâu sải chân mà thôi!"

Doãn Manh bị cuồng nộ của cậu ta phun triệt để: "Tức cái gì chứ..... Chỉ đùa một chút thôi mà." Cô dẩu môi, chất bài tập lên trên bàn các tổ trưởng.

Chuông vào học vang lên, Trần Tư Đình đi trực xung quanh xong nhanh nhẹn từ cửa chạy vội đi vào, thừa dịp giáo viên tiết đầu tiên còn chưa có đi vào, chạy đến trước chỗ ngồi của Doãn Manh hưng phấn nói: "Đoán xem tớ nhìn thấy ai?"

Doãn Manh phỏng đoán trình độ đánh máu gà của cô nàng: "Chu Kiệt Luân?"

"Cậu đi chết đi!" Trần Tư Đình bủi môi, "Cậu bình thường một chút đi mà ~"

"Được rồi được rồi, đoán không được á, cậu nói là được." Doãn Manh cầm sách, nghĩ thầm cô làm sao mà biết nữ sinh cao nhất nhìn thấy ai sẽ hưng phấn a..... Chẳng lẽ là Hiệu trưởng đại nhân mang dép mặc áo sát nách kia?

Trần Tư Đình không thừa nước đục thả câu nữa, vội vàng nói: "Cậu còn nhớ anh chàng đẹp trai tuần trước kéo cờ hai đứa mình nhìn thấy không?"

Doãn Manh xoay con ngươi cố gắng nhớ lại: "Cậu nói là người lớp bốn kia?"

"Đúng đúng đúng!" Trần Tư Đình hưng phấn gật đầu, "Chính là cậu ấy, vừa rồi tớ đi lớp bốn kiểm tra vệ sinh đúng lúc nhìn thấy cậu ấy! Nhìn gần quá thật sướng chết! Cậu ấy là ủy viên thể dục lớp bọn họ, tên là Hậu Nghiêu Sở, hình như chưa có bạn gái!"

Mẹ nó, Doãn Manh nuốt ngụm nước miếng, lại quan sát từ trên xuống dưới Trần Tư Đình lần nữa, cảm thấy nếu sau này cô em này vào cục trinh sát nhất định sẽ làm vẻ vang cho sự nghiệp của tổ quốc, đi kiểm tra vệ sinh một vòng có thể dò xét được nhiều tin tức đến như vậy. Vì vậy về mặt Doãn Manh bèn trịnh trọng nói: "Tư Đình."

Trần Tư Đình: "Hà?"

"Tớ mãnh liệt đề nghị lúc cậu điền đơn thi học đại học nên điền chuyên ngành trinh sát, quả thực là quá thích hợp với cậu."

"Cậu đây là phản ứng gì vậy!" Hiện tại Trần Tư Đình mới hiểu kết cấu trong đầu Doãn Manh và cô khác nhau một trời một vực.

Lâm Kha ngồi ở phía sau Doãn Manh xuy một cái nói: "Ha, cậu cho rằng thẩm mỹ của Doãn Manh cũng như cậu sao.....Có lẽ cậu ấy chỉ thích sách số học của cậu ấy thôi."

Trần Tư Đình thế mà lại tán đồng gật đầu một cái, quyết định cùng người khác chia sẻ tin tức này.

Doãn Manh: Này!

Cô không cổ vũ, chắc chắn sẽ có người cổ vũ.

Lý Lộ vóc dáng cao to không để ý uy nghiêm của vóc dáng cao to, men theo chạy đến dờn cái ghế qua, dự định cùng Trần Tư Đình mở ra cuộc tán gẫu lớn: "Cậu nói là Hậu Nghiêu Sở lớp bốn kia sao!"

Trần Tư Đình thấy có người cổ vũ chuyện đó vui mừng: "Đúng á! Cậu biết cậu ấy?"

Lý Lộ nâng ly nước của Doãn Manh lên uống một hớp lớn: "Lúc tớ báo danh nhập học liền chú ý tới cậu ấy! Chỉ là không ngờ cậu vậy mà cũng biết cậu ấy wow wow wow!"

"Nghe nói cậu ấy học ở trường sơ trung trường trung học phụ thuộc thành phố A thi đậu tới, học tập rất tốt! Hơn nữa trước kia tớ nghe học tỷ trong vũ đoàn nói với tớ, trong mấy tân sinh chiêu tuyển trong đội bóng rổ của trường của bọn họ vừa vận có cậu ấy! Emma về sau chúng ta có thể đi sân bóng rổ xem á ba la ba la!"

"Emma thật sao? Vào đội trường thật là lợi hại ah!"

Hai nữ sinh bé nhỏ nắm tay vui vẻ quay một vòng.

Lâm Kha thấy hai cô bé khoa trương thành như vậy, khinh thường chép miệng: "Này, tớ cũng là đội trường đó á. Vào đội trường còn không dễ dàng."

Trần Tư Đình kinh ngạc nói: "Cậu cũng vậy? Chiều cao này của cậu đội trường có thể thu nhận?"

Lâm Kha liếc mắt: "Bóng rổ cũng không phải chỉ nhìn chiều cao!"

Doãn Manh phì cười: "Các cậu không nên nói như vậy á, xem Kha thần của chúng ta cao đến 190 làm nổ tung đôi mắt các cậu cho xem."

Lâm Kha ý vị thâm trường nhìn Doãn Manh một cái, không nói gì.

Lúc này, các bạn học vây ở một chỗ ríu rít nghe tiếng gió chạy về chỗ ngồi. Chủ nhiệm lớp - cô Lý đi vào, khác với các chủ nhiệm lớp khác, cô Lý cũng không tính là một giáo viên nghiêm khắc cổ hủ.

Có lẽ là bởi vì cô ấy mới từ thực tập chuyển sang chính thức, tốt nghiệp mới có mấy năm, lòng vui đùa rất giống các học sinh, chỉ cần không có quá phận, cũng sẽ không cho bọn học sinh bướng bỉnh bọn họ ăn quả đắng.

Chẳng qua là, luôn có mấy người không có mắt cùng không mang đầu óc, có thể vào lúc cô Lý đang trong kỳ "Bà đi" đến lập tức hành động.

Thí dụ như Hàn Siêu. Làm một tiểu quý nghịch ngợm chính cống, không nộp bài tập không mang theo sách đã thành độc quyền của cậu ta. Đi học nói chuyện là chuyện quá bình thường.

Sau khi các bạn học nam xung quanh bị cô Lý điều đi toàn bộ, cậu ta đi lên con đường đua giỡn các em gái một đi không trở lại.

"Hàn Siêu! Cậu có phiền hay không!" Rốt cuộc, em gái ngồi bên cạnh từ vị trí đỏ mặt nhảy dựng lên, nước mắt gần như muốn nhỏ xuống.

Cô Lý đang tạch tạch tạch viết bảng viết đến hăng say, đột nhiên bị cắt đứt tất nhiên khó chịu. Cô cau mày quay đầu lại: "Lữ Văn Tâm, làm sao vậy?"

Lữ Văn Tâm là một nữ sinh thanh tú rất hướng nội. Cô bé tũn thân quyết miệng, kìm nén một hồi vẫn không nhận được: "Hàn Siêu luôn quấy rầy em nghe giảng."

Hàn Siêu tròn tròn con mắt ngụy biện: "Em không có, em chỉ là nhắc nhở trên vai bạn ấy có con kiến! Oan uổng ah cô giáo!"

Cả lớp cười ầm lên.

Kiểm cái ghế ngồi, toàn bộ về mặt Hàn Siêu làm thành một chữ 囧, vô cùng tức cười, làm cho Doãn Mạnh khẽ lặng lẽ quay đầu lại cũng bị chọc cười.

Cô Lý dùng thước gõ bàn một cái nói, "Hàn Siêu, tan lớp em đến phòng làm việc của tôi. Lữ Văn Tâm, em ngồi xuống trước đi, tan lớp tôi sẽ nói chuyện với em ấy một chút."

Tình tình của Lữ Văn Tâm cũng không kém, vậy mà Hàn Siêu có thể chọc cho cô bé tức giận cũng thật là bản lĩnh. Doãn Mạnh nhìn có chút hả hê, cùng Lâm Kha châm chọc đôi câu. Chuyện này coi như trôi qua.

Lại không nghĩ rằng, vui quá hóa buồn, nói đây chính là Doãn Mạnh.

Trong giờ giải lao, Doãn Mạnh và Trần Tư Đình từ nhà vệ sinh trở lại, phát hiện bạn ngồi cùng bàn với cô - Tần Kiến Bắc đang chuyển cái ghế.

Doãn Mạnh kinh ngạc: "Cậu chuyển cái ghế làm gì vậy?"

Tần Kiến Bắc: "Cô giáo bảo tôi và Hàn Siêu đổi chỗ ngồi."

"Hả?" Doãn Mạnh trừng mắt, quay đầu lại nhìn Lâm Kha úp mặt trên mặt bàn nằm ngay đơ.

Lâm Kha nhún vai một cái, cho cô một ánh mắt: "Cậu ta cái gì cũng không biết, tự cầu nhiều phúc".

Toàn thân Doãn Mạnh đều không tốt rồi.

Sau khi Hàn Siêu từ phòng làm việc của cô Lý đi ra, buồn bã ỉu xiu đến nói lời xin lỗi với Lữ Văn Tâm. Xách cái ghế bù vào chỗ trống của Tần Kiến Bắc, vừa nhắm mắt lờm một cái, lại khôi phục bộ dạng cười đùa hí hửng: "Ôi! Hoàng thượng Doãn, nghe nói về người đã lâu rồi."

Doãn Mạnh cười với cậu ta một cái, về mặt có chút cứng ngắc. Phía sau Lâm Kha che miệng cười nham nhở hồi lâu.

Tiết số học tiếp theo, Doãn Mạnh xem như đã hiểu trong lòng của Lữ Văn Tâm có bao nhiêu khổ sở rồi.

Đứa nhỏ Hàn Siêu này tuyệt đối là có chứng bệnh quá hiếu động, để cho cậu ta đang hoang ở nơi này nghe giảng được gọi là một dạng mệt mỏi ah. Không phải cánh tay thì là chen chân vào, Doãn Mạnh loại tự xưng là thành thực, nữ sinh không thịnh hành Ví Tuyến 38 này bị gặp phải, Doãn Mạnh tưởng chừng như xui cả trăm họ rồi.

Nén giận cuối cùng bị chen lấn chỉ còn lại có một bên mép bàn, phiền nhất chính là miệng của Hàn Siêu không bao giờ dừng lại: "Doãn Mạnh, cậu cho mình mượn cục gôm dùng một chút thôi."

"Doãn Mạnh, chòm sao của cậu là gì ah."

"Doãn Mạnh, vừa rồi thầy nói lật tới trang thứ mấy vậy?"

"Doãn Mạnh, tại sao cậu không để ý tới mình ah, tại sao không để ý tới mình, tại sao tại sao tại sao....."

"Doãn Mạnh, Doãn Mạnh, Doãn Mạnh, Doãn Mạnh....."

Bộ dạng Lâm Kha trái ngược với mặt tinh thần lúc buổi sáng, ở phía sau nhìn xem cười đến thiếu chút nữa trượt khỏi cái ghế, Doãn Mạnh trôi qua tiết học này thật sự gọi là sống không bằng chết. Lúc giáo viên số học tuyên bố tan tiết, Hàn Siêu vui mừng giống như Husky ôm trái bóng rổ vọt ra khỏi

phòng học. Cô vẫn còn cảm giác ma ám xuyên não, lượn quanh xà nhà ba thước.

Thời gian giải lao Lâm Kha thế mà lại không có theo đoàn quân đi chơi bóng rổ, về mặt gấp rút phải xem đáng về chặt vật của Doãn Manh.

Đâm đâm chọt chọt: "Hoàng thượng cảm giác của người như thế nào?"

Doãn Manh quay qua hất mũi cho cậu ta nhìn: "Giai Lệ đâm bóp chân cho gia." Vừa mới đuổi chân ra, đột nhiên nhớ tới vấn đề gian tình Trần Tư Đình hồi lúc trước, kết quả là cho cậu ta một cái ót: "Thôi, Giai Lệ nguoi lui ra đi."

Lâm Kha bĩu môi, đi ra ngoài đuổi theo các thiếu niên chơi bóng rổ rồi.

Lúc chuông vào học vang lên lần nữa, Doãn Manh nhìn thấy Hàn Siêu hùng hùng hổ hổ xông về tới bên thể hiện ánh mắt thấy chết không sòn.

Hàn Siêu kỳ quái nhìn Doãn Manh lập đường ranh giới ở giữa hai người bọn họ, về mặt bi thương: "Manh Manh, cậu thế mà lại cũng giống như Lữ Văn Tâm lập Vì Tuyền 38 sao?"

Doãn Manh cho cậu ta một giọng nói ngọt ngào mỉm cười: "Tôi và bạn ấy không phải giống như nhau, nếu cậu làm đồ chơi này ngã, tôi sẽ khóc với cô Lý để cho cậu đổi chỗ ngồi. Nếu cậu lại bị tôi vút bỏ, có lẽ cô Lý sẽ bỏ trí một vị trí ở hàng đầu tiên dành riêng cho cậu?"

Hàn Siêu có chút hoảng sợ nhìn Doãn Manh: "Làm sao cậu biết! Cô Lý đã đồng ý với tớ giữ bí mật!"

Doãn Manh trong lòng cười thả ga, sau khi nói xong không lên tiếng nữa, xuất ra thái độ của cô Lý, thu dọn lại hộp bút một chút lấy ra sách vật lý: "Cậu nên biết bài tập vật lý cậu vẫn chép vốn của ai?" Mới tựu trường, học bá bài tập của từng nhóm nhỏ trong lớp bây giờ đã có dòng chảy trật tự, tạo thành thói quen bao thầu theo nhóm, một học bá trấn giữ một nhóm, thay phiên nhau sao chép. Hiện tại, Doãn Manh đã hoàn toàn gần đạt tới vị trí người đứng đầu chủ đạo một nhóm này, một vòng học sinh (phần lớn là nam sinh) cũng được ích lợi không nhỏ.

Mà Hàn Siêu từ hàng phía sau được sắp xếp đổi lên hàng phía trước, có thể "Hồi lộ" cũng chỉ có thể là "Người đầu nhóm" Doãn Manh mà thôi.

Hàn Siêu bị uy hiếp vào tiết học giống như là một người ngồi trên chông, chân cũng không dám chuyển động, mắt liếc nhìn Doãn Manh, sợ tay mình vừa cử động một chút thì cây thước kia sẽ ầm ầm sụp đổ.

Một tiết học trôi qua cảm thụ của hai người tạo thành đối lập rõ rệt, Doãn Manh hài lòng nhìn bài ghi chép đầy đủ của mình, ngẩng đầu nhìn thấy tay chân Hàn Siêu giống như tàn phế mặt ủ mảy ề, cầm cây thước lên bỏ vào trong hộp bút.

Hàn Siêu như trút được gánh nặng, thở ra một hơi ngời phịch ở trên ghế, kiểu tóc được gọi là hoang dã phân tán khắp nơi. Doãn Manh sờ sờ đầu của cậu ta, đột nhiên cảm thấy loại ngốc ngốc giống chó con của cậu nhóc này có chút đáng yêu.

Trần Tư Đình hoạt bát chạy tới kéo Doãn Manh đi về phía nhà ăn, để lại một mình Hàn Siêu tím tóc: "Đàn ông tốt không đấu với phụ nữ, nếu không vì bài tập, hừ."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

"Sự kiện Hàn Siêu" không có gây nên ảnh hưởng quá lớn đối với Doãn Manh. Dù cho thế nào, cuối cùng cô cũng một mạch tiến tới con đường học bá thên thang, cái gì cũng không có thể ngăn cản cô nghe giảng thật tốt, ngày ngày tiến về phía trước.

Mỗi ngày đều có tinh thần hăng hái như vậy! $n(*\geq \nabla \leq *)n$

Thứ sáu học xong các tiết học, Doãn Manh học bá một trăm năm chuyên chú, hát ngâm nga thu dọn cặp sách.

"Hoàng thượng, người thật sự không cùng chúng thiếp đi ăn kem tươi sao! Đối diện với trung tâm mua sắm Triều Việt đang giảm giá ah....." Trần Tư Đình khua hai chân, quay về phía Doãn Manh oán trách.

Doãn Manh cười ha ha: "Cậu chắc chắn để cho ngày đầu tiên tiết học ngoại khóa môn Vật Lý tớ liền cúp mất sao? Đó đều là tiền đã đóng xong ahhh ~"

Trần Tư Đình bĩu môi: "Rất cuộc là tại sao lúc ấy cậu lại chọn khoảng thời gian này á! Học một tuần thứ sáu tan lớp chẳng lẽ không phải nên đi chơi sao? Còn có lớp! Đó không phải là thứ sáu đen đuôi thì là cái gì ah, cái gì đáng chờ mong cũng không có..... Lý Lộ thật khó có một ngày không tập luyện QAQ đúng không Lý Lộ....."

Lý Lộ làm bộ đáng thương nhìn Doãn Manh, vẻ mặt kia khiến cho Doãn Manh mỉm cười: "Nếu không các cậu tới đó dự thính?"

Trần Tư Đình: "Tạm biệt, Doãn Manh."

Lý Lộ: "Tạm biệt, Doãn Manh."

Doãn Manh: "....."

Hai người này trọng chơi khinh bạn.....

Cũng may địa điểm học của Doãn Manh cũng ở tầng trên cùng của tòa nhà, ba người các cô vừa vặn ở dưới tầng một Triều Việt tìm một chỗ ăn cơm. Ở khúc quanh hơi vắng vẻ, có một quán cà phê không quá bắt mắt, tên Tụ Khe, nhẹ nhàng cộng với cảnh vật xung quanh thanh thoát, có thể là bởi vì mở ở chỗ trường học thành đoàn, không quá giống với quán cà phê không có tên tuổi khác, không phải ánh đèn mờ ảo chính là khói bay lơ lửng. Trong ưu nhã mang theo chút yên tĩnh, giá cả cũng không đắt, khiến cho Doãn Manh thích nhất là, mỹ tửu ăn thật ngon... (. σw)σ

Đối diện Trần Tư Đình đang dùng bữa vô cùng buồn chán cuộn sợi mì Ý: "Bài tập Vật lý, bài tập Số học, bài tập tiếng Anh..... Để hai ngày còn lại làm bài tập về nhà của bảy ngày!"

Lý Lộ không sao cả nói: "Dù sao đi học rồi nói, không viết chờ đến tiết nữa viết là được ~"

Doãn Manh kỳ quái: "Hai phút không phải viết xong?"

Trần Tư Đình oán niệm nhìn hai cô: "Mẹ tớ sẽ lấy tất cả bài tập trong cặp sách của tớ ra ngoài sắp xếp ra để cho tớ làm..... Học bá không cần nói."

Doãn Manh: "Nén bi thương."

Lý Lộ: "Nén bi thương."

Ăn cũng xấp xỉ, Doãn Manh nhìn điện thoại một cái, phát hiện thời gian còn sớm, liền lấy các loại bài tập ra bày lên bàn làm. Loại không khí học tập kỳ dị này (thật ra là sự dục hoặc làm xong mới có thể chơi) cuốn theo Trần Tư Đình và Lý Lộ cũng lấy bài tập ra viết soạt soạt soạt. Cũng may đề mục mới tựu trường đều không khó lắm, thỉnh thoảng có đề không biết, ba người cùng nhau thảo luận một chút, lấy sách ra đối chiếu tham khảo liền giải quyết dễ dàng.

Quán cà phê tốt chính là chỗ này, chọn một loại thức uống có thể ngồi ở vị trí một ngày lượng người đi cố định lại vừa phải, ánh sáng sáng ngời, âm nhạc thoải mái, hiệu suất làm bài tập của ba người thật nhanh, cho nên không tới một tiếng đồng hồ thì làm xong.

Trần Tư Đình vẻ mặt cảm động: "Doãn Manh, về sau thứ sáu chúng ta cùng nhau làm bài tập đi!"

Lý Lộ điên cuồng gật đầu, bình thường sáng thứ hai cô mới làm.....

"Được á ~ dù sao tớ đều phải đi học ngoại khóa. Đến lúc đó chắc cũng nên ở bên cạnh ăn một chút."

Nhóm làm bài tập nhỏ vào Thứ sáu cứ như vậy thần kỳ thành lập, chỉ có điều có thể kiên trì bao lâu đều là chuyện rất khó nói. Dù sao còn có loại tình thánh Trần Tư Đình ở đây, tránh không khỏi một ngày nào đó có bạn trai liền quên cô..... Chẳng qua là Doãn Manh không ngờ những lời này ứng nghiệm nhanh như vậy, dĩ nhiên đây là nói sau.

Bây giờ Doãn Manh phát hiện còn có 20 phút nữa là 6 giờ, bèn cầm lấy cặp sách lên tạm biệt hai người đi lên tầng trên cùng.

Ở Thành phố B, nổi bật trong lĩnh vực giáo dục chính là khu A, trong khu này thu nạp hai trường học tốt nhất toàn thành phố: Trường trung học phụ thuộc A, và Thất Trung.

Hướng chỉ hai chỗ này vị trí địa lý hay là đối với giác tuyến quan hệ, quan hệ thù địch lẫn nhau trong đó đương nhiên không cần nói cũng biết. Cho dù giáo viên nhìn thấy nhau cũng đều nói gần nói xa giao chiến, dĩ nhiên trọng điểm cũng không ở trên quan hệ đối địch này.

Mà là điểm giảng dạy Ưu Học rất tốt này, kể từ khi mở ra đã bao thầu một mức giá rất lớn để tiếp nhận ba tầng cao nhất của tòa nhà Triều Việt, đã thiết lập tại chỗ giao nhau giữa hai trường học, dĩ nhiên là có chủ ý nhận hết học sinh giỏi.

Doãn Manh lên tới tầng chót, một đường cảm thán thiết bị lớp ngoại khóa này vậy mà còn cao hơn trường học của cô một bậc, thiết bị lắp đặt vừa nhìn thấy đều là ngân nắp đối mới hoàn toàn. Làm giống như tòa nhà văn phòng, mặt tường thủy tinh, bảng đen đều là bảng viết bảng bút lông. Thế này thì tiền đúng thật là tiêu đúng chỗ.

Cầm lấy thẻ lên lớp đi tới phòng học 709, Doãn Manh ở bên ngoài thò đầu vào trong nhìn quanh, phát hiện người mới tới được một nửa, ở trong phòng học phần lớn đều mặc đồng phục học sinh Trường trung học phụ thuộc A và Thất Trung, nhìn một cái là biết là vừa mới tan học ăn xong mới tới, chỉ có vài tốp năm tốp ba là học ở trường khác. Cô nhìn sang mấy bạn học mặc đồng phục Thất Trung kia, không biết một người nào, theo lẽ thường mà nói lớp S hẳn là lớp thống trị ban thực nghiệm. Nhìn đồng hồ đeo tay một cái còn 15 phút nữa là vào học, Doãn Manh cầm thẻ Ưu Học căn cứ theo mã số tìm chỗ ngồi của mình.

Ưu Học có một hệ thống ngoại khóa hoàn thiện, chỗ ngồi đều sắp xếp theo mã số, không thể tùy tiện ngồi loạn.

Doãn Mạnh đếm ngược từ hàng thứ hai tìm tới vị trí của mình, nhìn phòng học rộng rãi thông thoáng, cô lấy bài ghi chép vật lý ra định ôn lại một lần chuẩn bị vào học.

Giữa lúc cô đang xem tập trung, đột nhiên bên tai truyền đến một trận tiếng động ồn ào, ngẩng đầu cô phát hiện giáo viên vẫn còn chưa đến. Nghiêng đầu nhìn lên, vị trí bên cạnh có một nam sinh ngồi lên rồi.

Tóc mảnh dài, sống mũi thẳng, trong mắt dường như chứa vầng trăng sáng, cậu ta dường như cảm thấy Doãn Mạnh đang nhìn cậu ta, hất mặt thật nhanh nhìn lướt qua rồi thôi.

Má ơi! Đây không phải là anh chàng đẹp trai Hậu Nghiêu Sở lớp 4 kìa sao!!! $\Sigma(;\circ\pi^{\circ})!!!$

Trần Tư Đình và Lý Lộ nhất định sẽ hối hận đến chết vì không có tới đây dự thính!

Doãn Mạnh nhìn khắp bốn phía, phát hiện nữ sinh một lớp đều đang vô tình hay cố ý quay đầu lại, nữ sinh đi ngang qua cửa càng nhiều hơn..... Các em gái, kể bên phòng 709 này không có phòng học các em đi ngang qua làm gì ah! Quả nhiên học bá cũng tránh không khỏi công kích của sắc đẹp!

Anh chàng đẹp trai ngồi đây cả người đều phát sáng, phổ độ chúng sanh thiếu chút nữa làm cho Doãn Mạnh nằm mọp xuống theo. Chỉ là không ai ghen tỵ với cô, nguyên nhân chính là trai đẹp người ta dẫn theo người thân tới $\gamma(\text{ }^{\circ}\nabla\text{ }^{\circ})\text{ }_{\text{ }^{\circ}}$.

Bên cạnh chỗ ngồi của Hậu Nghiêu Sở có một cô nàng đang đứng, nhìn đồng phục cũng không biết là học trường nào, dù sao không phải trường A cũng không phải là Thất Trung, tóc dài màu đen xinh đẹp, vóc dáng cũng cao, tương đối có khí thế, vừa nhìn đã biết là vài năm sau sẽ phát triển theo mô hình phụ nữ Âu Mỹ.

Chỉ có điều hiện tại người ta hẳn là thích loại hình phim Hàn nhĩ, bữu môi thoạt nhìn dí dỏm đáng yêu. "Rõ ràng hai chúng ta cùng nhau đăng ký tại sao chỗ ngồi lại không có ở chung một chỗ chứ?"

Doãn Mạnh: Tôi cũng đang thấy lạ nè = _ =.

Bàn học Ưu Học tương đối đặc thù, hai người một bàn, mà bàn của Hậu Nghiêu Sở và Doãn Mạnh là bàn dựa vào tường hàng thứ hai đếm ngược, cô bạn gái nhỏ của Hậu Nghiêu Sở dĩ nhiên là bị đẩy đi đến hàng thứ nhất đếm ngược.

Hậu Nghiêu Sở nói chuyện, giọng nói cùng với bộ dạng như tranh của cậu ta, đều là trong trẻo lạnh lùng: "Không có việc gì, vậy cậu ngồi ở phía sau đi."

"Nhưng tớ ngồi ở phía sau hai ta nói chuyện thế nào ah!" Nữ sinh dậm chân một cái, có chút không tình nguyện.

Một thầy giáo nam đầu đội nón len vội vội vàng vàng chạy tới: "Xin lỗi! Đã tới trễ, tự giới thiệu một chút, tôi tên là Ngô Phi, bình thường học sinh đều gọi tôi là lão Ngô, học kỳ này dạy môn vật lý cho các em....."

Vào học, nữ sinh kia không tình nguyện đi nữa cũng phải chạy về chỗ của mình.

Hiện tại lực chú ý của Doãn Mạnh đã hoàn toàn bị lão Ngô trên bục giảng hấp dẫn. Lão Ngô là một giáo viên vật lý vô cùng hài hước, giảng bài vô cùng đặc sắc. Chút khuyết điểm khẩu âm bị loại hấp dẫn này hoàn toàn che giấu. Theo suy đoán hẳn là giáo viên ban thực nghiệm trường A, giảng bài sinh động thú vị.

Một vài đề khó hoặc là một vài cách làm dễ nhầm lẫn, bị phương pháp thần kỳ của lão Ngô quay về mạch lạc, nghe xong Doãn Mạnh bừng tỉnh hiểu ra. Nhớ tới thầy Tôn môn Vật Lý, không phải là không tốt mà là quá dễ buồn ngủ.....Giống như là lời nguyên của thần ngủ ah! Coi như cô ở nhà ngủ 12 tiếng, đi học xong về còn muốn ngủ ah!

Vừa nghĩ tới bình thường đi học không có nỗ lực như vậy, Doãn Mạnh liền nghe giảng hết sức chăm chú, nghi giải lao lão Ngô mới đi ra ngoài nhuận giọng, cô liền bắt đầu vận bút như bay ghi chép lại bài giảng trên bảng.

Chẳng qua là khi cô viết đang high, bên cạnh truyền tới một giọng nữ: "Cái đó! Bạn ơi, xin lỗi quấy rầy một chút."

Doãn Mạnh ngẩng đầu, phát hiện lại là cô bạn gái nhỏ của Hậu Nghiêu Sở!

Em gái hơi khom người, tóc dài mềm mại quét xuống sách vở của Doãn Mạnh như tấm gió xuân.

"Thật xin lỗi, cái đó, tôi muốn cùng bạn đổi lại chỗ ngồi, bởi vì bạn.... tôi" Cô bé hơi ngượng ngùng nhìn Hậu Nghiêu Sở.

Đây là biến tướng ân ái trả hình ah! Chết tiệt! Kẻ độc thân hai đời – Doãn Mạnh thật sâu cảm thấy mất chó hợp kim titan của mình lóe lên một cái, nếu lúc này Hậu Nghiêu Sở đứng lên ôm eo cô bạn gái có lẽ ngay lúc đó cô sẽ không thể khống chế giờ cây đuốc lớn lên hát đoàn ca fff rồi.

Đổi chỗ ngồi, Doãn Mạnh nhìn góc hàng cuối cùng kia một chút. Thật ra thì cô không thêm đề ý có ngồi gần trai đẹp hay không, chẳng qua là hiện tại cô cận khoảng chừng 100 độ, không đeo mắt kiếng vì không để cho số độ tăng thêm. Nếu cô em này ngồi ở trước mặt, trái lại cô rất vui lòng đổi, chỉ là hàng cuối cùng.....

Doãn Mạnh nhìn vị trí kia một chút, lại nhìn em gái xinh đẹp một chút, aiz..... Cô là người rất dễ mềm lòng đối với những thứ xinh đẹp, dù sao thì kém

một hàng, lớp này của bọn họ người cũng ít không đến nỗi cái gì cũng không thấy rõ, đổi thì đổi thôi.

Doãn Manh nói thế nào cũng là một cô nàng tốt tính, làm sao làm ra chuyện gây đánh uyên ương á ~ cô gật đầu một cái, không tình nguyện lắm đồng ý: "Được rồi."

Hai mắt cô nàng kia sáng lên, giống như nai con Bambi.

"Đừng đổi." Một giọng nam ở giữa hai người vang lên, không ngờ là Hậu Nghiêu Sở mới từ bên ngoài về. Hai mắt cô nàng kia tròn tròn, bị một câu nói này của cậu ta làm cho thiếu chút nữa chảy nước mắt xuống.

Cậu ta cau mày, có chút tức giận xin lỗi Doãn Manh.

Doãn Manh: "Không sao, đổi một chút cũng không có chuyện gì."

Hậu Nghiêu Sở nhú mày một cái: "Không cần. Quấy rầy bạn." Nói xong cậu ta kéo cô bạn gái nhỏ đến phía sau.

Doãn Manh nhún nhún vai từ chối cho ý kiến, mặc kệ người ta tới đây làm gì, cô tới đây là để học bỏ túi vật lý, đoạn nhạc đệm nhỏ này cứ như vậy mà trôi qua. Vừa vào học, lực chú ý của cô liền dồn hết trên người lão Ngô.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Editor: Cà Rốt Hồng

"Cậu nói cái gì?" Trần Tư Đình tròn to hai mắt, "Hả? Hậu Nghiêu Sở cậu ta có bạn gái rồi!"

Doãn Manh ngáp một cái, tiện tay đi đến liếc nhìn bài tập của Lâm Kha, so sánh với bài tập của mình, phát hiện cô sai hai câu QUQ tâm tình tốt lên.

"Doãn Manh! Tớ đang nói chuyện với cậu đó." Trần Tư Đình như chú chim nhỏ riu rít.

Doãn Manh ngẩng đầu: "Hả? Đúng vậy, dạo này, trong các học sinh cao trung mới mỗi một người đều có tiểu uyên ương, để cho FA như tớ đây....." Bà đây sống 30 năm cũng không có kết giao một người bạn trai, bọn oắt con này lại ngày ngày vượt qua bà đây, cô hoàn toàn không nhớ được lúc trước ở trong hoàn cảnh như vậy cô làm sao mà vượt qua ba năm cao trung.

Trần Tư Đình: "FA là cái gì?"

"Khụ khụ, không có gì." Doãn Manh có lệ cho qua, cô quên mất lúc này còn chưa có cách gọi này: "Lớp hóa học kia của cậu như thế nào?"

"Đừng nói nữa, trong lớp một người có thể nhìn cũng không có, không phải mặt rỗ chính là mặt dẹt. Thế nào mà vận khí cậu tốt như vậy, tùy tiện chọn một cái cũng có thể chọn được một hot boy bên cạnh....."

Doãn Manh chày vạch đen: "Cậu đây là đi học ngoại khóa hay là đi xem người hả....."

Trần Tư Đình xem như chuyện đương nhiên: "Đương nhiên là nghe giảng mới là chuyện thuận tiện!"

Lâm Kha ngủ gà ngủ gật, đầu tổ quạ đổ về phía trước bị Hàn Siêu xoa nắn một phen: "Các cậu đang nói cái gì vậy?"

Doãn Manh nhìn thấy hần, không muốn nói chuyện nữa.

Hàn Siêu ngược lại nhanh tay tinh mắt, thấy tình thế không tốt, nịnh nọt phục dịch hoàng thượng Doãn cả buổi, thuận lợi trở thành người đầu tiên lấy được bài tập Anh ngữ hôm nay của Doãn Manh.

Thật đúng là đừng nói đến, mặc dù Hàn Siêu đáng ghét phiền không chịu nổi, nhưng miệng lại ngọt, lúc muốn lấy lòng thật sự có thể nói đến làm cho lòng bạn thoải mái.

Cô Lý đi vào vỗ tay một cái: "Vào lớp vào lớp! Hôm nay kiểm tra vệ sinh, lớp chúng ta buổi chiều tan học đều phải ở lại làm tổng vệ sinh ah ~"

Dưới bực một tràng tiếng oán trách than thở.

Có một áp lực như thế ở đây, thời gian một ngày trôi qua rất mau. Đảo mắt một vòng, Doãn Manh đã đạp lên cái ghế ngồi dùng tờ báo chà kính thủy tinh rồi.

Hàn Siêu bình thường đi học bị chê không ra hồn, nhưng bây giờ đã biến thành chân sai vật được hoan nghênh nhất.

"Hàn Siêu! Giúp tớ rửa cây lau nhà một chút!"

"Hàn Siêu! Giúp lấy ít nước được không?"

"Hàn Siêu! Cùng tớ nâng cái bàn một tý!"

Hàn Siêu giống như là một con chó lớn sinh long hoạt hổ qua lại giữa bàn ghế như con thoi.

Không giống với cậu ấy, Lâm Kha hoàn toàn là người không thích hợp làm chuyện này, cậu ta lau một cái tấm thủy tinh mà lau đến một tiếng đồng hồ (◦_◦).

Doãn Manh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép kéo cái người kéo dài công việc này ra, tự mình lên ngựa. Có làm hay không! Chẳng biết tại sao được giáo viên trọng dụng, để cho cô phụ trách đốc thúc lau tấm kính trước mặt này, làm không tốt trên mặt cũng khó coi.

Doãn Manh muốn về nhà học bài về mặt QAQ, đang phiền muộn cọ cọ chà chà, đột nhiên nghe được tiếng giày cao gót cùng với giọng nói của cô Lý.

"Doãn Manh, đến phòng làm việc của tôi một chuyện."

Mọi người quay đầu lại đồng tình nhìn về phía Doãn Manh, cô Lý không phải là một giáo viên chủ nhiệm thích gây chuyện. Được mời uống trà cũng không phải là chuyện bình thường.

Doãn Manh nuốt nước miếng một cái, ném khăn lau cho Lâm Kha đi theo cô Lý.

Phòng làm việc của cô Lý cũng không ở tầng một, mà cùng tầng với phòng làm việc của giáo viên Ngữ Văn. Chờ Doãn Manh ngồi ở trên ghế, cô Lý hắng giọng một cái: "Doãn Manh à, gần đây tôi có xem qua bài tập của em, còn có giáo viên các bộ môn khác cũng khen em, cảm thấy em rất chăm chỉ, không biết chuyện Hàn Siêu đến bên cạnh em có ảnh hưởng đến học tập của em hay không?"

Doãn Manh nghẹn đỏ mặt, cô thật sự rất muốn nói: Ảnh hưởng! Phiền chết được! Mau chuyển mầm tai họa đó đi đi!

Nhưng cho dù là học sinh cao trung cũng phải học được lời nói xã giao, nín thở một cái: "Thưa cô. Không ảnh hưởng, cậu ấy rất tốt."

Cô Lý gật đầu một cái: "Làm phiền cho em. Ban phổ thông chúng ta không thể nào giống như ban thực nghiệm mỗi người đều học tập giỏi, nhưng chỉ cần chịu cố gắng, mọi người thúc đẩy nhau cùng tiến lên phía trước. Không tin không thể vượt ban thực nghiệm kia!"

Doãn Manh nghẹn lời, liền vội vàng gật đầu, lúc nghe được thúc đẩy nhau cùng tiến lên phía trước, đột nhiên có chút dự cảm xấu.

"Các em là khóa học sinh thứ hai tôi dẫn dắt, trải qua ba năm rèn luyện. Tôi ít hoặc nhiều cũng có chút kinh nghiệm, cho nên căn cứ vào tình hình lớp chúng ta, tôi quyết định chúng ta học tập theo hình thức tổ nhóm nhỏ hỗ trợ lẫn nhau, vừa có thể đốc thúc học tập lẫn nhau, vừa có thể nhanh chóng quen thuộc với các bạn học, tiến bộ nhất định sẽ càng thêm nhanh chóng." Cô Lý nói xong, đưa cho Doãn Manh một trang giấy, ý bảo cô xem tên ở phía trên.

Trong lòng Doãn Manh rơi xuống lớp bộp, quả nhiên nhìn thấy ở phía trên đó chính là tên của cô và Hàn Siêu ở cùng một chỗ, vòng cái vòng.

Cũng không phải cô ích kỷ không muốn giúp phụ đạo người khác, mà là căn bản của chính cô vốn cũng thuộc về loại kém đó, chính mình học cũng khó khăn không ra gì, còn trợ giúp lẫn nhau? Đó không phải là gán mác chơi đùa thành học tập à..... Nếu cô thật sự học giỏi, ngược lại cũng không phải việc khó gì, chỉ là giáo viên nhìn thấy mấy ngày qua bài tập cô đều làm tốt, thật ra thì cô trừ đi học ra thì hầu như tất cả thời gian đều dùng làm bài tập, mới có vẻ ưu tú hơn bạn học khác. Quyết định chủ ý học tập thật tốt thì trở ngại lại tới, còn không thể cự tuyệt được, Doãn Manh cảm danh sách trong lòng bết tắc.

Cô Lý hài lòng gật đầu một cái: "Lúc khai giảng tôi vẫn chưa có chọn ủy viên học tập, cũng là bởi vì muốn tìm một người nghiêm túc kiên định học tập, em đồng ý làm không?"

"Hả?" Doãn Manh sững sờ, nuốt ngụm nước miếng, "Đồng ý."

Cô Lý lại hài lòng gật đầu một cái.

Tuyên bố xong Doãn Manh nhận chức ủy viên học tập, Trần Tư Đình lại gần nhìn danh sách "Nhóm hỗ trợ học tập" trên tay cô. Trần Tư Đình là loại trâu bò thi học kỳ trong truyền thuyết kia, bình thường không thể hiện ra, học tập từ trước đến giờ thuộc loại trên trung bình giáo viên không lo trình độ. Mới vừa tựu trường giáo viên cũng không coi trọng người này lắm, thế cho nên trên danh sách hoàn toàn không có tên của cô ấy.

Trần Tư Đình thở phào nhẹ nhõm, "May quá không có tớ."

Hàn Siêu phản ứng rất lớn, mắt nhìn Doãn Manh chăm chăm: "Cậu? Không phải môn vật lý cậu vẫn không cao hơn tôi sao?"

Doãn Mạnh cười nhạt một tiếng: "Ha ha."

"Đừng đừng đừng, ngại đừng nóng giận nhá! Tôi xoa chân cho ngại còn không được ư, hoàng thượng."

Doãn Mạnh nhíu mày, cô hoàn toàn nhìn không ra cậu bé Hàn Siêu này có chút mố xích gắn với ba là cơ trưởng, mẹ là tiếp viên hàng không, về sau bản thân cậu ta cũng làm phi công.

Nói cách khác, sau khi tốt nghiệp cao trung cũng sẽ không cùng bọn họ thi đại học.

Doãn Mạnh dán danh sách vào phía sau bảng đen, lục lại thời khóa biểu của mình. Chủ nhật cô không phải ngồi lảng ở nhà thì chính là đi ra ngoài chơi với Trần Tư Đình, thành lập nhóm học tập thật ra cũng không phải là chuyện không tốt gì.

Cô Lý hoạch định nhóm hỗ trợ học tập này, chính là lấy thành tích chia lớp lúc tựu trường mà nói, bắt đầu đề ra mục tiêu mức điểm số phải đạt được. Thí dụ như Doãn Mạnh nhập học thi Anh ngữ được 75 điểm, như vậy thì giữa kỳ mục tiêu chính là 85 điểm trở lên.

Thật ra thì nói về tiếng Anh, cô có thể cảm chắc $95 \text{ điểm} \geq \nabla \leq y \sim$

Nói thật, cô Lý sắp xếp như vậy thật ra thì cũng khá tài. Con đường thực tế nghiêm túc học tập của Doãn Mạnh, môn tiếng Anh Ngữ văn này khỏi phải nói, còn Hàn Siêu láo táo lừ từ kia cũng có mấy phần thông minh, phàm là vài đề toán lý hóa bình thường nhận định là vấn đề khó khăn, đến trong tay cậu ta lại có thể giải quyết dễ dàng, nhưng có lẽ là thời gian tự học không đủ, kiến thức căn bản kém một chút.

Cô Lý phân chia nhóm này cũng không phải là nói một chút rồi thôi, mặc dù sau khi hiệu trưởng mới đến gia tăng hoạt động ngoại khóa, tiết học cũng giảm bớt mấy tiết, nhưng giảm bớt không thể không học. Nhóm hỗ trợ học tập này có văn bản quy định rõ ràng, ở phía trên thể hỗ trợ học tập có ghi chép thời gian mỗi tuần giám sát học tập lẫn nhau.

"Sao nào, về sau buổi chiều tan giờ học cậu cũng đừng đi ra ngoài chơi bóng rổ, chúng ta cùng nhau làm bài tập và chuẩn bị bài nhé." Doãn Mạnh cảm thấy mình không có kết hôn sống lại liền đối mặt với vấn đề con cái rồi.

"Hắc! Đừng á, Doãn Mạnh xin cậu thương xót đi mà! Bóng rổ không thể không đánh á! Tớ mới vừa vào đội trường!" Về mặt Hàn Siêu vô cùng thống khổ, khoa trương giang hai cánh tay muốn kéo Doãn Mạnh.

Doãn Mạnh về mặt chán ghét né tránh, lại đề nghị.

"Thứ bảy cậu có thời gian rảnh không? Tớ trường học học tập nhá!" Doãn Mạnh túm tay áo của cậu ta, cầm phiếu "Hỗ trợ học tập" cô Lý phát có chút phát sầu, mới vừa đội lên cái mũ ủy viên học tập thế nào cũng phải biểu hiện đi đâu tốt một chút.

Hàn Siêu há hốc miệng hô: "Loại chuyện như vậy, cậu không nói, tớ không nói, cũng không ai biết chúng ta không có học á!"

Doãn Mạnh suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy bắt đầu trước thế nào cũng phải mua chút thể diện cho cô Lý, bất quá chỉ cần đổi lại chỗ học tập là được: "Không được, tớ phải làm gương tốt."

Mắt Hàn Siêu trừng như mắt trâu: "Không phải chứ, cậu thật sự muốn hẹn hò với tớ à?"

Doãn Mạnh còn chưa có hành động Hàn Siêu đã bị Lâm Kha vỗ đầu trước, "Tôi và các cậu đi đi! Cái tên này rất lì cậu hoàn toàn không quản được đâu."

Doãn Mạnh khó hiểu nhìn Lâm Kha một cái: "Học thần, cậu mà còn học à....."

Lâm Kha nghiêm nhiên giống như lúc trước, là ngọn sóng to học thần được thờ phụng ở trong lớp. Dù đi học không nghe giảng, tan lớp cũng không làm bài tập (hiện tại thỉnh thoảng cũng có làm), đến kỳ thi lại đeo quần thâm vào mắt là có thể chống lên nửa bầu trời vĩnh viễn chiếm lĩnh ghế hạng nhất. Thế nào cũng là môn kỹ thuật sống, nếu không phải cậu ta lùn đoán chắc cũng đã thành nam thần đại chúng lớp bảy rồi.

Chỉ có điều coi như không phải nam thần đại chúng, cậu ta cũng vẫn là đối tượng cả lớp quý lại.

"Tớ tớ tớ! Tớ cùng học với các cậu nữa!" Lý Lộ bịch bịch bịch chạy tới, cô nàng có chút ngượng ngùng nhìn Trịnh Gia Thạc ở phía sau.

Cô bé là một cô nhóc con choai choai không có bạn trai, không hiểu tại sao được phân cho một bạn nam hỗ trợ học tập. Nếu quan hệ quen thuộc giống như Hàn Siêu và Doãn Mạnh thì cũng may, Trịnh Gia Thạc thì cô ngay cả nói chuyện cũng chưa từng nói qua, cô không muốn một mình ở chung một chỗ với cậu ta đâu.

Trịnh Gia Thạc cũng là anh em tốt của Lâm Kha, đương nhiên đồng ý. Doãn Mạnh còn chưa lên tiếng chuyện này liền bị đóng đinh quyết định xong rồi. Cuối cùng ngay cả Trần Tư Đình loại được xưng là muốn đi ra ngoài đi dạo phố cũng quyết định sắp vào tham gia nào nhiệt cùng bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Sống lại làm học sinh mới một lần nữa, Doãn Manh không thể không thừa nhận vận khí của mình tốt. Xe điện ngầm bên cạnh mới vừa khai thông không nói, vừa vào học thì đúng lúc dựng phải thư viện mới xây dựng xong, giáo viên mới là một giáo viên trẻ trung xinh đẹp, bộ dạng thoạt nhìn vô cùng dễ nói chuyện——

"Thưa cô! Chúng em sẽ không lấy loạn sách của cô đâu ạ, chỉ là mượn chỗ học tập một chút mà thôi ah cô." Hàn Siêu bắt đầu cười đùa tí tưng.

Hai vai Doãn Manh đeo cặp sách, ngó dáo dác nhìn giáo viên thư viện.

Cô Hàn chính là giáo viên mới sau khi hiệu trưởng mới nhậm chức tuyển vào, lo lắng nhìn hai người: "Nhưng hôm nay là Chủ nhật, thư viện mới vừa xây xong còn chưa mở."

Hàn Siêu cầu thả cười một tiếng: "Cô Hàn! Chúng em đến là để hoàn thành nhiệm vụ chủ nhiệm lớp giao cho, ai nghĩ tới Chủ nhật lớp cao tam có đợt kiểm tra, khóa tất cả các lầu, chúng em lại không vào được, thật sự không có chỗ đi mới tới đây. Cô xem nơi này của cô cũng không có ai, hơn nữa không phải cuối tuần mở ra sử dụng sao? Chúng em tuyệt đối không làm ảnh hưởng tới công việc của cô, chỉ cần một góc nhỏ yên tĩnh làm bài tập là được!"

Cô Hàn do dự một chút, lại nhìn khuôn mặt ngây thơ vô tội tươi cười của Doãn Manh một chút, lập tức cảm thấy để cho hai người bọn họ đi vào cũng không có gì. Hiện tại Chủ nhật trẻ con còn tới học tập có thể có mấy người, coi như không kích lệ loại hành động học tập nghiêm túc này, thì cũng không thể gạt đi tích cực của người ta!

Hơn nữa, cô đã được sắp xếp đến thư viện, trên cơ bản chuyện nơi đây đều do cô tự quyết định, không tồn tại vấn đề gì khác. Thật ra đi vào học tập một chút thì cũng không có gì, dù sao thì thư viện cũng sắp mở.

Cô Hàn vẽ mặt ôn hoà: "Chỉ có hai người các em à?"

Doãn Manh ôm sách: "Thì....."

Một giọng nữ vang dội vang lên: "Manh Manh!"

Lý Lộ cột tóc đuôi ngựa chạy đến: "Các cậu đến sớm như vậy á!"

Phía sau nghiêm nhiên là có Trần Tư Đình vai đeo cặp sách đi theo.

Cô Hàn nâng mắt kiếng lên một cái.

Doãn Manh ưỡn mặt cười xin lỗi: "Thưa cô, chúng em....."

"Nè! Không phải các cậu nói thư viện có thể vào sao?" Trịnh Gia Thạc ôm quả bóng rổ đi thang máy lên giọng nói cực lớn vang lên.

Lâm Kha mồ hôi đầm đề cũng đi theo tới.

Khóe miệng Doãn Manh co rút một cái, nghe Trần Tư Đình mắng Trịnh Gia Thạc: "Cậu nhỏ giọng một chút, trong hành lang không thể lớn tiếng ồn ào!"

Cô thật sự không biết nói gì nữa.....

Cô Hàn xoa trán: "Các em có thể đi vào học, nhưng phải giúp tôi một chuyện. Đúng lúc các em nhiều người như vậy, giúp tôi dán mã vạch lên những quyển sách này." Ngón tay chỉ về phía sau, Doãn Manh nhìn thấy trong phòng kho nhỏ có mấy chồng tạp chí.

Hàn Siêu một hộp lên tiếng: "Được thưa cô! Không thành vấn đề! Cứ giao cho tụi em."

Doãn Manh: ←_←

Trần Tư Đình: ←_←

Lâm Kha: ←_←

Lý Lộ: ←_←

Trịnh Gia Thạc: ←_←

Hàn Siêu: $y \geq \nabla \leq y \sim$

Sự thật chứng minh Hàn Siêu thật sự nghiêm túc.

Các bạn nữ giúp cô Hàn sắp xếp lại tạp chí cũ, mấy bạn nam ngồi chồm hổm trên mặt đất dán mã vạch, nhóm hỗ trợ biến thành lao động nghĩa vụ. Trịnh Gia Thạc có chút oán niệm nhìn hai nam sinh còn lại: "Siêu nhi, tới đây!"

Hàn Siêu: "Hả? Sao?"

Một cánh tay Trịnh Gia Thạc ôm chặt lấy Hàn Siêu, "Nhóc nói thật cho anh biết, có phải nhóc thăm mền cô giáo kia không!"

"Hả?" Hàn Siêu về mặt ranh mãnh, "Câu nghĩ cái gì thế? Chỉ có điều cô Hàn quả thật ngực to..... Không hổ là họ Hàn chúng ta. Ui da sao lại đánh tót!"

Lâm Kha đưa khuôn mặt mộc ra: "Nhanh lên, tuần sau kiểm tra số học rồi. Làm xong chúng ta còn học nữa."

Hàn Siêu cười ha ha: "Không phải tới trước khi thi một ngày cậu mới học sao? Kha thân?"

Ngón tay trắng ngà của Lâm Kha run một cái: "Cậu quản tôi à." Cầm lấy mã vạch, nghiêm túc dán từng cái lên trên sách, vị trí mỗi cuốn cũng không sai lệch chút nào.

Sáu người phối hợp, rất nhanh liền làm xong.

Dù sao chỉ là công việc dán giấy, sau khi làm xong ai cũng không than phiền. Cô Hàn phân cho bọn họ một cái bàn tròn lớn, mấy thiếu niên thiếu nữ vây lại thành một vòng tròn, Hàn Siêu ở nơi đó xoay ghế xoay vui quên trời đất.

Doãn Manh dẫn đầu lấy sách số học và vở ghi chép ra, trên mỗi trang đều có dán giấy phân loại, ghi chú rậm rạp chẳng chịt tất cả đều là trọng điểm.

Trần Tư Đình: "Manh Manh, không nghỉ ngơi trước một lát à?"

Doãn Manh cũng không ngừng đầu lên, về mặt đưa đám: "Cậu cũng không phải không biết tót kém số học, thứ ba tuần sau kiểm tra số học đấy."

Trần Tư Đình soi cái gương nhỏ: "Còn có một ngày mai nữa, còn chưa đủ cho cậu học sao?"

Lý Lộ kinh hãi: "Thứ ba kiểm tra số học? Tại sao tót không biết! $\Sigma(\circ\pi^\circ)$!!!"

Trần Tư Đình thương hại nhìn cô ấy: "Nén bi thương." Những lời này rốt cuộc đến phiên cô nói rồi $y \geq \nabla \leq y \sim$

Doãn Manh: "Làm phần bài này an ủi đi."

Lý Lộ phát điên: "Trong tiết số học tót thật sự chưa từng nghe qua....."

Doãn Manh: "Không sao mới giảng tới chương 5 mà thôi."

Trần Tư Đình bất lấy loạn tóc dài vừa cuốn thẳng của cô nàng trêu chọc: "Hi hi ~ để cho Trịnh Gia Thạc giảng cho cậu nghe á! Không phải cậu ta cùng một nhóm với cậu sao?"

Lý Lộ lúng túng: "Mới không cần đâu! Doãn Manh cậu giảng cho tót một chút nhá QUQ".

Doãn Manh: "Ừm, được....." Lý Lộ dễ đối phó hơn Hàn Siêu nhiều.

Trần Tư Đình lại chơi ác cười một tiếng: "Trịnh Gia Thạc! Lý Lộ bảo cậu giảng số học cho cậu ấy này!"

Cái đầu đang cúi xuống của Trịnh Gia Thạc bỗng ngẩng lên: "Hả? Được á, thời gian vừa đúng bắt đầu thôi. Tới đây~"

Nói xong, cậu ấy cầm mấy tờ tài liệu số học lên, vẫy vẫy tay với Lý Lộ.

Lý Lộ ghen lời, hung hăng trợn mắt nhìn Trần Tư Đình một cái, ảo não đi qua.

Doãn Manh kỳ quái: "Tót giảng cho cậu ấy một chút cũng không có việc gì á ~ tại sao cậu lại để Trịnh Gia Thạc kéo cậu ấy đi....."

Trần Tư Đình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Doãn Manh: "Cậu nhìn không ra Lý Lộ có ý với Trịnh Gia Thạc à?"

"Hả?" Bút trên tay Doãn Manh lạch cạch một tiếng rơi xuống bàn, "Làm sao có thể? Lúc trước Lý Lộ vẫn nói với tót không muốn học cùng cậu ta mà!"

Trần Tư Đình: "Cậu không biết khẩu thị tâm phi à? Hiện giờ không phải da mặt nữ sinh đều mỏng sao? Cậu thật sự tin?"

Doãn Manh về mặt há hốc nhìn Trần Tư Đình, cô cảm thấy tam quan của mình lại bị chà đạp. Nói như thế nào đây, cô cảm thấy hẳn là bản thân Trần Tư Đình từng kết giao nhiều bạn trai, cho nên suy bụng ta ra bụng người đương nhiên nhìn thấy ai cũng đều có gian tình.

Cô phớt lờ nhưn vai một cái, "Thôi kệ đi, sắp kiểm tra số học rồi, cái gì cũng không biết đây này....."

Nghe xong lời này của cô Trần Tư Đình nhảy dựng lên: "Cậu có phải là nữ sinh hay không! Thế nào ngay cả thiên tính bát quái cũng không có....."

Thiên tính bát quái của cô đã sớm bị mài mòn rồi QUQU, trong lòng không còn thanh xuân nữa. Nhớ năm đó, cô cũng từng có thời kỳ tham gia bói ra tiều tam trong lớp, nhìn trộm gò má anh trai nhỏ dễ thương trông hoa si, nhưng hôm nay đã một đi không trở lại nữa rồi.

Dạy đạo lý làm người cho bạn một hồi Trần Tư Đình cũng chưa hài lòng, lời kéo tay áo Doãn Mạnh muốn mở máy phát tiếp.

"A dừng! Chương 5 của tớ còn chưa xong đâu, Tư Đình cậu giải thích giúp tớ một chút ah!" Doãn Mạnh ra vẻ nhiệt tình. Không ngờ Trần Tư Đình còn chưa lên tiếng, Lâm Kha đã đi tới.

"Không phải cậu đi học luôn nghe giảng sao? Nghe xong cái gì cũng không biết? Cậu nghe giảng xong cho vào trong bụng chó hết rồi sao?" Từ trước đến giờ Lâm Kha không bao giờ buông tha một cơ hội châm chọc cô.

Doãn Mạnh nghe xong lời đó khó chịu, cười lạnh: "Vậy cậu biết à?"

Hai người bọn họ vào lớp thường có trạng thái là: Doãn Mạnh tròn to hai mắt nghe giảng, Lâm Kha ngủ; Doãn Mạnh soàn soạt soàn soạt ghi chép, Lâm Kha ngủ; Doãn Mạnh trả lời câu hỏi của giáo viên, Lâm Kha ngủ; Doãn Mạnh viết đề bài theo giáo viên, Lâm Kha tỉnh ngủ bắt đầu chơi trò chơi. Sau đó Doãn Mạnh tròn to hai mắt nghe giảng, Lâm Kha chơi trò chơi; Doãn Mạnh soàn soạt soàn soạt ghi chép, Lâm Kha chơi trò chơi; Doãn Mạnh trả lời câu hỏi của giáo viên, Lâm Kha chơi trò chơi; Doãn Mạnh viết đề bài theo giáo viên, Lâm Kha chơi xong trò chơi ngủ tiếp.

Lòng vòng lặp đi lặp lại như vậy đến khi tan lớp, làm cho mỗi lần Doãn Mạnh nhìn thấy Lâm Kha liền tức cảnh hồng.

Doãn Mạnh được lão Ngô giáo dục cảm hoá, lúc ấy hiểu ra mấy ngày liền đều học vật lý, số học không có đụng tới một chữ, bài ghi chép cũng không xem. Chờ nói chỉ là chương 5 vốn là bài học mở rộng, so với chương 4 trước đó khó hơn rất nhiều, ngày mốt kiểm tra, loại người như cậu ta, không kéo dài tới một khắc cuối cùng có thể học? Cô cũng không tin thần ngủ này có thể biết!

Lâm Kha về mặt khinh bỉ: "Lấy sách ra."

Trần Tư Đình vừa nghe có liên quan đến bài học cũng bu lại.

Thật đúng là đừng nói tới, Doãn Mạnh bị đánh vào mặt. Lâm Kha hoàn toàn không hổ là đại thần, quét sơ qua sách một lần liền bắt đầu giảng cho hai người nghe, giảng rất là nhanh, mấy đề bài Doãn Mạnh không làm được đến trong tay cậu ta soạt soạt soạt toàn bộ làm xong. Mạch suy nghĩ tương đối đơn giản, đồ thị cũng phi thường rõ ràng, chỉ là ——

Doãn Mạnh: "Chờ một chút chờ một chút! Cậu chờ một chút! Không hiểu không hiểu! Nói chậm một chút sẽ chết à, cái này tại sao làm như vậy á!"

Lâm Kha lần nữa dùng ánh mắt bày tỏ sự khinh bỉ của mình: "Hả? Đơn giản như vậy mà cậu lại hỏi tại sao à? Cậu thật sự từng có ghi chép sao?"

Cậu ta quay đầu lại thì nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Trần Tư Đình.

Một mình Doãn Mạnh không hiểu thì chứng minh cô đần, nhưng Trần Tư Đình cũng không hiểu thì chính là vấn đề của cậu ta. Lâm Kha sờ lỗ mũi một cái, làm ra vẻ phóng khoáng: "Cái nào không biết, cậu hỏi đi."

"Hả? Cái này không biết, cậu là học sinh cao trung sao?"

"Cái đó rõ ràng là công thức Oersted làm sao mà tôi biết ah!"

"Không dùng cái này cũng có thể tách ra, như vậy như vậy lại như vậy....."

"Cậu chờ một chút chờ một chút! Để cho tôi xem trước một chút tiếp thu một chút....."

"Cái này thì có cái gì mà tiếp thu?"

"Cậu cảm miệng!"

"Hả? Là ai bảo tôi giảng?"

Cô Hàn không vui lắm mở cửa: "Các em nhỏ giọng một chút được không? Phòng làm việc của hiệu trưởng ở dưới lầu, một hồi lên đây tôi không tiện giải thích cho các em."

"Thật xin lỗi, cô Hàn." Rót cuộc hai người ngậm miệng lại.

Trần Tư Đình quan sát hai bên: "Tớ đã hiểu rồi. Tớ đi xem trước đề khác một chút." Nói xong chạy nhanh như một làn khói.

Lâm Kha về mặt khó chịu: "Tại sao cậu đần như vậy ah, trời ạ."

Doãn Mạnh không cam lòng cắn đầu bút: "Đừng phiền tôi, tốt hơn hết là để tự tôi xem." Nhớ tới trước kia lúc học đại học lưu hành một câu nói: Một trong những câu nói không lãng mạn nhất trên thế giới chính là —— Tôi giảng cho em số học nhé.

Thế nhưng bây giờ, cô hiểu thêm một triết lý nhân sinh nữa đó là: Ôm bắp đùi học bá, cách xa học thần.

QUUQ bởi vì học thần chỉ biết gây cản trở thôi.....

Hàn Siêu biến mất một hồi lâu ôm quả bóng rổ bịch bịch bịch chạy vào, hưng phấn xô cửa: "Hắc! Vừa rồi tớ đi ngang qua phòng làm việc của cô Lý nghe cô nói rằng thứ sáu chúng ta chơi xuân á!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Cuối cùng Doãn Mạnh vẫn mặt dày điền vào thẻ hỗ trợ học tập. Mặc dù bọn họ không có hỗ trợ nhau, nhưng ít nhất là cô có học nhá! (~▽~)/ cho nên không tính là gạt người!

Cô Lý rất hài lòng, cảm thấy phương pháp này rất tốt. Dù sao cũng không phải tất cả đứa trẻ nào cũng đều giống như Doãn Mạnh không ai quản cũng có thể tự chủ học tập, giống như Lý Lộ Hàn Siêu vậy, coi như không có khả năng giống như Doãn Mạnh, nhưng dù sao cũng hơn một mình phí hết thời gian.

Chiều thứ ba, lúc lớp đang tự học cô số học – cô Vương ôm bài kiểm tra bước đi như bay đi vào, vỗ bàn: "Trật tự! Cất hết sách vở vào đi! Chúng ta bắt đầu!"

Phía dưới một tràng gào khóc thảm thiết ——

"Thưa cô! Còn chưa có chuẩn bị xong! Nếu không để ngày mai rồi kiểm tra cô."

Cô Vương cười lạnh một tiếng: "Hừ, bây giờ biết sốt ruột? Đi học làm gì? Tan lớp làm gì? Tối ngày hôm qua làm gì? Mau cất vào! Tổ nào im lặng trước thì phát tổ đó, thời gian kiểm tra một tiếng, làm xong là có thể đi!"

Phía dưới các bạn học lại ồn ào một trận.

Cô Vương rất có cá tính, mạnh mẽ vang dội, mặc dù là giáo viên nữ nhưng toàn thân lại mang khí phách hiệp nữ hiên ngang, nghe nói đã từng ở trong quân ngũ một thời gian, chú trọng nhất chính là hiệu suất. Cho nên cô ấy thường thức nhất chính là hành động tác phong gọn gàng lưu loát, đối với những thứ lè mà lè mà kia vô cùng chú ý.

Cho nên cô ấy chưa bao giờ là loại giáo viên tuân thủ các quy tắc cứng nhắc, cho tới bây giờ bài tập phần lớn cũng không thu lại, thi kiểm tra mới là trọng yếu.

Các bạn học đều ngồi yên lặng xong, cô Vương bắt đầu phát bài kiểm tra. Từng tờ giấy kiểm tra trắng bóng được phát ra, loại sớm có chuẩn bị giống như Doãn Mạnh dĩ nhiên là không sợ, còn loại như Hàn Siêu này thì mặt mày ừ dột rồi.

Cô Vương cũng không phải như thầy Vu lớp một không làm khó chết học sinh trong lòng không thoải mái kia, ra đề phần lớn vẫn theo quy củ thường lệ, lúc trước Doãn Mạnh đã tự mình càn quét ôn tập một lần.

Làm vô cùng thuận tay, một câu nối tiếp một câu đều trôi chảy. Chỉ có điều tới câu cuối cùng, Doãn Mạnh lấy giấy nháp tính cả buổi, tính ra được một đáp án thoạt nhìn hoàn toàn không thể là đáp án. Doãn Mạnh cố suy nghĩ vô đầu bút tại gầy vô cả buổi vẫn không có nghĩ ra.

Loại bài kiểm tra hàng tuần này về cơ bản giáo viên trông coi đều không nghiêm lắm, bình thường giáo viên đều ở hàng đầu tiên nhìn xuống, không để ý lắm thậm chí có giáo viên có thể ở trong văn phòng ngày ngủ.

Cô Vương chấm bài kiểm tra vô cùng chuyên chú, phía dưới có chút tiếng động nhỏ chỉ cần tiếng vang không lớn sẽ hoàn toàn không để ý. Rất nhanh có mấy bạn học đã làm xong, thỉnh thoảng phát ra tiếng thì thầm trao đổi với nhau.

Doãn Mạnh quay đầu lại nhìn lên, đúng lúc đối mặt với tầm mắt của Lâm Kha. Người này đã sớm làm xong, đang ngồi ung dung! Nhìn như là đang kiểm tra lại bài.

Cô liếc qua một cái thật nhanh, phát hiện đáp án câu cuối cùng quả thật không giống như của cô. Doãn Mạnh nhìn xem cũng không muốn sao chép, mà là tìm kiếm an ủi trong lòng, chỉ tiếc an ủi trong lòng kia không tìm được, lại phát hiện ra cái sai sót lớn.

Cho nên câu này đúng là cô làm sai, trong lòng Doãn Manh rối rắm việc này ah, cần đầu bút đôi rất nhiều suy nghĩ, cuối cùng viết đầy giấy nháp, thứ có thể kéo ra toàn bộ đều kéo ra hết. Đáng tiếc, cuối cùng vẫn không có tính ra số kia của Lâm Kha. Bài kiểm tra cao trung này sao mà khó như thế? Hừ!

Khi đến giờ, không ai dám nộp bài trước. Sau khi nộp bài kiểm tra xong, trong lớp nháo động, các bạn học rồi rít bắt đầu thảo luận đáp án bài kiểm tra số học.

Doãn Manh bĩu môi, có chút như đưa đám. Chỉ có điều cái này cũng không quá đả kích cô, thứ mấy đời chưa có xem qua, tài học mới học được một khoản thời gian như vậy muốn kiểm tra nhất lớp quả thật không có khả năng.

Từ trước đến nay tốc độ chấm bài kiểm tra của cô Vương vang danh kinh khủng, sáng sớm hôm sau, cô ấy đã cầm bài kiểm tra vỗ vào trên bàn, về mặt vô cùng nghiêm nghị.

Doãn Manh đã cảm nhận được cô Vương thật sự đang tức giận, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh.

"Kiểm tra quá kém. Tôi thật sự vô cùng thất vọng. Đến nỗi tôi rất nghi ngờ các em có phải là học sinh cao trung trọng điểm hay không, nhiệt tình học tập ở sơ trung của các em đi đâu rồi? Có phải bởi vì không vào ban thực nghiệm liền lơ lửng?"

"Điểm trung bình so với lớp 3 thực nghiệm tôi dạy kém 9. 8 điểm, đây chính là trình độ hiện tại của các em sao?" Thất Trung mặc dù phân ban thực nghiệm và ban phổ thông, nhưng giáo viên đều giống nhau, mỗi giáo viên bộ môn đều phụ trách một lớp thực nghiệm và một lớp phổ thông, chưa bao giờ phân biệt đối xử.

"So với ban thực nghiệm các em thiếu cái gì? Là thông minh sao? Hoàn toàn không phải, các em thiếu chính là tâm học tập! Thiếu tính chủ động, mới có thể dậm chân tại chỗ, thậm chí thụt lùi về phía sau. Hôm nay tôi nói rõ, cao trung và sơ trung không giống nhau, chúng tôi cũng sẽ không ép các em học, toàn bộ dựa vào chính mình, nếu hiện tại bản thân mình không cố gắng nắm chắc nền tảng, đến thi đại học hối hận cũng không kịp!"

Xem ra Cô Vương thật sự rất tức giận, sau khi nói xong vỗ vỗ bài kiểm tra để cho đại biểu môn phát bài kiểm tra.

Những lời này làm cho không khí trong lớp lâm vào khủng hoảng, bình thường các bạn học hay ồn ào cũng mất đi ý định quấy rối. Từng người một ngồi ngay ngắn nghe phê bình.

Lúc đầu Doãn Manh bị nói tâm tình cũng có chút nặng nề, nhưng cầm được bài kiểm tra nhìn thấy phía trên về một số "86" thật to, thiếu chút nữa không kiềm được vui mừng nhảy lên ba thước cao!

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà có thể kiểm tra đạt đến mức này, thật là không ủng công cô tốn bao nhiêu công sức! Học tập cũng không có khó như cô nghĩ vậy á, chỉ cần kiên trì! Loại vui vẻ này quả thật còn mãnh liệt hơn so với cô được thăng chức tăng lương ở đời trước nhiều.

Cố gắng ngăn chặn kiều ngạo đang nảy sinh trong lòng xuống, Doãn Manh đếm đếm, cô sai ở một câu điền vào chỗ trống, một câu lựa chọn, còn có một câu lớn xảy ra chút lỗi nhỏ. Mà bị trừ điểm nhiều nhất chính là câu lớn cuối cùng, tính cả buổi bôi xóa đồ thành một đám bông bông, đáp án cũng chưa có viết ra.

Cô Vương lại lên tiếng: "Chỉ là, vẫn có học sinh nỗ lực. Thí dụ như bạn Lâm Kha, 96 điểm, cao nhất lớp, điểm còn cao hơn người cao nhất lớp 3. Tất cả mọi người phải học tập giống như bạn ấy, nỗ lực đều là không nhìn thấy, đừng tưởng rằng điểm số là xem TV một chút chơi trò chơi một chút thì có thể đạt được, chỉ có nỗ lực mới có thể....."

Khóe mắt Doãn Manh nhìn thấy vẻ mặt chính nghĩa của Lâm Kha, thiếu chút nữa bật cười ra tiếng.

Giáo viên bắt đầu giải đề ở trên bảng đen, cho dù Doãn Manh đều biết cô cũng đi theo giáo viên giải lại một lần, hiểu càng thêm rõ ràng. Lúc giải đến câu cuối cùng, Doãn Manh rất là nghiêm túc nghe giảng.

Cách giải của cô Vương vô cùng rõ ràng, từng bước từng bước tuần tự mà tiến hành, nhưng Doãn Manh càng nghe càng cảm thấy nhìn quen mắt, đến cuối cùng, cô Vương cho ra một đáp án cô càng nhìn quen mắt hơn nữa.

Cái này!

Doãn Manh tròn tròn cặp mắt, đáp án này cô tính ra mà!

Doãn Manh sững sốt vội vàng quay đầu lại: "Câu cuối cùng của cậu?"

Lâm Kha cũng rất kinh ngạc: "À? Tôi tính sai rồi á....."

"Không phải cậu đã kiểm tra rồi sao? Tại sao không phát hiện ra?"

Lâm Kha lại càng kỳ quái: "Tôi kiểm tra khi nào? Cậu xem qua bài kiểm tra của tôi sao? Tôi làm xong thì luôn ngăn người á....."

Doãn Manh: (' ') 〃 ㄣ ─ ─ ─

Mẹ nó, cảm giác có khổ gấu ở trong lòng nói không ra lời thật là khó chịu. Chuyện này lại không thể trách Lâm Kha, là tự cô nhìn lên đáp án kia của cậu

ta mà, cứ tưởng rằng học thần cũng sẽ không làm sai lại không nghĩ rằng thông minh quá sẽ bị thông minh hại..... Cô làm lại là đáp án đúng!

Lâm Kha: "Cậu làm sao vậy? Về mặt vụn vụn như thế kia."

Doãn Manh cắn khăn tay nhỏ, hung hăng nói: "Không có việc gì."

Lúc cô Vương giải xong bài kiểm tra, đúng lúc chuông tan học vang lên.

Cô Lý đi vào phòng học, vỗ vỗ tấm bảng đen: "Các em im lặng nào. Ngày mai chúng ta chơi xuân, chắc hẳn lúc trước các em cũng đã nghe nói qua....."

"Ồ! Yee ~~~~" phía dưới xao động thành một đoàn. Mặc dù tin tức chơi xuân đã sớm lưu truyền ở trong sân trường, nhưng lần này là thông báo chính thức, có lẽ là cô Lý vì để cho bọn họ lên lớp thật tốt, nên để trước một ngày mới nói cho bọn họ biết.

"Im lặng, im lặng, chờ tôi nói hết!" Cô Lý vỗ vỗ tay, "Các em cần phải xin phép, hôm nay nói cho tôi biết, trước 7 giờ 30 sáng ngày mai cần phải tới trường học. Bởi vì xe buýt của chúng ta chỉ chờ đến 7 giờ 40, các em không đến kịp vậy thì phải tự mình tự đi công viên Đàm Thanh. Cách nơi này không gần, đổi xe cũng không tiện, ngàn vạn lần đừng đến trễ."

Sau đó cô Lý dặn dò vài nét chính về những vấn đề an toàn khác, rồi rời đi. Sau khi trải qua chuyện này, không khí bị bài kiểm tra số học làm cho mất tinh thần trong lớp dần dần sạch sẽ, các môn học buổi sáng vừa xong, liền bắt đầu có tiếng huyền não dọn dẹp vệ sinh nam sinh dưới sự dẫn đầu của Hàn Siêu liền ôm cây chổi xông lên nhảy múa như người già nhảy disco, làm cho học sinh dưới bậc cười đến không dừng được.

Doãn Manh cũng bị lây nhiễm không khí thoải mái này, oán niệm bị Lâm Kha hớ (đúng hơn là dưới tình huống chính cậu ta cũng không biết) rốt cuộc tan biến đi một chút.

"Doãn Manh, tớ không muốn ăn ở nhà ăn QUQ. Chúng ta đi Triều Việt đối diện ăn đi, tớ thật sự là ghét ăn cơm trưa ở trường...." Trần Tư Đình về mặt trông mong, lúc lắc cánh tay Doãn Manh không buông.

Doãn Manh có chút do dự, cô luôn có một loại chấp niệm đi học là phải ăn ở trường học, thế nhưng tuy rằng giá tiền thích hợp, nhà ăn của Thất Trung thật sự là không dám làm cho người ta khen tặng, làm cho cô cũng có chút muốn thiên vị.

"À? Thật sự có thể chứ?"

Trần Tư Đình thấy hôm nay có thể có hi vọng, từ khi tựu trường khuyên đến bây giờ rốt cuộc Doãn Manh cũng buông lỏng một lần! Ngay lập tức đặt mộng ngồi xuống: "Đương nhiên á! Chị hai à chị biết hiện tại có bao nhiêu người ăn cơm ở ngoài trường không?"

Doãn Manh suy tư một chút, cảm thấy kiểm tra không tệ cần phải cải thiện ăn uống một chút làm phần thưởng cho mình. Kết quả là lần đầu tiên đồng ý thỉnh cầu của người bạn nhỏ Tư Đình từ khi tựu trường tới nay, hai người cùng nhau chạy tới dưới tầng hai Triều Việt ăn một bữa Ma Lạt Thang hấp dẫn. Bởi vì không phải là hai ngày nghỉ, người thường ưa chuộng lẩu xếp hàng cũng không nhiều. Khách hàng cũng chỉ có học sinh và người làm việc ở chỗ này chiếm đa số, cho nên hai người cũng không xếp hàng mà trực tiếp ăn luôn.

Mặc dù tốn thời gian nhiều, nhưng ăn được món cay này thật là sáng khoái!

Doãn Manh ăn mồ hôi đầm đìa, ăn xong rồi ngay cả lạnh cũng không thấy, cô nắm tay lại, "Lần sau tớ thi 90 điểm trở lên chúng ta lại tới càn quét một bữa nữa nhá!"

Trần Tư Đình lệ rơi đầy mặt QWQ: "Vậy ngày mai chúng ta vẫn phải ăn ở nhà ăn à....."

Doãn Manh nghiêm trang: "Ngày mai chúng ta đi chơi xuân, ngày mốt chúng ta ăn ở nhà ăn....."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Thời gian chơi xuân rất là khoa học, xác định ở trung tuần (từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng) tháng 9, vừa không lạnh cũng không nóng, còn có thể thông qua hoạt động này để cho các bạn học trong lớp càng thêm quen thuộc.

Còn đối với Doãn Manh mà nói, hai chữ "Chơi xuân" cảm giác như là còn có chút xa xôi. Ngẫm lại thời điểm chơi xuân sơ trung đời trước, buổi tối trước một ngày hưng phấn đến ngủ không được. Đáng tiếc bây giờ cô đã không còn loại cảm giác này, hơn nữa đối với chuyện trải tấm vải bày đồ ăn vặt trên bãi cỏ công viên cảm thấy có phần xấu hổ. Có lẽ là lớn tuổi, nên đã miễn dịch owo.

Chỉ là cả lớp đều tràn đầy không khí tung tăng, ít hoặc nhiều đối với cô cũng có chút ảnh hưởng. Chơi xuân chính là ăn ngon, cùng chơi đùa! Quan trọng là không cần đi học.....

Sáng sớm hôm sau, vạn dặm không mây, bầu trời quang đãng.

Doãn Manh như thường lệ đi tới trường học, xách theo một túi đồ ăn mẹ chuẩn bị cho. Xa xa đã nhìn thấy Trần Tư Đình phát tay về phía cô. Hôm nay cô nàng có chút không giống bình thường, tóc chải thành đuôi ngựa, kẹp tóc màu hồng chiếu lấp lánh.

"Manh Manh! Tớ mang theo một túi đồ ăn ngon! Đến lúc đó chúng ta phân chia!"

"Được á, tớ cũng mang theo thức ăn đơn giản mẹ tớ làm." Doãn Manh gật đầu một cái, mẹ của cô mở quán cơm, có thể có một tay nấu ăn thật ngon, cơm nắm cũng có thể làm ra mùi vị khác biệt, còn chiên rất nhiều món ăn vặt, cần dặn cô đến lúc đó cùng ăn với các bạn học.

Vừa nói chơi xuân, học sinh bình thường ngày ngày đi trễ vụt một cái đều lên tinh thần, sớm thật sớm đã đến trường học, thậm chí mấy nam sinh còn kết bạn đầu bóng rổ thừa dịp thời gian chờ xe đầu với nhau một ván.

Ba lô của mấy nam sinh chất thành một đống nhỏ, để cho Trần Tư Đình bọn họ và mấy nữ sinh đã đến trông coi. Hai người tán gẫu một hồi, Lý Lộ cũng tới, ba nữ sinh tụ chung một chỗ bàn về phim truyền hình gần đây một chút, không có bài tập, không khí trở nên rất nhẹ nhõm.

"Haiz, cũng không biết là ghép xe với lớp nào, tớ nghe nói lần trước hai lớp đi chung một chiếc xe." Trần Tư Đình bập môi, ngâm kẹo nói.

"Nhất định là theo chị Lý đến á! Cùng một tổ với lớp 4 thì tốt nhất rồi! Không chừng có thể ngồi chung với Hậu Nghiêu Sở!" Lý Lộ chấp tay trước ngực, bong bóng màu hồng đều sắp tràn ra.

Tự trường lâu như vậy, Hậu Nghiêu Sở có thể xem như có chút danh tiếng, bằng vào gương mặt kia thì toàn bộ nữ sinh các cấp vô tình hay cố ý đều biết đến.

Bởi vì có liên quan đến số tuổi không lớn lắm của cô Lý chủ nhiệm lớp, khai giảng đã lâu tất cả mọi người đã tương đối quen thuộc rồi, bắt đầu thân thiết xưng hô với cô ấy là chị Lý. Hình như cô ấy thật sự thích xưng hô này, so với khoảng cách gọi cô thầy lạnh lẽo kia nhiều hơn mấy phần nhiệt tình.

Theo bố trí giáo viên bình đẳng ở Thất Trung, giáo viên ban thực nghiệm và ban phổ thông đều giống nhau, môn chính được phân như thế này: ngữ văn cô Lý, vật lý thầy Tôn dạy lớp 4 và lớp 7 của Doãn Manh; số học cô Vương và tiếng Anh cô Cơ dạy lớp 3 và lớp 7.

Cho nên nếu theo bố trí như vậy, lớp bọn họ có khả năng là sẽ ghép xe với lớp 4 hoặc là lớp 3. Chỉ là nếu phân theo thứ tự lớp học, có lẽ là ghép với lớp 8 rồi.

Doãn Manh cười híp mắt đội nước lạnh: "Cậu ta đã có bạn gái nhỏ ~ cậu là muốn tự đề cao bản thân, làm vô xe phòng hờ sao?"

Lý Lộ tức giận: "Cậu thật đúng là bà cụ non, bạn gái có thể kết giao thời gian bao lâu, cũng không phải là kết hôn, đúng không Tư Đình!"

"Hả?" Trần Tư Đình dường như mới phản ứng kịp, "Các cậu nói cái gì vậy?"

"Hậu Nghiêu Sở á, không phải cậu cũng rất thích sao!" Lý Lộ kỳ quái nói.

"Ồ! Đó đương nhiên là cùng lớp bốn tốt lắm, có thể nhìn trai đẹp owo." Trần Tư Đình nói thì nói như thế, nhưng khi nhìn thái độ thì cũng không nhiệt tình như vậy. Lý Lộ neho mắt lại, quan sát Trần Tư Đình.

Mấy chiếc xe buýt từ cửa trường học lái vào, tiếng động cơ phát ra vù vù. Lần này cô Lý cũng không mang giày cao gót, mà mang giày thể thao, vồ vồ tay triệu tập mọi người tập hợp.

Xe buýt lái tới, cô ấy cầm danh sách bắt đầu điểm danh. Sự thật chứng minh, bất cứ lúc nào cũng phải có người đến trễ.

Bạn Hàn Siêu còn chưa tới. Cô Lý nhướng mày, vồ vồ gấp danh sách lại, khí phách vung tay lên: "Lên xe trước!"

"Chị Lý chúng ta đi cùng xe với lớp nào ạ!" Lý Lộ vẫn chưa từ bỏ ý định.

Cô Lý phát tay một cái, "lớp 4."

Nữ sinh cả lớp như có như không oanh động một trận, nam sinh thì phát ra tiếng khinh thường. Doãn Manh che miệng cười không ngừng, cảm thấy học sinh cao trung thật sự rất đáng yêu.

Đứng xếp hàng lên xe, Doãn Manh chú ý tới trên xe bus dán một bảng hiệu (4, 7), chắc là chỉ hai lớp của bọn họ.

"Hai tụi mình ngồi chung?" Trần Tư Đình lúi cúi kéo tay Doãn Manh.

Doãn Manh vừa định gật đầu, quay đầu lại nhìn Lý Lộ một cái, lúc đang lưỡng lự lựa chọn, thì đúng lúc đó lại nghe cô Lý nói: "Các em! Các em ai thường hay say xe thì ngồi phía trước nha! Đừng đợi đến lúc ói ra mới nói."

Doãn Manh suy nghĩ một chút, mặc dù cô ra xã hội đã sớm quen ngồi xe, nhưng bây giờ trong nhà cũng không có xe, loại xe buýt sân bay này quả thật có thể sẽ ới, nhìn Tư Đình như vai một cái: "Nhưng tớ có thể say xe aiz, nếu không cậu và Lý Lộ ngồi chung đi."

Trần Tư Đình gật đầu một cái đi tìm Lý Lộ. Doãn Manh chạy trở về chỗ cô Lý, chờ cô ấy sắp xếp chỗ ngồi cho.

Cô Lý thuận thực xếp cô ở hàng thứ hai, ngồi bên cạnh một bạn nữ rất văn tĩnh, tên là Mạnh Thi Nguyệt, tên thật văn hoa, người cũng thanh lịch. Đeo kính không gọng, da trắng, thân hình cũng gầy teo.

Mặc dù chỗ ngồi cách cô khá xa, nhưng Doãn Manh có ấn tượng đối với cô ấy. Dung mạo của cô ấy thanh tú, người cũng thuộc loại yếu ớt nhiều bệnh, hoàn toàn không cùng một loại với đám nhóc điên Trần Tư Đình Doãn Manh này.

Nhưng Doãn Manh chú ý tới cô ấy, cũng là bởi vì Hàn Siêu thích cô ấy. Về phần tại sao cô biết Hàn Siêu thích Mạnh Thi Nguyệt, cái này tất nhiên không phải là Hàn Siêu nói với cô.

Mà là, mỗi lần cậu ta vừa nhìn thấy Mạnh Thi Nguyệt, mặt kia đỏ lên kẻ ngu cũng nhìn ra được =w=.

Doãn Manh chào hỏi với Mạnh Thi Nguyệt xong rồi ngồi ở bên cạnh cô ấy. Mạnh Thi Nguyệt giọng nói nhỏ nhỏ, đáp một tiếng, một chòm tóc để xòa ở trên mặt, rất có phong phạm mỹ nhân thanh lệ.

Loại bé gái này chính là loại Doãn Manh hoàn toàn không biết chung đụng như thế nào, giống như tiếng nói chuyện hơi lớn một chút cũng sẽ quấy nhiễu đến khí tức của cô ấy.

Người quen đều ở phía sau, bên cạnh Mạnh Thi Nguyệt cũng là loại hình ít nói như thế, Doãn Manh nhìn mặt mày thanh tú của Mạnh Thi Nguyệt một chút, xem ra cô ấy sẽ không trò chuyện.

Doãn Manh xưa nay không thích gây phiền hà cho người khác, lấy điện thoại di động ra bắt đầu bấm, thời gian trôi qua rất nhanh, đội ngũ lớp 4 đã lên xe, xen lẫn trong một đám người, thu hút sự chú ý của mọi người chính là nam sinh đứng ở hàng phía sau - Hậu Nghiêu Sở, đứng ở trong một đám thiếu niên thời kỳ trưởng thành hoặc là mặt rỡ thanh xuân mỹ lệ, hoặc là mặt rộng bốn mắt cực kỳ nổi bật. Chỉ có điều cái này cũng không đơn thuần là bởi vì bề ngoài, con người đẹp ở trong xương không có ở ngoài da, soái ca cũng thế. Có lẽ là về khí chất lạnh lùng pha chút say đắm lòng người rất hiếm thấy ở trong học sinh, cho nên cả người đều không giống với người khác.

Doãn Manh liếc nhìn một cái rồi thôi, thần chí lại vùi sâu vào trong điện thoại của cô. "Tĩnh tĩnh" —— mẹ nhắn tin cho cô: tới trường học chưa? Như thế nào?

Doãn Manh nhìn thấy tin nhắn cười đến mắt đều híp lại, nhanh chóng trả lời: đã lên xe, lập tức xuất phát ($\geq \nabla \leq$)!

Người lớp 4 ngồi đủ rồi, cô Lý vẫn nhủ mảy: "Tại sao Hàn Siêu còn chưa tới!"

Vừa dứt lời, một trận lốc xoáy bay lên xe, chính là Hàn Siêu đang thở hổn hển: "Cô, Thưa cô! Em đến rồi!"

Lúc này cô Lý mới thở phào nhẹ nhõm: "Sao lại thế này! Trẻ như thế!"

"Em, em quên cài đồng hồ báo thức." Hàn Siêu xin lỗi gãi gãi đầu, tối ngày hôm qua quá hưng phấn không ngủ được, buổi sáng dậy muộn.

Cô Lý nói cậu ta mấy câu, rồi ngồi vào hàng đầu tiên cùng với cô Cơ (Cô Cơ dạy môn tiếng Anh là chủ nhiệm lớp 4), để cho cậu ta tự mình tìm chỗ ngồi, xe bắt đầu khởi động.

Lúc này Hàn Siêu mới phát hiện bên cạnh chính là Doãn Manh và Mạnh Thi Nguyệt, mặt liền bắt đầu nóng lên, có chút đỏ mắt liếc nhìn chỗ ngồi của Doãn Manh, cuối cùng vẫn lùi bước đi ra phía sau.

Doãn Manh có chút do dự có nên đứng lên nhường cho cậu ta hay không, nhưng không nghĩ cậu ta lại đi mất, nhưn vai một cái tiếp tục chơi điện thoại di động.

Xe khởi động, cô để điện thoại xuống tránh say xe, nhắm mắt dự định chợp mắt một lát, dù sao đích đến ở ngoại thành, thế nào cũng phải một tiếng mới đến.

Nghĩ đi nghĩ lại đề số học ngày hôm qua, liền ngủ mất rồi.

Trước mắt một mảnh mờ mịt, Doãn Manh cảm thấy bên cạnh có một áp lực, vừa mở mắt phát hiện là Mạnh Thi Nguyệt về mặt có chút không kiên nhẫn, giọng nói yếu ớt của cô ấy cất lên, văn nhả lại hữu lực: "Chân của bạn duỗi đến bên này của tôi rồi."

Doãn Manh cúi đầu nhìn xuống, phát hiện đúng thật là chân mình xoay qua khỏi đường ngăn cách giữa hai chỗ ngồi, chỉ có điều cách khá xa không thể nói duỗi đến bên chân Mạnh Thi Nguyệt.

"Thật xin lỗi." Tâm cô nàng này quá nhỏ quả thật cô không hình dung được, Doãn Manh thờ ơ nói xin lỗi.

Lúc này về mặt Mạnh Thi Nguyệt mới dễ nhìn chút, ôm cánh tay nghiêng người sang đưa lưng về phía Doãn Manh. Trong lòng Doãn Manh ít nhiều có chút không thoải mái, có lẽ cô vẫn nên ở chung với loại tùy tiện tiện tiện như Trần Tư Đình thì hơn, loại nữ sinh tính toán chi li này thật là có chút mệt mỏi.

Quay đầu lại nhìn lên, xe buýt rất lớn, phía sau cùng còn dư lại rất nhiều chỗ ngồi, xa xa nhìn thấy đám Trần Tư Đình Lâm Kha hình như đang chơi trò chơi gì đó, mặc dù cố gắng để giọng nói nhỏ bớt, nhưng tiếng cười vui vẫn phát ra không ngừng.

Doãn Manh quyết định thật nhanh, cảm thấy mình không có say xe, nhìn cô Lý đã ngủ rồi, đứng lên đi về phía sau.

Trần Tư Đình nhìn thấy cô vội vàng nhường chỗ: "Đã sớm muốn gọi cậu qua đây, chúng tớ chơi trò chơi Mafia (còn gọi là Werewolf, Assassin hay Witch Hunt) nè, qua đây chơi!"

Doãn Manh cười xấu xa một cái, nhìn thấy Hàn Siêu mắt trừng to: "Không phải vừa rồi cậu nói say xe sao? Tôi không say xe, cậu ngồi ở phía trước đi!" Cô thật đúng là bạn bè tốt, xem ra khi trở về phải bắt chẹt cậu ta bữa cơm mới được.

Hàn Siêu"A!" Một tiếng, lập tức phản ứng kịp, vuốt trán liền nói: "Đứng, đứng, ui da, ui da, tớ có chút say xe. Ôi chào, đầu thế nào lại choáng như vậy ah, các bạn cùng chơi với nhau đi nhé."

Nói xong đứng lên đi về phía trước mặt. Một đám nam sinh huyết sáo gây rối ngăn chặn Hàn Siêu, nhưng chậm một bước cậu ta đã chạy đến phía trước rồi.

Doãn Manh tu hú chiếm tổ chim khách đặt mông ngồi ở vị trí của Hàn Siêu, cầm lên bài của cậu ta: "Được rồi, tớ chơi giúp cậu ta!"

Lại không nghĩ rằng, cô vừa quay đầu, liền đối mặt với một đôi mắt trong trẻo.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Editor: Cà Rốt Hồng

Bên cạnh phía trước mặt Lý Lộ và Doãn Manh là một bạn nữ lớp 4!" Nhìn Doãn Manh, cô mới biết mình ngồi vào vị trí đất địa gì.

Trần Tư Đình mở tròng hai mắt, ý bảo Doãn Manh: "Cậu là thẩm phán ah ~" nói xong đánh ra bài cuối của mình.

Doãn Manh lặng đi một chút, sau đó mới quan sát hai hàng người vây quanh một lần.

Giống như toàn bộ xe buýt sân bay khác, hàng cuối cùng nối chung với nhau, ở giữa chỗ ngồi nhiều hơn, đứng khéo là Doãn Manh ngồi trên đó, bên phải cô là Trần Tư Đình và Lý Lộ, phía trước Trần Tư Đình và Lý Lộ là Lâm Kha và Trịnh Gia Thạc. Mà bên tay trái là Hậu Nghiêu Sở và nam sinh lớp 4 không nhận ra người nào hết, một hàng trước mặt Hậu Nghiêu Sở là hai nữ sinh lớp 4. Đám người kia xuất hiện cùng lúc chắc là do hai bạn nam lớp 4 kia ở trong đội bóng rổ giống như Lâm Kha, cho nên mới đến chơi trò chơi với nhau.

Mới vừa rồi Doãn Manh chỉ lo gạt Hàn Siêu ra, vạn lần không ngờ vì một giây nhất thời của mình mà phải đứng nơi đầu gió, lập tức cảm thấy dưới mông tất cả đều là gai, hơi có cảm giác như ngồi bàn chông.

Nhưng đã ngồi ở đây còn có thể đứng lên hay sao?

Khẽ nhìn mấy chỗ trống trước mặt hoặc là túi sách chất đống, hoặc là vị trí cách bọn họ quá xa, khó khăn lựa chọn khiến cho tay Doãn Manh đang cầm bài khẽ run run.

Không sao, da mặt cô dày. ~(~▽~)~

"Nhiều người thì chơi càng vui á!" Trần Tư Đình phát tay một cái, "Bắt đầu thôi."

Cầm con bài joker "Thẩm phán", Doãn Manh mặt dày nói: "Trời tối xin nhắm mắt lại."

Lúc này trò chơi Mafia vẫn còn là phiên bản sơ cấp, phía sau không có nâng cấp thêm mấy thứ như bác sĩ súng bắn tia khắp nơi vân vân. Mà là chỉ có một cảnh sát và một sát thủ, còn lại đều là dân thường.

Tất cả mọi người nhắm mắt lại, sau khi Hàn Siêu lóc chốc đi rồi những người còn lại đều rất quy củ.

"Mời sát thủ giết người." Doãn Manh nhìn một vòng, rồi đối mặt với cặp mắt phía trước kia, khoe miệng bên phải của Hậu Nghiêu Sở nhếch lên, hoàn toàn phá hư hình tượng thanh niên văn nghệ như gió xuân của bản thân, mang thêm một chút mùi vị lưu manh.

Học sinh cao trung cứ mang màu sắc như vậy..... Doãn Manh không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được người này từ nhỏ đến lớn rốt cuộc đã chơi đùa

bao nhiêu cô nàng, làm vỡ bao nhiêu trái tim thiếu nữ.

Ngón tay thon dài của cậu ta nhấc lên, chỉ chỉ Lý Lộ, ý là giết Lý Lộ, hai mắt nhắm nghiền.

Doãn Manh sững sốt, quay đầu lại: "Xin mời cảnh sát chỉ ra và xác nhận."

Trần Tư Đình mở mắt ra, vui vẻ dùng tay ra dấu báo cho Doãn Manh, sau đó chỉ chỉ Lý Lộ bên cạnh, hỏi cô ấy có phải là sát thủ hay không.

Doãn Manh lắc đầu một cái, bày tỏ Lý Lộ không phải sát thủ.

"Trời sáng mở mắt ra."

Mấy người mở mắt.

Doãn Manh dùng giọng điệu tiếc nuối nói: "Lý Lộ cậu chết."

Con mắt Lý Lộ tròn tròn: "Hả? Tớ rõ ràng không có làm gì mà!"

Trần Tư Đình sững sốt, thuận theo lập tức nói: "Vậy có thể khẳng định Lý Lộ không phải sát thủ. Nhưng ai đã giết Lý Lộ đây?"

"Hiện tại Lý Lộ có thể để lại một câu di ngôn."

Lý Lộ vẫn còn trong trạng thái tức giận, vừa quay đầu: "Tớ cảm thấy Trần Tư Đình là sát thủ! Bởi vì vừa rồi lúc thẩm phán tuyên bố tớ chết, tớ thấy vẻ mặt của bạn ấy không đúng!"

"Hả?" Trần Tư Đình há to mồm, "Cậu thật là tức cười! Tại sao tớ phải giết cậu? Nhiều mối nghi ngờ như vậy?"

Nói như vậy, khả năng sát nhân là người quen rất lớn, không quen đoán chừng có vài khuôn mặt. Hai bạn nữ lớp 4 kia hình như có một người ở trong vũ đoàn với Lý Lộ, gọi là Kham Đình Đình, một người khác thì không biết, chớ nói chi là Hậu Nghiêu Sở và nam sinh bên cạnh cậu ta.

Dường như Lý Lộ cảm thấy Trần Tư Đình nói rất đúng, lập tức liền do dự, ánh mắt tránh né Hậu Nghiêu Sở, nhìn Kham Đình Đình một chút, lại nhìn Lâm Kha và Trịnh Gia Thạc một chút, không cách nào lựa chọn.

Doãn Manh ngẩng đầu, vì chút thông minh của cô em Lý Lộ này mà thấp nển, ý vị thâm trường liếc nhìn Hậu Nghiêu Sở thuần lương vô tội, không biết thắng nhai này phúc hắc thật hay là đúng dịp. Không phải là cậu ta nhìn ra em gái Lý Lộ đối với (thân xác) của cậu ta có cảm tình, tâm thiếu nữ đập thành thịch, cho nên giết cô ấy là có thể tránh khỏi hiềm nghi cho mình, thời điểm thiếu nữ ngượng ngùng phần lớn sẽ ở trước mặt mọi người chọn lựa tránh né người trong lòng, chỉ ra và xác nhận người quen, từ đó để lại ấn tượng tốt ở trước mặt Hậu Nghiêu Sở.

Mẹ nó, Doãn Manh bị chính suy đoán của mình dọa khế run rẩy, cảm thấy nhất định là mình suy nghĩ nhiều. Đám học sinh cao trung này nếu biết chơi tâm kế còn phải cai quản làm gì! owo, nhất định là cô suy nghĩ nhiều.

Rốt cuộc, thiếu nữ Lý Lộ ra quyết định: "Nhất định là Lâm Kha! Tớ mới vừa thấy cậu ấy cười!"

Nằm cũng bị trúng đạn Lâm Kha nhún vai một cái: "Tôi chỉ đang cười nhạo trí thông minh của cậu thôi."

Một vòng bỏ phiếu xong, quyết định treo cổ Lâm Kha. Lâm Kha "Chết" lật bài trong tay ra cho thấy thân phận của mình: "Dân thường. Lý Lộ ngu ngốc này."

Vòng thứ nhất sát thủ được như ý. Tiếp theo vòng kế tiếp, Trần Tư Đình mới vừa xác nhận Kham Đình Đình không phải là sát thủ, thì bị giết chết rồi.

Cảnh sát chết rồi, sát thủ thắng. Trần Tư Đình vẻ mặt mướp đắng: "Ai là sát thủ? Rốt cuộc là ai?"

Doãn Manh vỗ vỗ tay, chỉ chỉ Hậu Nghiêu Sở, công bố đáp án.

Hậu Nghiêu Sở chớp chớp mắt, cười ha ha: "Tôi vừa định nói nếu như sát thủ thắng, chờ xuống xe rồi công bố đấy. Tay cậu thật là mau."

Doãn Manh: Tôi làm sao mà giữ lại cậu gieo họa cho quần chúng chứ.....

Trần Tư Đình từ vẻ mặt mướp đắng biến thành mướp đắng mướp đắng mướp đắng mướp đắng.

Trò chơi tiếp tục tiến hành, hình thức lại trở thành: vòng thứ nhất luân phiên bỏ phiếu ném chết Hậu Nghiêu Sở, nếu vòng thứ nhất Hậu Nghiêu Sở không có chết, chứng minh cậu ta chính là sát thủ, vòng thứ hai nhất định sẽ ném chết cậu ta, sau đó dân thường và cảnh sát thắng lợi.

Cái trò chơi này đối với Hậu Nghiêu Sở mà nói thì trở nên vô cùng khó khăn rồi, nếu như cậu ta là sát thủ, như vậy bắt đầu vòng thứ hai cậu ta nhất định phải giết chết cảnh sát trước mới có thể thắng lợi.

Thần kỳ chính là, trò chơi tiến hành mấy vòng, cũng không biết là trùng hợp hay là may mắn, Hậu Nghiêu Sở thế nhưng hơn nửa tình huống đều là sát thủ, hơn nữa 80% cậu ta đều thắng. Cho tới Doãn Manh cũng cảm thấy từng trận gió lạnh, Hậu Nghiêu Sở này biết xem bói hay là sao vậy.

"Mẹ nó! Rốt cuộc cậu làm sao làm được vậy?" Nam sinh bên cạnh Hậu Nghiêu Sở tên là Ngũ Vinh, ngay cả cậu ta cũng cảm thấy lừa bịp rồi.

Hậu Nghiêu Sở vỗ bài trong tay một cái: "Vận khí tốt mà thôi."

Vận khí tốt con quý! Doãn Manh cảm thấy đau tim, tuổi nhỏ như vậy mà tâm cơ nhiều thế kia. Áp lực lớn như núi nhích lại gần Trần Tư Đình bên này, cô cảm thấy vẫn nên cách xa Hậu Nghiêu Sở thì tốt hơn.

Còi xe buýt vang lên, chú tài xế vững vàng đánh tay lái cho xe dừng lại ở bãi đậu xe công viên. Thiếu niên thiếu nữ xách túi sách lên vội vàng đứng lên, cô Lý vội vàng đứng dậy: "Bình tĩnh đừng nóng vội, đợi lát nữa rồi đứng lên!"

Bên trái đi trước, sau đó lại đến phiên bên phải, mọi người theo thứ tự xuống xe, rất có trật tự. Xuống xe chia lớp xếp thành hai hàng nam nữ.

Doãn Manh thoáng nhìn lên, phát hiện vậy mà Mạnh Thi Nguyệt lại cùng Hàn Siêu vừa nói vừa cười. Cô cả kinh con người thiếu chút nữa cũng rớt ra luôn, cô đẩy Hàn Siêu lên phía trước hoàn toàn không có ý tốt, muốn cho cậu ta nhìn thấy rõ sự thật, đó không phải là cô nàng mềm mại mà cậu ta thích..... Thế cho nên Doãn Manh vẫn cho rằng bằng vào Hàn Siêu cầu thả này tuyệt đối sẽ bị Mạnh Thi Nguyệt ghét bỏ, lại không nghĩ rằng vậy mà có thể trò chuyện tới mức này?

Loại chuyện tình yêu này thật là một vật khác một vật, Doãn Manh nén xuống sóng lớn trong lòng, nhìn sùn mặt đỏ lên vì kích động của Hàn Siêu, đây chính là mùi vị của mối tình đầu ah~

Mặc dù không phải là Chủ nhật, cửa công viên vẫn trùng trùng điệp điệp đầy người xếp hàng như cũ. Doãn Manh đã sớm xây dựng trong lòng xong theo lớp học ra ngoài hoạt động từ trước đến giờ đều là đi cả đội nên nửa ngày cũng chưa vào được cửa.

Quả nhiên, chuyến xe này của bọn họ tài xế lái xe chạy đi đầu, cho nên đến sớm nhất, tất cả đều phải ngồi chồm hổm chờ các bạn học các lớp khác.

Mặc dù tháng 9 không nóng, nhưng không chịu nổi chọn ngày quá tốt, trời xanh mây trắng, mặt trời chiếu xuống đầu. Doãn Manh phơi nắng có chút ừ ừ, cũng may ở "Lĩnh vực thấp bé" cùng với cô này còn có Lâm Kha. Lâm Kha uống nước, về mặt khinh bỉ nhìn Doãn Manh chưa chơi mà đã ừ ừ: "Lớn tuổi không dễ dàng ah bà nội."

Doãn Manh giương mắt, phơi nắng đến độ lười phải để ý tới lời trêu chọc cô của Lâm Kha.

Cực khổ lắm mới đợi được người đến, cô Lý mới dẫn đi mua vé. Vào cửa chính công viên đã là chuyện của một tiếng sau rồi.

Đi theo lớp học vui mừng vào cửa chính công viên, giáo viên các lớp dẫn đội chạy lấy người.

Cô Lý tương đối phóng khoáng: "Giải tán đi! Đến buổi trưa tập hợp ở Hồ Khẩu!"

Một đám học sinh lớp 7 hoan hô cùng nhau giải tán, bình thường đều là tự phân tổ.

Doãn Manh và Lâm Kha chạy đến phía sau tìm Trần Tư Đình và Lý Lộ, phát hiện bên cạnh hai cô nàng còn có Trịnh Gia Thạc và Hàn Siêu.

"Ồi! Anh Siêu anh không dẫn vợ anh theo hả?" Doãn Manh trêu ghẹo nói.

Không ngờ Hàn Siêu nhìn tùy tiện, da mặt lại mòng như vậy, mặt đỏ lên: "Cậu nói cái gì đó!"

Trịnh Gia Thạc phụt cười một tiếng: "Được rồi cậu đừng trêu ghẹo anh Siêu của chúng ta nữa, nhìn xem anh Siêu bị dọa sợ rồi kìa."

Mấy người vừa đi vừa nói, đi dạo công viên xa xa đã nhìn thấy sân chơi. Vẫn chỉ có vài công trình kia, mấy người nhìn nhau cười một tiếng, Trần Tư Đình dùng mảnh vụn trắng vào trong cùng cáp treo: "Đi cùng không?"

Doãn Manh sao cũng được: "Được đó, các cậu thì sao?"

Lý Lộ cũng đồng ý.

Mấy nam sinh lại phản ứng khác nhau, Lâm Kha khinh thường nói: "Mấy tuổi rồi còn chơi?"

Trịnh Gia Thạc thì ngược lại hào hứng bùng bùng. Hàn Siêu chân hơi run lên, cố tự trấn định nói: "Nữ sinh các cậu còn chơi trò nguy hiểm như vậy sao?"

Trần Tư Đình và Lý Lộ xuy một cái thay phiên cười nhạo Hàn Siêu một chập, cuối cùng áp giải kẻ dõ hơi không chịu thua lên pháp trường.

Cuối cùng sáu người vẫn lên toàn bộ, sau khi xuống dưới hai con nhóc điên Lý Lộ và Trần Tư Đình lại đi xếp hàng lần nữa. Lâm Kha không có phản ứng gì, Trịnh Gia Thạc đỡ Hàn Siêu chân mềm nhũn: "Cậu không thể ngồi thì đừng ngồi, làm gì đi tìm chết?"

Mặt Hàn Siêu đỏ lên: "Sao tớ không dám ngồi? Tớ còn kém hơn hai bạn ấy à?"

Doãn Manh cười hi hi, liếm Ice Cream Kha thần mòi, khen ngợi nói: "Lúc anh Siêu có vợ cái gì mà không thể ngồi?"

Lâm Kha tiếp lời: "Lão bà anh Siêu ở đâu?"

Hàn Siêu đỏ mặt tía tai: "Doãn Manh cậu cầm miệng."

Doãn Manh trợn mắt nói: "Tôi đã giúp cậu như vậy rồi, còn chưa có chút lợi lộc gì mà bảo tôi cầm miệng?"

Hàn Siêu: "Tớ mời cậu ăn cơm có được hay không đại gia? Đừng nói bọn họ đều không biết. Đợi chút làm sao mà cậu biết?"

Trịnh Gia Thạc liếc mắt: "Sao tớ không biết, không phải cậu thích Mạnh Thi Nguyệt sao? Mắt bị mù mới không nhìn ra được."

Lâm Kha: "Hả? Cậu ta thích Mạnh Thi Nguyệt?"

Doãn Manh: ←_←

Trịnh Gia Thạc: →_→

Hàn Siêu: o-o

Lâm Kha: "Mạnh Thi Nguyệt là ai?"

Doãn Manh: "....."

Trịnh Gia Thạc: "....."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Sau khi Lý Lộ và Trần Tư Đình ngồi chơi một vòng trò chơi trong khu vui chơi xong, cái vấn đề "Mạnh Thi Nguyệt là ai" này liền tạm thời bị đặt xuống.

Thời gian không học tập trôi qua tương đối nhanh, Doãn Manh xem đồng hồ đã 11 giờ rồi, gần tới thời gian 12 giờ tập họp giáo viên nói. Kêu mấy nam sinh túm hai con nhóc đang chơi điên cuồng lại, mấy người xuất phát đi về phía Hồ Khẩu.

Trần Tư Đình còn một đường oán trách: "Ăn cơm thì ăn cơm thôi, làm gì mà phải tụ tập chung một chỗ, cho dù đi qua cũng là mấy người chúng ta ăn chung á."

Lý Lộ đã mở gói khoai tây chiên ra: "Đúng vậy! Tớ mới vừa nhìn thấy trò chơi trượt thác nước kia, còn chưa có chơi đấy!"

Trần Tư Đình: "Hả? Ở đâu sao tớ không nhìn thấy?"

Doãn Manh phát phát tay: "Đi thôi, tập họp trước đã, ăn xong trở lại tớ chơi với các cậu. Một hồi Trịnh Gia Thạc sẽ kêu tập họp đó, tớ trễ lại bị chị Lý nói."

Lý Lộ liếc mắt nhìn Trịnh Gia Thạc gật đầu, thì thào một tiếng liền đi theo.

Trong công viên trừ những học sinh chơi xuân như bọn họ ra, còn có rất nhiều ông lão bà lão, hoặc là khách du lịch nước ngoài. Ở trên đường nhỏ, bọn Doãn Manh còn gặp được người nước ngoài tóc vàng hỏi đường. Dĩ nhiên là Doãn Manh am hiểu tiếng Anh nhất đến ứng phó, đối đáp trôi chảy.

Lý Lộ than thở: "Haiz, nếu tớ giỏi tiếng Anh như cậu vậy, tớ sẽ không cần mỗi ngày học thuộc từ đơn rồi..... Rốt cuộc cậu học như thế nào á?"

Doãn Manh: "Tớ xem phim tiếng Anh á..... Nè, nghe nói gần đây bộ phim xx công chiếu không ấy chúng ta cùng đi xem nhé?"

Đề tài được kéo ra, cứ nói chuyện như thế thì đã đến Hồ Khẩu.

Những chiếc bàn tròn được xây dựng vây quanh Hồ Khẩu bị học sinh Thất Trung dạo chơi chiếm lĩnh, chị Lý đội một cái mũ màu vàng, phe phẩy cờ đỏ nhỏ, gọi học sinh lớp 7 tập họp.

Lúc Doãn Manh đến còn kém khoảng 15 phút nữa là đến 12 giờ đúng, bạn học cùng lớp đã đến một nửa.

Đến giờ tập họp tất cả bạn học đã đến đầy đủ, chị Lý rất hài lòng, các học sinh cũng rất thoải mái, điểm danh xong giải tán ăn cơm ngay tại chỗ.

Lâm Kha trực tiếp chiếm một cái bàn đá ngay Hồ Khẩu, mấy người bày đồ ăn vặt lên trên bàn, gom lại chừng một bàn. Hai hộp com nắm của Doãn Mạnh (vừa đúng một người một hộp), nhận hết lời khen ngợi, thậm chí Trần Tư Đình còn đề nghị Chủ nhật đi quán com nhà Doãn Mạnh càn quét một bữa. Còn lại chính là khoai tây chiên, snack tôm, chocolate, mứt vỏ hồng, Yakult..... Còn có đồ ăn vặt nhập khẩu Doãn Mạnh nhìn thấy không có bán ở trong siêu thị, phía trên chỉ chít chữ viết xem không hiểu, không phải là tiếng Anh cũng không phải là tiếng Trung càng không phải là tiếng Nhật.....

"Ai mang cái này vậy? Ăn không nổi á....." Doãn Mạnh sợ hãi than.

Lâm Kha chấy vạch đen: "Bạn ba tôi cho..... Còn rất nhiều....."

Doãn Mạnh hí mắt: "Không trách được."

"Không trách được cái gì?"

"Ăn hết đồng đồ ăn vặt nhất định là lớn lên không cao....." Doãn Mạnh cười xấu xa một tiếng.

Trần Tư Đình a lên nói: "Chà, Lâm Kha mỗi ngày cậu mang theo sữa tươi chẳng lẽ là vì cao lên à?"

Kha thần bị vạch trần da mặt cũng dày, cười khẩy nói: "Hai cậu vội cái gì, tôi lùn nữa cũng cao hơn hai người các cậu."

Cậu ta ăn cũng hơi no liền lôi kéo Trịnh Gia Thạc đi vòng quanh bên hồ. Dừng lời nói của cậu ta chính là đỡ phải nhìn đám tạp kỹ Doãn Mạnh Trần Tư Đình kia làm cho phiền lòng /w, ngày ngày nhắc tới điểm thất bại duy nhất của cậu ta.

Doãn Mạnh xì, nghĩ thầm Lâm Kha đúng là tà môn, ngày ngày uống sữa tươi, chơi bóng rổ cũng không cao lên, cô cũng không nhớ đời trước Lâm Kha là một chú lùn á..... Cho dù cô trùng sinh cũng không có đạo lý hiệu ứng bướm bướm thành ra như vậy á!

Hàn Siêu từ WC trở lại, sắc mặt có chút đen, không nói gì tìm tầng đá ngồi xuống. Lúc trước cho rằng cậu ta bơi vì ngồi cáp treo khó chịu, cho nên trên đường vẫn rất uể oải, nhưng ngồi xuống lại cảm thấy về mặt cậu ta dường như không đúng lắm. Sinh vật đơn bào còn có thể có loại về mặt khó dùng ngôn ngữ biểu đạt thế này à?

Xét thấy cậu ta là thành viên trong nhóm hỗ trợ của cô, cô vẫn nên quan tâm bạn học một chút.

Doãn Mạnh: "Cậu làm sao vậy? Còn không thoải mái à?"

Hàn Siêu không lên tiếng, nhìn Doãn Mạnh một cái cúi đầu.

Mẹ nó, chuyện này ghê gớm thật! Từ trước đến nay cô chưa từng thấy qua phản ứng này của Hàn Siêu đâu nha, vội vàng nháy mắt với Trần Tư Đình.

Trần Tư Đình đi tới đây: "Úi dào tớ sai rồi, chúng tớ làm sao mà biết cậu sợ độ cao á! Cái gói khoai tây chiên này cho cậu, coi như chuộc tội được chưa!"

Hàn Siêu lau mắt, không còn hơi sức nói: "Không phải, tớ không có tức giận. Thật."

Doãn Mạnh và Trần Tư Đình đưa mắt nhìn nhau. Lâm Kha ở trên bờ sông suy nghĩ về nhân sinh xong trở lại kinh bi: "Ôi, anh Siêu sao vậy, sao mặt còn đen như thế."

"Đi chết đi." Hàn Siêu chui chui đầu, thật không dễ vui lên một chút, xé mở gói khoai tây chiên ăn.

Doãn Mạnh nhìn cậu ta hình như có chút khôi phục lại nên an tâm, hơn nữa buổi sáng uống Yakult của Trần Tư Đình và một bụng nước trái cây, lúc trước cô có chút muốn đi WC, kết quả nín nhịn đi về. Hiện tại ngồi xuống ăn uống no đủ nên có chút buồn tiểu.

"Tớ đi WC, cậu đi không?"

Trần Tư Đình: "Hà? Không đi đâu, tớ mệt quá, chơi quá nhiều QUQ, cậu đi một mình đi." Vừa rồi cô chơi hưng phấn nên không có cảm giác, ngồi xuống ngay ngắn một hồi mới phát giác tê chân, vô cùng mệt mỏi.

Doãn Mạnh nhún nhún vai, thầm nghĩ cô nàng này còn muốn chơi trượt thác nước nữa đấy..... Mềm những thành như vậy vào cũng cho đi ra à.

Nhìn bảng chỉ đường một chút, vậy mà WC lại ở trong rừng cây nhỏ, cách lớp 7 cũng không gần, thật may là cô không có nhịn tiểu đến mức phải kẹp chân lại.

Đi như chạy, đi qua lớp 6, lớp 8, lớp 5, liền nhìn thấy WC. WC công viên này chỉ nói một từ là bẩn, đi vào khắp nơi đều là giấy vệ sinh dùng xong, nhào nát toàn bộ quần ở một chỗ.

Doãn Mạnh nắm lỗ mũi nhanh chóng giải quyết xong vừa ra khỏi WC, đúng lúc đi về phía chỗ lớp bốn giải tán.

Lại không nghĩ rằng, cô nhìn thấy người quen ở đối diện – Mạnh Thi Nguyệt, cô ta đang ngồi ở trong đám các bạn học lớp 4 cùng một vài nam nữ nói chuyện phiếm, trong đó cô chỉ biết có một người duy nhất chính là Hậu Nghiêu Sở.

Cậu ta an vị ở bên cạnh Mạnh Thi Nguyệt, vẻ mặt ôn nhu hiền hòa, mỉm cười nghe cô ta bàn luận.

Đột nhiên Doãn Mạnh hiểu ra mặt đen của Hàn Siêu là từ đâu tới rồi, trong lòng buồn cười. Hiện giờ tham muốn giữ lấy của mấy nhóc nam sinh thật mạnh, lòng dạ cũng quá nhỏ.

Chỉ có điều đối với Mạnh Thi Nguyệt kỳ thực cô cũng không ưa thích cho lắm, mặc dù không thể nói là ghét, nhưng cũng không muốn mò mẫm dính vào cái gì.

Doãn Mạnh nhắc chân liền chạy lấy người, trở về còn nói chuyện này cho Trịnh Gia Thạc nghe, để cho cậu ta an ủi Hàn Siêu một chút.

Trịnh Gia Thạc vỗ ngực một cái, vẻ mặt cứ để tờ lo.

Trần Tư Đình hiểu kỳ nói: "Cậu và Trịnh Gia Thạc nói cái gì vậy?"

Doãn Mạnh do dự một chút, luôn cảm thấy nói linh tinh sau lưng không tốt lắm, nên không nói. Kết quả không ngờ lòng bát quái của cô gái nhỏ Trần Tư Đình này quả thực là mạnh như lửa, thấy cô không nói câu xin một lần rồi bắt đầu suy diễn, mập mờ nở nụ cười: "Không phải là cậu tỏ tình với Trịnh Gia Thạc đấy chứ. Xem tớ có nói cho Kha thần không....."

Doãn Mạnh chây vạch đen, cô thật đúng là không biết lúc cô không có ở đây, trong đầu Trần Tư Đình đã suy diễn một vở kịch ngôn tình cầu huyết như thế nào, hơn nữa cái này với Lâm Kha còn có một sợi dây quan hệ á!"Hạn chế xem phim tám giờ đi. Không thích hợp với sự phát triển cho cả thể xác lẫn tinh thần đâu."

Trần Tư Đình bĩu môi.

Doãn Mạnh suy nghĩ một chút cảm thấy Trần Tư Đình cũng không lắm miệng giống như Lý Lộ, hơn nữa loại chuyện thâm mến này đánh rắm lớn một chút, cũng chỉ có học sinh cao trung mới làm thành chuyện quanh co thôi..... Kết quả là mạng chuyện tình thiếu niên Hàn Siêu ôm ấp tình cảm bị bẻ tan tành ra kể lại một lần.

Trần Tư Đình lộ ra vẻ mặt chuyện rất đương nhiên: "Ah, Hàn Siêu thích Mạnh Thi Nguyệt có lẽ là trừ Lâm Kha ra thì mọi người đều biết. Mạnh Thi Nguyệt cũng biết."

"Hả?" Doãn Mạnh chớp mắt mấy cái, "Làm sao cô ta biết?"

Trần Tư Đình khinh thường nói: "Lúc trước cô ta vẫn còn khoe khoang với Chân Phái đấy, nói cô ta muốn Hàn Siêu làm cái gì thì cậu ta sẽ chỉ làm cái đó." Trâu Chân Phái là ủy viên tuyên truyền lớp bọn họ, thường xuyên cùng ủy viên văn nghệ Trần Tư Đình này vẽ báo tường, quan hệ không tồi.

Doãn Mạnh tròn tròn đôi mắt: "Chân Phái nói với cậu?"

Trần Tư Đình kỳ quái nói: "Mạnh Thi Nguyệt luôn không được các bạn nữ thích cậu không biết à? Cậu không thấy lúc trước cô ta và Phạm Ly Ly có quan hệ tốt sau đó không biết tại sao Phạm Ly Ly không để ý tới cô ta nữa, cô ta chỉ có một mình."

Doãn Mạnh chuyên tâm làm học bá, chuyện như vậy cho tới bây giờ chưa từng có liên quan đến, nghe cô bạn vừa nói như thế mới phát giác hình như là có chuyện như thế.....

"Cũng không biết chỗ nào làm cho Hàn Siêu thích được, Hàn Siêu tên ngu xuẩn kia thật quá kém, không biết chơi được với Mạnh Thi Nguyệt ở chỗ nào á!" Trần Tư Đình nói.

Doãn Mạnh cười ha ha: "Học sinh cao trung làm sao có nhiều chuyện lao tâm tổn phế như vậy, nhiều lắm là thâm mến không thành còn có thể tự sát sao?"

Cô phát phát tay, không quá coi trọng. Trần Tư Đình nhìn Doãn Mạnh chỉ xem như chuyện đùa, có chút tức giận dậm chân một cái: "Không nói cho cậu những thứ này, cậu chính là không có hiểu biết, hiểu biết cũng sẽ không như vậy."

"Ha ha ha ha ha ha ha!" Doãn Mạnh ôm bụng cười lên, nói cô không có hiểu biết? Đòi trước thêm đòi này không biết cô bao nhiêu tuổi rồi, Trần Tư Đình - cô nhóc con miệng còn hôi sữa này nói cô không có hiểu biết, vậy chính cô bé ấy thì thế nào?

Đề tài này chờ Lý Lộ ăn cơm đã ngoại xong, sang lớp 4 tìm Kham Đình Đình chơi trở lại bị nhắc lên: "Nè, vừa rồi ở lớp 4 tớ nhìn thấy Mạnh Thi Nguyệt đang quyến rũ Sở Nam thần đó!"

Doãn Mạnh và Trần Tư Đình liếc mắt nhìn nhau, rất ăn ý không có tiếp lấy đề tài.

Sau buổi cơm trưa, không khí trở nên dễ chịu hơn. Cũng không biết Trịnh Gia Thạc khuyên giải tốt, hay là cái gì khác, tóm lại dường như sắc mặt Hàn Siêu đã khá hơn nhiều, đi theo đại đội ngũ lớp 7 đi dạo công viên với chủ đề tham quan triển lãm nghệ thuật cây cảnh.

Ánh sáng dần chìm vào mây mù, một ngày sắp kết thúc, ánh tà dương bao phủ, ráng chiều mênh mông. Doãn Mạnh cảm thấy hít thở không khí mát mẻ cả đầu óc đều nhẹ nhàng khoan khoái, xem ra học tập kết hợp với giải trí mới là đạo lý đúng á, nếu như chỉ một mực liều chết để học, có lẽ đầu óc cũng phản ứng không kịp.

Dù sao cô là óc người, không phải là óc thần, người phạm phải có sinh hoạt của thế giới người phạm.

Cuối cùng, Trần Tư Đình và Lý Lộ đã thỏa mãn kéo Doãn Manh chơi trượt thác nước, cả đám bị nước văng tung tóe khắp người, ướt như chuột lột lên xe trở về.

Chị Lý cũng ghét bỏ nhìn ba người: "Các em bạn nam nào ăn mặc nhiều còi ra cho các bạn nữ mượn mặc một chút, đừng để bị lạnh."

Nam sinh cả lớp đều muốn cho Trần Tư Đình mượn đồ của mình. Cuối cùng nữ thân Tư Đình ôm lấy Doãn Manh đến hàng ghế cuối cùng cùng nhau yên lặng hong gió.

Doãn Manh: Ôi tình yêu ah ~

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Thời gian chơi đùa luôn trôi qua thật nhanh. Sau khi đến trường học, sắc trời đã có khuynh hướng tối dần, ở giữa kẽ hở ngọn cây có thể nhìn thấy nửa bầu trời rắng đỏ hồng thắm.

Doãn Manh cùng đám bạn xuống xe buýt nói tạm biệt ngồi lên xe buýt về nhà. Đầu thu nhiệt độ vốn không thấp, nhưng Doãn Manh bị cơn gió nhẹ thổi vù vù, hơi hiu quạnh khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

Cũng may nhà cách trường học cũng không xa, Doãn Manh đi như chạy trở về nhà. Mới vừa vào cửa lầu liền "Hắt xì! Hắt xì!" nhảy mũi mấy cái.

Mẹ Doãn nhìn thấy cửa phòng đẩy ra: "Manh Manh về rồi à?"

Từ phòng bếp đi ra, mẹ Doãn nhìn thấy Doãn Manh ướt như chuột lột, kinh hãi: "Con làm sao thế? Làm sao lại thành ra thế này? Bên ngoài trời mưa?" Nói xong muốn nhìn ra ngoài cửa, Doãn Manh sờ mũi một cái: "Không có ạ, cái đó, hôm nay tại con chơi trượt thác nước, kết quả áo mưa lật ra....."

Mẹ Doãn vội vàng giúp cô xách túi sách nhỏ đi vào: "Mau vào, mau vào, mẹ mới vừa tắm nước nóng. Con nhanh đi tắm trước đã, đừng để bị cảm lạnh, ngày mai còn phải đi học đấy."

Doãn Manh hít nước mũi mặc đồ bông sợi tổng hợp từ trong phòng tắm ra ngoài, cuối cùng cũng cảm thấy được chút ấm áp.

Ăn xong cơm tối, theo thường lệ cô trở về phòng, lướt nhanh bài kiểm tra số học lúc trước lại một lần, như cũ mỗi đề bài đều biết. Gật đầu một cái, Doãn Manh phân ra lấy sách vật lý và sách hóa học ra, quyết định nạp vào mọi thứ gần đây thật tốt.

Cô phát hiện trọng điểm không ở chỗ mỗi ngày học bao lâu, mà là cần ghi tạc vào trong đầu. Không có hiệu suất, bất luận là ngồi ở trước bàn đọc sách bao lâu đều không hữu dụng.

Có thể là vui chơi thỏa thích suốt một ngày, mặc dù trên thân thể có chút mệt mỏi, nhưng đầu óc lại có thể theo kịp được suy nghĩ.

Chuyên tâm học một lát sau, Doãn Manh dần dần cảm thấy đầu óc có chút hỗn loạn, sau khi úp mặt trên mặt bàn chớp mắt một lát càng không thể ngăn được, cho nên liền ngủ gật.

Mẹ Doãn bụng trái cây đã cắt ra vào phòng Doãn Manh, kể từ khi lên cao trung trọng điểm, con gái càng ngày càng nỗ lực, làm mẹ tuy rằng không thể thay con gái học tập, nhưng có thể bồi bổ nhiều về phương diện vật chất đồ ăn thức uống.

Vừa vào cửa, bà đã nhìn thấy Doãn Manh nằm sấp ở trên bàn, tóc bay rối bời: "Ôi, Manh Manh, làm sao vậy?"

Doãn Manh cảm giác có người kéo cô từ trong vực sâu ra, tối đen trở nên thanh tỉnh một chút, chỉ có điều mắt nhắm nhắm, đầu óc cũng mơ mơ màng màng: "Không biết, dường như có chút choáng váng."

"Có phải bị sốt rồi không?" Mẹ Doãn vội la lên, đặt đĩa đựng trái cây lên bàn, đi lấy nhiệt kế đo cho Doãn Manh, hay thật —— 38.4 độ. Quả nhiên là phát sốt.

"Mau uống thuốc, nằm xuống ngủ một lát đi." Mẹ Doãn xếp đồ hỗn tạp trên bàn đọc sách của cô về chung một chỗ, để cho cô mau mau ngủ một giấc, bụng bị xuất mồ hôi rồi cũng sẽ nhanh tốt thôi.

Doãn Mạnh thật sự cũng không cảm thấy có bao nhiêu khó chịu, chỉ là chóng mặt, nghe lời mẹ Doãn cũng không có mấy câu đáp lại.

Uống một chút nước lọc, uống thuốc xong, liền nằm xuống, trước khi đi mẹ Doãn còn thao thao nói: "Ngày mai cô của con dẫn em họ Hào Hào của con về ở nhà chúng ta. Mẹ đang lo không ai trông, con đã sốt như thế này ngày mai nếu không giảm cũng đừng đi học. Đến lúc đó mẹ xin phép nghỉ giúp con."

Doãn Mạnh nhắm mắt lại, qua loa đồng ý.

Một giấc tỉnh dậy, lúc mở mắt lần nữa mặt trời đã chiếu qua đầu rồi.

Doãn Mạnh vuốt vuốt đầu, đứng dậy, một trận đau nhứt quanh quần: "Ui....." Ngày hôm qua cô làm sao vậy?

Đợi chút, đi học! Doãn Mạnh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, xem đồng hồ đã 11 giờ rồi. 11 giờ hôm nay là thứ tư ah QAQ! Nghỉ học vô cớ là bị trừ điểm trong lớp ah.

Doãn Mạnh không để ý đầu còn choáng, nhảy dựng lên xếp chăn mền chồng lên nhau rồi xông ra rửa mặt. Đúng lúc này, điện thoại của cô để ở trên bàn vang lên reng reng, cô cầm điện thoại lên nhận, kẹp nó ở giữa bả vai và lỗ tai bắt đầu thu dọn cặp sách: "A lo, Mạnh Mạnh, con dậy chưa?"

Doãn Mạnh: "Dậy rồi, QUQ mẹ tối ngày hôm qua con không có cài đồng hồ cho sáng sớm hôm nay. Hôm nay thứ tư, sao lúc mẹ đi làm, mẹ không gọi con chứ?"

Mẹ Doãn: "Ngày hôm qua con bị sốt, hôm nay không phải mẹ đã nói xin phép nghỉ cho con rồi sao?"

"À? Thật sao?" Tay Doãn Mạnh nhét tập sách vào cặp sách dùng lại.

"Đúng vậy, ngày hôm qua mẹ nói với con, con còn đồng ý mà." Mẹ Doãn lại dận dò Doãn Mạnh mấy câu, liền cúp điện thoại.

Doãn Mạnh mờ mịt, có lẽ hiện tại đầu óc cô còn bị vây quanh trong trạng thái không phản ứng kịp, hoàn toàn không nhớ nổi tối ngày hôm qua xảy ra chuyện gì. Chỉ nhớ rõ chơi xuân trở về, chơi trượt thác nước rước lấy cả người toàn là nước, tắm học bài sau đó không có gì..... Thì ra là cô phát sốt a ~

Nếu đã 11 giờ còn xin nghỉ, vậy thì ở nhà ngây ngô nghỉ ngơi thật tốt thôi. Doãn Mạnh cởi áo khoác đã mặc xong ra, đặt ở trên giường.

Cảm thấy hình như đã quên mất chuyện quan trọng gì rồi.....

Hai chân đứng đưa, Doãn Mạnh vắt óc suy nghĩ, trừ bài kiểm tra số học cô được 86 điểm không có thứ khác.

Phòng khách đột nhiên truyền đến âm một tiếng! Doãn Mạnh lập tức lại nhảy lên, mẹ nó! Trộm đột nhập vào nhà sao? Hay là nhà bên cạnh sửa chữa? Nhưng tiếng động này là từ phòng khách truyền ra, cha Doãn và mẹ Doãn đều đi nhà hàng rồi, trong nhà không ai tại sao có thể có tiếng động?

Doãn Mạnh bị dọa sợ đến sau lưng xuất ra mồ hôi lạnh, trong đầu đều là mấy vụ án vào nhà cướp của bầm thây điên cuồng, cầm lên cây chổi ngay cửa. Cô chậm rãi kéo cửa ra.

"Reng reng reng!" Điện thoại lại vang lên.

Doãn Mạnh giật thót tim, nghĩ thầm bây giờ kêu cái gì mà kêu, ngộ nhờ làm kinh động đến bọn trộm bên ngoài kia phá cửa xông vào thì làm thế nào! Làm thế nào!

"Reng reng reng! Reng reng reng! Reng reng reng!" Có lẽ không nhận sẽ lặp đi lặp lại như thế mãi. Cô chưa bao giờ cảm thấy điện thoại này phiền như hiện tại vậy!

Doãn Mạnh lặng lẽ cầm điện thoại lên: "A lô?"

Giọng nói trung khí mùi phần của mẹ Doãn truyền đến: "A lô, Mạnh Mạnh à. Ngày hôm qua mẹ có nói với con hôm nay Hào Hào sẽ tới ah ~ hôm qua con phát sốt, hẳn là cái gì cũng không còn nhớ, nên bây giờ muốn nói với con một tiếng."

"Hả?" Một lát sau Doãn Mạnh mới phản ứng kịp nhớ ra Hào Hào là ai: "Hào Hào? Mẹ nói là em họ của con hả?"

Mẹ Doãn kỳ quái nói: "Trừ nó ra còn ai tên là Hào Hào? Được rồi hôm nay khách đông mẹ cúp trước, trông nó cho thật kỹ, mẹ và cô con đang bận rộn đây." Trong bối cảnh bên kia có tiếng xào thức ăn huyền ảo, xen lẫn với tiếng khách lui tới.

Đầu Doãn Mạnh đang lơ mơ một lát, mẹ Doãn đã cúp điện thoại rồi.

Chỉ nghe phòng khách truyền đến một tiếng vang thật lớn, một giọng trẻ con âm vang có lực vang lên: "Oanh! Ăn một gậy của lão Tôn ta đây!"

Bịch một tiếng! Kèm theo là một tiếng đồ vật bằng thủy tinh bị đánh nát vang lên, tiếp theo là một trận yên tĩnh.

Doãn Mạnh cúi đầu vào trong chăn, cảm thấy nhân sinh của mình thật là kích thích, nếu bên ngoài kia thật sự là một tên ăn trộm thì càng dễ xử lý hơn

một chút.....

Hào Hào, tên đầy đủ là Lô Thiên hào. Vừa nghe tên là biết không phải là một đứa dễ chọc, trước 5 tuổi lực phá hoại cực mạnh, sau 5 tuổi trên trời dưới đất không ai dám trêu chọc.

Mà hiện nay Lô Thiên Hào 5 tuổi kia, quả thật người cả hai nhà họ Lô họ Doãn bên này nghe tin đã sợ mất mật.

Sau khi Doãn Mạnh xây dựng trong lòng xong, mặt không biểu tình đẩy cửa phòng ra.

Dù có chuẩn bị trong lòng, cô cũng bị mảnh kiếng bể đầy đất và cái bàn ngã lật làm cho nổi lên mong muốn cầm chổi lên đánh vào cái mông nhỏ của Lô Thiên Hào mấy cái nữa.

Lô Thiên Hào chỉ xem Doãn Mạnh như đang chơi chung, vì đang thay răng nên dẫn đến miệng nhóc trống không, phía trước gió lùa qua: "Hừ! Tiểu yêu kia, người ở trên ngọn núi nào xuống đây!"

Doãn Mạnh mặc kệ nó, xách cổ áo nó lên.

Lô Thiên Hào kêu to: "Người dám đến gần lão Tôn ta đây một bước, xem ta đây có dùng gậy kim cô như ý đánh người không a a a! Đừng kéo em, đừng kéo em, chị không phải là chị gái tốt!"

Doãn Mạnh vờ mặt cá uрон: "Đàng hoàng lại. Tiếp tục nữa chị sẽ gọi cô nhỏ trở về đánh em."

Lô Thiên Hào bĩu môi một cái: "A, cô nhỏ mới sẽ không đánh em. Em không có cô nhỏ."

Doãn Mạnh chây vạch đen: "Là cô nhỏ của chị, cô nhỏ của chị là mẹ em."

Lô Thiên Hào không nhịn được: "Đương nhiên em biết. Em gọi cô nhỏ của chị là mẹ, gọi ba chị là cậu, gọi mẹ chị là mợ. Chị cho rằng em không biết sao? Thật ra em chỉ trêu chị thôi, xem chị ngốc chưa kìa."

Doãn Mạnh: "....."

"Em xem TV đi, đừng có chạy lung tung. Buổi chiều mẹ em sẽ về, làm loạn nữa chị sẽ không tha cho em đâu." Doãn Mạnh cảm thấy đầu mình còn đau hơn ngày hôm qua, đặt cái điều khiển TV lên bệ, bắt đầu quét dọn mảnh kiếng bể trên mặt đất. Nửa ngày mới dọn dẹp sạch sẽ đồng bệ bọn do Lô Thiên Hào tạo ra.

Lô Thiên Hào là một đứa không ngồi yên, chuyển tất cả các kênh xong rồi phát hiện không có hay lại nhảy xuống khỏi ghế sa lon.

Trái tim của Doãn Mạnh lắc lư theo nó. Quả nhiên, chờ Doãn Mạnh quét sạch bên này xong, phòng bếp bên kia lại vang lên một trận lạch cạch leng keng.

Doãn Mạnh bịch bịch bịch chạy vào xem, giấy vụn đầy đất, tức giận đến đâu cô muốn bốc khói, đang muốn mắng lên lại thấy Lô Thiên Hào cầm lên cây kiếm gỗ nó mang theo, chọc Doãn Mạnh: "Oanh! Tiểu yêu người muốn đi nơi nào!"

Trong lòng Doãn Mạnh muốn phát điên ah, cảm thấy mình mà không phối hợp diễn với nó có lẽ nó sẽ cố chấp đập đồ thứ khác.

"Đại Vương bảo ta đi tuần núi." Doãn Mạnh kéo cái ghế, ngồi tuần núi.

Con gấu con thấy Doãn Mạnh để ý đến nó hưng phấn lên: "Hừ, lệnh người dẫn lão Tôn ta đây đi xem thử Đại Vương nhà các người."

Doãn Mạnh xoay tròn mắt: "Đại Vương ta là phật tổ Như Lai, muốn gặp thì người phải đi Tây Thiên lãnh kinh đi!"

Lô Thiên Hào nhếch miệng lên: "Chị sai rồi, Đại Vương chị làm sao mà là phật tổ Như Lai được? Chị phải nói Đại Vương chị là Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương."

Doãn Mạnh suy nghĩ một chút: "Nhưng Đại Vương chị thật sự chính là Như Lai phật tổ á, bây giờ là đoạn Tôn Ngộ Không bị nhốt dưới núi Ngũ Hành Sơn mà."

Lô Thiên Hào nghiêng đầu suy nghĩ, muốn tìm ra chỗ không đúng nhưng lại không tìm ra được: "A, vậy chị diễn tiếp đi."

Doãn Mạnh một mình chia ra diễn hai vai, mang cái mền ra nhốt "Tôn Ngộ Không" xuống Ngũ Hành Sơn.

Lô Thiên Hào bị đặt ở trên ghế, mới vừa muốn đứng lên, Doãn Mạnh vội chặn lại: "Đội lắt nữa! Tôn Ngộ Không bị đè năm trăm năm, sao em có thể lập tức đứng lên như vậy?"

Lô Thiên Hào khinh bỉ nói: "Con người không sống được 500 tuổi. Làm sao chị ngốc như thế."

Doãn Mạnh bị nói ngốc: "Nhưng năm trăm năm em cũng không thể nằm giãy liên đứng lên á! Đây cũng diễn cho có lệ thôi."

Lô Thiên Hào nghi hoặc: "Cái gì là diễn cho có lệ?"

Doãn Mạnh ghen lời: "Chính là ứng phó ngoài mặt. Sao thì em cũng phải bị đề cử khoảng 50 phút mới được. Trong phim người ta diễn đều là bị đề cử năm tiếng cơ."

Lô Thiên Hào: "Có thật không? Trong phim phải bị đề cử lâu như vậy?"

Doãn Mạnh điên cuồng gật đầu: "Đúng vậy! Nếu không em xem bình thường bọn họ chỉ chiếu tới khúc Tôn Ngộ Không bị đề cử lại hết phim, ngày mai mới chiếu tiếp chứ."

Lô Thiên Hào suy nghĩ một chút, cảm thấy vô cùng có lý, mình cũng phải làm mấy động tác giống như diễn viên diễn thường ngày: "Chị nói đúng! Vậy em cũng phải làm giống như bọn họ!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Doãn Mạnh toát mồ hôi: "Ồ, không cần lâu như vậy đâu! Nếu không thì em cứ....."

Lô Thiên Hào mắt hừng, nâng "Kiếm" kia lên chỉ vào Doãn Mạnh: "Có phải chị xem thường em hay không?"

Doãn Mạnh mặt đen sì: "Làm đi làm đi, vậy em nằm xuống đi."

Doãn Mạnh bế Lô Thiên Hào lên trên ghế sa lon, cho nó cái đệm lót, đắp chăn đè lên trên người nó. Lô Thiên Hào vô cùng chuyên nghiệp, cảm kiểm gối nâng đầu ưỡn ngực để cho cô đắp, rất có cá tính thần lâm phiến Tôn hầu tử kia.

Cô hoàn toàn không biết thẳng nhai Lô Thiên Hào này sau này làm sao mà trở thành hải quy (rùa biển) công việc tiền lương hàng năm hơn trăm vạn được, vài năm sau di dân, bây giờ nhìn lại hoàn toàn là con gấu không đúng phải là con gấu con nghịch ngợm mới đúng. Nói chung cá tính đặc trưng chính là phiến.

Doãn Mạnh nhìn nó thành thành thật thật ngây ngô, liền đi phòng bếp quét giấy vụn rút đầy đất, lau xong cái bàn kéo đặt lại xong. Có ý chạy đi phòng khách nhìn Lô Thiên Hào một chút, nó vẫn cứng còng giữ tư thế nằm như lúc đầu kia.

Cô gặt đầu một cái, hài lòng đi phòng bếp làm cơm, thịt bò hầm khoai tây, đậu cô ve xào cà, rau trộn dưa chuột, lại thêm cơm chiên trứng nữa.

Lô Thiên Hào vẫn còn nằm, lúc này Doãn Mạnh mới phát giác cảm thấy mình có chút quá đáng: "Ngồi dậy rửa tay ăn cơm trước đi!"

Lô Thiên Hào nâng lên cái đầu nhỏ của nó lên: "Không, em muốn đề cử 5 tiếng nữa."

Doãn Mạnh ra sức khuyên: "Người ta diễn cũng phải ăn cơm, thời gian ăn cơm không tính."

Lô Thiên Hào cau mày: "Thật sao?"

Thế là Doãn Mạnh lại ra sức tiếp tục lừa gạt: "Đương nhiên rồi. Lúc trước chị nghe ba chị nói á." Không biết vì sao, Lô Thiên Hào rất nghe lời ba Doãn, lời của cậu nói chắc chắn đều là đúng.

Bụng Lô Thiên Hào sôi lên rột rột: "Đói chết rồi, chị nấu cơm thật chậm."

Vừa rồi Doãn Mạnh còn có chút cảm giác tội lỗi trên đầu trẻ con trong phút chốc liền biến mất, Lô Thiên Hào thật là đứa không làm người thích ==, đúng thực là quá đáng ghét.

Lô Thiên Hào vừa ăn vừa chê tay nghề Doãn Mạnh không tốt, kém xa mẹ của cô. Nhịn một buổi trưa, rốt cuộc nó cơm nước xong quệt quệt mồm yên tĩnh lại.

"Ăn không ngon còn ăn nhiều như vậy." Doãn Mạnh lăm bằm, "Coi chừng lớn lên thành người béo."

Không ngờ Lô Thiên Hào lại há mồm nói: "Cậu còn khen em ăn nhiều sẽ cao lên đấy. Chị rửa em thành người béo, sao chị không có độ lượng như vậy." Kể từ khi ba Doãn kể chuyện xưa Trong bụng Tể Tướng có thể chèo thuyền cho nó nghe, thằng nhóc này lại học được thêm nhiều từ.

Thằng nhóc chưa đủ lông đủ cánh này nói độ lượng với cô! Nếu lòng độ lượng của cô thật sự nhỏ, thì không phải là đuổi theo nó dọn dẹp chiến tích của

nó gây ra, mà là trực tiếp lấy chai cán bột cho mấy bàn tay!

Doãn Mạnh xoa nhẹ trán, lại phát hiện hiện tại cô không có chút nhức đầu nào, đo nhiệt kế, sốt cũng giảm. Đây là do con gấu con này chọc cô tức giận.

Lô Thiên Hào chạy lại ghé sa lon tiếp tục bị đề, Doãn Mạnh trở về phòng, phát hiện trên điện thoại di động có cuộc gọi nhỡ.

Vừa xem chính là Trần Tư Đình, gọi hai cuộc, còn có một tin nhắn, Doãn Mạnh mở ra xem——

Trần Tư Đình: hôm nay cậu bị bệnh à? Không có sao chứ? Tại sao không đến? Hôm nay cô Lý lên lớp cũng không điểm danh cậu.

Nhìn đồng hồ đeo tay một cái phát hiện là 1 giờ đúng, thời gian còn chưa tới nửa tiếng nữa là vào lớp. Doãn Mạnh gọi điện thoại trở lại: "A lô? Trần Tư Đình?"

Bên kia truyền đến giọng nói của Tư Đình: "Mạnh Mạnh, cậu không sao chứ, hôm nay bị sốt sao? Tớ mới vừa hỏi chị Lý, chị ấy nói cậu bị sốt mẹ cậu gọi tới xin nghỉ."

Doãn Mạnh ho khan hai tiếng, cảm thấy hôm nay thật ra cô có chút giả bệnh, chẳng qua là ngủ quên mà thôi: "A, là có chút, chỉ là không có việc gì."

Lúc này Trần Tư Đình mới yên tâm một chút, lại có chút ảo não tự trách: "Tớ thật không nên kéo cậu đi chơi trượt thác nước, đều là lúc đó tớ chơi điên rồi....."

"Oh không có sao!" Doãn Mạnh cười khúc khích, "Tớ vốn cũng muốn chơi kia mà, cậu không kéo tớ tớ cũng sẽ chơi. Không ngờ thân thể cậu tốt thế, không có sao chứ?"

Trần Tư Đình: "Tớ và Lý Lộ đều không sao, buổi trưa bạn ấy còn đi tập luyện đấy. Cậu biết không, không có cậu tiểu đội chép bài tập chúng mình toàn quân bị tiêu diệt rồi, ngay cả Kha thần hôm nay cũng không làm bài tập, còn bị thầy Tôn phê bình."

Doãn Mạnh cười ha ha: "Cho các cậu không làm bài tập. Gặp báo ứng rồi nhé!"

Trần Tư Đình vội vàng biện bạch: "Tớ bình thường cũng làm, chỉ có điều bởi vì ngày hôm qua về nhà quá muộn nên mới không có làm đấy chứ!"

"Vâng vâng! Tư Đình cậu đỉnh nhất rồi!"

Hai người nói mấy câu, liền cúp điện thoại.

Doãn Mạnh lại nghe trong phòng khách truyền đến một tiếng bịch, xoay người chạy ra: "Lại làm sao vậy! Em không thể nằm đàng hoàng sao?"

Lô Thiên Hào đứng lên, vẻ mặt suy tư: "Em cảm thấy chị nói không đúng."

Trong lòng Doãn Mạnh roi lột bộp, cảm thấy xế chiều hôm nay cô đừng nghĩ tới học bài, đoán là lại phải ứng phó tiểu tổ tông rồi.

"Căn bản cũng không phải là phải bị đề tới 5 tiếng, chị lừa em!" Không biết con gấu con này làm sao mà hiểu ra được, cầm kiếm chỉ vào Doãn Mạnh muốn đánh.

Doãn Mạnh trong lòng chửi con mẹ nó á, trốn ra sau Lô Thiên Hào lấy kiếm của nó đặt ở trên đầu tủ cao thân thể nó với không tới được.

Lô Thiên Hào vừa thấy tình huống này, tròn tròn mắt, nhếch miệng muốn khóc.

Doãn Mạnh hừ một tiếng trong lòng, cảm thấy cô nhỏ quá nuông chiều con, nên nó mới dưỡng thành tính tình này. Thấy bộ dạng khinh thường của Doãn Mạnh, bộ dạng như muốn khóc của Lô Thiên Hào đột nhiên dừng lại: "Hừ! Xem thử một lát nữa em tố cáo chị với cậu như thế nào!"

Nói xong nó như chủ nhân ngồi xuống ghế sa lon, cầm điều khiển TV bắt đầu chuyển kênh TV vừa ý xem.

Doãn Mạnh thở ra một hơi, dọn chăn vào phòng ngủ, chạy đến phòng của mình bắt đầu tự học bài học theo lịch trình hôm nay.

Sáu giờ rưỡi chiều cô nhỏ tới, sau khi cảm ơn Doãn Mạnh rốt cục cũng đón tiểu họa tinh kia đi về. Mặc dù toàn bộ hành trình Lô Thiên Hào đều nói xấu Doãn Mạnh, nhưng có lẽ cô nhỏ cũng biết Lô Thiên Hào khó chơi bao nhiêu, cảm ơn Doãn Mạnh thật nhiều lần, còn kín đáo đưa cho cô 50 đồng.

Cô nhỏ này của Doãn Mạnh thật ra trôi qua cũng không dễ dàng, thật không dễ gả cho con nhà giàu đẹp trai, kết quả cha chồng không mấy năm bị song quy, chồng bị dính lú vào tù.

Bà làm đơn ly hôn một mình nuôi nấng Lô Thiên Hào, Lô Thiên Hào không muốn đi nhà trẻ, làm mẹ lại nuông chiều con, thường ngày đều là bà nội Doãn Mạnh trông Lô Thiên Hào. Hôm nay bà nội Doãn Mạnh đến lớp học về cho người cao tuổi, cho nên Lô Thiên Hào không có chỗ đi, chỉ có thể đưa đến nhà Doãn Mạnh.

Cũng may lúc bắt đầu cô nhỏ của Doãn Mạnh đã đi theo ba cô cùng nhau hợp lại mở quán cơm, hình như là làm kế toán cho chuỗi nhà hàng nhà bọn họ. Không riêng nghiệp vụ vững vàng, người còn có thể tin, việc buôn bán phát triển không ngừng, tất nhiên cô nhỏ của Doãn Mạnh cũng trôi qua càng ngày càng tốt.

Trên thực tế đòi trước cô nhỏ của Doãn Manh lúc về già cũng đã trôi qua rất thoải mái. Lô Thiên Hào mặc dù nghịch ngợm bướng bỉnh, nhưng đầu óc thật thông minh, cũng chịu học, lấy toàn bộ khen thưởng ra nước ngoài du học. Ba Doãn giúp đỡ nhóc học xong đại học, cuối cùng nhóc thật sự được định cư vĩnh viễn, dẫn theo cô nhỏ đi dân.

Nghĩ như vậy, trái lại Doãn Manh không còn cảm thấy Lô Thiên Hào có bao nhiêu đáng ghét nữa. Mặc dù tính khí bướng bỉnh, luôn tăng thêm phiền toái cho người khác, nhưng suy cho cùng bởi vì tuổi còn nhỏ, bản tính cũng không xấu, cũng là một đứa bé hiểu thuận.

Sáng sớm hôm sau, lúc Doãn Manh đến lớp được mọi người hỏi han ân cần.

Doãn Manh: "Rốt cuộc các cậu biết tầm quan trọng của học bá chưa? Không có bài tập chép mùi vị như thế nào?"

Lý Lộ là người đầu tiên chạy tới nịnh hót: "Quả thể thâm. Thật may là cậu còn nhớ chúng tớ QUQU, nếu hôm nay cậu không đến tớ cảm thấy tớ qua không nổi nữa."

Lâm Kha xoa xoa đôi mắt buồn ngủ nhấp nhem, nhìn thấy Doãn Manh rõ ràng hơn: "Ồi! Cậu đã đến rồi à. Tôi còn tưởng rằng cậu không đến, còn làm bài tập."

Doãn Manh chảy vạch đen: "Coi như tôi tới tôi cũng không biết bài tập ngày hôm qua là cái gì, không có cách nào cho cậu mượn chép."

Lâm Kha nhún vai một cái.

Doãn Manh ngồi xuống chỗ ngồi, Trần Tư Đình quay đầu lại hai người liền trò chuyện. Doãn Manh kể lại ngày hôm qua mặc dù cô không có đi học, vẫn trôi qua một ngày râm rộ.

Trần Tư Đình thở dài nói: "Em họ cậu thật là nghịch ngợm á, thật may là tớ không có em trai em gái, tớ là đứa nhỏ nhất trong nhà tớ. Chỉ có điều em họ cậu là gấu, cậu cũng là hổ. Lại còn lừa em họ cậu ha ha ha ha!"

Doãn manh bắt đầu kể: "Tớ chính là bắt đầu kể á, nếu không hôm nay làm sao cậu có thể nhìn thấy tớ còn sống. Mau cảm tạ trí thông minh của tớ đi."

Thầy Tôn cảm phiền sách đi vào phòng học, nhìn thấy Doãn Manh nên hỏi thăm: "Doãn Manh, ngày hôm qua không có tới. Không có việc gì chứ? Hồi phục chưa?"

Doãn Manh: "Tốt vô cùng, không sao. Thưa thầy."

Thầy Tôn gật đầu một cái, "Tôi đưa bài kiểm tra của em cho Lâm Kha, tan lớp em tìm em ấy đòi đi. Ngày hôm qua tôi cho lớp làm bài trắc nghiệm nhỏ."

Không trách được mọi người xung quanh mặt ừ ừ này ừ, trong lòng Doãn Manh cũng có chút ảo não. Vốn cô đi theo lão Ngô học mấy khóa, có chút trình độ, đang chờ bài trắc nghiệm nhỏ này thể hiện một chút thực lực của mình đấy.

Buổi trưa, tiếng chuông vừa vang lên. Doãn Manh thu dọn bàn học xong, lại không đợi được Trần Tư Đình. Đang suy nghĩ, Trần Tư Đình đã tới, cô ấy mang theo vẻ mặt xin lỗi Doãn Manh, nhưng bên trong lại mơ hồ lộ ra chút hưng phấn: "Doãn Manh, có thể mấy ngày nay tớ không thể tìm cậu ăn cơm." Cô ấy lắc lư điện thoại di động, "Câu lạc bộ Chính kịch sắp diễn rồi, tớ được chọn làm nữ chính, buổi trưa và buổi chiều mỗi ngày phải đi tập luyện."

Doãn Manh ha một tiếng, nhớ lại Tô Hàng đội tóc giả lúc ấy, híp đôi mắt lại: "Có phải cậu cùng Tô Hàng kia....."

Da mặt dày so với tường thành như Trần Tư Đình vậy mà trên mặt lại phỉm hồng lên: "Cậu nói bừa gì đấy! Chỉ là bạn bè!"

Doãn Manh ồ một tiếng, vẻ mặt lại rất ranh mãnh: "Đi đi đi đi. Tớ cũng sẽ không gây đánh uyên ương cậu khản trương cái gì."

Trần Tư Đình ôn ền lườm cô một cái rồi rời đi, thiếu chút nữa làm cô ghê tởm ỏi ra.

Thanh xuân trong truyền thuyết ah ~ Doãn Manh cảm thán, quay đầu lại nhìn thấy Lý Lộ thu dọn cặp sách: "Vũ đoàn phải tập luyện ~ xin lỗi Doãn Manh, cậu phải tự mình đi ăn rồi."

Doãn Manh thế này mới ý thức được, cô bị vứt bỏ 【cắn khấn tay】.

Chưa bao giờ nghĩ tới ngày này tới nhanh như vậy, Hừ! Có bạn trai không cần bạn gái, ai tới quan tâm bà cô già tôi đây một chút ah!

"Phụt."

Doãn Manh quay đầu lại, dùng ánh mắt giết người bắn ra ngoài, quả nhiên là tên Lâm Kha này cười trên nỗi đau của người khác: "Cậu vui cái rắm. Nhìn thấy không, đây cũng là tương lai của cậu..... Chờ hai người kia đều đã có bạn gái....."

Lâm Kha xì một tiếng: "Cậu nguyên tôi làm gì, vừa rồi tôi còn tâm địa thiện lương muốn mời cậu ăn cơm trưa kia mà ~ nhưng mà cậu đã ghét tôi thế này, thì chắc không cần thiết đâu hén."

Doãn Manh liếc mắt xem thường, "Đây là biến thành cậu cầu xin cuộc hẹn sao?"

Chương 19

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Lâm Kha lặng đi một chút, mang theo một chút khăn trương hiểm thấy, lượng khí hô hấp không đủ cho nên có vẻ có chút gấp ghe: "Cậu, cậu nghĩ bây giờ thế nào. Tôi là nói cậu có muốn cùng tôi đi câu lạc bộ ăn cơm hay không."

Doãn Manh ồ lên một tiếng: "Câu lạc bộ? Cậu nói là câu lạc bộ anime của các cậu? Bình thường cậu đều cùng câu lạc bộ anime ăn cơm?"

Lâm Kha bình phục tâm tư bị dọa sợ một chút: "À cũng không phải thế, đôi khi sẽ đi."

Doãn Manh: "Hiện tại câu lạc bộ anime đã dời đến phòng lớn hơn một chút rồi sao?"

Lâm Kha gãi gãi đầu: "Không có á, vẫn là phòng trước kia của các cậu. Người của Xã Liên hoàn toàn chưa có tới, hiệu trưởng cũng buông tay mặc kệ, nói phòng của nhóm cứ tìm Xã Liên. Cao tam Xã Liên hoàn toàn không tìm được, đã như vậy chúng tôi tạm thời dùng phòng của các cậu trước thôi."

Doãn Manh kinh hãi: "Hả? Các cậu cứ tiến dần từng bước tu hú chiếm tổ chim khách như vậy sao?"

Lâm Kha tức giận: "Sao nói khó nghe như vậy, cái gì mà tu hú chiếm tổ chim khách, nếu không phải câu lạc bộ của các cậu không hoạt động, thì chúng tôi có đến chỗ đó không?"

Doãn Manh nuốt nước miếng một cái, không nói lời nào, quả thật kể từ khi cô đưa chìa khóa cho Vương Khiết Linh về sau liền không có xen vào cái gốc này nữa rồi..... Nhưng học tỷ Vũ Tục cũng không có đi tìm cô /w cô đang chuyên tâm làm học bá! Nào có thời gian hoạt động ở câu lạc bộ á.....

"Cao tam bây giờ đang chuẩn bị cuộc thi giữa kỳ thống nhất toàn khu vực kia mà?" Doãn Manh nói.

Lâm Kha đã đứng lên: "Ừ. Còn có hai tuần lễ. Chỉ là bọn họ thi vào trung tuần tháng mười, chúng ta đầu tháng mười một cũng thi giữa kỳ."

Bút trên tay Doãn Manh rút xuống: "Nhanh như vậy thi giữa kỳ rồi? Tôi còn chưa ôn được cái gì cả!"

Lâm Kha: "Vốn là rất nhanh mà. Còn một tháng nữa nhí gấp làm gì. Rốt cuộc cậu có đi theo tôi hay không."

Doãn Manh cắn nắp bút, nghĩ thầm học thần như cậu dĩ nhiên là không ôn tập cũng có thể đứng đầu lớp, cơ bản cô vốn kém, đạo lý người chậm cần bắt đầu sớm ai cũng hiểu, sớm học tập một chút có gì không đúng.

Lâm Kha đưa tay quơ quơ ở trước tầm mắt của cô: "Rốt cuộc có đi hay không! Cậu không đi tôi đi nha."

Doãn Manh do dự một chút, cô biết cuộc thi nên nắm chặt học tập. Nhưng..... Hay là trước tiên đi chơi một chút thôi ~(≥▽≤)~

"Cậu đi chậm một chút, tôi đi với cậu!"

Lần nữa mở cửa chính của câu lạc bộ dưới đất ra, một mùi chua đập vào mặt, trên bàn dài hội nghị đầy người, từng người ăn đủ loại cơm trưa xem màn hình lớn. Trên màn hình lớn một người xoay tròn đánh quả banh tennis bị một người bên kia đánh trả lại, hình ảnh lại tiếp tục chuyển đổi sang một cậu bé trai đội mũ trắng rất nổi bật: ""

Doãn Manh về mặt khiếp sợ, đây thật giống như là thời đại của Anime cao trung vậy.

Tiếng cửa mở kinh động đến các vị nghiêm túc xem Anime, Vương Khiết Linh nhai món Ma Lạt Thắng (Món súp cay nấu cùng hỗn hợp nhiều đồ ăn) chạy tới, lời nói mơ hồ không rõ: "Oh! Cậu đã đến rồi!"

"Ah? Bạn là! Doãn Manh phải không, tôi nhớ ra rồi ~" Vương Khiết Linh lộ ra khuôn mặt tươi cười ngốc nghếch, "Đến đến, đến đây ăn chung nhé ~"

Lâm Kha đi tới đặt mông ngồi trên ghế xoay, chọn đồ ăn mua ngoài: "Cái nào là của tôi?"

Lúc này Doãn Manh mới chú ý tới trên bàn bày một hàng Ma Lạt Thắng.

"Cái này cái này, cay nhiều không thêm cá viên. Cho cậu." Vương Khiết Linh đưa cho cậu ta, nhìn nhìn Doãn Manh: "Đến đây đến đây, cái này không cay, hơi cay, cay vừa, cay nhiều, không thêm tỏi, không thêm dầu vừng, thêm tương vừng, bỏ giấm, cái gì cần có đều có, bạn xem rồi lấy đi ~"

Doãn Mạnh chấy vạch đen, cầm thêm dăm không thêm tôi không cay, ngồi vào bên cạnh Lâm Kha cầm đũa lên gấp ăn: "Nhiều như vậy, không sợ ăn không hết sao?"

Vương Khiết Linh cười nói: "Làm sao có thể!"

Vừa dứt lời, một đám nam sinh vùn vụt xông vào cửa, mặc quần áo chơi bóng ôm trái bóng: "Hắc! Khiết Linh, tớ không cay không thêm tôi đâu?"

Đũa trên tay Doãn Mạnh khựng lại, có tật giật mình nhìn Vương Khiết Linh một cái.

Vương Khiết Linh liên tục nhai cắn miếng bún, sau khi nuốt xuống mặt không đỏ tím không đập nói: "Oh, tớ quên mua, cậu ăn mì trộn đi ~ mì trộn chỉ hơi cay."

Nam sinh bữu môi, lầu bầu nói: "Thật đáng ghét mỗi lần đều quên tớ."

Chiếc đũa Doãn Mạnh run lên, vừa muốn nói chuyện với Vương Khiết Linh, Vương Khiết Linh liền xua tay một cái nháy mắt để cho cô đừng nói chuyện.

Nam sinh đặt trái bóng ở cửa, bung mì trộn ngồi vào đối diện Doãn Mạnh.

Doãn Mạnh: "Khụ khụ!"

Nam sinh ngừng đầu: "Ồ, thế nào chưa từng thấy qua bạn? Bạn ở câu lạc bộ nào?"

Mặt Doãn Mạnh 囧, ậm ừ nói: "Tôi là người Xã Liên."

Không ngờ nam sinh kia nghe xong lời này mắt ngẹn, nuốt cá viên trong miệng xuống, bộ dạng hứng thú, sáp đến gần một chút: "Không ngờ em lại là người của Xã Liên! Ah, vậy thì thật là tốt, chúng ta làm quen một chút, anh là Lộ Triết Phi, đội trưởng đội bóng đá, lớp 6 cao nhị! Các em cái đó, chính là vấn đề sân bãi tối mỗi ngày có thể hỏi giúp các anh với....."

Vương Khiết Linh xách cổ áo thằng nhãi Lộ Triết Phi kia lên: "Người ta lần đầu tiên đón tiếp tôi đây, đừng để cái người hay gieo họa là cậu hù chạy mất!"

Nói xong liền xách Lộ Triết Phi lên rồi đi.

Lộ Triết Phi bị Vương Khiết Linh xách ra ngoài, chỉ vào màn hình lớn: "Tại sao lại là hoàng tử tennis, tớ muốn xem Naruto."

Vương Khiết Linh hừ một tiếng: "Ngày lễ, ngày chẵn nữ sinh chúng tớ quyết định. Ngày mai cậu muốn chiếu cảnh sát trường mèo đen hay anh em hồ lô chúng tớ đều không can thiệp."

Lâm Kha đã com nước xong xuôi, chùi chùi miệng, đặt chân to lên trên bàn, lấy máy chơi game ra bấm.

Doãn Mạnh ăn com chậm, dùng lời nói của Trần Tư Đình mà nói chính là nhay kỹ từng hột com một, đợi cô ăn com xong thì chết rồi: "Đội bóng rổ của các cậu không tập luyện à?"

Lâm Kha ngừng đầu: "Tập luyện thứ hai ba tư, bình thường đều tập luyện vào buổi tối."

Doãn Mạnh gật đầu một cái, cô quan sát phòng hoạt động của Xã Liên bị chiếm đóng này. Màn hình lớn dùng để diễn giảng đã trở thành chỗ tụ tập chiếu phim, khắp phòng đều là mùi Ma Lạt Trắng mì trộn, hình như trừ câu lạc bộ Anime và câu lạc bộ đá bóng còn có các câu lạc bộ khác, chơi cờ vây, đọc sách, tiếng nhạc bên cạnh truyền đến, chắc là Đoàn Hợp Xương đang tập luyện. Ôn ào nhưng không ngờ, Doãn Mạnh lại không cảm thấy bức mình, ngược lại còn thấy rất âm áp dễ hòa nhập, có một loại cảm giác: "A, đây mới là thanh xuân".

Phần lớn nữ sinh ăn com trên bàn dài đều đang xem hoàng tử tennis trên màn ảnh lớn. Doãn Mạnh đã từng xem rồi nhưng xem lại lần nữa lại cảm giác giống như chưa từng xem qua..... Số tập nhiều như vậy đương nhiên giống như chưa từng xem qua rồi ㄟ (▽) ㄟ ~

Vui vẻ nhìn một hồi, cô phát hiện nữ sinh bên cạnh kia hình như không có xem. Cẩn thận nhìn lên, phát hiện cô ấy nằm nhòai trên một trang giấy vẽ tranh.

Bút vẽ như bay, cô không biết cô em này vẽ cái gì, giống như là một sự kết hợp thiết bị cơ giới và phòng ốc, đường nối rậm rạp chằng chịt chất đồng ở chung một chỗ hợp thành hình ảnh nghệ thuật, từ trước đến giờ Doãn Mạnh không keo kiệt lời khen ngợi, huống chi cô em này thoạt nhìn thật sự rất lợi hại: "Wow, ý tưởng thật hay á."

Em gái bỗng nhiên ngừng đầu lên, nhìn thấy Doãn Mạnh nhìn chăm chăm bức vẽ của mình, cười cười: "Cám ơn."

Doãn Mạnh ngồi xuống, em gái lấy tập tranh trên tay mình cho cô xem, lật mấy tờ xem, phía trên đó ngồi bút rất linh động, không riêng gì một vài thiết kế máy móc hình dáng độc đáo, còn có các hình người theo phong cách Anime.

"Wow, bạn thật là lợi hại. Đây là Rurouni Kenshin?" Doãn Mạnh híp mắt.

Em gái gật đầu một cái, vừa nghe cô nói ra nhân vật trong hình vẽ, cũng hưng phấn lên: "Đúng vậy! Bạn cũng xem rồi à. Tôi mới vừa vẽ xong đó."

Doãn Manh xấu hổ, kiếp này cô thật sự chưa từng xem qua, nhưng đời trước đã từng rất si mê với những thứ manga The King of Fighters, Rurouni Kenshin... này, xem qua cũng khá nhiều. Hai người chỉ hận gặp nhau quá muộn, trò chuyện tới khi hoàng tử tennis đã phát sóng liên tục ba tập, đang trò chuyện rôm rả lại bị tiếng chuông chuẩn bị vào học vang dội cắt ngang.

Em gái gãi gãi đầu: "Tớ quên hỏi tên bạn rồi. Tớ tên là Hoa Bội, gọi tớ Bội Bội là được rồi. Nếu buổi trưa hoặc là buổi chiều cậu thường đến đây, thì hai ta có thể thường xuyên gặp mặt á."

Doãn Manh: "Tớ tên là Doãn Manh, ở đây buổi chiều cũng mở cửa sao?" Cảm giác kể từ khi đưa chìa khóa cho Vương Khiết Linh cô liền mất đi cơ hội làm chủ ==

Hoa Bội: "Đúng vậy, sau khi tan học tương đối vắng, nhưng cũng có các bạn học ở lại đọc sách hoặc là cùng nhau ăn cơm tối. Tớ có lúc cũng ở lại vẽ tranh, ở nhà mẹ vừa nhìn thấy tớ về tranh là nói tớ không làm chuyện nghiêm chỉnh, thật là phiền."

Kể từ khi cô nhờ giúp ba Doãn quản lý chuỗi khách sạn, con gấu con Lô Thiên Hào cũng ba ngày hai bữa xuất hiện ở nhà cô. Lúc bình thường vẫn còn được, nhưng gần đây cô muốn bắt đầu chuẩn bị cho thi giữa kỳ, mỗi ngày trở về cùng nó cãi nhau cũng không phải là lựa chọn tốt gì. Ở lại câu lạc bộ học được nhiều hơn ngược lại không tệ.

Doãn Manh gật đầu một cái, đồng ý: "Tốt thôi, vậy chiều hôm nay tan lớp chúng ta gặp lại hén. Đi thôi, chúng ta vào học trước đi."

Hoa Bội cũng hớn hờ đồng ý: "Ừ, lại nói câu lạc bộ Anime hoạt động lâu như vậy tớ cũng chưa từng nhìn thấy cậu. Cậu không thường tới à?"

Doãn Manh: "Tớ không phải là người của câu lạc bộ Anime, tớ bên Xã Liên....."

Lâm Kha kéo cái ghế ra: "Này, Doãn Manh cậu thật đúng là có vợ quên mẹ, trở mặt thật vui nhỉ, rõ ràng là tôi dẫn cậu tới, bỏ mặc tôi muốn bỏ đi à!"

Hoa Bội ngạc nhiên nói: "Ồ, cậu và Kha thân chung lớp à?"

Lâm Kha đã nổi tiếng khắp toàn khóa rồi sao? Cũng đều gọi cậu ta là Kha thần. Cô phát tay một cái: "Đúng vậy, chỉ có điều không phải rất quen. Chẳng qua là bàn trước bàn sau mà thôi."

Mặt Lâm Kha trở nên đen vô cùng. Doãn Manh phụt cười một cái vui vẻ: "Cậu xem tính tình cậu ta còn không tốt, tớ cũng không dám chọc cậu ta."

Hoa Bội cũng cười, "Được rồi được rồi, chúng ta đi nhanh lên đi, chị Khiết Linh sắp khóa cửa rồi."

Đang nói Vương Khiết Linh liền vỗ bàn quát lên: "Nhanh nhanh nhanh, đứng lên đứng lên! Trở về đi học á tớ phải khóa cửa rồi!"

Ba người Doãn Manh, Lâm Kha, Hoa Bội nhanh chân bỏ chạy, dẫn đầu ra khỏi câu lạc bộ.

"Ah Hoa Bội cậu học lớp mấy?"

Hoa Bội ôm tập tranh vẽ, dừng ở tầng bốn: "Tớ? Tớ học lớp một."

Lớp mười đến lớp bốn ban thực nghiệm đều ở tầng bốn, còn lớp năm đến lớp mười đều ở tầng năm. Bọn Doãn Manh học ở lớp 7, vị trí ở tầng năm.

Doãn Manh tròn tròn con mắt, lại là học bá lớp cạnh tranh! Không phải là cô ít thấy nhiều, mà là thấy Hoa Bội vẽ tranh giỏi như vậy, cho rằng hao tổn toàn bộ tinh lực, lại không nghĩ rằng tốt bao đồng cả hai lĩnh vực học tập và vẽ tranh. Đây cũng là một vị thần ah!

Hoa Bội thật sự không có chút ý tứ khoe khoang nào, nhìn Doãn Manh kinh ngạc có chút ngượng ngùng, chặn lại nói: "Buổi chiều nhớ cùng đi với tớ tới câu lạc bộ nhé!" Nói xong liền quơ quơ tay, chạy vào trong lớp.

"Đợi một chút, " Doãn Manh quay đầu nhìn về phía Lâm Kha, "Cậu cũng cháy lan qua lớp một rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Thời gian trôi qua thật nhanh, mắt thấy đã đến thời khắc mấu chốt, không có thời gian chơi đùa nữa. Ba tuần sau chính là cuộc thi giữa kỳ, mà Doãn Manh ngày ngày phấn đấu làm học bá, chính là chuẩn bị ở trong chiến dịch thi giữa kỳ này phấn đấu vào danh sách đứng đầu lớp, cái này tất nhiên là phải trải qua khắc khổ chuẩn bị.

Vậy mà Doãn Manh phát hiện, không riêng gì bản thân cô, ngay cả đám bạn học ngây ngô trong lớp cũng có chút dính không khí khẩn trương. Ngay cả Lý Lộ học vụn như vậy cũng có thể tới sớm mấy phút học thuộc từ đơn tiếng Anh, đoán chừng cũng chỉ có loại hàng đàn độn như Hàn Siêu mới không sâu lo, bây giờ còn ngày ngày vui vẻ đi chơi bóng rổ.

Có lẽ làm cho người ta ghét nhất chính là Lâm Kha kia, đi học chưa bao giờ mang sách ngữ văn, Doãn Manh học văn cổ cậu ta vĩnh viễn nằm ngủ. Trong lòng cô gần như mong mỗi người này tốt nhất là thi rớt một lần để giảm bớt cảm phiền trong lòng cô. Cô cảm thấy cả lớp có chừng gần một nửa bạn học đau khổ dồn ép ngày ngày học tập đều đang nguyên rùa ở trong lòng. Có trêu chọc người quá hay không!

Kể từ sau khi tan lớp cùng Hoa Bội hẹn nhau ở phòng hoạt động về sau đã trở thành hoạt động thường lệ, Doãn Manh rốt cuộc không cần lo lắng con gấu con phiền nhiễu rồi! Chuyện này thể hiện mẹ Doãn là một phụ huynh sáng suốt như thế nào, nghe xong lời này không nói hai lời để cho cô buổi tối ở lại trường học ăn cơm.

Kết quả là sau khi tan học đã trở thành khoản thời gian Doãn Manh thích nhất, Hoa Bội về tranh cô làm bài tập ôn tập, không hiểu thì còn có giáo viên học bá Hoa Bội ở đây có thể hỏi một chút, quả thật không thể thuận tiện hơn.

Trần Tư Đình trừ đi học hoàn toàn không thấy bóng dáng, Doãn Manh cũng không biết cô ấy làm cái gì, ngay cả Lý Lộ cũng đều oán trách Trần Tư Đình hiện tại buổi trưa cũng không ăn cơm với cô ấy, qua không được bao lâu cô ấy phải tìm nơi nương tựa chỗ tiểu đội FA của Doãn Manh rồi.

"Tiểu đội FA là cái quỷ gì vậy?" Doãn Manh bĩu môi, đối với cái danh hiệu này bất mãn hết sức, "Không phải cậu cũng đọc thân sao?" Lại nói vấn đề độc thân hay không độc thân này đối với học sinh cao trung mà nói có phải là quá sớm hay không? Tại sao sớm như vậy mà trong dãy lầu học đã bắt đầu xuất hiện từng đôi tiểu uyên ương rồi? Thân kỳ nhất là bởi vì nguyên nhân hiệu trưởng mất nhắm mắt mở, làm cho giáo viên mất nhìn thẳng theo, đòi trước làm sao mà cô lại không biết từ trước tới nay cao trung của cô luôn được tăng lực như vậy?

Không ngờ Lý Lộ ha ha cười một tiếng: "Tớ? Tớ dù có thể nào cũng sẽ tìm được bạn trai nhanh hơn cậu..... Tóm lại có cậu làm đệm lót trong lòng tớ để chịu hơn."

Doãn Manh: đội một chút, cậu mới vừa rồi chửi Trần Tư Đình trọng sắc khinh bạn, hiện tại bản thân mình liền nói gót theo sau, có từng kiêng dè cho cảm thụ của tớ hay không (◕_◕)?

Cô mới vừa há mồm định mắng, một trận gió lốc liền cuốn qua tới: "Hắc Manh Manh! Lộ Lộ!"

Đúng vậy bình thường bạn rộn như con quay, không thấy người đã lâu - Trần Tư Đình xuất hiện: "Tớ muốn nói một chuyện với các cậu." Khuôn mặt đỏ ửng khiến Doãn Manh có dự cảm xấu.

Lý Lộ làm như nữ chính trong truyện của Quỳnh Dao: "Không! Nhĩ Khang! Chàng đừng nói! Chàng đừng nói! Ta không nghe ta không nghe!"

Trần Tư Đình: "....."

Doãn Manh: "Ha ha."

Trần Tư Đình vịn lỗ tai Lý Lộ: "Ta cứ nói! Nàng nghe kỹ cho ta!"

Lý Lộ bị thương nói: "A, tại sao chàng tàn nhẫn như vậy."

Trần Tư Đình háng giọng một cái: "Thiếu phu nhân nhà cậu là tớ gả ra ngoài, ngày hôm qua nam sinh tớ thích đã tỏ tình với tớ ~ các cậu đoán là ai?"

Doãn Manh và Lý Lộ trầm miệng một lời: "Tô Hàng."

Trần Tư Đình gạt đầu một cái kỳ quái nói: "Làm sao cậu biết? Tớ rõ ràng không có đề cập gì tới anh ấy mà."

Doãn Manh: "Cậu không có đề cập tới anh ấy, nhưng mà mỗi ngày đều cùng anh ấy đi ra ngoài ah....."

Lý Lộ QUQ: "Chó ra khỏi đàn tạm biệt."

Chó ra khỏi đàn - Trần Tư Đình trên hành trình tiến đến gần Bạch Phú Mỹ của cô ấy, vẫn không quên hai chị em tốt bị cô ấy xem nhẹ. Nói ra để cho Doãn Manh và Lý Lộ tạo thành hội cha mẹ vợ chén thù chén tạc xét duyệt Tô Hàng một chút.

Doãn Manh xem thời gian: "Tớ nói này tiểu thư Tư Đình, có phải cậu quá mức ngọt ngào quên chuyện gì đó rồi hay không?"

Trần Tư Đình vén tóc, rất phóng khoáng: "Cậu nói thi giữa kỳ? Tớ đã nói với Tô Hàng để anh ấy giúp tớ học bổ túc, thật ra anh ấy học cao nhì ban thực nghiệm, các cậu có muốn tới hay không?"

Doãn Manh và Lý Lộ cùng nhau lắc đầu.

Cuối cùng Doãn Manh còn nói: "Chờ thi xong giữa kỳ sẽ xét duyệt bạn trai cậu nhé baby~" thật ra thì cô muốn nói là, trước tiên lui tới đủ một tháng rồi xét duyệt nhé! Trần Tư Đình là cô nhóc hoa tâm, không chừng một tuần liền chia tay owo. Doãn Manh nghĩ thầm mình thật đúng là nhìn xa hiểu rộng á!

Buổi chiều sau khi tan lớp, Doãn Manh đeo cặp sách đi tìm Hoa Bội. Đi hai bước lại không nghĩ rằng Lâm Kha đi theo tới, cô kỳ quái nói: "Cậu đi theo

tôi sao?"

Lâm Kha liếc nhìn Doãn Manh: "Rõ ràng là tôi dẫn cậu đi phòng hoạt động của câu lạc bộ, cậu đi được tôi không đi được à?"

Doãn Manh: "Các cậu quên chìa khóa phòng hoạt động câu lạc bộ kia là ai cho các cậu à..... Lại nói cậu không cần đi đội bóng rổ hả?"

Lâm Kha: "Không cần, hôm nay thứ sáu tập luyện cái gì."

Doãn Manh nghe xong lời này trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ban đầu mỗi thứ sáu vẫn cùng Trần Tư Đình Lý Lộ ở chung một chỗ cùng nhau làm bài tập, lại không nghĩ rằng vật đổi sao dời, hai tay sai kia một chạy theo bạn trai, một về nhà xem phim truyền hình rồi, người nào cũng đều không dựa vào được.

Doãn Manh lòng ghen khuấy đi theo đằng sau sừng vật Lâm Kha, một mạch đi thẳng đến phòng câu lạc bộ dưới đất. Hoa Bội đã sớm ngồi ở trên ghế xoay, ôm Hamburger MacDonald gặm: "Manh Manh hôm nay cậu đến trễ thế..... Tổ thật sự đội không kịp nên phải ra ngoài mua đồ ăn trước đừng trách tớ nhé ~" đứng thấy vóc người Hoa Bội mảnh mai mà lấm, thật ra cô ấy là cái thùng com.....

"Ồ? Kha thân? Cậu cũng tới? Hai người ở cùng một chỗ?" Hoa Bội bặm miệng, giống như chuột đồng.

Doãn Manh liếc mắt xem thường: "Ha ha, thật buồn cười, không phải tớ có bạn gái là cậu sao? Nào dám bên ngoài...?"

Lâm Kha không có phản ứng gì, duỗi tay chop lấy hai phần Gà miếng McDonald's của Hoa Bội.

"Nè! Đó là của tớ, muốn ăn tự mà mua nhá!"

Lâm Kha nhìn cô ấy một cái, hỏi Doãn Manh: "Có đi mua đồ ăn hay không, đói chết rồi."

Doãn Manh nhìn KFC của Hoa Bội một chút: "Các cậu sao cứ thích ăn đồ ăn rác rưởi vậy, đúng là hết chữa. Coi chừng càng ngày càng lùn."

Hình như là nghe lời ngôn luận ăn đồ ăn không tốt cho sức khỏe sẽ lùn của Doãn Manh, ngay cả Lâm Kha cũng không đi đến KFC. Cuối cùng hai người cùng nhau xách hai hộp cơm thịt gà trở về phòng hoạt động. Lúc về tới phòng hoạt động Hoa Bội đã bắt đầu nhai Spicy gluten, đầy phòng đều là mùi Spicy gluten ngào ngạt.

Doãn Manh nuốt nước miếng một cái, kiềm chế nuốt xuống con thèm ăn.

Chắc là vì thứ sáu, cho nên trong phòng hoạt động chỉ còn lại ba người bọn họ. Phần lớn bạn học đã về nhà.

Doãn Manh ăn không rõ mùi vị, ăn được một nửa đột nhiên nhớ tới: "Bội Bội, à cái đó hôm nay tớ có lớp ngoại khóa vật lý, 6 giờ thì phải đi, không thể ở cùng cậu đến 7 giờ rồi."

Hoa Bội nhai Spicy gluten bấu môi bộ dạng giống y chang con sóc chuột: "Ah, lại còn lại một mình tớ ~ được rồi cậu đi đi." Nói xong lại bắt đầu vui đùa bôi bôi xóa xóa tập vẽ ở trên bàn.

Bộ dạng tui thân này quả thật khiến cho Doãn Manh cảm thấy đây thật sự chính là lỗi của cô: "Không có việc gì, cậu xem không phải là tớ dẫn Lâm Kha đến cho cậu sao ~ có cậu ấy ở cùng với cậu."

Hoa Bội liếc mắt nhìn Lâm Kha: "Phong cách vẽ bất đồng không thể làm bạn bè."

Lâm Kha nhìn Hoa Bội một chút, vẻ mặt không sao cả: "Tôi ăn com xong thì đi về."

Hoa Bội: QQQ

Doãn Manh nâng tay đỡ trán: "Để cho cậu kiêu ngạo. Xem, thấy ngu chưa."

Không biết có phải là bởi vì đến kỳ thi giữa kỳ hay không, nên giáo viên cho lượng bài tập ngày càng tăng lên, một môn hai trang bài thi, thậm chí tiếng Anh phát hơn trọn bộ đề bài thi, viết gần một tiếng mất Doãn Manh đều hoa luôn rồi. Xem đồng hồ phát hiện nên đi, vừa để đồ vào trong cặp xách xong, ở dưới đôi mắt đưa tiễn đáng thương của Hoa Bội bước lên con đường thành thang đến lớp học ngoại khóa.

Hoa Bội: "Lần sau tớ và cậu cùng nhau đăng ký."

Doãn Manh: "Môn vật lý của cậu gần đạt được điểm max cậu đăng ký cái con quỷ QUQ, đi chết đi."

Ghen tỵ học bá - Doãn Manh đẩy cửa lớp S ra, liếc nhìn thấy khuôn mặt đỏ lừ lừ của lão Ngô: "Ôi! Các em học sinh thân mến, sắp thi giữa kỳ rồi! Các em chuẩn bị như thế nào rồi? Thất Trung thi trước nhất thì phải? Đúng không? Đúng không?"

Doãn Manh không nói gì gật đầu, chúng em phải thi lão nhân gia ngài thế nào lại vui mừng đến như vậy.

Cô kéo chỗ ngồi của mình ra ngồi xuống, bên cạnh Hậu Nghiêu Sở đã ngồi ở trên ghế rồi, vừa nhìn thấy Doãn Manh tới gật đầu một cái lên tiếng chào hỏi.

Doãn Mạnh cũng chào lại, vô ý quay đầu phát hiện cô bạn gái nhỏ kia của cậu ta còn chưa đến.

Kể từ tiết đầu tiên có tới, sau đó thì không thấy cô em này tới nữa. Hậu Nghiêu Sở thì ngược lại mỗi tiết học đều không vắng tiết nào, chỉ có điều loại loli quá lứa chuyên tâm làm học bá, cũng không có tâm tư thiếu nữ gì như Doãn Mạnh nên không có trò chuyện cùng cậu ta.

Hậu Nghiêu Sở cũng không phải miệng bồ lô ba la như Hàn Siêu, có lẽ căn cứ theo nguyên tắc người xa lạ nên cũng không có nói chuyện nhiều với Doãn Mạnh. Dù sao trừ đợt chơi xuân kia, hai người bọn họ hoàn toàn không có giao thiệp gì nhiều.

Lão Ngô bắt đầu giảng bài rồi. Ông ấy giống như có một loại lực hút thần kỳ, tuy nói chuyện khôi hài nhưng lại nắm chặt chủ đề, một vài đề khó hiểu cho ví dụ ra là hiểu thông, dùng ví dụ mọi người chưa từng nghĩ tới để giải thích, một số đề mục bình thường Doãn Mạnh xem qua rất khó cũng trở nên dễ dàng.

Tựa như ông ấy nói vậy, học tập nặng ở học suy nghĩ, mà không phải học bằng cách nhớ. Nhất là vật lý.

Thật ra cũng không phải nói là thầy Tôn không tốt, mà là thầy Tôn là loại người dính đến kiến thức vật lý liền trình trọng nghiêm trang, có thể giải thích trụ cột kiến thức vô cùng dễ hiểu. Mạch suy nghĩ cũng suy nghĩ quen với nếp cũ đại chúng không chịu thay đổi, viết ra thì dễ, nhưng lại không phải tốt nhất. Doãn Mạnh có thể lý giải, bởi vì thầy Tôn cho là giảng cho toàn khóa bọn họ, mà không phải số ít người, cho nên nhất định phải tuân theo một phương pháp duy nhất.

Mà lão Ngô lớp S vừa nhìn đã biết là đã quen dạy học sinh giỏi, mạch suy nghĩ rõ ràng nhưng tốc độ lại thật nhanh, dẫn đến Doãn Mạnh mỗi lần tới đây cũng phải mang cho bài tập ông ấy cho làm qua mấy lần, cho dù không hiểu cũng muốn biết rõ quan hệ bên trong mới đến học.

Trong tiếng cười vui vượt qua tiết lên lớp đầu tiên, lão Ngô dự đoán mức độ thi giữa kỳ khá khó khăn, các đề dễ làm sai được phát ra, dự định cuối tiết sẽ nói. Nghỉ giữa tiết Doãn Mạnh đi vệ sinh xong xem được một nửa, có hơn phân nửa đề nhìn một cái đã biết cách giải.

Cùng một vài suy nghĩ bột nhào lúc cô tự học quả thật khác biệt một trời một vực, Doãn Mạnh xưa nay luôn tin tưởng cố gắng thì có hiệu quả. Nhưng đây cũng là phương pháp cần phải chú trọng, nếu cô một mực phò trương cảm thấy người so với người đều như nhau, tại sao Lâm Kha là học thần, không học tập cũng có thể cầm 100 điểm, mà cô thì không thể tự mình học giỏi, từ đó ngoan cố tự học, có lẽ không nhanh nắm giữ bí quyết như vậy rồi.

Cố gắng tất nhiên quan trọng, nhưng đây là muốn thành lập được nền tảng phương thức học tập thích hợp cho bản thân.

Chỉ chốc lát sau, tiếng chuông 9 giờ vang lên. Doãn Mạnh thu dọn sách vở của mình, đầu óc còn đắm chìm trong tri thức vừa rồi, máy móc thu dọn xong cặp sách chạy xuống lầu đi tàu điện ngầm.

Lại không nghĩ rằng, mới vừa cà thè vào cửa xe điện ngầm, mò vào túi, điện thoại di động mất tiêu!

Doãn Mạnh giật mình, sức nhớ lại. Cô để quên điện thoại trong phòng học rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Mẹ nó, lại phải thanh toán thêm hai đồng. Doãn Mạnh cắn răng, ôm hận nhìn máy bán vé trên xe điện ngầm chợt hiện lên nhắc nhở hai đồng, từ lối ra chạy vội ra ngoài.

Nếu điện thoại di động mất thì không phải là chuyện của hai đồng nữa rồi! Doãn Mạnh cảm thấy từ trước đến giờ mình chưa từng chạy nhanh như vậy, dọc theo đường đi người đi ngang qua bên cạnh trở thành hư ảnh, chạy như điên đến phòng học 709, vừa tới cửa còn chưa đi vào liền nghe được một tiếng thét cuồng loạn: "Hậu Nghiêu Sở! Đồ đê!"

Mẹ nó! Doãn Mạnh bị một tiếng thét này dọa sợ đến rút cái tay đang cầm chốt cửa kia lại.

Tiếng thét kia đi qua một trận yên tĩnh. Nếu bây giờ cô đi vào, có lẽ sẽ lúng túng vô cùng. Chắc là trai đẹp kia đang cùng cô bạn gái nhỏ gây gổ đây mà?

Nhưng điện thoại di động của cô vẫn còn ở bên trong! Phiên nhất chính là không biết là còn ở bên trong hay là bị người lấy mất rồi QAQ!

Doãn Mạnh nhón mũi chân, xuyên qua khe cửa nhìn vào trong, trước tiên nhìn thấy em gái xinh đẹp đã đến lúc học tiết học đầu tiên đang đứng đưa lưng về phía cô, sau đó chính là Hậu Nghiêu Sở còn đứng ở tại chỗ mặt vô biểu tình dọn dẹp cặp sách.

Điện thoại di động của cô, đúng lúc Hậu Nghiêu Sở đứng ở bên cạnh chỗ ngồi của cô! Không sai! Nó còn ở trên bàn, ye ye ye! Không có mất, tìm của

Doãn Mạnh quay trở lại trong lòng ngực của mình, hiện tại chỉ cần chờ hai người này đi rồi đi vào lấy là được! Ngay lập tức cảm thấy toàn bộ thể giới đều tràn ngập ánh sáng mặt trời $\sim(\geq \nabla \leq)\sim$

Đáng tiếc em gái bên trong phòng học kia đáng sợ như vậy, Doãn Mạnh cảm thấy phàm là hiện tại bên cạnh có con chim bay ngang qua cũng có thể bị đề xi ben này làm chấn động rớt xuống đất.

Em gái vô cùng phẫn nộ, chẳng qua là chuyện tình cảm, Doãn Mạnh cũng hiểu được: "Anh cho rằng bây giờ anh nói một câu chia tay cứ dễ dàng như vậy sao? Mặc dù là tôi theo đuổi anh, nhưng nếu anh đã đồng ý rồi tại sao cho tới bây giờ đều một mực không tình nguyện như vậy? Anh chê tôi học tập không giỏi? Anh vào Thất Trung, tôi vào Thập Nhị Trung, anh liên thờ ơ với tôi?"

Về mặt Hậu Nghiêu Sở không một tia gọn sóng: "Em từ trường phụ thuộc thành phố A rớt xuống Thập Nhị Trung, chẳng lẽ tự mình không cảm thấy vấn đề ở chỗ của mình? Tiếp tục như vậy nữa ngay cả đại học em cũng thi không đậu. Tôi quen biết Tào Phán Yên chưa bao giờ trốn học tới tìm tôi, cũng sẽ không uống rượu uống say đến không còn biết gì vào quán bar khiến tôi mỗi ngày nửa đêm lại phải đến đón em về nhà."

Tào Phán Yên trừng to hai mắt: "Nói cho cùng anh chính là chê tôi không có thi đậu vào trường cao trung tốt làm cho anh mất thể diện!"

Hậu Nghiêu Sở: "Không phải làm tôi mất thể diện, mà là cuộc sống của chính em không cần đẩy tới trên người tôi. Tôi không muốn ở cùng một người con gái ngay cả tự động kiểm chế cũng đều làm không được. Nếu em thật sự yêu thích tôi, cũng mong em quý trọng chính bản thân em, có chút suy nghĩ của mình, đừng làm cho người bạn trai sau này của em một mối giống như tôi."

Mặt Tào Phán Yên liền biến sắc: "Anh thật sự muốn chia tay với tôi?"

Hậu Nghiêu Sở mang cặp sách ra sau lưng cầm lấy điện thoại của Doãn Mạnh: "Tôi vẫn luôn nghiêm túc. Chỉ có em một mực cho rằng tôi nói đùa."

Doãn Mạnh $\Sigma(^{\circ}\pi^{\circ})!!!$ Nè nè cậu lấy điện thoại của tôi làm cái cốc khô gì! Để xuống ngay cho tôi!

Tào Phán Yên lau nước mắt: "Hậu Nghiêu Sở, hôm nay coi như tôi đã hiểu. Từ trước đến giờ anh hoàn toàn chưa từng thích tôi." Nói xong nước mắt ào ào chảy xuống, đẩy cửa chạy ra ngoài.

Để lại Doãn Mạnh về mặt lúng túng và Hậu Nghiêu Sở ngơ ngác nhìn nhau.

Em gái cô có từng suy nghĩ cho cảm thụ của cánh cửa hay không.....

"Cái đó, điện thoại di động của tôi." Doãn Mạnh lên tiếng.

Hậu Nghiêu Sở sững sốt một hồi, cầm điện thoại di động trong tay đưa cho Doãn Mạnh. Doãn Mạnh lấy đến trong tay nhìn một chút, không có tin nhắn cũng không có cuộc gọi nhỡ, rất tốt ~

Ngay lúc xoay người chuẩn bị về nhà, đột nhiên lại nghe thấy Hậu Nghiêu Sở nói: "Nếu cậu không có việc gì có thể theo tôi ngồi một lát không?"

Doãn Mạnh nghẹn lời, đây nếu như là em gái bình thường, có cơ hội đến gần trai đẹp tất nhiên sẽ hơn hờ đồng ý, chẳng qua cô là người hoàn toàn không thông tình đạt lý, bây giờ chỉ nghĩ đến thịt viên mẹ chiên có chứa lại cho cô chút nào hay không. Đang muốn cự tuyệt, cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Hậu Nghiêu Sở về mặt cô đơn, mí mắt rù xuống lông mi run run rõ ràng, thậm chí có chút bi thương có dấu hiệu muốn khóc.

Mẹ nó? Đây là muốn khóc?

Cô muốn để mặc cho hot boy khóc ư? Bây giờ cô mà đi có phải không tốt lắm hay không?

Nhưng mẹ của cô đang ở nhà làm thịt viên chờ cô đấy! Khó có dịp làm món chiên này không phải làm bột viên chiên mà là thịt viên chiên đó!

"Reng reng reng" điện thoại trên tay Doãn Mạnh reo lên, cô liếc mắt nhìn Hậu Nghiêu Sở, nhận: "A lô?"

Đầu bên kia giọng nói có chút u ám của mẹ truyền tới: "Mạnh Mạnh, con trước tiên đừng về đây. Bà ngoại của con tới."

Ánh mắt Doãn Mạnh lóe lên một cái, đáp lại: "Dạ, con biết rồi."

"Đợi đến lúc bà sắp đi mẹ sẽ gọi điện thoại cho con, đến lúc đó rồi con hãy về."

Doãn Mạnh: "Dạ, con biết rồi mẹ."

Bà ngoại của Doãn Mạnh cũng chính là mẹ của mẹ Doãn, là một phụ nữ nông thôn truyền thống. Cái gọi là truyền thống, chính là chỉ trọng nam khinh nữ nam tôn nữ ti tất cả tư tưởng phong kiến đều có đủ, hơn nữa nhất định sẽ dùng hành động thực tế xuất ra tam quan lục hậu của mình.

Lúc mẹ Doãn Mạnh mang thai Doãn Mạnh, bà ta cũng hỏi han ân cần một chặp, ngày ngày nấu cháo gà, đưa đến cho con gái ăn. Chỉ là đợi đến khi Doãn Mạnh oe oe rơi xuống đất, lật phía dưới ra là một đứa con gái!

Lập tức liền dập tắt tất cả tâm trạng tốt của bà ta, từ đó về sau, bà ta rất ít khi gần như là cho tới bây giờ cũng không có tới nhà mẹ Doãn, thậm chí từ nhỏ đến lớn bà ngoại Doãn Mạnh cũng không có chạm qua một đầu ngón tay của Doãn Mạnh.

Mấy lần tới nhà họ Doãn có thể đếm được trên đầu ngón tay, chỉ cần vừa thấy được Doãn Mạnh thế nào cũng ngoài sáng trong tối cầu nhau Doãn Mạnh không tốt ra sao, con gái không ra gì, hay hoặc là nói lời có gai như lớn lên không tròn trịa chính là không thông minh....

Doãn Mạnh vốn là người thẳng tính, phản ứng cũng không nhanh, mỗi lần lúc bà ngoại Doãn làm tổn thương cô trong lòng cũng không thoải mái, không thoải mái bởi vì là trường bối nên không thể phản bác. Hơn nữa lúc ấy tính tình Doãn Mạnh vốn âm trầm không được tốt, có phần không tự tin, lúc bốn năm tuổi cứ như vậy bị bà ngoại Doãn mắng, nên gút gao ghi tạc trong lòng.

Cứ thế kéo dài tạo ra chút vấn đề, thấy ai cũng không nói chuyện. Mẹ Doãn lo lắng liền dẫn cô đi khám, chẩn đoán ra chứng uất ức giai đoạn giữa, sau một thời gian trị liệu, mới chuyển tốt lên một chút.

Từ sau chuyện này, chỉ cần bà ngoại Doãn tới nhà họ Doãn, mẹ Doãn và ba Doãn đều bảo Doãn Mạnh nán lại ở bên ngoài.

Thời điểm bà ngoại Doãn đến Doãn Mạnh đều hữu ý vô ý tránh đi, để đỡ khỏi bà ta thấy lại phiền lòng, còn chọc cho bản thân Doãn Mạnh cũng không thoải mái.

Doãn Mạnh để điện thoại di động xuống, nhìn trai đẹp đang mất mát: "Được rồi, mời tôi uống ly cà phê đi ~"

Kết quả là, Doãn Mạnh ngồi cùng Hậu Nghiêu Sở cả buổi tốt. Lúc 9 giờ mặc dù sắc trời hơi muộn, nhưng có lẽ là cuối tuần, quán cà phê vừa khéo là nơi cho tình nhân nhỏ lui tới.

Doãn Mạnh nhấp miếng cà phê, liếc thấy đối diện có đôi tình nhân hôn nhau không coi ai ra gì, trên mặt thật sự có chút lúng túng.

Nghĩ thầm còn không bằng vừa rồi cô cự tuyệt tự mình tới đây tự học một lát nữa, cũng không đến nỗi biến thành tình trạng bây giờ.

Ngược lại Hậu Nghiêu Sở không để ý chút nào, có thể là do tâm tình đang thất thường, dựa vào thành ghế ngăn người ra.

Doãn Mạnh: "Khụ khụ, muộn như thế này cậu không về nhà mẹ cậu không lo lắng sao?"

Hậu Nghiêu Sở phản ứng kịp: "Tôi ở có một mình."

Doãn Mạnh ừm ừm một cái nuốt xuống một hóp cà phê. Đây là ba mẹ ly hôn? Cô thật không nghĩ tới vừa mở miệng là có thể hỏi ra một bài mìn qu! Cô không phải ý này.....

Hậu Nghiêu Sở cũng không cảm thấy Doãn Mạnh đột ngột, đột nhiên cậu ta nhìn Doãn Mạnh, ánh mắt thâm trầm: "Cậu có bạn trai chưa?"

Lần này Doãn Mạnh thật sự bị sặc: "Khụ khụ, tôi? Tôi không có á."

Hậu Nghiêu Sở gật đầu một cái: "Vẫn đừng giao là tốt. Hai người phiền toái vô cùng."

Doãn Mạnh lần nữa cảm thấy thanh xuân của mình bị phá vỡ qu, cậu nhóc cậu có biết là cậu đang yêu sớm hay không, hình như đây là vấn đề mà các cậu không nên để ý tới ha..... Đừng có đột nhiên nói ra lời xấu xa như vậy, làm cho tôi cũng bắt đầu hoài nghi có phải cậu cũng trùng sinh hay không.

Hậu Nghiêu Sở uống một hóp một nửa cà phê, tư thế thoát nhìn như chuẩn bị tổ khổ: "Tôi thật sự không ngờ cuối cùng chúng tôi sẽ biến thành như vậy."

Doãn Mạnh nháy mắt mấy cái, thời gian giáo dục của chị Doãn tri âm bắt đầu: "Cậu cảm thấy cô ấy lúc mới quen và hiện tại không giống nhau sao?"

Hậu Nghiêu Sở suy nghĩ một chút: "Lúc ấy cô ấy rất thích thời trang, thích thiết kế, mặc dù vây quanh tôi, nhưng không giống như bây giờ thế nào cũng phải mỗi ngày đều gặp tôi mới có thể yên tâm."

"Tôi cảm thấy có thể là cô ấy không thi đậu Thất Trung, mà tôi lại thi đậu, cho nên không có cảm giác an toàn."

Doãn Mạnh thối cà phê, đột nhiên cảm thấy nghe hot boy kể về chuyện mối tình đầu của cậu ta cũng thật thú vị: "Oh? Cậu không sợ tôi bán tin tức này ra ngoài sao?"

Hậu Nghiêu Sở lần đầu tiên nở nụ cười, cậu ta cười lên vẫn rất giống ánh mặt trời: "Cậu bán đi, tôi cho cậu độc quyền."

"Hi hi." Doãn Mạnh vui vẻ, "Cho nên giống như cô ấy nói, cậu bởi vì cô ấy không thi đậu Thất Trung cho nên chia tay với cô ấy?"

Hậu Nghiêu Sở: "Làm sao có thể. Tôi không hiểu tại sao nữ sinh các cậu đều nghĩ như vậy, đây hoàn toàn không có quan hệ Logic. Tôi và cô ấy chia tay là bởi vì tôi phát giác ra học sinh không nên đặt chuyện yêu đương ở vị trí đầu tiên, coi như tôi và cô ấy sau này có thể kết hôn sinh con, trước mắt bước quan trọng nhất vẫn là học tập."

"Chuyện tôi muốn làm còn rất nhiều rất nhiều, cũng không chỉ là mỗi ngày em yêu anh anh yêu em chán ngán. Mà loại bằng cấp này là một tấm ván cầu. Có tấm ván cầu này, tất cả đều sẽ trở nên rất dễ dàng, không có nó, mặc dù cũng có thể bò lên trên, nhưng lại khó khăn rất nhiều. Nếu chúng ta có cơ hội này, tại sao phải dễ dàng buông tha cho đồ có thể tới tay?"

Doãn Mạnh lặng đi một hồi lâu, chính là bị tư tưởng thành thực như vậy của Hậu Nghiêu Sở làm cho kinh hãi. Cô thật sự không ngờ lời nói này lại xuất

phát từ trong miệng của một học sinh cao trung chưa đầy mười tám tuổi, chưa từng trải qua xã hội.

"Tôi và cô ấy chia tay cũng bởi vì cuộc sống của cô ấy đã trệch hướng trọng tâm, quan trọng nhất là cố gắng kéo tôi ra khỏi trọng tâm. Không cùng người không chung đường, tôi không hối hận chia tay với cô ấy, chuyện sớm hay muộn. Tôi chỉ cảm thấy việc đòi hỏi đoán mà thôi. Cho nên hiện tại tôi cảm thấy xong rồi, cũng không có ý nghĩ gì." Hậu Nghiêu Sở quét sạch uể oải, trong mắt giống như có vô số ngôi sao đang lóe lên.

Cậu ta lại muốn một ly cà phê, uống vào một hơi.

Đang là buổi tối có muốn ngủ hay không vậy..... Doãn Manh thổ huyết, nghĩ thầm Hậu Nghiêu Sở cũng rất có cá tính. Chỉ có điều có thể phân rõ ràng như thế, rốt cuộc vẫn hợp với câu nói kia của Tào Phán Yên: "Anh hoàn toàn chưa từng thích tôi."

Cho dù như thế, Doãn Manh vẫn cảm thấy loại người như thế hoàn toàn là thần biến thành. Bởi vì có thể hoàn toàn tự động điều khiển làm chuyện mình muốn làm, mang trình độ học vấn cao thành đồ vật "Có thể dễ dàng tới tay", đây hoàn toàn là một loại trình độ tự ràng buộc vô cùng đáng sợ. Nói cách khác, khi anh ta muốn một món đồ nào đó, có lẽ cũng không có cái gì mà không chiếm được.

So sánh với loại hình học thần không có chủ định học tập như Lâm Kha, học thần như thế càng đáng sợ hơn, bởi vì hoàn toàn không thể dự đoán. Doãn Manh đột nhiên cảm thấy sau lưng đổ mồ hôi hột, cô quạ quạ gió, vẫn cảm thấy Lâm Kha đáng yêu hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Doãn Manh cảm thấy mình vẫn nên cải chính đường lối cho cậu thiếu niên này một chút: "Cậu đã chỉ ra cái này, vậy tại sao ban đầu lại đồng ý ở cùng một chỗ với cô ấy?"

Xem ra hình như Hậu Nghiêu Sở cũng thích loại hình thức một hỏi một đáp này: "Bởi vì....." Cậu ta nhú mày một cái, "Xinh đẹp thôi."

"Phụt," Doãn Manh không ngờ cậu nhóc này lại thẳng thắn như vậy, "Vậy đó là lựa chọn của cậu. Có lúc chuyện rất rõ ràng, muốn khuôn mặt hoặc là chỉ số thông minh, cậu muốn khuôn mặt có thể từ bỏ trí thông minh.... Muốn trí thông minh thì phải chịu được khuôn mặt của cô ấy."

Hậu Nghiêu Sở giả vờ làm ra vẻ khổ sở: "Không thể vừa có khuôn mặt vừa có trí thông minh sao?"

Doãn Manh vui vẻ nói: "Vậy phải xem vận khí của cậu rồi....." Không khí hoàn toàn trở nên thoải mái hơn, giống như thảo luận nghiêm chỉnh vừa rồi chưa từng xuất hiện qua.

Lúc này nhân viên phục vụ mặc đồng phục đi tới, tuổi của cô ấy thoát nhìn cũng không lớn hơn hai người bọn họ lắm, mặt đỏ hây hây nhìn Hậu Nghiêu Sở nói: "Quý cô bên kia mời rượu ngài."

Doãn Manh quay đầu nhìn sang, là một phụ nữ cũng tính là xinh đẹp, tuổi khá lớn, tóc quần trang điểm đậm, lấy góc độ của cô đứng lúc nhìn thấy mỹ nữ kia chớp chớp mắt nhìn Hậu Nghiêu Sở. Vừa làm động tác này xong, bạn trai của cô gái kia đi tới ngồi đối diện cô ta. Mỹ nữ quay đầu lại, không để ý bên này nữa.

Lần này Doãn Manh coi như là phục rồi! Cô còn giúp cậu ta lo lắng vấn đề khuôn mặt với chỉ số thông minh cái quái gì, về ngoài đại khai sát giới của cậu ta cũng đủ rồi! Ngồi đây đã có mỹ nữ đưa lên, cậu ta đau buồn cái con khi! Thâm trầm cái rắm đấy! Có sắc đẹp này CMN em gái cậu cũng có thể thượng vị ah! Còn cùng cô kể khổ buộc phải học tập cái gì!

Cô cũng không biết mình đối với Hậu Nghiêu Sở là ghen tỵ hay là cái gì, mặc dù có bề ngoài sẽ không nhất thiết trọn đời đều thuận buồm xuôi gió, nhưng đúng là sẽ thuận tiện hơn không có bề ngoài rất nhiều ah.....

Hình như Hậu Nghiêu Sở đã quen được như vậy, bung ly Cocktail lên, quả nhiên phía dưới có một lời ghi chú. Trên đó viết một dãy số, cậu ta cầm lên trực tiếp ném vào trong sọt rác dưới đáy bàn.

"Uống không?" Cậu ta hỏi Doãn Manh.

Doãn Manh vội vàng lắc đầu, cảm thấy tam quan của mình đều bị phá vỡ.

Hậu Nghiêu Sở gật đầu một cái, "Tôi cũng không muốn đồ lạnh. Hôm nay tim bị tổn thương."

Trọng điểm không phải là lạnh hay không lạnh có được hay không, trọng điểm chính là tại sao biểu tình của cậu lại bình thường như vậy! Đợi một chút, cậu thương tâm cái con khi ah nè! Cậu rõ ràng đang rất vui vẻ tổ khổ về bạn gái trước của cậu mà.

Doãn Mạnh về mặt rồi rầm. Hậu Nghiêu Sở thật đúng là người lôi kéo quá nhiều thù hận, ngồi đối diện với cậu ta một hồi, cô cảm thấy mình có thể quăng quả đấm lên trên mặt cậu ta rồi. Vì để tránh cho sự cố như vậy xảy ra, Doãn Mạnh nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã 10 giờ rồi, trực tiếp cầm điện thoại lên gọi về cho mẹ cô.

Mẹ Doãn nhận điện thoại, giọng nói có chút tắc nghẽn: "Mạnh Mạnh à, bà ngoại của con còn ở đây..... Nếu không, nếu không thì con đi tìm khách sạn ở một đêm trước đi."

Doãn Mạnh trầm mặc một hồi: "Mẹ, nếu không con về luôn đi."

Mẹ Doãn vội vàng nói: "Đừng về. Đến lúc đó bệnh con tái phát thì làm sao, bác sĩ đã nói rồi. Nếu không thì con....."

Doãn Mạnh lập tức nói: "Được rồi, con đến nhà bạn học. Trần Tư Đình, mẹ biết chứ, lần trước con có nói với mẹ, nhà của bạn ấy ở gần đây."

Mẹ Doãn do dự: "Thật sự được không? Trễ như vậy đi tìm người ta, nếu không quên đi, con về đi."

Doãn Mạnh: "Không cần, mẹ, thật ra thì con cũng không muốn gặp bà ngoại con. Hơn nữa con đi về cũng không có chỗ ngủ, dám chắc là bà ngoại sẽ ngủ ở phòng con rồi. Mẹ đừng lo lắng, sáng sớm ngày mai con lại về."

Mẹ Doãn còn muốn nói gì đó, Doãn Mạnh đã cúp điện thoại trước.

Hậu Nghiêu Sở lấy tay xoay quả anh đào phía trên ly Cocktail, thấy vẻ mặt Doãn Mạnh nhìn không tốt: "Sao vậy?"

Về mặt Doãn Mạnh trở lại bình thường: "Không sao cả, hôm nay tôi định ở chỗ này qua đêm." Nói xong cô lấy sách bài tập số học ra, định bắt đầu càn quét đề bài.

Hậu Nghiêu Sở kinh ngạc nói: "Cậu qua đêm? Mẹ cậu mặc kệ cậu? Một nữ sinh như cậu một mình ngây ngốc cả đêm rất không an toàn."

Doãn Mạnh về mặt khó coi. Cô cũng không biết mẹ của cô nghĩ như thế nào, ngay cả Hậu Nghiêu Sở cũng biết một nữ sinh như Doãn Mạnh qua đêm ở bên ngoài không an toàn, cũng không biết mẹ cô tư tưởng khoáng hay là cảm thấy so với cô thì bà ngoại quan trọng hơn.

Có lẽ là trình độ tin tưởng quyền tự do ở nhà họ Doãn rất lớn, an toàn của bản thân cô thì phải do chính cô tự chịu trách nhiệm. Nói thật loại phương pháp xử lý này là tốt nhất, cô thật sự không muốn trở về gặp bà ngoại cô, nghe bà ta ba hoa cũng như trách mắng.

Qua 10 giờ, người trong quán cà phê dần dần ít đi. Tốp bạn tụm năm tụm ba cũng giải tán. Cũng may là mở cửa 24 giờ giống như MacDonald KFC. Doãn Mạnh cũng để ý đến.

"Cậu nên về nhà đi. Không cần chờ tôi."

Hậu Nghiêu Sở nhìn chung quanh, nhân viên phục vụ đều đang ngủ gật ở đằng kia: "Tôi đi đây. Một mình cậu cẩn thận."

Doãn Mạnh ừ một tiếng, cũng không ngẩng đầu.

Hậu Nghiêu Sở sờ lỗ mũi một cái, đeo cặp sách rồi đi.

Doãn Mạnh chuyên tâm viết đề số học, trôi qua không bao lâu, cảm giác có người dừng lại ở trước mặt cô. Lúc Doãn Mạnh ý thức được sợ hết hồn, nhớ tới mấy vụ án chặt xác vân vân, nắm chặt bút trong tay ngẩng đầu lên——

Lại là Hậu Nghiêu Sở!

Hừ chết cô, thằng nhãi này tại sao lại trở lại: "Cậu quên lấy cái gì rồi à?"

Hậu Nghiêu Sở thở dài một cái: "Hôm nay tôi cũng không muốn về nhà."

Doãn Mạnh kỳ quái nhìn cậu ta, khóe miệng giật giật không biết nói gì. Không phải cậu ta thật sự muốn bám thây cô chứ!

Hậu Nghiêu Sở không được tự nhiên nói: "Phòng ở quá lớn, trống không lạnh lẽo."

Doãn Mạnh: "Đây là cậu mời tôi đến nhà của cậu sao?"

Hậu Nghiêu Sở mặt không đỏ tim không đập: "Tôi mời cậu đi không? Ha ha, còn không bằng ở lại chỗ này đây." Nói xong cậu ta cũng lấy sách số học ra, "Các cậu cũng được phát bài thi này rồi à? Chúng ta mỗi người làm một nửa còn dư lại thì chép đi, quá đơn giản."

Doãn Mạnh: "....."

Cùng làm bài thi, hai người liền làm đến 3 giờ đêm. Cà phê trên bàn đã cạn một nửa rồi, cuối cùng làm xong tất cả bài thi được phát. Doãn Mạnh làm bài làm đến vầng đầu hoa mắt, thật ra thì những bài thi này cũng không phải yêu cầu làm xong toàn bộ, mà là chọn làm, nhưng do không có chuyện gì làm, cô liền làm hết toàn bộ, dù sao cơ bản cô kém cho dù làm hết cũng trở thành ôn tập thôi.....

Hậu Nghiêu Sở làm bài thi nhanh hơn cô, lại bởi vì Doãn Manh không muốn sao chép của cậu ta nên tiết tấu lâu hơn cậu ta. Làm một trang chơi điện thoại một lát, lúc lười làm liền nhét bài thi cho Doãn Manh để cho cô làm.

Doãn Manh chiếu theo tư tưởng cần luyện tập nhiều hơn bên thu toàn bộ, cái này gọi là thiên hôn địa ám (thần chí không rõ).

Trời ơi thật là buồn ngủ á quạ. Doãn Manh mở hai con mắt thâm quầng, nằm úp sấp nhìn Hậu Nghiêu Sở.

"Cậu buồn ngủ sao?" Hậu Nghiêu Sở hỏi cô.

Doãn Manh gật đầu một cái, cả người đã ù như vậy rồi..... Uống nhiều cà phê như vậy sao lại không dùng được thế, Hậu Nghiêu Sở hoàn toàn không buồn ngủ á đúng là thần mà.....

Hậu Nghiêu Sở để điện thoại di động xuống: "Vậy cậu ngủ đi, tôi còn chưa buồn ngủ."

"Tôi nào dám á, ngộ nhờ chờ tôi vừa nằm xuống, cậu liền cuốn đồ của tôi chạy thì làm thế nào."

Hậu Nghiêu Sở: ←_←, ha ha

Doãn Manh kỳ quái nói: "Cậu thật sự không buồn ngủ à?"

Hậu Nghiêu Sở: "Hôm nay lên hai tiết tiếng Anh với hai tiết ngữ văn, ngủ đủ rồi."

Giao viên ngữ văn với giáo viên tiếng Anh cùng khóc cho cậu xem ah! Không chơi kỳ thị như vậy. Bây giờ Doãn Manh hoàn toàn làm con gà mổ thóc, cô có chút không có cách nào sắp xếp được lời nói về sau của Hậu Nghiêu Sở.

Mắt nỏ đom đóm, nói một câu: "Tôi ngủ đây." Liền gục đầu xuống.

Lúc mở mắt ra lần nữa thì trời đã sáng rồi. Ở đối diện Hậu Nghiêu Sở đang xoay bút, dưới con mắt có chút thâm xanh, Doãn Manh dụi dụi mắt có chút ngượng ngùng. Dù sao cũng là cô liên lụy người ta ở chỗ này cùng với cô, còn ngủ bất tỉnh nhân sự.

Hơn nữa loại cảm giác phá hủy khuôn mặt đẹp trai của trai đẹp này quả thực là tội ác quạ.

Sờ sờ điện thoại vẫn vẫn đều vẫn còn, may mắn không có chảy nước miếng. Doãn Manh ngượng ngùng: "Thật thật xin lỗi, ngủ quá say rồi."

Lúc này Hậu Nghiêu Sở mới ngẩng đầu lên, thấy cô đã dậy: "Sáng choang rồi. Có muốn ăn điểm tâm rồi đi hay không?"

Vừa dứt lời, thì có nhân viên phục vụ bưng bánh quế và trà sữa tới đây. Món điểm tâm nóng hổi kích thích con thèm ăn của Doãn Manh, bánh xốp mềm rười rượi sốt, mùi trà sữa bốc hơi nóng lên mặt.

Doãn Manh đưa tay cầm một cái cho vào trong miệng: "Tôi mời cậu, đã giúp tôi trông coi một đêm."

Hậu Nghiêu Sở lắc đầu một cái: "Tôi có thể ở chỗ này, đã tính tiền rồi."

Doãn Manh cảm động tưởng chừng như muốn khóc. Từng gặp qua nhiều người đàn ông hư hỏng như vậy, thỉnh thoảng gặp được một thân sĩ tri kỷ như Hậu Nghiêu Sở thế này thật sự không thể đòi hỏi gì hơn.

Hai người ăn xong điểm tâm nóng hổi, thu dọn đồ đạc cùng lưu số điện thoại di động của nhau rồi tách ra về nhà.

Một đêm thân quen một người thật sự là chuyện hoàn toàn có khả năng quạ. Một loại sưởi ấm lúc hoạn nạn cũng có thể chiếm được cảm tình của một người.....

Đáng tiếc tâm trạng tốt lúc sáng sớm vào khoảnh khắc cô mở cửa nhà ra kia bị tan biến sạch sẽ, người đứng trong cửa lại chính là bà ngoại mấy năm đều chưa từng gặp mặt của cô. Ở bên ngoài cả đêm cũng không tránh được số kiếp gặp phải bà ngoại Doãn, Doãn Manh tự giễu.

Bà ngoại Doãn hơn 70 tuổi, nếp gấp đôi so với mấy năm trước cô gặp mặt, giống như thổi hơi vào vậy vô cùng phúc hậu. Mặt hồng hào, bóng loáng, đương nhiên không thể không phát tướng, người vương chân duy nhất của bà ta – ông ngoại Doãn đã mất sớm rồi, hiện tại bối phận của bà ta lớn nhất không ai quản được.

Mẹ Doãn chạy tới, kinh hi nhìn Doãn Manh: "Manh Manh, con về rồi! Sáng sớm gọi điện thoại cho con không ai nhận."

Doãn Manh còn chưa lên tiếng, bà ngoại Doãn đã mở miệng, âm dương quái khí: "Nhỏ như vậy mà đêm không về ngủ, nói là ở nhà bạn, ai biết đã làm chuyện gì có lỗi với cha mẹ mày."

Doãn Manh không có đáp lời, gọi một tiếng bà ngoại liền đi thẳng về phía phòng mình. Bà ngoại Doãn thấy phản ứng này của cô liền tức giận: "Nói mày như thế nào? Kêu một tiếng bà ngoại liền bỏ chạy? Đây chính là phép tắc nhà các người à?"

Mẹ Doãn cũng ghen một bụng tức: "Mẹ, mẹ bớt nói một hai câu đi. Là con bảo Manh Manh đi đến nhà bạn học của con bé chơi, vừa trở về để cho

con bé nghỉ một lát đi."

Bà ngoại Doãn liếc mắt xem thường: "Tất cả đều do thói quen nuông chiều không ra gì của cô, con gái không có phép tắc con gái, cả ngày giống như một thằng con trai, cũng không nhìn xem có tư cách đó hay không."

Doãn Mạnh mím chặt môi, nghĩ thầm thằng con trai của bà ta – người cậu kia của cô bị nuông chiều đến độ nhảy lên đầu lật ngói cũng không thấy bà ta nói qua một câu.

Không thể cùng trường bồi gây gỗ, cô cup mắt xuống, đi vào trong phòng mình. Lại không nghĩ rằng mới vừa đi về phía trước hai bước, lại gặp phải cậu nhỏ của cô.

Cậu nhỏ nhỏ hơn mẹ Doãn ba tuổi, nhưng đến 35 tuổi mới kết hôn, có lẽ là bà ngoại Doãn quá kén chọn, cảm thấy con trai nhà mình chỗ nào cũng tốt, không ai xứng. Thậm chí cho đến trung niên qua loa tìm được người vợ bây giờ, cho dù như thế bà ngoại Doãn chưa bao giờ hài lòng, chính nhà bọn họ còn ba ngày hai bữa đấu nhau kịch liệt đấy.

Cũng bởi vì kết hôn muộn, con trai của cậu nhỏ - Vương Nhất Long còn nhỏ hơn Doãn Mạnh một tuổi, hiện tại mới sơ tam (cấp 2), đang là thời điểm căng thẳng.

Cậu nhỏ nhìn thấy Doãn Mạnh cười hi hi lên tiếng chào hỏi: "Mạnh Mạnh, lâu rồi không gặp. Học tập như thế nào rồi."

Cậu nhỏ thì cô đã từng gặp, nhưng chưa từng có tiếp xúc sâu, cho tới bây giờ cũng dừng lại ở mấy câu nói qua loa. Có lẽ bởi vì bà ngoại Doãn, dẫn đến đối với ông ta Doãn Mạnh cũng không có hảo cảm gì.

Trả lời qua loa lấy lệ một câu: "Cũng tạm con về phòng mình."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Doãn Mạnh cả đầu buồn bực vào trong phòng của mình ngủ bù một giấc, sau khi thức dậy nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động hiện lên một tin nhắn: "Hậu Nghiêu Sở * quý liêm phạm nhân đề nghị thêm bạn làm bạn tốt."

Doãn Mạnh chạy vạch đen..... Cái tên này còn treu nguoi hơn nhóc Kha thần. Mặc dù tên thoát nhìn rất mất thể diện, nhưng cô vẫn có chút tiếp nhận được.

Dù sao nhìn mặt cô cũng đã không chê Hậu Nghiêu Sở cái gì. Tuổi trẻ đều rất liều cũng không nên gạt bỏ tính tích cực của người ta ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ~

"Mạnh Mạnh! Ra ăn cơm!" Tiếng Mẹ Doãn truyền đến.

Doãn Mạnh đáp lại, mặc áo khoác vào đi ra phòng ăn.

Trong phòng ăn bà ngoại Doãn và cậu vợ ngồi như đại gia, cô nhỏ và mẹ cô bận rộn ở trong bếp, Lô Thiên Hào ngồi ở bên cạnh vợ chơi máy bay của nó, trong miệng nói lảm bảm.

Lại còn chưa đi.

Nhất thời Doãn Mạnh cảm thấy giống như nuốt phải con ruồi, chào hỏi xong liền quay đầu đi vào bếp giúp mẹ cô nấu cơm bung com.

Mẹ Doãn ở trong bếp lo trong lo ngoài, cầm cái đĩa đựng thịt viên chiên cho Doãn Mạnh: "Mạnh Mạnh ngày hôm qua chưa ăn, ăn trước mấy viên, đến trước mặt Hào Hào sẽ không còn phần của con."

Cô nhỏ che miệng cười: "Em cũng lo lắng nó lớn lên sẽ thành một thằng nhóc béo đây."

Doãn Mạnh bỏ vào trong miệng hai viên, bụng cái đĩa đặt ở trên bàn.

Cậu nhỏ lập tức vói đũa tới: "Ô, thịt viên chị chiên lâu rồi cũng chưa được ăn, hôm nay chúng ta đúng là có lộc ăn."

Bà ngoại Doãn cười một tiếng, nếp nhăn chất đống trên mặt, lộ ra một hàng răng vàng khè: "Hồng Quốc của chúng ta đúng là miệng ngọt, đó là của con, gấp nhiều một chút đi, nhìn này thật gầy."

Mấy đĩa trôi qua còn lại 2, 3 viên, cái miệng nhỏ nhắn của Lô Thiên Hào chu lên: "Mợ nói cho con ăn."

Bà ngoại Doãn về mặt hầm hằm: "Cũng không phải là không cho mày." Bà ta quét mắt nhìn cô nhỏ Doãn Manh đang giúp một tay ở trong bếp, xuy một tiếng. Chồng chạy mất còn có mặt mũi tới đây làm thân thích, cũng không ngại mình mất mặt.

Chờ thức ăn bùng lên đủ, ba Doãn trở lại.

"O, làm gì thơm như vậy?" Ông vừa vào cửa liền chạm mặt với bà ngoại Doãn và cậu mợ Doãn Manh, mặt cương cứng một chút, vội vàng lấy ra một bình rượu: "Mẹ, cậu đã tới, hôm nay anh trai cậu mở Mao Đài, chúng ta cùng nhau uống một ly."

Cậu nhỏ mắt soàn soạt sáng lên: "Ồi, quá khách sáo, người trong nhà cũng đừng tiêu tốn như vậy."

Ba Doãn gật đầu một cái, "Cậu nói đúng, là anh quá khách sáo, vậy chúng ta mở chai Hồng Tinh anh mua này đi, nào nào đầu tiên anh tự phạt một ly."

Cậu nhỏ về mặt khó coi, muốn mở miệng nhưng không biết phải nói gì, vội bày ra khuôn mặt tươi cười ứng phó.

Món ăn bùng xong rồi, mẹ Doãn cô nhỏ và Doãn Manh cũng lên bàn ăn.

Ba Doãn uống say sưa, vẫn không ngừng mời rượu, chúc cho cậu nhỏ Doãn Manh không mò được nam bắc. Bà ngoại Doãn đập con trai của bà ta một cái, cho mợ Doãn Manh một ánh mắt.

Mặc dù thường ngày hai người ở nhà đấu đá kịch liệt, nhưng khi mục đích giống nhau chắc chắn sẽ đều đồng lòng.

Mợ Doãn Manh lên tiếng: "Ồi chào, gần đây Long Long của chúng em học tập rất tốt, lần trước viết văn còn được giáo viên đọc trước cả lớp. Giáo viên cũng nói với chúng em, ở lại trong nước thi đại học, không có hộ khẩu thành phố B không vào được trường học tốt thật là đáng tiếc. Cho nên chúng em thương lượng, việc học đại học này định đưa nó đi ra nước ngoài học."

Mẹ Doãn tiếp lời: "Vậy thì tốt ah, chỉ là các em cần phải ra thêm chút sức rồi. Lương cứng có thể không cung cấp nổi học phí xuất ngoại học ah." Ngụ ý, đây là chuyện của mấy người.

Mợ bị lời này của mẹ Doãn chặn lại, đồ mắt nhìn về phía bà ngoại Doãn. Bà ngoại Doãn liếc bà ta một cái, đồ vô dụng.

Tay Doãn Manh gấp thức ăn dừng lại, thế mới biết bọn họ tới làm gì. Thì ra là đến đòi tiền hừ, mẹ Doãn sau 18 tuổi chưa từng cầm từ nhà bà ngoại một phân tiền, sau này quán com mở càng ngày càng lớn, mỗi tháng cũng sẽ gọi về 1000 đồng cho bà ngoại Doãn sinh hoạt. Dĩ nhiên đây đại khái cũng đồng nghĩa là đút cho cậu nhỏ Doãn Manh, mẹ Doãn là một người hiểu đạo lý, cho ba mẹ thì chính là tiền của ba mẹ, về phần ba mẹ muốn cho ai, đó là chuyện của ba mẹ, về chuyện này cũng không bắt mắt gì.

Cho dù ban đầu bà mở tiệm com bà ngoại Doãn không chỉ không chi một phần tiền cũng không đồng ý giúp đỡ, còn từng kịch liệt phản đối. Nhưng bởi vì bà ta là mẹ, nên tiền kiếm được mẹ Doãn không nói hai lời cho bà ngoại Doãn không ít.

Từ điểm này nhìn lại, mẹ Doãn xem như tương đối không phụ lòng bà ngoại Doãn, không thể bảo là không hiểu thuận.

"Con gái à, nghe nói gần đây con làm ăn buôn bán lớn?" Bà ngoại Doãn bùng nước trà lên, thể hiện tư thế trưởng bối.

Mẹ Doãn cười nói: "Đúng vậy ạ, mới vừa mở thêm chi nhánh, tiệm càng nhiều quay vòng vốn xảy ra chút vấn đề. May mà có ba Doãn Manh giúp đỡ, nếu không con cũng không biết phải làm sao." Ngụ ý chính là tiệm này cũng không phải chỉ có một mình bà, không thể tự quyết định.

Ba Doãn Manh rất biết tình thế nói đùa theo mấy câu.

Bà ngoại Doãn cũng sẽ không buông tha như vậy, thể diện cùng với con trai cháu trai cũng không tính là gì, thấy trong lời nói không có khe hở có thể chen vào, lập tức sầm mặt xuống: "Chuyện của Long Long không chỉ là chuyện của một mình em trai cô, còn là hi vọng của nhà họ Vương chúng ta, cô là chị cả có thể từ chối nói ra lời như vậy sao?" Hiện tại bà ta cũng không nói những lời như con gái đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi, sinh con họ Doãn cũng đừng nghĩ trở về chìa tay với bà ta nữa.

Mẹ Doãn Manh vội nói: "Không phải chúng con không muốn giúp, mà là gần đây mới vừa mở chi nhánh không có nhiều tiền. Hơn nữa, Long Long là hi vọng của nhà họ Vương, Manh Manh chúng con cũng....."

Nói còn chưa dứt lời, bà ngoại Doãn xuy một tiếng: "Manh Manh? Thành tích kia của nó? Còn không phải là nhờ tôi lúc trước giúp nó lạy Phật tổ từ bi, nên mới vào được trường tốt học sao? Con lừa mà còn cảm thấy mình là ngửa! Hơn nữa, Doãn Manh chỉ là một đứa con gái, lên đại học có thể làm gì?"

Mẹ Doãn cắn răng, về mặt thật không tốt: "Mẹ, hiện tại phụ nữ cũng có thể lên đại học học nghiên cứu sinh."

Bà ngoại Doãn khí thế càng phát càng lớn: "Học nghiên cứu sinh? Ha ha, thành tích đó của Manh Manh không phải là tôi nói nó, có thể thi lên đại học mới là chuyện lạ đó! Tiền các người để dành kia cũng không có chỗ dùng, còn không bằng cho Long Long đi học."

Doãn Manh cảm thấy từ trong lòng toát ra một ngọn lửa, kiềm chế không được muốn trào ra: "Bà ngoại, làm sao bà biết con thi không đậu đại học. Doãn Manh con tuyệt đối có thể thi đậu đại học, hơn nữa nhất định sẽ tốt hơn Vương Nhất Long nó."

Cậu nhỏ vừa rồi nghe bà ngoại Doãn giúp ông ta đòi tiền không nói lời nào, hiện tại đứng ra hoà giải: "Manh Manh à, con còn nhỏ, đừng luôn cảm thấy mình đúng. Phải nghe lời của bà ngoại con một chút."

Lô Thiên Hào làm bộ như không thèm để ý ném viên thịt viên cuối cùng vào trong ly rượu của cậu nhỏ: "Cậu nhỏ, vậy có phải con nên nghe lời cậu nhường viên thịt trong đĩa cho cậu ăn hay không ạ? Bởi vì con còn nhỏ ah, cho nên không đúng, phải nghe lời cậu một chút."

Cậu nhỏ đỏ mặt lên: "Con....." Một người trưởng thành giành ăn cùng một đứa con nít năm tuổi cũng quá mất mặt.

Ba Doãn nghe không nổi nữa: "Manh Manh con ăn xong về phòng trước đi. Để cho mẹ con và bà ngoại con trò chuyện."

Doãn Manh liếc mắt nhìn ba Doãn, trong mắt chứa đầy nước mắt, dùng sức ngăn bà vai mình run rẩy chạy trở về phòng. Không phải cô quá hèn nhát, mà là cho dù trong tâm trí biết không thể so đo với bà ngoại Doãn, nhưng cơ thể không hiểu sao lại phản ứng kịch liệt.

Đọc sách một hồi, cảm xúc cũng ổn định không ít, Doãn Manh ngoài miệng không nói, trong lòng ít nhiều cũng có chút không hiểu hành động lời nói hôm nay của ba mẹ. Ngoài cửa truyền đến tiếng đóng mở cửa, chắc là tiếng động bà ngoại Doãn và cậu mợ rời đi.

Cửa phòng Doãn Manh cọt kẹt một tiếng mở ra, ba Doãn xuất hiện ở tại cửa, nhìn thấy vành mắt con gái đều đỏ lên bèn đi tới, đau lòng sờ sờ đầu Doãn Manh: "Khà khà, trách sách lược uống rượu của ba con thất bại à. Uất ức cho con gái của ba rồi, đừng trách mẹ con, vô luận nói như thế nào đó cũng là mẹ của bà ấy....."

Doãn Manh chùi chùi lỗ mũi, bị ba Doãn chọc phì cười một tiếng: "Con không trách mẹ con, chỉ tự trách mình không có tiền đồ. Bà ngoại lại muốn bao nhiêu tiền?"

Ba Doãn sờ đầu một cái: "À, không bao nhiêu. Cũng không đến 1 vạn đồng, coi như tài trợ cho em họ con đi, nếu thật sự có thể có tiền đồ như vậy thì đáng rồi."

Doãn Manh ha ha: "Con mặc kệ nó, con sẽ không để cho bà ta lấy làm đầu để câu chuyện nữa, chờ con thi đậu đại học tốt sống cuộc sống thật tốt, coi thử bà ta còn có thể nói gì."

"Thật đúng là con gái của ba, thông minh giống ba, nhất định mạnh hơn cháu trai của bà ta." Ba Doãn cười ha ha vuốt bụng bìa, "Chỉ là con cũng đừng cậm cụi quá làm hại thân thể, vui vẻ là quan trọng nhất. Nói nhỏ với con, bà ngoại của con không nán được ở chỗ này bao lâu đâu, có thể sắp về với ông bà rồi. Chúng ta chết cũng không buông cho bọn họ tiền, bà ngoại của con cũng không có biện pháp, người cậu kia của con toàn cơ bắp, không chừng vì cho Vương Nhất Long tiền học phí mà bán nhà cửa bên này. Con cũng đừng nói với mẹ con nhé."

Doãn Manh trợn to hai mắt, nhìn bộ dạng vui vẻ của ba Doãn, nghĩ thầm đúng là gừng càng già càng cay, lại giờ trò đây! Không trách được hôm nay thái độ ba cô mềm mỏng khác thường như vậy, đoán là trước khi bà ta đi đã gặp phải chút rắc rối, nhìn chuyện không thể nhìn mặt ngoài, nắm sự việc phải nắm được bản chất, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã mới là chân lý. Lo lắng không yên về chuyện bà ngoại Doãn tham lam lạnh bạc vừa rồi vui bốt đi không ít.

Lô Thiên Hào tham ăn nên bước chân gần vào phòng Doãn Manh, trên cái đĩa to như vậy chỉ còn một viên thịt viên nằm lơ lửng: "Nè, chị có ăn hay không? Cô nhỏ chị nói em nhường lại cho chị, nhưng miệng của em thật sự rất muốn ăn."

Doãn Manh phát tay một cái, đồng ý: "Em ăn đi, đừng ủy khuất miệng của em."

Lô Thiên Hào thoả mãn gât gât đầu, cầm viên thịt cuối cùng lên nhét vào trong miệng. Trước khi đi như còn có điều suy nghĩ nói: "Hắc, em cũng cảm thấy chị đúng. Chị đừng nghe bà ngoại là được rồi. Bà ta quá già rồi, mẹ em nói đầu óc của bà ta đều không dùng được rồi."

Doãn Manh cười rộ lên, không biết cô nhỏ có biết con gấu con của cô đã bán cô đi rồi hay không.

Dù có như thế nào, muốn cho bà ngoại cô không nói ra lời trách mắng, không có cách nào lấy chuyện học tập không giỏi của cô làm đầu đề câu chuyện, thì chỉ có chính mình nỗ lực. Đời trước chính là bản thân Doãn Manh không có tiền đồ, vừa nhắc tới thành tích là khiến cho ba mẹ cô bị bà ngoại cô khinh bỉ.

Phát súng khai hỏa đầu tiên chính là lần thi giữa kỳ này, Doãn Manh âm thầm hạ quyết tâm.

Lần thi giữa kỳ này có xếp hạng lớp, khai giảng tới nay trừ cuộc thi phân ban thì đây là cuộc thi học kỳ đầu tiên. Doãn Manh kiếm đủ mọi cách, thậm chí tan giờ học thời gian ở lại trường học tập kéo dài đến 9 giờ, ngay cả Hoa Bội ngày ngày vẽ tranh đều giống như bị Doãn Manh lấy nhiệm, cũng ôm lấy sách nghiên cứu.

Sau giờ tự học Cô Lý bắt lấy Hàn Siêu phát con tức giận: "Các em có biết cuộc thi giữa kỳ có ý nghĩa gì hay không? Không riêng gì cố gắng nửa học kỳ này của các em bỏ ra, mà còn là thời gian tinh lực tiền bạc ba mẹ các em tạo điều kiện cho các em. Sau khi thi giữa kỳ chính là cuộc họp phụ huynh, những thành tích này là để cho phụ huynh các em xem, không cần ký tên, tôi biết rõ nhiều người trong các em sẽ nhờ bạn mình ký cho mình. Thời gian họp phụ huynh sẽ thông báo cho phụ huynh các em, cho nên chính các em chuyên tâm thêm một chút đi, đừng cả ngày còn như người không có chuyện gì."

Phía dưới gào khóc thảm thiết một trận: "Cái gì! Vậy mà lại báo cho phụ huynh, như vậy quá bị ối rồi!"

"Trời ạ Thất Trung đáng sợ như vậy, bình thường chưa bao giờ thúc giục học tập, vừa đến thời khắc mấu chốt trực tiếp tiêu diệt cả đám ah!"

Mặc dù không tình nguyện, nhưng không khí trong lớp càng trở nên nghiêm túc, buổi trưa có rất ít người đi chơi hoặc là luyện tập ở câu lạc bộ.

Tiểu đội sao chép bài tập cũng không xuất động, ngẫu nhiên mở cửa lớp 7, bạn sẽ thấy phàm là người ở trong phòng học thì đều an tĩnh đọc sách viết bài thi.

Cô Lý ở văn phòng cũng ngâm nga tiểu khúc.

Cô Đào dạy môn Anh văn lớp 8 ngồi bên cạnh đều ghen tỵ: "Cô Lý dạy thật tốt, lớp 7 thật là tự giác ah, giống y như ban thực nghiệm, đám nhóc ở lớp chúng tôi kia. Buổi trưa hận không thể lật tung ngói trên nóc phòng học, sắp thi giữa kỳ rồi mà còn không biết tự giác học tập."

Cô Lý giả mù sa mưa phát phát tay, trong lòng kêu gào vui sướng: "Đâu có đâu có, đều do các em ấy tự giác, tôi cũng chỉ nói hai ba câu thôi."

"Nè, tôi thấy hiện tại lớp các chị điểm trung bình nhiều môn đều tốt như ban thực nghiệm vậy, dạy thật tốt không chừng lớp chị còn có thể vượt qua lớp 4 đây."

Lời nói này vô cùng được lòng cô Lý, ban đầu hiệu trưởng chê tuổi nghề dạy học của cô không lâu không chịu để cho cô dẫn dắt ban thực nghiệm, hiện tại cô cần phải tăng thêm chút sức đưa ra thành tích xấp xỉ với ban thực nghiệm cho ông ta xem thử!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Mấy ngày không gặp lúc Trần Tư Đình xuất hiện ở trước mặt của Doãn Manh, cô có chút không tin vào hai mắt của mình: "Cậu đã làm gì thế? Tiết học của thầyTôn cũng vội và chạy đến?"

Cái miệng nhỏ nhắn của Trần Tư Đình nhếch lên: "Tớ đi tìm chồng yêu ăn cơm chung ~ các cậu có gì muốn hỏi tớ không, hỏi toàn bộ đi."

Doãn Manh: "....." Nếu không phải cô biết Trần Tư Đình này có chút tính toán được còn có thể cho là giữa kỳ cô ấy sẽ thi hỏng hoàn toàn.....

Gần đây không khí học tập trong lớp tăng vọt, ngay cả kỳ tiếp theo của báo tường cũng có chủ đề: "Học tập tốt ngày ngày tiến lên". Môn phụ rối rít nhưng đường cho môn chính, tiết tự học tất cả đều trở thành tiết học bổ túc.

Lý Lộ úp mặt trên mặt bàn: "Học cái này có ích lợi gì? Dù sao sang năm tớ nhất định sẽ chọn ban khoa học xã hội, học cái gì mà hoá học vật lý a a a ~"

Doãn Manh kỳ quái: "Bây giờ mà cậu đã quyết định chọn ban nào rồi hả?" Mặc dù bạn học cùng lớp cũng có một số không chịu được áp lực học tập, nhưng cô không cảm thấy có chút miễn cưỡng nào, có lẽ là bởi vì một khi đề sách giáo khoa xuống, khuôn mặt cay nghiệt xảo trá của bà ngoại Doãn sẽ lập tức xuất hiện ở trước mặt cô.

Lý Lộ nghiêng đầu nghĩ: "Thi đại học tớ nhất định sẽ chọn sở trường vũ đạo á, đến lúc đó phần lớn thời gian đều phải tập luyện, mặc dù ban khoa học xã hội học thuộc lòng nhiều nhưng cảm chắc nhiều phần, đương nhiên chọn ban khoa học xã hội rùi~"

Doãn Manh gật đầu một cái: "Tư Đình còn cậu?"

Trần Tư Đình suy nghĩ một chút: "Tớ còn chưa quyết định, còn một học kỳ mà, đến lúc đó rồi hãy nói ~"

Doãn Manh suy nghĩ một chút, cảm thấy mình nên chọn khoa học tự nhiên, nhưng vừa nghĩ đến ban khoa học xã hội nhất định là mũi nhọn ít, lại có chút không cam lòng.

Đến xế chiều vào học, Lâm Kha ôm bóng rổ trở lại, Doãn Manh kéo vạt áo cậu ta: "Nè, Kha thân, phân ban khoa học tự nhiên khoa học xã hội cậu muốn chọn cái gì?"

Lâm Kha: "Sao cậu đột nhiên hỏi cái này."

Doãn Manh: "Hỏi một chút không được à."

Lâm Kha: "Đương nhiên tôi chọn khoa học tự nhiên rồi. Khoa học xã hội không sống được, cậu xem ngữ văn cổ văn của tôi xem từ trước đến giờ chưa từng thuộc qua." Cậu ta nói xong câu đó, Doãn Manh thiếu chút nữa nhảy dựng lên đánh cậu ta. Người khác đều là lấy thêm một điểm cũng khó khăn, còn đối với Lâm Kha mà nói, cô văn mặc tả từ trước tới nay luôn không cần phân tích đề, tùy bút điền mấy chữ, còn lại đều trống không. Cho dù như

vậy cậu ta cũng có thực lực đạt được 100 điểm trở lên (max điểm 120 điểm).

Doãn Mạnh thật sự hết ý kiến đối với người này, muốn nói đến tư tưởng lớn trừ Hàn Siêu chính là thằng nhãi này rồi, chỉ có điều làm người ta tức giận nhất chính là người này sẽ không thi hỏng giống như Hàn Siêu.

"Lâm Kha buổi chiều cậu không có việc gì chứ." Doãn Mạnh o-o.

"Không có việc gì á." Lâm Kha nhét quả bóng rổ xuống dưới đáy bàn, nó lăn xuống ngay chân Doãn Mạnh.

"Này!" Doãn Mạnh đá bóng trở về, vừa định nói rằng buổi trưa giảng cho tôi mấy đề bài, nhìn lên đỉnh đầu Lâm Kha, lại dừng lại: "Đợi chút, không phải là cậu cao lên đấy chứ?"

Lâm Kha "Hắc" một cái, nhanh chóng phản bác lại: "Ồ, chuyện sớm hay muộn mà. Cậu cho rằng tôi là cậu sao?"

Doãn Mạnh khinh thường cắt ngang, định bụng sau này mặc kệ Lâm Kha dài cao bao nhiêu cũng kiên quyết không đề cập đến vấn đề này nữa, quả thật là tự rước lấy nhục.

Lâm Kha cũng không phải không biết xấu hổ: "Cậu làm sao vậy? Lại chuẩn bị một chồng đề vật lý?" Kể từ tuần trước Kha thần mở ra lớp học nhỏ, Doãn Mạnh cảm thấy gần đây mình tai thính nhất tỉnh, như được uống sữa mẹ.

Doãn Mạnh gật đầu, ưỡn mặt khen: "Kha thần tốt, đến đây giảng chút bài cho tôi nào ~ tranh thủ trước khi thi giữa kỳ, mấy ngày nữa thi rồi." Sau khi giảng một thời gian, thật ra thì lớp học nhỏ của học thần này vẫn có thể dùng được, Doãn Mạnh thật là bội phục điểm này của học thần, ngay cả đưa ra quy luật công thức, đề mục gì cũng đều biết, cho dù tính tình không tốt lắm, nhưng không thể trách Bách Khoa Toàn Thư số trang nhiều này á!

Lâm Kha thờ dãi: "Tôi nói cậu quả thật giống như mẹ tôi vậy, vì giảng cho cậu, trình tự của tôi cũng rối loạn. Chương cuối cùng bản thân tôi cũng chưa xem đâu, hiện tại buổi chiều vào học lại phải xem. Cậu nói xem đến bù thế nào cho tôi đi."

Doãn Mạnh rất không có mặt mũi nói: "Ồ, Kha thần, có phải cậu cao 1 mét 8 rồi hay không, làm sao nhìn cao như vậy!" Vì học tập nên không cần khí tiết, Doãn Mạnh thật nhanh phá vỡ lời phát thệ vừa rồi.

Lâm Kha rất hài lòng: "Buổi chiều lớp tự học ở phòng hoạt động câu lạc bộ 5 giờ rưỡi bắt đầu."

Doãn Mạnh: ^o^/

Vậy mà chuyện thiên vị này hoàn toàn không có cách nào thuận lợi tiến hành, Trần Tư Đình bu lại: "Các cậu 5 giờ rưỡi muốn đi hẹn hò à?"

Lâm Kha nằm úp sấp lên trên bàn: "Giảng bài cho đàn độn này."

Trần Tư Đình: "Ồ một mình cậu thật thiên vị á, có phải là bạn bè hay không, tớ bảo Doãn Mạnh cậu lần trước thế nào mà thi cao như vậy! Thi ra là có lợi khí ăn gian á, không được, phải dẫn tớ theo."

Doãn Mạnh phát tay: "Được được, tớ chuẩn bị đề mục, Kha thần mở lớp học nhỏ."

Lúc này Trần Tư Đình mới hài lòng.

Năm giờ rưỡi chiều trong phòng hoạt động câu lạc bộ trừ Hoa Bội, Lâm Kha và Doãn Mạnh, lại có nhiều thêm một vài người nữa.

Trịnh Gia Thạc, Lý Lộ và Trần Tư Đình.

Trần Tư Đình bĩu môi: "Tớ cũng không phải cố ý ~ tớ chỉ nói cho Lý Lộ thôi." Nói xong nhìn về phía Lý Lộ.

Lý Lộ đỏ mặt nhìn Trịnh Gia Thạc một cái: "Tớ không có quan hệ gì với cậu ấy, tớ không biết." Nói xong có tật giật mình né tránh ánh mắt của Trịnh Gia Thạc.

Da mặt Trịnh Gia Thạc tương đối dày: "Tớ tự mình tới, thế nào Lâm Kha, chỉ giảng bài cho bạn gái không trông nom gì đến anh em?"

Lâm Kha không sao cả nhìn Doãn Mạnh, Doãn Mạnh thờ ra một hơi: "Không có việc gì, dù sao không có Hàn Siêu phá phách kia....."

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến: "Ồ! Nghe nói các cậu mở lớp học nhỏ à! Sao không dẫn tớ theo?"

Chính là người mới vừa được nhắc đến mang theo tiếng thở gấp ôm bóng rổ chạy vào - Hàn Siêu, hiện tại về mặt Doãn Mạnh đã rạn nứt, nghĩ tới cảnh tung quần của nhóm hỗ trợ học tập lúc trước.

Hoa Bội buồn cười nhìn mấy người này: "Đúng lúc á ~ nhiều người náo nhiệt, cùng nhau nghe á."

Nè! Đây là chuyện náo nhiệt sao?

Hàn Siêu nhìn thấy Hoa Bội ánh mắt sáng lên, nhanh chóng tìm cái ghế ngồi vào bên cạnh tiểu mỹ nữ Hoa Bội đáp lời.

Dự cảm xấu trong lòng Doãn Mạnh rút cuộc lộp bộp rơi xuống, không sai, Hoa Bội thoát nhìn hoàn toàn là kiểu như Mạnh Thi Nguyệt kia! Giọng nói nhỏ nhẹ, trắng noãn tóc dài, mang phong cách phụ nữ văn vẻ.

Mẹ nó, chẳng lẽ cứ như vậy để cho Hàn Siêu đưa ma thảo về phía Hoa Bội sao?

Lâm Kha cầm lấy đề bài của Doãn Mạnh lật lên: "Tại sao mỗi lần cậu tìm đề đến đều khó như vậy á, thi đến sao? Nhiều lắm là thi một hai đề mà thôi."

Suy nghĩ của Doãn Mạnh vẫn lượn quanh ở bên kia của Hoa Bội và Hàn Siêu: "Lão Ngô cho. Một hai đề cũng phải biết làm á."

Lâm Kha lắc đầu một cái, làm một lần từ đề thứ nhất, làm xong bắt đầu giảng. Hiện tại cậu ta đã bị Doãn Mạnh huấn luyện thành người hoàn toàn nắm giữ bí quyết giảng đề, khi cậu ta viết loạn lên trên giấy nháp đã hoạch định ra được rõ ràng những bước giải.

Bởi vì Doãn Mạnh làm nhiều đề rồi, đối với trọng điểm hiểu khá rõ, phân 25 đề thành nhiều mức độ: "1, 3, 7, 11, 23, 24 nhất định thi, còn dư lại xem một chút, ắt hẳn sẽ được."

Trần Tư Đình xem đề trước nhất: "Ồn thỏa ổn thỏa, hiểu toàn bộ."

Doãn Mạnh: ouo thật là thiếu đánh.

Lâm Kha giảng xong như trút được gánh nặng thoải mái nhàn nhã lật sách manga: "Doãn Mạnh, kể từ khi cậu ngồi ở phía trước tôi, tôi cũng không cần trước khi thi thức đêm học bài nữa."

Doãn Mạnh: "Cám ơn tôi đi."

Lâm Kha: "Bình thường tôi cũng thức đêm chơi dota rồi."

Doãn Mạnh: "....."

Doãn Mạnh sửa lại một chút, hiểu được sơ lược mạch đề vật lý, như trút được gánh nặng lắc lắc bài thi. Lần này cô đã tự mình chuẩn bị bài thi qua một lần trước khi thi rồi!

Sau này hệ thống ôn tập một lần, là có thể vào trường thi rồi, quả thực nếu so với thời gian cô dự tính ít đi rất nhiều!

Bên kia Hoa Bội về mặt nhàn nhã, Hàn Siêu ở bên cạnh giống như một cây súng liên thanh không dứt; Lý Lộ đã cùng Trịnh Gia Thạc trộn lẫn lại với nhau, không biết là đang nói chuyện yêu đương hay là đang làm bài thi.

Doãn Mạnh cảm thấy cô đã lười phải xía vào ~ ai cũng không thể ngăn cản cảm giác thành tựu đang dâng trào, cùng bay vọt vào tim trong lòng cô!

Hô to một tiếng "Đi trước nhé." Dưới đôi mắt oán niệm của Lâm Kha vọt ra khỏi phòng hoạt động.

Mới ra cổng trường đã nhìn thấy một bóng dáng yếu điệu tóc dài thướt tha, lại là Mạnh Thi Nguyệt, về mặt cô ta có chút uất ức đi về phía cô, tình thế này làm cho Doãn Mạnh có chút không hiểu ra sao cả.

Doãn Mạnh cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy mình và Mạnh Thi Nguyệt cùng xuất hiện nhiều nhất là tại chiếc xe bus chơi xuân kia, hoàn toàn không có cùng lúc xuất hiện khác.

Mạnh Thi Nguyệt đã qua tới: "Cái đó bạn là Doãn Mạnh nhỉ?"

Doãn Mạnh gật đầu một cái: "Đúng, bạn có chuyện gì?"

Mạnh Thi Nguyệt thoát nhìn nước mắt đều muốn rớt xuống: "Bạn có trông thấy Hàn Siêu không?"

Đôi môi Doãn Mạnh run lên, hoàn toàn không biết trả lời thế nào. Thi ra là vậy lúc trước Hàn Siêu chạy vào thờ hỗn hà hỗn hển không phải chơi bóng rổ mà là trốn người? Đợi chút hai người này rốt cuộc quan hệ thế nào? Nếu thật sự Hàn Siêu đang trốn cô ta, tất nhiên cô sẽ giúp đỡ yểm trợ á, nhưng cô hoàn toàn không biết tình hình hiện tại như thế nào á.....

Mạnh Thi Nguyệt thấy Doãn Mạnh không nói lời nào, thoáng cái liền đoán được Doãn Mạnh tuyệt đối biết Hàn Siêu ở đâu: "Tôi chỉ là hỏi một chút, có chuyện tìm cậu ấy. Bạn nói cho tôi biết đi."

Doãn Mạnh nghiêng đầu một chút, nghĩ thầm bản thân Hàn Siêu cậu tự cầu nhiều phúc đi, cô hoàn toàn không biết tình trạng bên ngoài xảy ra chuyện gì. Em gái người ta hỏi chút chuyện cậu ở chỗ nào như vậy, cũng không trái với luật pháp quốc gia, cũng không trái với đạo đức tín điều. Quan trọng nhất là! Thăng nhóc Hàn Siêu này cũng thật sự chưa từng nói gì với cô, cô liền mặc nhận Mạnh Thi Nguyệt và cậu ta là quan hệ bạn học bình thường là được rồi~

Doãn Mạnh chỉ về phía xa: "Bên kia, trong phòng hoạt động của câu lạc bộ."

Mạnh Thi Nguyệt gật đầu một cái, mím chặt môi rồi đi.

Doãn Mạnh vội vàng lấy điện thoại di động ra, gửi cho Hàn Siêu một tin nhắn: "Mạnh Thi Nguyệt đang đi về phía của cậu, tự bảo trọng nhé."

Đến khi lên xe điện ngầm cũng chưa được hồi âm lại, Doãn Mạnh liền quên chuyện này.

Buổi tối Doãn Mạnh gặm tôm hùm chua cay mẹ Doãn mua về, lúc đang ăn miếng đầy mỡ sảng khoái điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Cô chạy tới nhìn xem——

Hàn Siêu: Mẹ nó! Sao cậu không nói sớm! Cậu có biết lúc Mạnh Thi Nguyệt tiến vào lão tử đang nắm tay Bội Bội không hả???

"Ha ha ha ha ha ha ha!" Doãn Mạnh cười lăn lộn, cô hoàn toàn có thể nghĩ ra bộ dạng Mạnh Thi Nguyệt ngay lúc đó! Mẹ Doãn tò mò với đầu tới: "Chuyện gì à? Cười vui vẻ như vậy."

Doãn Mạnh chia đầu lười bị cay đến đỏ tươi ra: "Không có chuyện gì ~ chẳng qua là một anh soái ca nhỏ bị hổ mà thôi."

Mẹ Doãn cười nói: "Nam sinh Mạnh Mạnh chúng ta thích à?"

Doãn Mạnh bị dọa sợ hết hồn, nghĩ lại bộ dạng ngốc ngốc cầu xin bài tập của Hàn Siêu, mặt đen lại: "Làm sao có thể!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Ngày hôm sau đi học, Doãn Mạnh đã nhìn thấy khuôn mặt 囧 của Hàn Siêu.

"Cậu ra sao rồi?" Doãn Mạnh hỏi.

Hàn Siêu vuốt mặt một cái, lén lút lút lui về phía sau nhìn xem có Mạnh Thi Nguyệt ở đây không một cái, phát hiện cô ta không có ở đây mới thả phanh: "Mẹ kiếp tớ nói cho cậu biết! Chuyện này thật là không có lý lẽ á, tớ biết cô ta theo đuổi Hậu Nghiêu Sở rất điên cuồng nên buông tha, nhưng tớ nhìn thấy cô ta liền không thoải mái rất phiền, cho nên vẫn tránh né cô ta. Kết quả ngày hôm qua cũng không biết cô ta bị cái gì kích thích, đột nhiên chạy tới nói với tớ cô ta đối với Hậu Nghiêu Sở không có ý đó, bảo tớ đừng hiểu lầm."

Doãn Mạnh cảm thấy mình thật thích hợp làm chị cả tri âm: "Ý là muốn ở cùng một chỗ với cậu à?"

Hàn Siêu làm ra vẻ khinh thường: "Đương nhiên không có. Hình như là muốn tớ vẫn thích cô ta, lão tử tớ theo mẹ tớ xem qua nhiều phim Hàn như vậy cũng không phải là vô ích. Tớ có thể không nhìn ra cô ta lấy tớ làm vỏ xe phòng hờ à?"

Trong nháy mắt Doãn Mạnh liền bị giác ngộ này của Hàn Siêu dọa shock. Sự thực là, đối với mối tình đầu một cậu nhóc nam sinh có lẽ sẽ không thể hiểu nhiều như Hàn Siêu, coi như hiểu, lúc người trong cuộc bị lừa dối cũng sẽ tự lừa dối mình. Dù là thân kinh bách chiến, chuyện phụ nữ nhìn ra, bình thường thì đàn ông cũng không thấy rõ.

Hàn Siêu nhìn ngốc như vậy, lại không nghĩ rằng hoàn toàn là thiên tài yêu đương. Doãn Mạnh về mặt bội phục nhìn Hàn Siêu, thật ra thì kể từ khi trải qua gột rửa của đám người Lâm Kha, Hậu Nghiêu Sở, cô đã sớm thu hồi suy nghĩ "Tôi lớn hơn các cậu tôi còn hơn các cậu". Có lẽ người với người thì không thể so sánh với nhau, người ta sống một năm có thể thay thế anh sống mười năm. Trần Tư Đình thật đúng là nhìn lầm rồi, Hàn Siêu này chơi đùa qua Mạnh Thi Nguyệt hay không, thật đúng là khó nói!

Doãn Mạnh về mặt tò mò: "Nói về cậu và Hoa Bội....."

Hàn Siêu vừa nghe đến cái tên này lỗ tai đều dựng thẳng lên: "Đúng rồi, cậu và Hoa Bội quen lắm sao?"

Doãn Mạnh gật đầu: "Dĩ nhiên, bọn tôi là bạn thân á. Chơi với nhau đã lâu rồi. Cậu nhìn trúng cậu ấy?" Kỳ thật trong lòng cô đang nghĩ cậu thay đổi người cũng đổi nhanh quá nhỉ..... Cho dù không biết Hàn Siêu là thần tình ái trời sinh, chỉ dựa vào một điểm này, cô đã không muốn Hoa Bội bị mặt hàng này chấm dứt.

Hàn Siêu toét miệng cười cười: "Xem tớ là anh em thì hãy giúp tớ một chút đi ~" nói xong còn như anh trai tốt vỗ bả vai Doãn Mạnh hai cái, Doãn Mạnh ngoài miệng đồng ý được được trong lòng thì hoàn toàn ngược lại quyết định chủ ý không can dự vào chuyện này.

Hoa Bội - loại nữ thanh niên văn nghệ đó thoát nhìn đối với Hàn Siêu hoàn toàn không phát ra tí điện nào, không can dự hẳn là cũng không đến nỗi là không chân thành.

"Hàiz, nếu không phải là sắp thi giữa kỳ rồi. Tớ sẽ nhờ cậu giúp tớ hẹn Hoa Bội ra ngoài." Hàn Siêu mắt nhắm nói.

Bước chân Doãn Manh lao đảo một cái, thầm nghĩ ngại tuyệt đối đừng làm như vậy!

Vở kịch của Trần Tư Đình biểu diễn sau khi thi giữa kỳ, cho nên trước mắt vẫn lấy thi giữa kỳ làm chính. Buổi trưa cũng không chơi biến mất, Lý Lộ còn dùng luận điệu cũ rích tán gẫu chuyện tình yêu cuồng nhiệt của cô ấy thực vui vẻ, không tới một tháng đã trôi qua.

Thi giữa kỳ giống như một cơn gió bay tới, cho dù là Hàn Siêu trước kỳ thi giữa kỳ cũng liều mạng. Thất Trung đặc biệt chính là trong kỳ thi chia xáo trộn thứ tự địa điểm thi, dẫn đến cuối cùng địa điểm thi nào cũng đều có học sinh tất cả các lớp, chỉ có điều trong này nhiều nhất chính là người ở lại lớp mình thi. Thi giữa kỳ phân ra ba ngày thi, một ngày hai môn, rút được lớp nào thi ba ngày đều ở trong lớp đó dự thi.

Doãn Manh nhìn số "lớp 1" thật to trong tay mình, lại nhìn "lớp 10" trong tay Trần Tư Đình một chút, đành phải buộc lòng nói lời từ biệt.

"Kha thần cậu lớp mấy?" Trịnh Gia Thạc ghé đầu nhìn số trong tay Lâm Kha.

Lâm Kha liếc mắt nhìn một cái thờ ra một hơi về mặt hồi hộp giãn ra: "Thi ở lớp mình. Má ơi lại phải làm trực nhật rồi."

Cô Lý vừa rồi tới giảng giải cho đám người tay mơ lần đầu tiên tham gia cuộc thi ở Thất Trung một lần, phân công những bạn thi ở lớp mình sau khi thi phải quét dọn vệ sinh.

Lâm Kha liếc mắt nhìn số trong tay Doãn Manh, nhìn Hàn Siêu một chút, phát hiện cậu ta cũng thi ở lớp một: "Hai ta đôi có được không?"

Hàn Siêu vội vàng cầm chặt con số nhỏ trong tay mình, "Còn lâu tớ mới đôi đấy."

Lâm Kha lui về phía sau chỉ ra: "Mạnh Thi Nguyệt nhà cậu thi ở lớp mình đó nha."

Hàn Siêu khinh thường: "Ha ha."

Cô Lý sang đây: "Không thể đôi, đây cũng không phải là phát ngẫu nhiên. Là máy vi tính đã sắp xếp, tất cả các bạn trong các lớp đều có chỗ ngồi của mình, đôi tờ giấy chỗ ngồi cũng đôi không được."

Hàn Siêu về mặt đắc ý nhìn Lâm Kha.

Doãn Manh toát mồ hôi, Lâm học thần có phải thông tin của cậu đã quá date rồi hay không..... Hàn Siêu chờ đi lớp một năm vùng trông giữ Hoa Bội đấy, rõ ràng lúc ấy Hàn Siêu trùng ý Hoa Bội cậu cũng ở đấy mà! EQ làm sao vậy? Bị mẹ đánh hỏng rồi sao?

Lâm Kha ý vị thâm trường nhìn Hàn Siêu, cảm thấy chuyện thoát khỏi phạm vi khống chế của mình.

Sau giờ học, Lý Lộ ở phía sau cũng tới, cô ấy ở lớp 6, sơ lược trong mấy người quen thì Hàn Siêu và Doãn Manh là thi chung lớp, còn lại toàn bộ bị phân tán.

Ngày thi đến, Doãn Manh mới biết thì ra trừ Hàn Siêu và cô, còn có Điền Sáng lúc mới tựu trường đã bắt chuyện qua cùng cùng bọn họ thi ở lớp một. Một lớp Cao nhất ước chừng 50 người, chia đều đến mười lớp ít nhất tầm hai ba người, nhiều nhất năm sáu người đều rất bình thường.

Trước đó Hoa Bội có gửi tin nhắn cho cô, nói cô ấy rút được thi ở lớp mình. Ngày thi đầu Doãn Manh tới tương đối sớm, vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy Hoa Bội vẫy tay với cô, cô đi thẳng tới.

Hoa Bội này tương đối không thích sống chung, ngẫu nhiên gặp được một người trò chuyện hợp cạ như Doãn Manh đương nhiên rất coi trọng: "Buổi trưa cùng nhau ăn cơm nhé ~"

Doãn Manh rất vui đồng ý, không biết là bởi vì học tập quá đầy đủ hay là bởi vì nhiệm không khí nhẹ nhàng của Hoa Bội, cô không có chút nào khấn trương. Hai người trò chuyện mấy câu không liên quan đến học tập, Hoa Bội liền nhắc nhở cô: "Cậu đi lên trên bục giảng xem cậu ngồi chỗ nào trước đi. Dán phía trên đấy."

Doãn Manh chạy lên bục giảng, nhìn danh sách một chút, quả nhiên là ngồi theo bảng sắp xếp.

Đếm chỗ ngồi tìm tới vị trí của mình, áp chót hàng thứ hai ở cạnh cửa sổ. Vị trí tuyệt diệu thế này! Doãn Manh cảm thấy vinh hạnh sâu sắc, cảm thấy mình nhất định hoàn thành cuộc thi tốt, thuận tiện liếc mắt nhìn người trước sau trái phải, không có một người quen..... Khoan đã, tên Hậu Nghiêu Sở ở phía sau cô á.

Vận khí Hoa Bội không tốt bị sắp xếp vào chính giữa hàng thứ hai, hoàn toàn là vị trí trọng điểm bị giáo viên chú ý. Không riêng gì vì là trọng điểm chú ý, mà là bị giáo viên vây quanh nhìn xem tư vị thật sự như là đứng trên đồng lúa.

Cô ấy thấy Doãn Manh kéo ghế dựa ngồi xuống, hâm mộ kinh khủng: "Cậu đây là vận số tốt gì vậy."

Doãn Manh chỉ chỉ phía sau: "Vận số không tốt ~ phía sau là Hậu Nghiêu Sở."

Hoa Bội "Oh" một tiếng bày tỏ hiểu, thương hại nhìn Doãn Manh. Có lẽ cũng chỉ có Hoa Bội mới cảm thấy cô không phải đang khoe khoang, hot boy thật sự hấp dẫn quá nhiều chú ý, nhìn lâu sẽ phản tác dụng chú ý viết bài thi.....

Môn thi đầu tiên chính là thi Ngữ văn, hai người đối diện nói chút trọng điểm cổ văn, giáo viên liền ôm bài thi tiến vào. Lúc này gần như cả lớp đều đã đến rồi, Hậu Nghiêu Sở khoan thai tới trễ, không chút khẩn trương nào, đều đầu vào đây lấy bút ra, đi theo mọi người mang cặp sách đặt ở phía sau.

Cậu ta quay lại nhìn thấy Doãn Manh ngồi trước mặt cậu ta cũng sùng sốt một chút, lập tức cười lên: "Ồ, ôn tập như thế nào rồi?"

Doãn Manh vừa đặt sách ngữ văn ở phía sau, rất không muốn để ý đến cậu ta: "Ồn xong rồi."

Hậu Nghiêu Sở lại nhìn xem sắc mặt cô: "Đừng căng thẳng, không phải thi giữa kỳ cuối kỳ cao trung nào cũng đều khó."

Doãn Manh có chút phát điên. Cô hồi hộp căng thẳng, từ lúc vừa rồi giáo viên đi vào ngực giống như đang đánh trống, nhưng thẳng thắn Hậu Nghiêu Sở này mới gặp cô mấy lần? Loại tư vị bị nhìn thấu này thật không dễ chịu.

Chỉ có điều suy đoán này coi như là phân tán một chút lực chú ý của cô, cảm giác áp lực không còn lớn như vậy. Quay đầu lại nhìn lên, Hậu Nghiêu Sở đã ngồi đằng hoàng rủ mắt cười một tiếng.

Trên lưng Doãn Manh run lên, đột nhiên cảm thấy phản ứng bây giờ của cô hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của cậu ta. Đêm hôm đó cậu ta luống cuống, cũng chỉ giới hạn trong ngày đó mà thôi.

Trên bục giáo viên đã bắt đầu xé túi hồ sơ rồi, thấy các học sinh yên lặng liền phát bài thi ra.

Doãn Manh vừa cầm được bài thi toàn bộ tinh thần đều tập trung vào bài thi, bài thi ngữ văn không giống như là bài thi ban khoa học tự nhiên, phần đầu lựa chọn Doãn Manh làm xong trước rồi xem đề mục làm văn, ở trong phạm vi dự đoán của cô, sau khi đã nắm chắc mới bắt đầu làm theo thứ tự cổ văn, đọc hiểu, mặc tả. Đề đọc hiểu là loại đề cô không quá quen thuộc, chỉ có điều suy nghĩ sơ qua một chút liền lòng theo khuôn mẫu làm xong. Rất nhanh làm xong ngữ văn căn bản, Doãn Manh bắt đầu viết văn.

Sơ lược xem như cô làm tương đối mau, ít nhất trong phạm vi tầm mắt của cô cô là người đầu tiên làm xong. Trong lòng có chút đắc ý nho nhỏ, hiện tại ước chừng cô đã nghĩ xong dàn ý viết văn, lần đầu tiên thi vẫn nên chắc chắn một chút, lòng văn nghị luận phân tích ba luận cứ là được.

Văn từ đẹp đề nêu vài cái thí dụ hẳn là giáo viên chưa từng gặp qua, Doãn Manh liền kết thúc. Nhìn đồng hồ phía sau một chút, thế mà vẫn còn dư lại gần một tiếng!

Phía trước mặt Hoa Bội vẫn còn đang soạn soạn viết chữ, cô đã làm xong rồi.

Cô quay đầu lại nhìn thấy Hậu Nghiêu Sở đang viết văn, cậu ta đang kết thúc một đoạn.

Thấy cô quay đầu lại nhìn cô một cái, lập tức thức thời lật phần ngữ văn căn bản lên. Cậu ta cho là cô muốn chép sao..... Vừa rồi thật sự là mắt cô có chút xót mà thôi, xem ra cậu ta cũng không phải là cái gì cũng thể nhìn ra á.....Phản ứng của Doãn Manh đối với cậu ta hoàn toàn quét sạch, làm bộ như biết lắng nghe lúc nhìn xem nhớ kỹ đáp án lựa chọn của cậu ta.

Trên bục giảng giáo viên đang chơi điện thoại di động, cũng không nhìn thấy chuyện lên lút trong góc này của Doãn Manh.

Doãn Manh so bài xong, phát hiện tất cả đều giống như của mình. Trong lòng thỏa mãn, hoàn toàn yên tâm. Nhìn từ đầu tới đuôi qua một lần, chọn mấy chữ sai, đổi lại mấy từ thích hợp hơn. Cuối cùng lúc xem lại phần ngữ văn căn bản lần thứ ba cảm thấy phiền.

Còn nửa tiếng nữa, Doãn Manh không có chuyện làm. Nằm xuống chợp mắt một lát, nhưng không biết có phải là bởi vì hai ngày nay học quá chăm chỉ một hồi hay không, nên thật sự ngủ thiếp đi. Trong mơ mơ màng màng cảm thấy phía sau có người kéo tóc của mình, thật sự cũng không đau chỉ là có chút nhột.

Nhưng từ trước đến giờ Doãn Manh ngủ rất tĩnh, vừa bị kéo một cái liền tỉnh cô từ trong giấc mộng trở về cuộc thi. Doãn Manh quay đầu lại, thấy Hậu Nghiêu Sở nghiêm túc kiểm tra bài thi của cậu ta, liền thuận mắt liếc nhìn đồng hồ phía sau. Vẫn còn lại 15 phút quạ.

Doãn Manh nằm ở trên bàn phát ngốc 15 phút, rốt cuộc giáo viên thu bài thi.

Ở trước mặt - giáo viên chưa từng tuần tra phòng thi kia đứng lên: "Các em trước tiên truyền phiếu đáp án lên, sau đó truyền bài thi. Nhất định phải chờ sau khi giáo viên đếm xong bài thi rồi mới có thể rời đi."

Doãn Manh nhận lấy phiếu đáp án của Hậu Nghiêu Sở sùng sốt một chút, chữ viết phía trên xinh đẹp chỉnh tề hơn cô, kiểu chữ nghiêng, hoàn toàn không giống như là chữ viết heo bò thường thấy của nam sinh viết. Thật là chữ như người.

Bài thi mới vừa thu lên Hậu Nghiêu Sở liền kéo cô: "Tới đây so đáp án?"

Doãn Manh nghĩ thầm người này làm sao lại không yên như vậy, ném tờ giấy nháp giấy về phía sau một cái: "Cóp của cậu." (mỗi một môn đều sẽ được phát giấy nháp)

Hậu Nghiêu Sở cầm tờ giấy nháp ngữ văn của cô nhìn một chút, cười: "Cậu không có cop của tôi á, không phải lúc này cậu quay đầu lại muốn so đáp án

với tôi sao? Suy cho cùng tôi có quyền biết tôi có làm đúng hay không."

Doãn Manh liếc mắt khinh thường một cái, quả nhiên, đối phó với loại người này tại sao lại phiền như vậy $\neg(\neg\neg)\neg$.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Đã thành thói quen cùng Trần Tư Đình chạy đến tòa nhà Triều Việt bên cạnh ăn cơm, Doãn Manh lại trở lại nhà ăn Thất Trung ăn thật là vô vị tẻ nhạt. Vô vị tẻ nhạt cũng không có sao, chuyện ở chỗ một khi có đối lập, thì ăn không trôi ăn không được ngon qu.

Đáng tiếc môn thi buổi chiều là hóa học cần ôn sơ lại công thức, thật ra Doãn Manh không có chuyện gì, có chuyện là Hoa Bội. Nhóc này cũng nằm trong tập đoàn anh em mãi sủng trước khi thi, đang muốn tranh thủ chút thời gian nghỉ trưa này xem thêm vài lần, còn lâu mới có thể đi theo Doãn Manh tìm đường chết chạy thật xa ăn cơm trưa.

Doãn Manh suy nghĩ một chút vẫn quyết định cùng ăn một bữa cơm đã lâu rồi chưa ăn ở nhà ăn Thất Trung với Hoa Bội, ngộ nhờ ra cửa trường ăn cơm đụng phải những nhân tố không ngờ như thai phụ té ngã trên đất, hoặc là ông bà cụ đi qua đường thì làm thế nào. Dù sao cũng chỉ thi ba ngày mà thôi, trong bụng Doãn Manh thầm nghĩ về nhà mẹ Doãn sẽ chiến thật viên ăn, nên dứt khoát kiên quyết cùng Hoa Bội đồng cam cộng khổ, ăn lại cơm khó ăn.

Múc một muỗng cơm kèm theo thức ăn, Hoa Bội nhìn bộ dạng khổ sở của Doãn Manh, đột nhiên về mặt muốn nói lại thôi: "Tớ nói....."

"Hả?" Doãn Manh phản ứng lại, "Cậu nói cái gì?"

"Cậu và hot boy rất quen sao?"

Doãn Manh lắc đầu một cái: "Cậu nói Hậu Nghiêu Sở?"

Hoa Bội điên cuồng gật đầu.

Doãn Manh nuốt không trôi muỗng cơm kia, thả miếng cà đầy mỡ lại trong cơm: "Không phải rất quen, chỉ học chung một lớp ngoại khóa."

Hoa Bội bộ dạng bát quái: "Nè! Vẫn nghe đồn cậu ta có bạn gái, chẳng lẽ là cậu?"

"Làm sao có thể? Ở lớp ngoại khóa cậu ta có bạn gái." Nhưng mà bây giờ chia tay rồi. Doãn Manh không ngờ Hoa Bội cũng bát quái như vậy, có lẽ bát quái chính là đặc tính của nữ sinh cao trung thì phải. Nhớ năm đó nếu cô có cơ hội, đoán chừng cũng bát quái như vậy.

Hoa Bội như suy nghĩ đến cái gì đó gật đầu một cái, vừa muốn mở miệng liền bị Doãn Manh cản lại: "Tớ nói, Hàn Siêu....."

"Ồi chào, đừng nói tới cậu ấy." Hoa Bội liếc mắt, đâm muỗng vào ở trong cơm.

Doãn Manh ha ha nở nụ cười: "Hàn Siêu vừa kết thúc cuộc thi xong cứ như vậy nhìn cậu, nếu không phải cậu lôi kéo tớ chạy như điên ra ngoài, đoán chừng hiện tại liền muốn dính lấy cậu ăn cơm."

Hoa Bội phát phát tay tỏ ý không muốn thảo luận đề tài này: "Cậu ta thật sự rất kỳ lạ. Ăn mau, cậu thật là mê, tớ còn phải trở về xem bảng chu kỳ nguyên tố đấy."

Lúc nghỉ trưa, phần lớn học sinh đều sẽ ở trong phòng mình thi vui đầu ôn tập. Doãn Manh ngồi ở vị trí của mình xem lỗi các bài thi hóa học bình thường đã làm, một đề nối tiếp một đề nghiêm túc xem qua một lần. Kết quả cô vừa xem xong, Lý Lộ dẫn theo Trâu Chân Phái chạy tới, hai người một trái một phải như đang diễn tấu nói: "Ồi nè, học bá cậu khá quát chút trọng điểm cho chúng tớ đi ~"

Lý Lộ chấp tay trước ngực đáng thương: "Môn hóa học một đề tớ cũng không có xem! Hiện tại cũng không còn kịp rồi, tớ nghe cậu, cậu nói thi cái gì thì tớ xem cái đó."

Doãn Manh áp lực lớn như núi: "Tớ khá quát trọng điểm cũng không nhất định có trong bài thi á, Lý Lộ."

Trâu Chân Phái vội nói: "Không sao, không sao, cậu nói một chút cậu cảm thấy trọng điểm là được. Không thi cũng không trách cậu!"

Mọi người đều nói như vậy rồi, Doãn Manh cự tuyệt nữa thì có vẻ có chút không hợp tình hợp lý, dù sao bản thân cô cũng ôn được xấp xỉ rồi, không thiếu chút thời gian này: "Được rồi."

Sở dĩ cả lớp đều gọi Doãn Manh là học bá, cũng không phải thành tích học tập của cô tốt bao nhiêu, mà là thái độ học tập nghiêm túc. Mỗi một câu nói có liên quan đến học tập của giáo viên đều nhớ rõ ràng, đương nhiên nói trong nói ngoài, liền nói rõ ràng mỗi trọng điểm giáo viên đã đề cập đến.

Doãn Manh nói lại chút trọng điểm hóa học thầy Liêu đã từng nhấn mạnh, vừa làm mình nhớ sâu thêm, còn để cho hai người cái hiểu cái không Lý Lộ và Trâu Chân Phái miệng đầy khen ngợi.

"Trời ạ Doãn Manh, cậu quả thực là Bách Khoa Toàn Thư. Chờ thi xong tôi mời cậu ăn cơm!" Trâu Chân Phái là một cô nàng phương Bắc điển hình, tính cách hào sảng, nói một không hai.

Doãn Manh vội nói: "Không cần không cần."

Lúc này Hậu Nghiêu Sở trở lại, kéo cái ghế ra nhìn thấy hai nữ sinh ngồi bên cạnh Doãn Manh đều đang nhìn cậu ta. Cậu ta nhìn hai cô nở nụ cười, mở sách Hóa Học ra xem lại.

Lý Lộ có chút hưng phấn kéo tay áo của Doãn Manh: "Cậu đây là vận khí gì vậy? Chia lớp xáo trộn cũng có thể ngồi kề bên Hậu Nghiêu Sở."

Doãn Manh vẫn chưa trả lời, đột nhiên có một giọng nữ êm dịu truyền đến: "Doãn Manh, cậu thật lợi hại, cậu cũng nói cho tôi nghe một chút đi ~"

Ngẩng đầu nhìn lên, chính là Mạnh Thi Nguyệt không biết xuất hiện từ lúc nào. Mặc dù cô ta nói với Doãn Manh, nhưng tầm mắt lại hướng về phía sau. Doãn Manh quay đầu lại thì nhìn thấy Hậu Nghiêu Sở đang vui đùa mình vào trong bài thi hóa học, bộ dạng giả vờ như không quen biết Doãn Manh.

Doãn Manh ghen cười, nghĩ thầm cuối cùng có người có thể trị được cậu ta. Trâu Chân Phái bị Mạnh Thi Nguyệt chặn ngang một giây làm cho rất không vui, tính tình cô ấy vốn thẳng thắn, ghét nhất điệu bộ quanh co lòng vòng này của Mạnh Thi Nguyệt: "Mạnh Thi Nguyệt cậu mà còn phải nhờ Doãn Manh dạy à? Không phải cậu cái gì cũng biết sao?"

Giọng nói âm dương quái khí làm Mạnh Thi Nguyệt tức giận mặt đỏ rần, Doãn Manh vội vàng hoà giải: "Không có việc gì, thêm một người mà thôi."

Thật vất vả đuổi được Trâu Chân Phái và Lý Lộ, Mạnh Thi Nguyệt liền ngồi vào bên cạnh cô. Làm học bá thật đúng là mệt mỏi á, Doãn Manh chống trán, tùy ý nói mấy đề cô cảm thấy sẽ thi, thật sự cũng không dốc sức như khi chỉ Trâu Chân Phái và Lý Lộ vậy.

Cô biết Mạnh Thi Nguyệt có dụng ý khác, làm sao mà muốn học tập với cô á, mục tiêu nhắm thẳng vào hot boy sau lưng cô kìa. Trâu Chân Phái vừa đi, Mạnh Thi Nguyệt gần như bắt đầu không chút rụt rè nào nhìn về phía sau.

Hậu Nghiêu Sở mắt nhìn thẳng như vị sư tăng già ngồi thiền, không có chút nào bị ảnh hưởng trên chộc của thiếu nữ.

Ngược lại Doãn Manh bị Mạnh Thi Nguyệt quấy rầy có chút phiền, cô và cô ta lại không quen, không có rảnh phí thời gian với cô ta, nếu như ý của cô ta thì như thế nào: "Ah, đề này thật ra tôi cũng không hiểu lắm, nếu không thì bạn hỏi Hậu Nghiêu Sở thử xem?"

Hai mắt Mạnh Thi Nguyệt sáng lên, ngoài miệng lại lầu bầu: "Oh, nhưng tôi sẽ quấy rầy đến người ta hay không?"

Trong lòng Doãn Manh liếc mắt xem thường, cừ thật, rõ là cô ta đã quen chơi chiêu thức vờ tha để bắt thật này rồi nhì. Cô giúp cô ta bắt một cái câu không xong, còn phải kéo cô làm cái đệm lưng cho ta mới bằng lòng đi!

Doãn Manh trực tiếp quay đầu: "Bạn Hậu Nghiêu Sở, đề này bạn có biết không? Giúp giảng một chút cho Mạnh Thi Nguyệt nhé."

Hậu Nghiêu Sở ngẩng đầu lên, cười nhẹ: "Manh Manh, cậu cũng chỉ có lúc dùng được tứ mĩ bằng lòng đề ý đến tớ."

Mẹ nó? Doãn Manh trừng mắt, thật là không ngờ trong hiện thực có người có thể không biết xấu hổ chơi một chiêu rách nát như vậy. Đáng sợ nhất là lời nói của người ta thân thiết đúng chỗ, giọng nói cũng không có chút nào quá đáng, loại này vừa mức thân mật vừa vận làm cho người ta cảm thấy hai người có quan hệ không tầm thường.

Đợi một chút, cho nên cô nên nói cái gì đây hòa nhau một ván à? Cậu là ai? Tôi có bạn gái? Bạn gái Hoa Bội của tôi còn ngồi ở trước mặt kìa!

Không đợi cô lên tiếng, Mạnh Thi Nguyệt liền mang theo vị chua cười một tiếng: "Sắp thi rồi, tôi đi về trước đây."

Cách cuộc thi còn 40 phút mà bảo là sắp thi? Mau quay lại!

Doãn Manh hoàn toàn có thể tưởng tượng Mạnh Thi Nguyệt trở về sẽ nói với người khác cái gì rồi.

Hai mắt cô trừng trừng, cảm giác nhìn Hậu Nghiêu Sở: "Bạn học, loại người tùy ý ngôn luận như cậu đối với tôi mà nói thì rất quấy nhiễu."

Hậu Nghiêu Sở xoay bút, hồn nhiên không thêm đề ý: "Rõ ràng là cậu muốn vứt rác lên trên người tôi, tôi ném ngược trở về là sai hay sao?"

"Rõ ràng cô ta nhắm về phía cậu, tôi chỉ là vật quy nguyên chủ (vật về chủ cũ) mà thôi." Doãn Manh vô cùng không hiểu người này làm sao lại có thể có lý như vậy.

"Muốn mình vĩnh viễn làm người tốt?" Giọng điệu của Hậu Nghiêu Sở vô cùng đùa cợt, "Trên thế giới này nào có chuyện tốt như vậy."

Doãn Manh thở ra một hơi, không sao cả nhún vai một cái. Hậu quả nhiều lắm là dính một chút tin đồn vô căn cứ nghe nhìn lẫn lộn thôi, trong khối loại nói bóng nói gió này còn thiếu sao? Nhiều lắm là qua mấy tuần cũng sẽ bị lãng quên.

Cô tức chỉ cho thêm một vậy?

Bài thi Hóa học phát xuống, Doãn Manh cảm thấy mình quả thực đúng là một thiên tài. Ba đề lớn ở phần sau, có vài câu hỏi đều là biến đổi của trọng điểm cô đã vạch ra. Thậm chí ngay cả đề thứ hai áp chót cũng là biến hình hoạch định trọng điểm thi của cô.

Thi xong Lý Lộ Trâu Chân Phái mời ăn cơm á! Một người cũng đừng nghĩ trốn thoát ~ Doãn Manh mới vừa đặt bút xuống, liền cảm thấy sau lưng hơi nhột, vừa quay đầu lại, thì thấy Hậu Nghiêu Sở nghiêm túc viết chữ.

Doãn Manh cau mày, không lâu sau. Bài thi thu lên rồi, thi hóa học xong không khí nhẹ nhõm lại trở về rồi, các bạn học bắt đầu dọn dẹp cặp sách tan học về nhà.

Doãn Manh kéo đuôi tóc của mình, nhìn Hậu Nghiêu Sở một chút. Hậu Nghiêu Sở nhìn cũng chưa từng nhìn cô, đang dọn dẹp cặp sách của cậu ta. Buổi sáng cô cột tóc đuôi ngựa, hiện tại bởi vì dây cột tóc có chút lỏng nên tuột xuống.

Thật sự không nói, mái tóc dài này của cô đại khái xem như là một trong số ít các tính năng của con gái. Mặc dù chất tóc không tốt bao nhiêu, nhưng vừa mềm mại vừa dài, kể từ sau khi tốt nghiệp tiểu học chưa từng cắt bỏ.

"Cậu vậy mà lại còn có sở thích kéo tóc này à?" Doãn Manh vẽ mặt như nhìn tên biến thái quan sát Hậu Nghiêu Sở.

Không ngờ Hậu Nghiêu Sở bị vạch trần mà không biết xấu hổ: "Ah, cậu cảm giác được sao?"

Cô chỉ dò hỏi một chút vậy mà cũng không cần thể diện thừa nhận? Cái gì gọi là cảm giác được sao? Coi như cậu không xin lỗi thì ít nhất cũng bị hù dọa té đài một chút cho cô xem á! Cứ như chuyện đương nhiên như vậy, một chút cảm giác thành tựu cũng không có!

Doãn Manh tròn tròn cặp mắt trong lòng một đàn Thảo Nê Mã gào thét đi qua, nếu Lý Lộ biết Hậu Nghiêu Sở thân là một nam thần còn có thói quen kéo bím tóc nữ sinh thế này, không biết có bao nhiêu ảo mộng vỡ tan.....

Quả thật là khoảng cách sinh ra cái đẹp! Khí thế cao lãnh của Hậu Nghiêu Sở trong lòng cô bị hủy trong chốc lát. Đây không phải là chuyện mấy nhóc nam sinh trong vườn trẻ mới làm ra sao?

Bình thường Lâm Kha người ta cũng không có tiện tay kéo tóc cô đâu (ngoại trừ chào hỏi)!

Doãn Manh: "Đừng kéo nữa. Đến lúc đó trét đầy mồ hôi lên đầu tôi. Buổi sáng mới vừa gội đầu."

Hậu Nghiêu Sở méo miệng, không nói gì, xách cặp sách lên rồi đi.

Về nhà tổ trưởng phân đội nhỏ Hoa Bội đã thu dọn xong chờ xuất phát: "Manh Manh, cậu muốn về thẳng nhà sao? Trong lúc thi giữa kỳ, đoán chừng nửa tiếng sau tòa A tòa C đều phải niêm phong lâu. Đến lúc đó phòng hoạt động câu lạc bộ của chúng ta cũng phải khóa cửa, không vào được rồi."

Tòa A là chỗ những học sinh cao nhất như Doãn Manh thi, tòa C tức là nơi học sinh cao tam đi học xuống một chút nữa chính là vị trí phòng hoạt động của câu lạc bộ đoàn thể, hai tòa lâu này tương liên. Tòa A và tòa C niêm phong lâu, dĩ nhiên là ảnh hưởng đến tự học buổi tối của Doãn Manh và Hoa Bội.

Doãn Manh đau đầu bóp bóp trán, không phải cô không quản được mình, mà là cô thích không khí cùng bạn bè học tập (Lý Lộ học vụn kìa thì không tính, cái mộng ngồi chưa nóng là có thể tán gẫu phim truyền hình đến hai tiếng, cùng cô ấy học tập bình thường đều có đầu không có đuôi), dưới tình huống đốc thúc lẫn nhau, Doãn Manh cảm thấy mình luôn có thể giữ vững một loại trạng thái tương đối có hiệu suất, mà không phải một mình ở nhà rồi rấm rấm một cái đề liền rối rắm quên thời gian.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Bội Bội cậu cũng không muốn về nhà đúng không?"

Hoa Bội gật đầu một cái: "Gần đây mẹ tớ mê phim Nhật rồi, tớ về bà ấy tuyệt đối sẽ đề cử phim truyền hình cho tớ, sau khi đề cử còn nói cái gì mà chờ con thi xong hai mẹ con mình sẽ cùng xem QUQ, mỗi lần nghe bà ấy ở phòng bên cạnh cười đều dự dồ tìm phổi tớ ngứa ngáy....."

Doãn Manh: "....."

Xa xa chợt nghe thấy tiếng kêu đầy nội lực của Trần Tư Đình: "Manh Manh! Manh Manh! Ôn tập sao?"

Doãn Manh ngạc nhiên: "Không phải cậu ở cùng với anh yêu nhà cậu sao?"

Trần Tư Đình đã chạy tới làm ra vẻ ưu thương: "Hoàng thượng, người không cần thiếp rồi sao? Từ trước đến giờ thiếp đều tranh thủ thời gian phục vụ hoàng thượng ngài a ~"

Doãn Manh buồn nôn một trận: "Vẫn nên tách ra đi."

Lý Lộ ở bên cạnh cười ha ha bổ thêm một đao, lập tức vạch trần bản chất thật của bạn thân Trần Tư Đình: "Cho cậu vỗ mông ngựa, là ai vừa rồi nói với

tớ hôm nay cao nhĩ nghĩ ấy nhĩ....."

Doãn Manh: "....." Hai người Trần Tư Đình và Lý Lộ mặc dù không quen Hoa Bội, nhưng vì Doãn Manh nên cũng biết cô ấy.

"Nè nói xem các cậu muốn tìm chỗ tự học phải không?" Lý Lộ nhìn thấy Hoa Bội ôm quyển sách cười trộm, tròn mắt xoay động, "Bằng không chúng mình cùng đi?"

Mục đích tự học của bản thân đã gom đủ bốn người, cũng có thể chơi mệt chợp rồi. Trùng trùng điệp điệp chạy đi, chỉ riêng ăn cơm thì đã giằng co nửa tiếng, hai người Hoa Bội và Lý Lộ này mê phim truyền hình á, gom lại một chỗ quả thật giống như mở máy hát, cũng không biết là tới học tập hay là tới nói chuyện trời đất.

Trần Tư Đình này luôn xoi mói, tâm tư kia được gọi là nhỏ nhen, bị Lý Lộ vạch trần canh cánh trong lòng, hiện tại liền bới móc ra: "Cậu xem Lý Lộ chính là tới quấy rối, Manh Manh lúc trước chúng ta không nên dẫn cậu ấy theo ~" nói xong đắc ý liếc mắt nhìn Lý Lộ trợn mắt.

Cuối cùng dưới khí thế học bá của Doãn Manh uy hiếp, rốt cuộc Lý Lộ cũng ngậm miệng lại, cô ấy cũng biết bây giờ là thời khắc mấu chốt, chớ sáng ngày mốt thi xong thì muốn trò chuyện như thế nào liền trò chuyện như thế này, không ai nhìn chằm chằm can thiệp vào miệng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Doãn Manh chưa bao giờ biết Hậu Nghiêu Sở là thần phiến phức như vậy.

Kể từ khi bại lộ thói quen "Thích kéo bím tóc" đáng khinh, cậu ta hoàn toàn bỏ qua giữ vững hình tượng ở trước mặt Doãn Manh ټ(ټ ▽ ټ) ټ~

Nửa tiếng phân sau cuộc thi là toàn bộ thời gian Doãn Manh bị tóc làm cho ngứa ngáy, Doãn Manh thi xong vật lý: "Có phải cậu có chứng bệnh quá hiếu động hay không?"

Hậu Nghiêu Sở làm ra vẻ khiếp sợ: "Làm sao cậu biết."

Doãn Manh: "....." Cô tha thứ cho cậu ta.

Còn lại một môn tiếng Anh cuối cùng, lúc này phần lớn học sinh có lẽ sớm cảm thấy đã thi xong rồi.

Xuống hành lang địa điểm thi đều tràn đầy loại đối thoại này: "Phù! Rốt cuộc tớ có thể lấy được mấy vi tính từ trong tay mẹ tớ trở về rồi!"

"Không ôn tập tiếng Anh nữa à?"

"Ôn tập con khi? Tiếng Anh có cái gì mà ôn?"

Quả thật, tiếng Anh có cái gì mà ôn tập. Tựa như ngữ văn, một môn ngôn ngữ đột phá cũng đột phá không được, phần lớn học sinh đều lựa chọn mặc cho số phận (nói đúng ra trừ mặc cho số phận thì còn có sự lựa chọn nào khác à ټ(ټ ▽ ټ) ټ). Trên thực tế, tiếng Anh không như ngữ văn có thể chuẩn bị, ngữ văn thì cậu còn có thể học thuộc văn cổ, tiếng Anh thì cậu có thể làm gì?

Học thuộc sách giáo khoa 3a sao? Đừng đùa!

Đối với Doãn Manh mà nói, tiếng Anh lại càng không có cái gì để ôn tập rồi. Vì công việc đòi trước, không thể nói cái gì mà không tốt tiếng Anh là được, đó cũng là môn học so với các môn thứ yếu khác tốt hơn rất nhiều. Từng thi cấp 8 một lần nữa đối phó một kỳ thi giữa kỳ tiếng Anh Trung Quốc đơn giản này thì chỉ là chuyện nhỏ, buổi trưa Doãn Manh chủ yếu xem ngữ pháp trọng điểm của cao trung một chút liền vào trường thi.

Buổi chiều cả phòng học đều tràn ngập loại không khí nhẹ nhõm "Ôi chà, chúng ta sắp được giải phóng". Thậm chí đến khi bắt đầu thi nghe, mới hơi thu liễm lại.

Doãn Manh đang ngồi tập trung nghe âm thanh phát ra, nhưng người từng được học qua đều có thể nghĩ, vị trí này đúng thật là vị trí không được xem là tốt nhất. Bởi vì âm thanh ở đối diện phòng học khuếch tán ra, cũng may giáo viên tiếng Anh chọn băng ghi âm rõ ràng âm thanh lại lớn, chấn động cả sân nhà cũng đều ơ ơ, rất nhiều đề nghe Doãn Manh cố nghe xong đều làm qua loa không chắc lắm.

Nửa tiếng làm xong phần đọc, cuộc thi tiếng Anh trên căn bản cả quá trình Doãn Manh đều trong trạng thái là "Chờ đợi kết thúc" vượt qua.

Cho tới khi bài thi môn tiếng Anh cuối cùng được thu lên, cô có một loại cảm giác không chân thật.

Ba ngày thi giống như con gió lốc gào thét mà qua, cho dù chuẩn bị kỳ vọng lâu như vậy. Thời gian giống như là tách hạt bắp, hết hạt này tới hạt khác, chờ dài đằng đẳng, đến phiên nó, tự nhiên cứ như vậy vội vã trôi qua, thời gian là đồng bạn trung thành nhất, sẽ không bởi vì bất kỳ chuyện biến hóa gì mà thay đổi.

Thực ra thứ sáu thi giữa kỳ xong thì vẫn còn một tiết ở lớp ngoại khóa Vật lý của lão Ngô, nhưng lấy con cán đích ngoạn mục của lão Ngô, đã sớm tăng tiết học xong tiết học này trước khi thi giữa kỳ.

Mới vừa chấm dứt suy nghĩ lơ lửng trên không trung, di động Doãn Mạnh đang cầm ở trong tay liền rung lên, cô nhấn nút trả lời: "A lô?"

"Nè! Mạnh Mạnh! Mau tới phòng học của chúng ta tập hợp, anh Siêu nói ra máu mời chúng ta đi hát kk!" Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói đầy nhiệt tình của Trần Tư Đình.

Doãn Mạnh vui lên ($\geq \nabla \leq$)/~, tiểu tử Hàn Siêu còn rất đạo đức á! Vừa muốn đi liền bị Hậu Nghiêu Sở kéo áo lại: "Dây cột tóc của cậu rớt."

Hậu Nghiêu Sở về mặt vô tội, trên tay chính là dây cột tóc của Doãn Mạnh, cậu ta bịt tay trộm chuông bỏ sung: "Không phải là tôi làm nhá, là cái này của cậu tự rớt xuống."

Doãn Mạnh:.....

Cô ảo não tóm lấy tóc, lúc thi tiếng Anh cột không chặt, không ngờ tay của tên này tiện như thế làm rớt xuống. Doãn Mạnh cầm lên thuận thực vòng ba vòng cột tóc lại, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt tỏa sáng của Hậu Nghiêu Sở.

Sao cô có một cảm giác nếu cô mở miệng nói cậu có muốn cột lại giúp tôi hay không, Hậu Nghiêu Sở sẽ xông lên làm giúp..... Chẳng lẽ người này thật sự chơi búp bê lớn lên? Loại khát vọng chải tóc mãnh liệt này là chuyện gì xảy ra!

Doãn Mạnh bỗng nhiên tưởng tượng hình ảnh Hậu Nghiêu Sở thân cao tám thước ngồi chơi búp bê, trong lòng một trận buồn nôn. Không được, không thể nuôi dưỡng trong đầu quá nhiều thói xấu.

"Đi đây ~ lần sau học bỏ túc gấp?" Doãn Mạnh biết cư xử tốt với bạn học, tay nhỏ bé phát phát không mang theo một áng mây ưu phiền rời đi. Để lại Hậu Nghiêu Sở trề môi.

Đi như chạy lên cầu thang, chạy lên lớp 7, vừa thấy cửa mở Doãn Mạnh trực tiếp vọt vào, hô to một tiếng: "Chúng phi bình thân, không cần vội vàng, hoàng thượng ta tới đây!"

Tiếng nói to rõ này vang lên khắp cả lớp học, làm cho chủ nhiệm lớp chị Lý trên bục giảng cũng chấn động ở tại chỗ.

Một lát sau cả lớp phát ra một chuỗi tiếng cười thật to.

Mặt Doãn Mạnh đỏ lên, nhìn Trần Tư Đình đang dùng sức nháy mắt ra hiệu cho cô, như một lần khời ngồi về vị trí của mình.

"Mẹ nó, Trần Tư Đình dê tiện, cậu chơi tôi!" Doãn Mạnh chặn miệng trừng Trần Tư Đình.

Trần Tư Đình bất đắc dĩ: "Chị hai! Chị ở lâu dưới là mê cái gì vậy? Rõ ràng trên bảng đen mỗi lớp đều viết về lớp mình tập hợp, đây không phải là chị Lý muốn tới đây nói mấy câu, bảo chúng tớ ngồi chờ mọi người đi lên sao."

Doãn Mạnh vỗ đầu một cái, lúc ấy cô thật sự là cái gì cũng không nghĩ chỉ nghĩ đến liên hoan nên vui mừng chạy lên, về phần trên bảng đen có chữ hay không, cái gì cũng không nhìn thấy.

Hàn Siêu xoa mặt, rất không kiên nhẫn: "Cũng đã thi xong rồi nói gì mà nói!" Lời tuy nói như vậy, nhưng giọng nói thì lại to bằng muỗi kêu, sợ bị tóm được.

Cô Lý nhìn người tập hợp trong lớp đã được xấp xỉ, vỗ tay một cái: "Được rồi, tôi tới thông báo cho các em một tin quan trọng." Nói xong cô ấy nhẹ nhàng cười một tiếng, cười làm cho sau lưng học sinh cả lớp bỗng nhiên phát lạnh, nói ra lời lại làm cho người ta vui mừng vô cùng:

"Thứ hai tới chính là những ngày tốt của các em rồi! Không cần đi học!"

"Cái gì! Không cần đi học? Chúng ta được nghỉ? Kỳ nghỉ một tháng mười được thêm mấy ngày sao?"

"Chị Lý tuyệt nhất rồi!"

"Không đi học chúng ta làm gì? Tổ chức hoạt động gì đây?"

"Điền Sảng, chúng ta hẹn một trận bóng rổ đi! Thật khó lắm mới có thể có một thời gian so một trận!"

"Được á, cô Lý!"

Cả lớp nhảy cẫng hoan hô một trận, Doãn Mạnh lại lắc đầu một cái, nghĩ thầm bọn đơn bào này quên lúc trước chủ nhiệm nói gì sao, đây không phải

đáng đời bị hổ sao ~(◕_◕)

"Im lặng im lặng!" Chị Lý vỗ vỗ tay, tầm mắt chuyển vòng quanh cả lớp một vòng. "Buổi sáng phát bài thi giải đáp thắc mắc, buổi chiều họp phụ huynh! Lúc về đến chỗ lớp trưởng lấy thư mời, nhớ nói với phụ huynh nhé! Hai giờ chiều may, các em có thể trực tiếp về nhà ~"

Nói xong chị Lý giẫm giày cao gót, vô cùng quy luật đi ra khỏi cửa lớp. Lúc này trong lớp không thể thiếu một trận gào khóc thảm thiết.

Doãn Manh: cô biết ngay mà (◕_◕).

Trần Tư Đình cầm hai thư mời từ chỗ lớp trưởng, đưa cho Lý Lộ và Doãn Manh, cô nằng thoạt nhìn không có chút khẩn trương nào, ngược lại Lý Lộ mặt ửng mây ê như sắp chạy 800 mét.

Lý Lộ: "Tư Đình cậu thi rất tốt hả ~ thế mà không sợ họp phụ huynh."

Chị hai Trần phất tay một cái: "Sợ cái gì! Tớ chỉ cần đạt tiêu chuẩn mẹ tớ liền hài lòng, chưa bao giờ nói cái gì."

Lý Lộ QUQ: "Tớ cảm thấy tớ trừ môn vật lý đã học ở lớp học nhỏ ra, còn lại đều không đạt yêu cầu....."

Trần Tư Đình: "... Nén bi thương."

"Thi cũng đã thi xong, trước khi chết cũng phải thoải mái một trận á ~ anh Siêu nghe nói cậu muốn mời khách ah!" Doãn Manh miệng cười toe toét, kéo Lâm Kha liên tục gục đầu úp mặt trên mặt bàn ngủ, "Đừng ngủ anh Siêu mời khách."

Lâm Kha tròn mắt nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của Doãn Manh, sợ hết hồn: "Tại sao cậu ở chỗ này?! Lên hồi nào vậy?"

Doãn Manh: "....." Thật lười để ý cậu ta.

Hàn Siêu vừa sờ đầu lộ ra nụ cười ngây ngô: "Dĩ nhiên mời á, Manh Manh, nếu không thuận tiện cậu gọi luôn chị em tốt Hoa Bội của cậu tới luôn đi ~"

Đội một chút thì ra là vì cái này! Thằng nhóc này trong cuộc sống không chỗ nào không tán gái ah! Doãn Manh còn chưa có bộp phát, Trần Tư Đình đã trở mặt trước: "Anh Siêu anh là vì theo đuổi Bội Bội à! Thì ra chúng tôi chỉ là thuận tiện?"

Doãn Manh: "Bội Bội về nhà rồi không tới được."

Hàn Siêu vội vàng nói: "Ôi chao, không phải á không phải á! Tớ chỉ thuận tiện hỏi một chút thôi, các cậu gấp cái gì! Đi đi đi, bạn nữ tớ đều mời!"

Lâm Kha tỉnh ngủ, bắt đầu bỏ đao: "Ồ, anh Siêu anh chỉ muốn chăm sóc các bạn nữ bỏ mặc anh em chúng tôi ah!"

Hàn Siêu vung tay lên: "Lăn lăn lăn, tớ vì các bà cô phục vụ nơi nào có phần của các cậu á!" Cậu ta vẫn chờ lấy lòng Doãn Manh, để cậu ta có thể tìm ra một cửa trên con đường vạn dặm theo đuổi Hoa Bội!

Doãn Manh cười một tiếng: "Vậy cũng tạm được, chúng ta đi!"

Cho dù anh Siêu buông lời không mời nam sinh, có lẽ là bởi vì lực thu hút của nữ thần Trần Tư Đình, nam sinh theo tới cũng trùng trùng điệp điệp.

Bản thân Lâm Kha không muốn đi (muốn về nhà ngủ quạ chịu đựng ba ngày rồi), kết quả bị Doãn Manh dây dưa không ngớt túm theo. Đoàn người thần bí ngầm thừa nhận quan hệ "khuê mật" giữa Lâm Kha và Doãn Manh, dường như không có ai tỏ ra kinh ngạc. Còn lại đám Trịnh Gia Thạc, Lý Lộ, Trần Tư Đình thì không cần phải nói. Điện Sáng lúc tựu trường đã gặp qua kia, bởi vì có quan hệ tốt với Trịnh Gia Thạc nên cũng đi theo, còn dư lại còn có một nam sinh cũng giống như Lâm Kha cùng nhau được chọn vào đội bóng rổ của trường, ngày ngày cùng kẻ dờ hơi Hàn Siêu lăn lộn rất quen thuộc - Phùng Linh Khải.

Nữ sinh bên này có Trâu Chân Phái và một em gái tên là Vi Mẫn cũng cùng đi theo, có lẽ là sau thi giữa kỳ bầu không khí trở nên thoải mái, kế hoạch ban đầu mặc kệ là cái gì, bây giờ đã biến thành đoàn người mười người hùng dũng, chạy đến KTV bao một phòng mở dàn âm thanh lên.

Vừa mở máy Hàn Siêu liền chọn bài hát bắt đầu rống, khó nghe làm người ta giận sôi, về mặt Doãn Manh vận vẹo, cảm thấy càng nghe càng giống như dàn hợp xướng Hoàng Hà.

Sau khi cậu ta hát xong vừa để micro xuống, Điện Sáng nghiêm chỉnh hát một bài không chút nào làm cho người nghe thổ mặt vàng giống như anh Siêu.

Thần ngủ Lâm Kha vốn định chuyển tổ bỏ sung giấc ngủ, kết quả danh hiệu được xưng là "Hoàn cảnh quý quái gì cũng đều có thể ngủ được" rốt cuộc lần đầu tiên bị Hàn Siêu rống phá tan hết: "Cậu hát cái quỷ gì vậy? Tiếng hét của quỷ bị đạo to chém đầu sao?"

"Cái rắm! Kha thần không nghĩ tới cậu không có phẩm vị như vậy, rõ ràng là tớ hát Song Tiệt Côn của Châu Kiệt Luân, đây không phải là ca khúc tuyển chọn hit nhất khi đi ktv à." Hàn Siêu tương đối kích động.

Doãn Manh nhìn thật lâu ba chữ: "Song Tiệt Côn" hiện trên màn hình. Cô không thuyết phục được mình rằng Hàn Siêu không có nói dối.

Trần Tư Đình nện một cái lên trên đầu Hàn Siêu: "Van cầu cậu, anh Siêu không cần cậu mời khách nữa, nửa đoạn sau đừng há mồm nữa quạ."

Trịnh Gia Thạc dùng hành động nói chuyện, dẫn đầu giành micro lại, nhạc nền bắt đầu như một câu chuyện cổ tích, lời ca thật sự rách nát, Trịnh Gia Thạc hát lên mặc dù giọng không đều nhưng cũng không kém lắm, coi như không công không tội.

Có lẽ là bởi vì Hàn Siêu làm đệm lót, sau đó cho dù Lý Lộ và Trâu Chân Phái cùng nhau đi lên càn quét cao nguyên Tây Tạng cũng làm cho Doãn Mạnh cảm thấy quả thực là âm thanh tuyệt hưởng.

Trần Tư Đình đi lên hát một bài onfire.

Em gái Tư Đình trời sanh là một ngôi sao, giọng nói sáng rất xinh đẹp, rất có năng lượng tiềm ẩn, rất biết lời kéo không khí, kéo tất cả các bạn học đều hát theo, ngay cả Doãn Mạnh xưa nay chứng chặc này (?) cũng không cách nào kiềm chế hát theo. Hàn Siêu nhảy lên ghế sa lon nhún nhảy, Điền Sáng cầm đồ uống giả làm bó hoa đi lên tặng "Hoa" mấy lần, Vi Mẫn và Trâu Chân Phái cũng thét lên bảo mình là người hâm mộ Trần Tư Đình.

Một ca khúc, cả phòng bao giống như hiện trường buổi biểu diễn cùng với Trần Tư Đình, mở chế độ Encore, Trần Tư Đình tự tin cười một tiếng hát lên bài whenyou. Bài hát khó như vậy được Tư Đình hát lên, còn hát rất có khuôn cách nhẹ nhàng khoan khoái đặc trưng của cô nàng.

Doãn Mạnh vỗ tay, cuối cùng bị túm lên hát đối cùng bá chủ Trần Tư Đình.

Liên tục hát bốn bài, micro bị bọn Điền Sáng cướp đi bắt đầu hát bài hát của Backstreet Boys. Nam sinh cũng hát một hồi thì mệt.

Trời đã tối rồi, Lâm Kha cuối cùng cũng ngủ đủ, lấy khăn quàng cổ của Doãn Mạnh che trên mặt dùng để cản ánh sáng xuống, nhìn một đám bạn nhỏ chơi một mồi: "Sao không có ai hát hết vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Mọi người lần qua lần lại một mồi, Lâm Kha thì ngược lại rất hăng hái. Làm một con cú, sau mười giờ mới là thời gian tĩnh táo.

"Nào đến đây, nghe Kha thần tặng cho các cậu một ca khúc!" Trần Tư Đình này dẫn mồi tương đối chuyên nghiệp, vừa nhìn hiện tại không ai hát, tay mất lạnh lẽ đưa micro cho Lâm Kha.

Tâm tình Hàn Siêu rất không tốt: "Tại sao còn chưa đến phiên tớ?"

Trần Tư Đình giành nói: "Kha thần người ta còn chưa có hát mà! Trước hết để cho Kha thần hát ~"

Lâm Kha xoa xoa tóc rồi bời lúc ngủ, theo bản năng cầm lấy micro.

Doãn Mạnh vô cùng ân cần, thấy Kha thần muốn hát, chạy như bay đến chỗ máy chọn bài hát ngồi xuống: "Kha thần muốn hát bài gì?"

Lâm Kha hơi tỉnh táo lại, đi tới ngồi ở bên cạnh cô, nhìn đám người kia chọn ca khúc, chặc chặc đứng lên: "Các cậu chọn những thứ quái quỷ gì vậy....."

Doãn Mạnh: "Hà? Đây là cậu chê chúng tôi chọn phong cách không đủ cao? Cậu đi ktv muốn hát ca khúc của Vitas à?"

Lâm Kha liếc mắt nhìn Doãn Mạnh miệng rộng một cái, thỏa hiệp: "Không có việc gì, chủ yếu là những thứ này tớ đều không thể nào lĩnh hội được....."

Như vậy à, nói như vậy coi như là còn rất bình thường. Lâm Kha nhìn qua cũng không phải là loại người ngày ngày ôm mp3 nghe nhạc, không quen âm nhạc lưu hành rất bình thường.

Lâm Kha chọn chọn lựa lựa chọn một bài hát tiếng Anh Doãn Mạnh chưa từng nghe qua, hurts silverlining.

Có lẽ là không biết hát thế nào nên chọn một bài tất cả mọi người chưa từng nghe qua đánh lừa người thôi ㄟ (͡ ▽ ͡) ㄟ

Mở đầu bài hát này là nhịp trống vô cùng rung động, có chút feel của kim khí, xen lẫn tiếng điện tử hỗn hợp, đúng là ca khúc như kỳ danh, kiềm nén trước bình minh mang theo khao khát âm trầm.

Mọi người vốn muốn nghỉ ngơi một chút, một nửa người lập tức bị phần mở đầu hấp dẫn lực chú ý. Lâm Kha vừa mở miệng liền kéo một nửa lực chú ý còn dư lại.

Giọng của cậu ta hơi khàn khàn, còn có chút trong trẻo trước khi biến thành, tương tự với nội dung chính bài hát này, trong sự ngọt ngào kiềm nén lộ ra

giấy giữa đau thương trong sáng. Hơn nữa giọng Anh của cậu ta mang theo chút kiêu Anh nghiêng ngả từng chữ một, nhấn rõ trọng âm từng chữ vô cùng có ý tứ, vận luật cả ca khúc đều mang một luồng thức ép cứu giúp sinh tử, thật đúng là khiến cho Doãn Mạnh mới vừa rồi chộp cậu ta "Phá cách" phải tự và vào mặt.

Lâm Kha ca hát hoàn toàn làm cho người ta quên bản thân như thế nào, giọng hát của cậu ta hoàn toàn mang theo sức quyến rũ không thể nói rõ, làm cho người ta không tự chủ ngừng thở. Dưới ánh đèn mờ mờ bao phủ khắp quất hình dáng, tại lúc Doãn Mạnh không biết cậu ta đã bắt đầu có nét nam sinh thành thực.

Kết thúc đoạn đầu, âm nhạc đột nhiên theo áp lực trong mây đen mù mịt lộ ra một tia ánh sáng, chưa từng buông tha giấy giữa trong nháy mắt mãnh liệt bùng sáng lên, ánh sáng giống như là muốn mây đen mù mịt nứt ra, âm điệu rõ ràng căng thẳng vùng lên lại bị Lâm Kha hát ra tiết tấu lười nhác.

Loại ca khúc trọn vẹn biểu đạt ý tứ cảm xúc xung đột được dung hợp vô cùng kỳ diệu. Tựa như bản thân Lâm Kha, không quan hệ nỗ lực cố gắng hay không, càng không liên quan đến có quan trọng hay không, nhìn như không thêm để ý, thực ra có thể bay cao, kết quả sau cùng khác xa so với bề ngoài vĩnh viễn tiến xa mạnh hơn người khác rất nhiều.

Lâm Kha lười biếng hát xong, Doãn Mạnh lại rơi vào trầm tư. Mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng từ trước tới nay cô luôn ghen tỵ Lâm Kha, tại sao hai mắt quét qua, nhìn một lần là có thể thi cao hơn cô thao thức cả đêm; tại sao cậu ta luôn chơi trò chơi, chưa bao giờ cầu tiến, lại có thể công thức gì nên biết cũng đều biết. Nhìn bề ngoài mọi người chen lẫn thành một đoàn, thật ra thì tâm cơ của Doãn Mạnh nặng hơn mấy thiếu niên cao trung đơn thuần này nhiều, từ trong đáy lòng vẫn đối với Lâm Kha ôm lấy một loại ghen tỵ và suy nghĩ cạnh tranh không điều khiến được đan xen, thậm chí có lúc không cạnh tranh được không tự chủ lại chê bai cậu ta.

Cho dù cô đã sớm biết chuyện người và người không giống nhau, cũng không phải tất cả mọi chuyện cố gắng thì nhất định làm tốt hơn người khác, nhưng loại bỏ ra và nhận được không bằng phẳng nghiêm trọng như Lâm Kha này luôn làm cho cô không thể không xuất hiện một chút nhỏ mọn.

Có lẽ Lâm Kha chậm lụt không cảm giác được những thứ này, bởi vì Doãn Mạnh từ đầu chí cuối cũng không có chán ghét cậu ta, thậm chí xuất phát từ một loại sách lược xử sự khôn khéo "Làm thế nào để làm tốt các mối quan hệ", quan hệ của hai người bọn họ còn tốt đến nỗi không giải thích được.

Nhưng bây giờ từ trong bài hát của cậu ta đột nhiên cô cảm nhận được nghị lực đan xen vào, thật ra thì từ trước đến nay Lâm Kha cũng không có biểu hiện lười nhác, không quan tâm, không có lòng cầu tiến như vẻ ngoài của cậu ta vậy. Biểu hiện từ trước tới nay luôn dùng để đánh lừa con mắt của người khác, bản chất của Lâm Kha hoàn toàn là một người suy nghĩ chính trực.

Bởi vì trong lòng cậu ta hoàn toàn xem những thứ này thành trò chơi, như thế nào nghĩ đầu tư và bỏ ra mới lấy được hồi báo căng xúng, bởi vì lấy tư cách của bản thân cậu ta mà nói, hoàn toàn không cần tốn hao quá nhiều thời gian ở mặt này.

Đang lúc Doãn Mạnh suy đoán chỉ hướng trong đầu của Lâm Kha, Vi Mẫn bên cạnh kích động nín lấy chân của Doãn Mạnh. Vi Mẫn và Trâu Chân Phái quan hệ không tệ, bình thường cùng vào cùng ra, học tập tốt hơn Trâu Chân Phái và Lý Lộ, nhưng không đuổi kịp Doãn Mạnh và Trần Tư Đình, loại hình xinh đẹp khá ái, không thể nói là đại mỹ nữ gì, nhưng thanh thuần động lòng người thì dư dả.

"Cái đó, Mạnh Mạnh?"

Doãn Mạnh hoàn hồn: "Gi?"

Mặt Vi Mẫn có hơi đỏ lên: "Bạn và Lâm Kha quan hệ cũng không tệ lắm phải không?"

Doãn Mạnh ghen tỵ, đây là muốn làm gì: "Nói tiếp đi."

"Vậy, cậu biết Lâm Kha có cô bạn gái nào không?"

"Phụt!" Doãn Mạnh uống nước trái cây thiếu chút nữa sặc ra, "Không, không có."

Lý Lộ đột nhiên chạy tới, hắng giọng nói: "Chuyện gì? Chuyện gì? Không phải Vi Mẫn cậu nhìn trúng Lâm Kha đó chứ?"

Vi Mẫn buông tay: "Cũng không có, chỉ là cảm thấy cậu ấy hát thật đẹp trai."

Lý Lộ chống cằm tìm tòi: "Đúng thật á, thật sự không nghĩ tới cậu ấy hát tốt như vậy."

Vi Mẫn gật đầu một cái ă theo nói: "Đúng vậy á, nếu vừa rồi cậu ấy ôm cây đàn ghita nữa tớ thật sự muốn nhào tới rồi."

Đội đã nào! Đội chút đây là tiết tấu gì vậy? Suy nghĩ của Doãn Mạnh chợt lóe lên không có đuổi kịp suy nghĩ của mấy cô nàng bên cạnh này. Đây là trông hoa si với Lâm Kha sao?

Lý Lộ thở dài: "Nếu không phải Kha thần thật sự quá lùn, tớ thật sự cũng có chút ý động rồi."

Đội một chút, cô gái, không phải cậu đã có Trịnh Gia Thạc rồi sao? Cậu không thấy có lỗi với bạn trai nhỏ của cậu sao? Trong nháy mắt Doãn Mạnh cảm thấy mình quá già rồi. Mặc dù cô ở chung một chỗ không thiếu được thường đàm chọt từ huyệt của Lâm Kha, nhưng không biết có phải cô và Lâm Kha ngồi chung lâu rồi hay không, luôn có loại cảm giác từ huyệt của mình cũng bị đàm chọt.

Vi Mẫn trái lại rất là dịu dàng: "Tớ cảm thấy không tồi. Dù sao tớ cũng mới 1m 58. Lại nói Lâm Kha rốt cuộc cao bao nhiêu?"

Ý này là? Phù hợp phối với cô nàng?

Doãn Mạnh nhanh chóng nói tiếp: "1m 69."

Lý Lộ điên cuồng lắc đầu: "Mẹ kiếp, thì ra cậu ấy lùn như thế? Tớ đều cũng 1m 72 rồi! Hoàn toàn không được." Lý Lộ sở trường là vũ đạo, tiêu chuẩn hơi cao.

Ngược lại Vi Mẫn cảm thấy tạm được, nhưng Lý Lộ này chỉ sợ thiên hạ không loạn, lại lập tức nói: "Không được! Cậu suy nghĩ một chút cậu mang giày cao gót, cậu cũng cao sắp bằng cậu ta! Đến lúc đó có bao nhiêu lúng túng á."

Này! Các cậu suy nghĩ quá nhiều rồi! Chữ Bát (八) còn chưa có chồng đất lên đâu, lúc này Doãn Mạnh không biết lấy cái gì hình dung tâm tình của mình, có lẽ không rõ cảm giác?

Vi Mẫn bị Lý Lộ nói do dự: "Đúng thật, so với nam sinh khác có vẻ lùn, nếu Lâm Kha ăn rồi ăn mập lên thì có vẻ hơn lùn. Tớ vẫn phải suy nghĩ thêm một chút."

Có loại thuốc bổ như vậy à! Nhất thời Doãn Mạnh đối với Lâm Kha tự nhiên sinh ra một loại cảm giác cùng chung mối thù, đám em gái này thật là hoàn toàn không biết có tiền có quyền lại có học thức chính là vương đạo, tại sao chỉ xem chiều cao thôi vậy?

Lúc này Vi Mẫn đã cầm micro lên rồi, giọng hát mềm dẻo hát lên bài hôm nay em phải gả cho anh. Lâm Kha đi vệ sinh xong, trở lại đặt mộng ngồi bên cạnh Doãn Mạnh, liếc nhìn bộ dạng bủn rủn của Hân Siêu: "Ha, bộ dạng ngu ngốc này của anh Siêu, thật là từng phút đồng hồ đều muốn tôi dạy cậu ta đối nhân xử thế."

Không biết vì sao Doãn Mạnh nhìn Lâm Kha chạy như điên ở phía trước, trong lòng sinh ra một loại cảm khái làm mẹ thật chỉ tiếc rèn sắt không thành thép kia, cậu xem một chút bộ dạng như thằng ngốc này của cậu! Các em gái đều ghét bỏ cậu! Cậu có thể quật khởi ngược lại, làm cho bọn họ xem một chút người lùn cũng có mặt tốt á!

Đến lúc đó có thể vung tay áo lên để cho bọn họ thấy theo đuôi cậu khó bao nhiêu á!

Lâm Kha cũng không biết hiện tại Doãn Mạnh đang thông suốt giác ngộ, quán tính cầm lấy đồ uống của Doãn Mạnh uống hết: "Ồ, tự giác như vậy. Thật khó có được ah."

Doãn Mạnh thiếu chút nữa cắn nát răng phun lên trên mặt cậu ta, nhưng nhìn bộ dạng ngoan ngoãn uống nước trái cây của cậu ta, liền nghĩ đến chuyện bị chê lùn, cảm thấy cần phải đối tốt với cậu ta một chút: "Lâm Kha, thật ra thì lùn một chút cũng không có gì. Bạn bè nói chơi thôi, cậu ngàn vạn lần đừng quá đề ở trong lòng."

Lâm Kha sặc một cái: "Cậu nói cái gì?"

Doãn Mạnh bỏ qua, cô cảm thấy Lâm Kha quả nhiên chính là Lâm Kha, cho dù người ta nói xấu cậu ta như thế nào thì suy nghĩ "Tôi là thần tôi nhất" cũng không phai mờ được: "Thôi, không có việc gì." Cô cũng không phải là giúp cậu ta đối chọi lại, chuyện vợ vẫn, cô cần gì lại..... Loại cảm giác quý dị không thể điều khiển được này..... Đợi chút, tại sao cô thương hại cậu ta á! Rõ ràng cậu ta học tốt hơn cô, trừ lùn ra cuộc sống người ta hoàn toàn tốt đẹp có được hay không!

Lâm Kha hoài nghi nhìn Doãn Mạnh: "Sao vậy, đây là đột nhiên cậu giác ngộ tôi đến cùng có bao nhiêu thói xấu sao?"

Doãn Mạnh: "..... Im miệng uống nước trái cây của cậu đi." Cô đúng là đỡ hơi xen vào việc của người khác đầu óc bị nước vào mới cảm thấy Lâm Kha sẽ vì loại chuyện quý quái này mà khổ sở ah.

Trên thực tế, một học thần như Lâm Kha, suy cho cùng cũng sẽ không cùng người phàm so đo loại chuyện này, Lâm Kha tương đối có giác ngộ. Doãn Mạnh cảm thấy cho dù cậu ta biết cũng sẽ cảm thấy chê cậu ta thì người đó mất bị mù.

Đúng á! Dù sao đến cuộc thi không phải là thay phiên tới đây quỳ liếm sao! _(3" <)_

Doãn Mạnh: quq

Suy cho cùng thi giữa kỳ xong có chút thoải mái, một đám người chơi điện khùng đến 10 giờ rưỡi, lần thứ 7 mẹ Trần Tư Đình gọi điện thoại, tiếng còi xe bọn họ ở phía dưới ktv cũng có thể nghe thấy, mọi người mới giải tán.

Cũng may Doãn Mạnh đã sớm gọi điện thoại cho ba mẹ, nói ở chung một chỗ với các bạn học, mới không có chuyện gì.

Trần Tư Đình đã sớm leo lên xe của mẹ cô nàng, cách cửa sổ vẫy tay chào mọi người.

Còn dư lại vài người không có mấy người thuận đường, Lý Lộ đi theo Trịnh Gia Thạc và Điền Sản đi về phía Bắc, đã sớm nói tạm biệt. Hân Siêu và Phùng Linh Khái ở cùng một tiểu khu, kết nhóm gọi taxi.

Còn lại Lâm Kha, Vi Mẫn và Doãn Mạnh. Gần kvt có hai xe điện ngầm, tuyến số 17 và số 2 giao nhau, nhà Doãn Mạnh lên tuyến số 17, Vi Mẫn và Lâm Kha đều là tuyến số 2.

Vào xe điện ngầm, Doãn Mạnh nói tạm biệt với hai người, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vi Mẫn đỏ bừng thình thoảng liếc nhanh về phía Lâm Kha một cái, thật sâu cảm thấy tất cả thiếu nữ đều là nghĩ một đằng nói một nẻo. Loại bong bóng màu hồng này đã bao lâu cô không được nhìn thấy ah $\geq \nabla \leq$! Thật là hoài niệm

Doãn Mạnh phát phát tay, nện bả vai Lâm Kha một cái, nói một câu "Cố gắng lên", dưới tầm mắt không hiểu gì hết của cậu ta vào xe điện ngầm tuyến số 17.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Cho dù dần dần thoát ly khỏi hàng ngũ trừ danh dựa vào truyền thống, Thất Trung vẫn như trước là một ngôi trường cao trung. Đã là một trường cao trung, nó không thể tránh khỏi, những buồn vui không thể dự tính trước cứ tới tới lui lui ở trong lòng của các thiếu niên và thiếu nữ thanh xuân – Họp phụ huynh $\neg (\neg \nabla \neg) \neg \sim$

Sáng thứ hai, không khí lớp 7 hơi có vẻ mất tinh thần. Hàn Siêu phờ phạc ừ ừ ngồi ở trên ghế, quét tất cả giấy vụn, giấy gói đồ ăn, máy chơi game trong học bàn vào trong cặp sách.

Doãn Mạnh chán ghét liếc mắt một cái, cuối cùng vẫn không nói cái gì.

Cô quay đầu lại liếc mắt nhìn Lâm Kha, thật may là cậu ta không lồi thối giống như Hàn Siêu. Nếu tính cách cậu ta ngày ngày giống như Hàn Siêu, có lẽ cô sẽ phát điên lên.

Chủ nhiệm lớp – chị Lý cứ theo thường lệ đập giày cao gót bước vào, mắt kiếng dưới ánh mặt trời rạng rỡ phát sáng, phát ra ánh mắt nghiêm nghị, khiến cho tập thể học sinh lớp 7 không rét mà run.

Thực ra như ngồi trên chông cũng không chỉ bởi vì buổi chiều họp phụ huynh, nhiều hơn vẫn là bởi vì buổi sáng sẽ phát bài thi!

Đối với Hàn Siêu loại bạn học thi không tốt này, thời gian ngắn ngủi mà rườm rà này chính là thời gian chờ đợi một tiếng trước khi dẫn cậu ta tới pháp trường xử bắn. Đối với Doãn Mạnh một bạn học tràn đầy mong đợi đối với cuộc thi này, thì lại như sống giữa hai cuộc hành trình thiên đường và địa ngục.

Có lẽ chỉ có học thần Lâm Kha hai chân treó nguẩy uống sữa tươi như trước, có thể đạt tới cảnh giới "Ai chết ai sống thì mặc kệ, dù sao ông đây cũng đệ nhất thiên hạ".

Chị Lý rất là thông cảm tâm tình khẩn trương của bọn họ, vuốt ve mắt kiếng, cầm xấp thành tích trên tay giao cho Ủy viên học tập – Doãn Mạnh. Lúc này, ngay cả tổ chức tâm lý cực cao như Trần Tư Đình cũng thấm nuốt từng ngụm nước bọt.

Doãn Mạnh lập tức cảm thấy một xấp phiếu điểm nhẹ nhàng trong tay, trở nên nặng ngàn cân. Sau khi phân cho mấy người phát, cô gần như là trừng mắt nhìn chăm chú mỗi một tờ phiếu điểm còn lại trong tay cô.

Nhưng tiếc nuối chính là, phát nửa ngày cũng không có của cô. Cuối cùng chỉ còn một tờ phiếu điểm ở trong tay cô chính là của Hàn Siêu.

Ngữ văn tiếng Anh loại môn khoa học xã hội này thành tích hơi thấp, nhưng vật lý hóa sinh đều thuộc loại tốt trở lên, số học vậy mà thi được 108 điểm (max 120 điểm), lấy mức độ khó của bài thi Thất Trung mà nói, được tính là khá cao rồi. Trên dòng xếp hạng năm học mấy con số sáng long lanh: 222.

Có nghĩa là đứng thứ 222 toàn khối. Đây cũng thật phù hợp với tính cách của cậu ta, Doãn Mạnh =w=. Cả khối cộng lại hơn 400, không tới 500 người, xếp hạng này cũng không tính trước khi thi, cũng không dựa vào sau khi thi, chỉ có thể dựa theo điểm trung bình.

Chỉ có điều, ban thực nghiệm Thất Trung có bốn lớp, 100 người phía trước đều là học bá kim cương. Một chút mảnh khoé muốn chen vào quả thật là vọng tưởng. Nói như vậy, thứ hạng này của Hàn Siêu không tính là tụt hậu.

Hàn Siêu thấy Doãn Mạnh chậm rãi đi tới, nín thở, khi phiếu điểm dừng lại ở trên bàn của cậu ta thì vẻ mặt của cậu ta gần như hiện lên bốn chữ to "Thấy chết không sờn", làm cho Doãn Mạnh vốn cũng đang hồi hộp phì một tiếng nhin cười không được.

Ánh mắt cậu ta trừng thành chuông đồng lớn, trừng mắt nhìn tờ phiếu điểm kia, miệng há thành hình chữ O: "Mạnh Mạnh, cậu véo tớ một cái!"

Doãn Mạnh xuy một cái, kéo cái ghế ngồi về vị trí của mình.

"VẬY mà điểm lại cao như vậy! Ai tới đánh tớ một cái!" Hàn Siêu vui mừng nhảy dựng lên làm một động tác nắm chặt tay hướng lên trên, đưa về phía trước mặt Doãn Mạnh.

Phía dưới ríu rít hưởng ứng: "Đề tớ!"

"Hắc! Anh Siêu đề tớ đánh trước cho!"

"Cút đi, ha ha ha ha, đề tớ đánh đầu tiên cho!"

Không khí mới vừa dịu xuống một chút, Doãn Mạnh đã chờ được phiếu điểm của cô.

Dòng cuối cùng một chữ xếp hạng khổng lồ màu đỏ: "78." Cô thi được hạng 78, Doãn Mạnh cắn môi một cái, có chút ngù ị tạt trần.

Cô biết ở Thất Trung tung hoành không dễ, nhưng lại không ngờ đúng là vẫn còn đánh giá cao năng lực của mình. Dùng một thời gian hai tháng ra ý đồ triệt tiêu cố gắng bắt đầu từ năm nhất tiểu học của học bá người ta, đó cũng không phải chuyện dễ dàng.

Chỉ mất mấy uể oải một hồi, Doãn Mạnh tìm về tự tin.

Cô Lý phát xong phiếu điểm gọi đại biểu môn ngữ văn lên phát bài thi ngữ văn, thoạt nhìn về mặt cô ấy không chút thay đổi, kì thực mắt kiếng đã ngăn trở về vui mừng tràn ngập ở trong ánh mắt: "Xem ra các em ôn tập thi giữa kỳ không tồi ah! Thành tích trung bình lớp chúng ta mặc dù không sánh bằng 4 lớp tôi đang dạy, nhưng điểm cao nhất lại cao hơn 4 lớp, mọi người vỗ tay cho Lâm Kha, đứng thứ 5! Trong đó vật lý và số học đứng đầu khối."

Lâm Kha được ánh mắt sùng kính của cả lớp rửa tội, không loạn chút nào, hậu tri hậu giác đứng lên nhận lấy phiếu điểm trong tay giáo viên, quơ quơ ngồi về chỗ ngồi, cảm giác giống như là cậu ta hoàn toàn không để ý đến điểm số này như thế nào.

Doãn Mạnh: =□=. Cậu cho rằng cậu là thủ tướng đi điều hành à ~ thật là ghen tỵ làm sao!

Lâm Kha liếc mắt nhìn điểm số của Doãn Mạnh ha ha cười một tiếng: "Rất tốt."

Cũng không biết cậu ta có ý gì, nhưng một tiếng này dừng ở trong lỗ tai Doãn Mạnh chỉ là châm chọc rồi châm chọc, hung hăng đá quả bóng rổ của cậu ta về phía sau.

Lâm Kha tròn mắt: "Ê! Bụng dạ hẹp hòi." Nói xong đành phải chạy mấy bước đuổi theo nhặt quả bóng rổ về.

Thứ hai là nữ lớp trưởng Vương Thanh Nhã, xếp thứ 24 trong khối. Cái này rất bình thường, em gái Vương Thanh Nhã bình thường chính là cầm cờ đi trước, Lâm Kha hơi không chú ý một chút cũng sẽ bị cô nàng chiếm đoạt ghế thứ nhất.

Người thứ ba chính là hắc mã lần này tuôn ra Trần Tư Đình, xếp thứ 26 trong khối. Đây thật khiến cho tim Doãn Mạnh thất lại, con nhóc Trần Tư Đình này quả nhiên là nhìn bề ngoài không có tron trượt, trên thực tế cái gì cũng đều hiểu, một chút xiu cũng không thể buông lỏng cảnh giác. Nói chuyện yêu đương liền thi tốt thật sự là ăn gian quá đi! ('□') 〰 ㄣ

Giáo viên phát xong ba vị trí đầu cũng không nói gì khác, hớn hờ ra mặt tổng kết một câu: "Tóm lại, hiện tại các bạn trong lớp chúng ta rất biết nỗ lực, lần thi này trong ban phổ thông chúng ta đứng thứ nhất, điểm trung bình so với ban thực nghiệm vẫn còn thiếu một chút nữa, nhưng vẫn có hi vọng nghịch chuyển đây! Nhất định phải không ngừng cố gắng, chúng ta cũng không kém gì so với người ta, không thiếu tay không thiếu chân, cũng không thể để cho danh tiếng ban thực nghiệm người ta đè ép chúng ta á!"

Chị Lý nói vô cùng hào hùng, các bạn học phía dưới có thể là bởi vì tổng thể thi đều rất tốt nhận được khích lệ, từng người từng người vỗ tay.

Doãn Mạnh thật sâu chấp nhận, xếp hạng ở lớp của cô mới đứng thứ bảy mà thôi.

Điểm tiếng Anh đứng nhất lớp, vật lý lần này thi được 91 điểm (max 100 điểm), coi như là đứng thứ hai sau Lâm Kha. Ngữ văn bình thường, hóa học mặc dù một thời gian dồn sức nhó, nhưng khởi sắc cũng không lớn, theo như thứ hạng khối sắp xếp chỉ coi như là chệch xuống dưới loại trung, sinh vật bởi vì vừa mới học, cho nên vấn đề không lớn; cản trở nhất chính là số học rồi.....

Chỗ khác biệt giữa Thất Trung và trường cao trung thông thường là ở, độ khó số học quả thực là trên gấp mấy lần.....Một câu thứ ba gần cuối đề thi cũng có thể làm đề thi sau cùng ở trường học khác, lúc thi xong số học Doãn Mạnh cũng đã biết cân lượng của mình rồi.

Mới đầu cô còn cảm thấy lần đầu tiên thi học kỳ trường học sẽ không ra quá khó, kết quả lựa chọn cô mò không ra một nửa, hai đề điền vào chỗ trống cuối cùng hoàn toàn là vớt điểm. Sáu đề lớn, không có đề căn bản, không nói ba đề sau, ngay cả ba đề trước cô cũng không thể bảo đảm hoàn toàn đúng, hai đề cuối cùng hoàn toàn là vớt điểm, viết câu hỏi thứ nhất liền không thể nào xuống tay. Từ trước đến nay cô ra đề số học ở Thất Trung xảo trá đến đáng sợ, một cái nút thắt một cái sáng tạo, Doãn Mạnh đau đầu nhất chính là không tìm ra được đường giải đề số học, hoàn toàn không có giới hạn có thể tìm ra. Có thể nghĩ lần này số học cô thi nát bao nhiêu, chỉ cần một kết quả tốt, quả thật làm cho lòng cô quặn thắt.

Vấn đề chủ yếu là, bình thường cô đều nghe giảng thật tốt, về còn làm mấy đề ôn tập, chẳng qua là cảm thấy mới vừa tự trường trọng điểm hẳn là rơi vào căn bản, trừ một chút đề tiêu biểu, đề lớn cao siêu khác cũng có thể công phá từng cái một, mới rơi vào kết quả như bây giờ. Nhưng cô đều như thế, đề như vậy bạn học khác thực sự chưa phát hiện khó sao?

Lâm Kha được 115 điểm thật là bình thường, kết cấu trong não khác nhau Doãn Mạnh đã sớm bỏ qua so sánh, nếu mỗi ngày so với cậu ta, có thể đoán

được cô sớm đau tim mà chết rồi. Bài thi như vậy, Hàn Siêu có thể làm được điểm cao như thế, cũng khá giỏi lắm rồi! Xem ra bất kể là phá phách hay là kết giao bạn trai mỗi người đều có vài bản chiêu ah! Doãn Manh cảm thán thật sâu cuộc sống không dễ, cô trùng sinh còn như thế, những học sinh không có trùng sinh thì như thế nào trôi qua được ah.....

Doãn Manh cũng không có nghĩ sâu về vấn đề này, mà là nhanh chóng bắt đầu sắp xếp điều chỉnh chiến lược như thế nào, đối với các môn trọng điểm nên hoạch định lại lần nữa.

Đối với cuộc thi số học cô dự liệu đúng, bài thi số học càng phát xuống dưới, tiếng oán than không ngớt. Trong lúc nghỉ giữa giờ học, Trần Tư Đình cũng quyết miệng: "Lần đầu tiên tớ thi số học thấp như thế....."

Doãn Manh thở dài theo nói: "Tớ cũng thế..... Cực thấp."

Lý Lộ chen miệng: "Mẹ kiếp, tớ cũng không đạt tiêu chuẩn, các cậu như thế này mà nói là thấp à?"

Cô Vương dạy số học đi vào cũng không nổi giận với bọn họ, cười khanh khách nói: "Lớp chúng ta có nửa lớp đều không đạt tiêu chuẩn, nào nào nào, đạt tiêu chuẩn đến đây lấy cục kẹo, đây là phần thưởng cho các em~"

Cả lớp cũng không bởi vì cô Vương phát kẹo mà vui mừng mấy phần: "Cô ơi sao mà cô ra khó như vậy á! Đề thi đua cũng đơn giản hơn cái này!"

"Ồi! Chênh lệch khá xa, trình độ giữa các em và đề thi đua hình như hoàn toàn không thể so sánh!" Cô Vương móc lấy nhẫn mệnh, lắc lắc ngón tay, "Hay là các em muốn tăng thêm một chút~"

Doãn Manh: "....."

"Chỉ có điều, bài thi lần này đúng là ra khó một chút. Kết quả không ngờ các em thi kém như vậy ah, còn nữa ban phổ thông toàn quân bị tiêu diệt. Toàn ban không có một người trên 100. Lớp chúng ta vẫn không tệ lắm, bạn Lâm Kha này, thi tốt vô cùng. Đúng đầu toàn khối, 115 điểm. Lớp chúng ta vẫn vô cùng lợi hại á ~" Cô Vương chớp chớp mắt.

Mặt Lâm Kha một chút vui mừng cũng không có, đoán là từ nhỏ đến lớn được khen ngợi nhiều, tự nhiên thành thói quen, sau khi cậu ta nghe giáo viên khích lệ xong, lực chú ý chuyển tới khe hở chỗ góc bàn, chân buông lỏng. Quả bóng rổ màu đen của cậu ta xoay tròn lăn đến dưới lòng bàn chân của Doãn Manh.

Doãn Manh đang nghe cô Vương nói nhập thần, đột nhiên nghe một tiếng thét chói tai của Hàn Siêu: "Sáu! Doãn Manh phía dưới chân cậu có con sâu kia!"

Cậu ta từ trên ghế nhảy bật lên, mấy nữ sinh bên cạnh bị dọa đến toàn bộ đứng dậy.

Doãn Manh: Σ(°Д°)!!! Mẹ nó đừng hù dọa cô ah!

Cô Vương thấy thế lập tức ổn định lòng người: "Đừng có nóng vội, ngồi xuống trước đi, đều ngồi xuống."

Có thể ngồi xuống mới là chuyện lạ rồi đấy! Doãn Manh vừa cúi đầu, nhìn xuống, đột nhiên nhìn thấy trên mặt lăn qua của quả bóng rổ có một chị bọ rùa, đang nhìn cô chăm chăm.

Trời đất ơi!!! Mặc dù cô không sợ côn trùng, nhưng cái con này cũng cách cô quá gần! Hơn nữa tại sao lại lớn như vậy á! Cô chưa bao giờ gặp qua con bọ rùa nào lớn như vậy!

Doãn Manh rất muốn cũng nhảy dựng lên, nhưng vừa nghĩ tới cô nhảy lên sẽ kinh động chị bọ rùa, lý trí liền vượt lên tình cảm làm cô đành ngồi yên ở tại chỗ.

Nhất thời, trong lớp tiếng thét sợ hãi vang lên thành một chuỗi dài, liên tục không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Trong lớp đột nhiên phát sinh loại chuyện hùng hổ này, thực ra cũng không hiếm thấy. Chuyện này cũng không thể trách con côn trùng này, đoán là nó vẫn còn đang thấy quái lạ tại sao lại bị một đám nhân loại kỳ quái vây xem mình đấy.

Nói là chuyện nhỏ, nhưng ngay lúc ấy, cảnh tượng cả lớp đều kinh hô lên, dưới tình huống các bạn nữ đều biểu thị sự sợ hãi, "Người trưởng thành" Doãn

Trông mắt cô ấy xoay động, nhìn chăm chăm Hàn Siêu nói: "Tuyệt đối đừng giờ trò khôn vặt ~ trên mặt bàn ai không có tôi sẽ gấp riêng phụ huynh người đó một chút."

Suy nghĩ hoàn mỹ trong lòng Hàn Siêu bị đoán được, làm mặt quỷ le lưỡi một cái.

Cô Lý bổ sung: "Lớp trưởng đến phòng làm việc của tôi lấy tài liệu họp phụ huynh cần dùng. Ban cán bộ ở lại phát tài liệu, những người khác làm xong trực nhật, là có thể đi."

Trái lại Lâm Kha cái gì cũng không sợ, (đứng đầu lớp sợ cái quỷ gì) người ta xoay quả bóng rổ xách cặp sách lên chạy đến cửa lớp: "Ai tới? 5v5 chơi một trận đi?"

"Tớ tớ tớ!" Lúc này Hàn Siêu đã hoàn toàn quên giờ tay lên, cả đám nam sinh viết qua loa mấy giấy rồi thu dọn cặp sách chạy như điên ra ngoài.

Doãn Manh lắc đầu một cái, nghĩ thầm các anh muốn dùng vui chơi thỏa thích để làm tê liệt mình thôi.

Mấy ban cán bộ phát xong tài liệu thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà. Doãn Manh và Trần Tư Đình ngồi ở trên bàn kế cận trò chuyện, Trần Tư Đình là bởi vì mẹ của cô ấy gọi tin nhắn nói cô ấy đợi bà cùng nhau về nhà.

Còn Doãn Manh có lẽ là vì dù sao mới vừa thi xong cũng không có chuyện gì, đã nói trước với giáo viên phụ huynh xin phép vắng mặt, cô thay mặt nghe họp, cho nên theo Trần Tư Đình ngồi một chút.

Kết quả lại không ngờ mẹ Doãn luôn luôn bận rộn lại là người đầu tiên đến, 1 giờ rưỡi đã vào phòng học của Doãn Manh ngó dáo dác: "Mẹ?"

Hôm trước cô nói trường mở cuộc họp phụ huynh, mẹ Doãn nói trùng vào ngày nhà hàng bà đón tiếp thuê vụ, cho nên không chắc chắn có thể tới.

Cô bày tỏ rất hiểu, để mẹ Doãn làm việc, dù sao đây là thời điểm chạy nước rút của chuỗi nhà hàng bà đang kinh doanh, không thể phân tâm, lại không nghĩ rằng hôm nay bà lại đến!

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây?" Doãn Manh vui sướng chạy tới.

Mẹ Doãn kéo Doãn Manh: "Mẹ để cho ba con và cô nhỏ con đi, lần đầu họp phụ huynh cao trung cho Manh Manh chúng ta tại sao có thể không tham gia được?"

Trần Tư Đình rất lễ phép chào hỏi: "Con chào đi."

Mẹ Doãn nghe Doãn Manh đề cập tới Trần Tư Đình, trong ấn tượng là một đứa trẻ gia cảnh rất tốt, vừa thấy mặt quả nhiên có cảm giác quý khí. Nhưng cũng không làm người chán ghét, ngược lại rất làm người khác ưa thích.

Mẹ Doãn không keo kiệt chút nào tán thưởng một phen, cuối cùng tổng kết lại mà nói: "Manh Manh có thể kết giao với bạn tốt như con, di thật sự yên tâm."

Mẹ Doãn đến không lâu, phụ huynh những nhà khác cũng lục tục đến. Mẹ Doãn nắm mạnh với Doãn Manh: "Cùng Tư Đình chờ mẹ ra rồi chúng ta cùng về!"

Doãn Manh đồng ý: "Dạ!" Cô Lý đi vào, cô ấy phát phát tay để cho hai cô tránh đi. Trần Tư Đình và Doãn Manh nghe lời nhón chân lên chạy ra khỏi cửa, hai người chiếm lĩnh cửa sổ tốt nhất ở cửa sau, nhìn một cái không sót gì quan sát phụ huynh cả lớp.

Trần Tư Đình thở dài nói: "Không trách được mỗi lần tự học Hàn Siêu chơi điện thoại đi động đều bị phát hiện, thì ra là từ cửa sau nhìn hành động của cậu ta thật là quá rõ ràng!"

Doãn Manh châm chọc: "Cậu xem ba cậu ta cũng đang chơi điện thoại đi động kia." Ba Hàn Siêu tuổi nhìn không lớn, nghe nói là phi công, da có chút đen, lông mày thô to vừa nhìn liền biết cùng Hàn Siêu từ một cái khuôn đúc ra, nhưng vừa ngẩng đầu cái loại hiên ngang mạnh mẽ khốc đẹp trai nhiệt tình đó, Hàn Siêu hoàn toàn không thể sánh được.

Trần Tư Đình có chút chi tiết rên rỉ không thành thép: "Nếu Hàn Siêu đẹp trai như ba cậu ta, tớ đã sớm tiếp cận rồi!"

Doãn Manh nhướn mày, cảm thấy nhóc Trần Tư Đình này chỉ nói suông. Lại nói Tô Hàng kia còn chưa có được hội nhà gái bọn họ đánh giá đầu đó! Cũng là thời điểm nên đăng lên nhật báo rồi. Nhưng mà chuyện đó để sau, hiện tại cô nhìn trộm, thì cả lớp chỉ còn cái chỗ ngồi trống không phía sau mẹ Doãn kia.

"Phụ huynh Kha thần cũng xin vắng à?" Doãn Manh hỏi Trần Tư Đình.

Trần Tư Đình lắc đầu một cái: "Không biết nữa ~ nhưng nếu con tớ mà thi nhất lớp, tớ tuyệt đối sẽ đến."

"Hi hi!" Doãn Manh nhin không được, "Cậu mới mấy tuổi lại nghĩ đến chuyện con cái rồi."

Trần Tư Đình nghiêm mặt nói: "Chuyện này cùng số tuổi không có quan hệ! Đây là vấn đề giác ngộ, Doãn Manh bộ dạng lớn lên như vách đá dựng đứng

của cậu vậy chỉ có thể là gái ế thôi....."

Một câu xuyên tim,về mặt Doãn Mạnh rạn nứt, đòi trước của cô chính là gái ế thì sao!

Đang lúc cô muốn phản kích, bên cạnh một giọng nữ hơi khàn khàn vang lên, thông dong thanh nhàn, không nhanh không chậm: "Xin hỏi, nơi này là lớp 7 cao nhất phải không?"

Doãn Mạnh quay đầu lại, nhìn thấy một người ăn mặc già dặn, trang sức trang điểm thanh lịch nữ tính, thoát nhìn cũng không giống như ba mẹ học sinh, ngược lại có chút giống chị gái. Lúc người phụ huynh kia hỏi rất lễ độ, lại có một loại cảm giác cao lãnh, cũng không thể hiện bà ấy đang xem thường bạn, mà là một loại thái độ thờ ơ.

Doãn Mạnh gật đầu: "Dạ, mời đi từ cửa chính vào." Nói xong đưa tay, ra hiệu.

Người phụ huynh kia gật đầu một cái, tháo mắt kiếng xuống nói cảm ơn với cô, mắt kiếng vừa lấy xuống, Doãn Mạnh giật mình! Mắt người phụ huynh kia màu lam, hốc mắt sâu, không trách được cô cảm thấy giọng nói của bà ấy kỳ quái.

"Không cần cảm ơn, đi mau vào đi thôi."

Người phụ huynh kia tỏ ý đã hiểu, cất bước, đi tới trước cửa chính vào phòng học.

Chỉ thấy người phụ huynh kia nhìn quanh cả lớp một chút, rồi dừng lại ở bảng tên của Lâm Kha, kéo ghế ra ngồi xuống.

Mẹ nó! Doãn Mạnh và Trần Tư Đình đều tròn tròn cặp mắt, đây là mẹ của Lâm Kha??

Cậu đừng có trêu tôi! Lâm Kha là con lai? Quý mới nhìn ra á! Σ(°Д°)!!!

Trong lớp mẹ Lâm cũng không biết hai tiểu cô nương bên ngoài khiếp sợ thành cái dạng gì, thân nhiên ngồi ở vị trí chột chột mẹ Doãn, xem ra đang hỏi thăm trước đó giáo viên nói cái gì.

Mẹ Doãn quay đầu lại nói gì đó với mẹ Lâm, thấy thế Doãn Mạnh đều có chút không kèm chế được rồi.

"Tur Đình, đi theo tớ đi Trêu Việt đối diện ăn một bữa cho tỉnh táo một chút." Doãn Mạnh vịn bả vai Tur Đình.

Trần Tư Đình khinh bỉ nói: "Đối bụng thì nói đi, còn nói dễ nghe như vậy làm gì."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Doãn Mạnh và Trần Tư Đình ăn uống no đủ vuốt cái bụng, vừa uống nước chanh trở lại dưới tòa lầu A, đúng lúc nhìn thấy một đám khi nhếch nhác lấy Hàn Siêu Lâm Kha cầm đầu vừa đánh bóng rổ xong mồ hôi đầm đìa.

Nói là khi nhếch nhác thật không phải là Doãn Mạnh muốn kỳ thị, ngay cả Trần Tư Đình nhìn thấy cũng ghét bỏ lui về phía sau hai bước, lại không nghĩ rằng Hàn Siêu một bước bước tới đoạt đi nước chanh của Trần Tư Đình.

Trần Tư Đình không kịp phản ứng, bị cướp đoạt trắng trợn tức giận nói:"Hàn Siêu tên thần kinh này!" Nói xong muốn giành về, lại không nghĩ rằng kỹ thuật uống nước của Hàn Siêu là hạng nhất, ực một cái hết một chai, uống xong còn hào sảng ah một tiếng:"Đã quá! Thật đã khát! Mới vừa rồi đang rất khát đây." Dẫn đến Trần Tư Đình đập cho vài phát.

Mấy nam sinh khác hiển nhiên cũng không quen thân với Trần Tư Đình như vậy, có chút hâm mộ nhìn xem. So sánh ra, Lâm Kha giành nước thật là thông minh.

Người tới ta đi, thừa dịp lúc Doãn Mạnh cười Hàn Siêu thuận theo ống hút hút một hơi, làm cho Doãn Mạnh đang muốn uống không hút được ngậm nào đứng ngầy ra tại chỗ (dĩ nhiên, loại thao tác có tính xây dựng này với chiều cao không thể cao hơn Doãn Mạnh bao nhiêu của Lâm Kha thì có thể làm được ▽).

"Tôi thấy cậu cũng không khát, bằng không thì cho tôi đi." Nói xong tay dầm mồ hôi của cậu ta quơ lấy chai nước chanh, ừng ực nuốt xuống. Còn không bằng Hàn Siêu đoạt ngang, còn nhân tiện được Doãn Mạnh phục vụ toàn bộ hành trình uống nước.

Mẹ nó! Doãn Mạnh vốn muốn nổi giận, nhưng đột nhiên lại nghĩ tới tròng mắt màu lam của phụ huynh Lâm Kha, ánh mắt nhìn về phía Lâm Kha trở nên

có chút kỳ quái. Cô ti mi quét sơ qua ngũ quan của Lâm Kha một lần, cũng không biết là bởi vì ảnh hưởng tâm lý hay là thật sự như thế, nhìn tới nhìn lui thật đúng là cảm thấy so với Hàn Siêu đứng bên cạnh nổi trội hơn rất nhiều.

Mặc dù nhìn Hàn Siêu mắt to mày rậm, nhưng tóm lại là mặt đẹp người Châu Á. Nhưng nhìn kỹ Lâm Kha đang uống trộm nước chanh của cô gò má, lỗ mũi đều thẳng tắp, đường nét khuôn mặt đã mơ hồ có chút từ mập béo trẻ con chuyển sang giai đoạn có góc cạnh rồi. Thoạt nhìn mặc dù có chút chênh lệch, nhưng cũng có thể tiếp nhận trong phạm vi người Châu Á. Doãn Manh sờ cằm, nghĩ thầm tại sao lúc tựu trường cô lại không có phát hiện ra vậy? Chẳng lẽ là cậu ta trở mặt xong rồi?

Đương nhiên Lâm Kha cũng cảm nhận được ánh mắt của Doãn Manh, cậu ta uống nước chanh xong phát hiện Doãn Manh vẫn luôn ở tại chỗ nhìn cậu ta chăm chăm, trái lại không có giống như Trần Tư Đình chạy nhảy như sấm, lập tức liền cảm thấy không phải là mình đã làm quá mức dẫn đến Doãn Manh tức đến ngu luôn rồi chứ.

Cậu ta cau mày suy nghĩ về hậu quả đắc tội với Doãn Manh một chút, không cho chép bài tập; tiết tiếng Anh không thả nước cho; không giấu cột vóc đáng cậu ta lùn uống sữa tươi cũng vô dụng nữa (đội một chút có cái gì đó không đúng).... Cảm giác tim có chút quặng thắt, Lâm Kha nghĩ hoài không ra, rõ ràng Doãn Manh thoạt nhìn không giống như loại hình thích sạch sẽ đến chết á, tại sao mới nhấp có một hớp nước uống liền phản ứng lớn như vậy! Ánh mắt như nhìn thấy quỷ vậy, cậu ta cũng không phải là cố ý! Cậu ta khát sắp thành chó rồi, nuốt ngụm nước miếng vừa định nói chút gì đó hoà hoãn một chút, liền bị Doãn Manh cắt ngang ——

"Cho cậu." Trong mắt Doãn Manh ẩn chứa cái gì đó rất là thâm trầm, chìa tay đưa nước chanh bị uống còn dư lại cho Lâm Kha.

Lâm Kha ngốc tại chỗ, Trần Tư Đình lại nói ra chuyện Doãn Manh muốn nói ra: "Kha thần, chúng tớ nhìn thấy phụ huynh của cậu rồi."

Lâm Kha quay đầu lại liếc mắt nhìn Trần Tư Đình: "Oh."

Cứ như vậy xong rồi? Doãn Manh nghiêng đầu, thương cho cậu ta một cái ánh mắt: "Cái người mắt màu lam, đó là mẹ cậu sao?"

Lâm Kha đột nhiên sững sờ một cái: "Cậu nói cái gì?"

"Mẹ cậu á, cái người nước ngoài xinh đẹp kia."

Lâm Kha há hốc miệng: "Mẹ tôi thật sự tới? Không phải bà ấy về châu Âu rồi sao?"

Nói xong cậu ta vò đầu, đẩy cửa chính lầu A ra mấy bước chạy lên bậc thang, rõ ràng chân không dài nhưng tốc độ nhanh đuổi theo không kịp. Lúc này các nam sinh còn lại tản thì tản, đi thì đi, Hàn Siêu vừa nghe Trần Tư Đình nói hợp phụ huynh cũng gần kết thúc rồi, sắc mặt cũng thay đổi, cậu ta cỡi xe đạp leo núi của cậu ta chạy ra khỏi Thất Trung, tốc độ nhanh ngay cả một bóng dáng cũng không lưu lại.

Doãn Manh và Trần Tư Đình liếc nhau một cái, cùng đi đến lớp 7. Lâm Kha đã tựa vào lối đi nhỏ ở cửa sổ lớp 7, bộ dạng có vẻ trầm tư.

Lúc này điện thoại trong tay cậu ta rung lên, Doãn Manh liếc mắt nhìn sang vừa vặn liếc thấy nội dung ——

Schmid: chờ mẹ ở cửa ra vào nhé, mẹ mới vừa nhìn thấy con lén lút nhìn mẹ con rồi ~

Doãn Manh chây vạch đen, cảm thấy cả khuôn mặt Lâm Kha cũng biến thành đen. Chỉ có điều tên trên điện thoại di động đang phát sáng của cậu ta, tự xưng là mẹ, không phải là nữ sĩ khí thể cao lãnh phóng ra ngoài bên trong kia chứ?

Lâm Kha hiển nhiên tâm tình không tốt, chỉ ít từ trên nét mặt xem ra là đúng vậy. Chỉ có điều cậu ta vừa nhìn thấy Doãn Manh đi lên, cái miệng hơi chu ra không biết lẩm bẩm cái gì.

Doãn Manh kỳ quái: "Cậu nói cái gì?"

Lâm Kha kinh ngạc cắn môi một cái, khắc ra hai chữ: "Không có việc gì." Hơi thở ra thiếu chút nữa làm Doãn Manh ngã lộn nhào. Thật ra cô cũng không biết hiện tại trong lòng Lâm Kha sóng to gió lớn thế nào: Vậy mà Doãn Manh không có giận mình? Lúc này cô ấy làm gì không để ý tới mình còn nhìn mình như vậy? Chắc chắn, lòng của phụ nữ thật là khó lường, cậu ta vẫn cảm thấy Doãn Manh giống như nam sinh nhiều hơn một chút, không có giống như một số nữ sinh khác ~

Doãn Manh cũng không phát hiện "Quá chú ý màu mắt" dẫn đến Lâm Kha hiểu lầm cực lớn với cô, ngược lại cảm thấy Lâm Kha chẳng hiểu ra sao: "Người bên trong đó thật sự là mẹ cậu à?"

Lâm Kha không quá tình nguyện gật đầu một cái, về mặt chau lại, xem ra không muốn nói đến chuyện đó. Nhưng vẫn nghe lời tuân theo lời của nữ sĩ nói lẽ mà ra đứng ở cửa lớp.

Doãn Manh thấy cậu ta không muốn nói cái gì, thì im miệng định không hỏi nữa. Nhưng cô đánh giá thấp tính hiếu kỳ của thiếu nữ thời kỳ trưởng thành đối với vạn vật rồi, cô không hỏi, cũng không có nghĩa là Trần Tư Đình cũng không hỏi: "Vậy cậu là con lai sao?"

Lâm Kha nghe từ này khựng lại một cái, có lẽ là từ nhỏ đến lớn không có ai hỏi cậu ta vấn đề này: "Cậu muốn nói như vậy, cũng được á."

Doãn Manh thật sự cũng không cảm thấy chuyện này có cái gì nghiêm trọng, quản Lâm Kha khi gió cậu ta là con lai hay là hàng nội địa, cho dù có một ngày cậu ta bùng phát ra mình là gay, thì cậu ta cũng là bạn của đám các cô ~

Ba người trông nằm ngồi xổm ở cửa ra vào một hồi lâu, bên trong, cô Lý nói trằng giảng đại hải, giọng nói đồng đặc, nước miếng chấm nhỏ văng khắp nơi, tiếng nói lớn ngay cả ba người Doãn Mạnh bọn họ cũng có thể nghe rõ từng chữ một. Dưới bức một vài phụ huynh bị cô Lý nói mặt đỏ lừ lừ, lấy ba Hân Siêu cầm đầu, hiển nhiên đều nghe hết lời nói của cô Lý.

Giống như thường ngày cô Lý giảng bài văn cho bọn họ, giảng yêu nước, giảng Trương Tư, giảng Khuất Nguyên, giảng Lí Thanh Chiếu, lúc nào cũng thích dùng cảm xúc khuếch đại không khí cả phòng học, lôi kéo hứng thú của mọi người. Cuộc họp phụ huynh cũng vì vậy mà đầy sức sống, có lẽ đây cũng là một loại bệnh nghề nghiệp đây ٭ (' ▽ ') ٭

Dĩ nhiên loại bệnh nghề nghiệp này trừ ưu điểm có thể làm cho những người nghe lạc vào cảnh giới kỳ lạ ra, thì khuyết điểm chính là nói nhảm nhiều, nói thời gian quá dài. Quá dài, rất dài, rất rất rất dài.....

Doãn Mạnh cảm thấy cổ ba người bọn họ dài đến nóc phòng rồi, bên ngoài mặt trời cũng xuống núi rồi, bên trong vẫn còn hùng hồn hic.

Trần Tư Đình nhìn đồng hồ đeo tay màu hồng một chút: "Đã 8 giờ rồi rồi."

Doãn Mạnh: TuT

Lâm Kha: o-o

Cho dù hai người cũng đã ló bụng, Doãn Mạnh cũng cảm thấy đói bụng. Chứ đừng nói đến con trai vóc dáng cao to như Lâm Kha (?), đánh bóng rổ xong rửa mặt, trong bụng toàn là nước chanh chua, bụng rột rột kêu lên.

Cậu ta cũng không xấu hổ, móc một thanh chocolate nhập khẩu không biết hiệu gì từ trong cặp sách ra cho Doãn Mạnh một thanh, dưới ánh mắt uy hiếp của Trần Tư Đình cũng cho cô ấy một thanh, còn dư lại ném vào trong miệng mình.

Doãn Mạnh cầm chocolate trên tay cảm động nước mắt giàn giụa, Lâm Kha bây giờ sao đã tiến bộ rồi? Còn biết cho cô đồ ăn!

Thật ra thực tế chính là Lâm Kha cảm thấy vừa rồi Doãn Mạnh giận cậu ta nên mưu toan lấy lòng một chút OwO, nhưng loại sự thật này nếu thật sự bị Doãn Mạnh biết có lẽ cô ấy cũng sẽ không vui. Cho nên nói có lúc hiểu lầm vẫn tốt hơn ←_←.

Đang trong lúc Doãn Mạnh cảm thấy cô Lý và các phụ huynh muốn thối rửa ở bên trong, cửa rút cuộc cũng mở ra. Một mảng sáng ngời chiếu lên hành lang tối tăm, quả thực là ánh sáng soi lói trong lòng Doãn Mạnh.

Oh yee! Rút cuộc có thể về nhà ăn thỏa thích rồi! ٭ (≥ ▽ ≤) / ٭

Vậy mà sự thật tàn khốc cũng không có đơn giản như cô nghĩ vậy, cô Lý nói một câu, dẫn đến các phụ huynh chạy theo như vịt: "Các vị phụ huynh, nếu muốn biết biểu hiện của con em mình. Tốt nhất tới tìm tôi trò chuyện riêng một chút, suy cho cùng những lời tôi nói vừa rồi cũng chỉ là đối với tất cả mọi người, cũng không có châm kích."

Nói xong một đám phụ huynh nhao nhao gật đầu, xếp thành hàng dài.

Lúc ấy Doãn Mạnh vừa nhìn thấy mẹ Doãn đi theo thiếu chút nữa quỵ xuống. Mẹ Trần Tư Đình là người đầu tiên đi ra ngoài, phong trần mệt mỏi dẫn theo Tư Đình rời đi.

Trước khi đi Trần Tư Đình vẫn nói xin lỗi với Doãn Mạnh, nói ba cô ấy đi công tác trở về đặt chỗ đợi cô ấy và mẹ cô ấy ăn cơm, nếu không thì với giao tình giữa cô ấy và Doãn Mạnh, mẹ của cô ấy nhất định sẽ thuận tiện đưa Doãn Mạnh về nhà.

Nhà Doãn Mạnh không có xe, buổi tối hai người phụ nữ đi xe điện ngại dù sao cũng có chút nguy hiểm. Nhưng Doãn Mạnh cũng cảm thấy chuyện như vậy không phải là nghĩa vụ của Trần Tư Đình, cô ấy khoát khoát tay, thật sâu cảm ơn cô ấy và mẹ của cô ấy rồi quay đầu lại nhìn về phía mẹ Doãn.

Nhìn thấy cái hàng dài kia, lập tức cô có loại cảm giác tan nát cõi lòng muốn chết.

Cô Lý à rút cuộc cô thiếu tiền làm thêm giờ à? Chẳng lẽ tiền làm thêm giờ là thu theo giờ sao? Tại sao cô không mệt mỏi vậy?

Có lẽ Doãn Mạnh không biết rõ cái vấn đề này, so với cái này, thì cô quan tâm mẹ của cô lúc nào ra ngoài nhiều hơn. Cùng lúc đó, Lâm Kha ngây người nguyên tại chỗ, ấn bụng đói có chút phát đau, về mặt thuyết minh hai chữ "Đau trứng" này viết như thế nào.

Doãn Mạnh rất hiểu là tại sao. Bởi vì mẹ Doãn và mẹ Lâm trò chuyện hăng say. Cũng bởi vì huyền thoại không ngừng, hơn nữa người ngoài nghề như mẹ Lâm có tính thần khiêm nhượng, hai người đi không nhanh không chậm, vừa đứng xếp hàng ở phía chót của đội ngũ.

Điều này làm cho Doãn Mạnh cảm thấy mình là một con lừa, đầu mình vĩnh viễn đều với không tới củ cà rốt, bởi vì củ cà rốt được treo ở trên cái đuôi của mình, rũ xuống trước mặt gần trong gang tấc, nhưng vô luận lao đến nhiều bao nhiêu cũng đừng nghĩ có được.

Hai người oán niệm dày đặc lại tiếp tục giữ vững tư thế "Trồng nấm", đột nhiên Doãn Mạnh nhớ ra trong ba lô mình có đồ ăn vặt buổi sáng mang theo, buổi trưa không có ăn.

Cô mừng như điên vừa muốn mở vỏ đóng gói ra, lại nhìn về mặt cũng đau khổ giống mình của Lâm Kha một cái, thầm nuốt nước miếng một cái, cầm cái

bánh bích quy duy nhất trên tay hiến tặng cho cậu ta.

Lâm Kha kinh ngạc nhìn cô, nghĩ thầm thanh chocolate kia của mình thế mà lại có công năng lớn như vậy, không chỉ làm cho Doãn Manh không tức giận, còn chia thức ăn cho cậu ta ăn, giữa hai người bỗng có một loại không khí "Thân mật thấm thiết" quý dị làm cho người ta không rét mà run.

Phụ nữ thật là một loại sinh vật quái dị khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Trong lòng Lâm Kha lẫn qua lộn lại, ngoài mặt một chút cũng không thể hiện ra, nhận lấy bánh bích quy, bẻ bánh bích quy nhỏ đến đáng thương thành hai nửa, kín đáo đưa cho Doãn Manh.

Hai người ở tại cửa ra vào gặm bánh bích quy, mắt thấy phụ huynh xếp hàng trước mặt kia nói đầu đầu, nói đi nói lại, cũng chỉ có mấy câu nói kia, nhưng chết sống không muốn đi, giống như không gặp được chút bảo đảm gì cũng không muốn đi. Cô Lý cũng thế, đối đãi với phụ huynh âm áp như gió xuân: "Em Điền Sáng học kỳ này biểu hiện vẫn rất tốt, mặc dù căn bản có thể không tốt như các bạn học khác, nhưng bài tập đều luôn rất nghiêm túc hoàn thành....."

"Chân Phái rất tốt, đứng, tiến bộ rất lớn. Chỉ có điều Chân Phái vốn chính là đứa trẻ nghiêm túc, vẫn luôn là đầu lĩnh, không cần lo lắng." Đầu lĩnh mà còn tới để cho cô vạch trọng điểm cho =w=, Doãn Manh lập tức cảm thấy sức công phá của mình ở thời điểm mình không hay không biết tăng lên.

"Ba Hàn Siêu sao, tôi đề nghị ngài vẫn nên quan tâm kỹ càng đến vấn đề học tập của con mình hơn. Hàn Siêu vô cùng thông minh, chỉ có điều bướng bỉnh hơn đứa trẻ bình thường một chút, cao trung chúng ta sẽ phải đối mặt với kỳ thi tốt nghiệp trung học, nói nhanh thì sẽ nhanh, đừng tưởng rằng bây giờ mới cao nhất mà có thể thả lỏng..... Vâng, vâng tôi biết ngài bận rộn....."

Nói không chủ định, đôi ngũ lấy tốc độ chậm rãi giảm bớt. Một chút "Vấn đề khó khăn" còn được cô Lý đề cử đi tìm giáo viên từng bộ môn.

Doãn Manh và Lâm Kha đã bắt đầu trao đổi trò chơi trôi qua, nếu không phải là máy chơi game của Lâm Kha hết pin, đoán chừng sẽ cùng nhau chiến đấu một phen.

Lúc này, thấy đại đội ngũ Du Long ở trước mặt giáo viên cụt bớt đuôi, Doãn Manh và Lâm Kha liền lộ ở ra ở trước mặt mẹ Doãn và mẹ Lâm Kha.

Mẹ Doãn nhìn thấy Doãn Manh vội vàng vẫy vẫy tay: "Thế nào vẫn còn chờ ở đây? Chờ còn không nói với mẹ một tiếng."

Doãn Manh chạy tới, le lưỡi một cái: "Ai biết mọi người lâu như vậy. Sớm biết con đã về nhà rồi."

Mẹ Lâm nhìn Lâm Kha không có phản ứng gì một chút, rồi quay sang nhìn Doãn Manh. Máu mắt xanh thâm của bà giống như một vùng biển mênh mông, thoát nhìn rõ ràng là nghiêm túc rồi nghiêm túc, nhưng trong đôi mắt lại cất giấu một loại hồn nhiên như đứa trẻ. Mẹ Lâm là con lai Trung Đức, nửa người Đức, tên đầy đủ là Emanuela, gọi tắt chính là Emma. Tiếng Anh tiếng Trung của bà đều rất tốt, nhưng không phải người chính gốc, nói chuyện ít hoặc nhiều có một chút mùi vị khác biệt.

Bà nhìn thấy Doãn Manh, dáng vẻ dường như rất là thích, cười khen cô: "Gọi là Manh Manh ư? Niclas ngồi phía sau hả? Dì từng nghe nó nói qua, vô cùng đáng yêu."

Niclas là chỉ Lâm Kha? Đây là tên nước ngoài của cậu ta à? Doãn Manh nhìn về phía Lâm Kha, đúng lúc thấy Lâm Kha liếc mắt một cái. Mẹ Lâm chỉ cười nhạt một tiếng, hỏi thăm Doãn Manh mấy câu, rồi khách sáo bảo cô và Lâm Kha ngồi ở phía sau chờ bọn họ. Cũng không biết bà ấy làm cách nào trò chuyện với mẹ Doãn được, mặc dù không nói nhiều, nhưng từ góc độ của Doãn Manh có thể nhìn thấy rất rõ Emma hơi ngược đầu về mặt nghiêm túc thỉnh thoảng bị phá vỡ, cùng mẹ Doãn nói gì đó.

Mặc dù mẹ Doãn không có đã xuất ngoại, tiếng Anh cũng không tốt, chuyên môn chính là ăn. Doãn Manh cũng không biết mẹ cô làm cách nào mà cùng một người nước ngoài cao lãnh trò chuyện trằng giang đại hải như vậy. Đến khi đi gần đến cô một chút liền hiểu, hai người bọn họ chính là đang tán gẫu về ăn.....

Hiện tại có lẽ đã trò chuyện tới cách làm thận heo ở nước Đức và Trung Quốc khác nhau như thế nào..... Hiện tại Doãn Manh coi như đã biết =-=, có lẽ cũng chỉ có mẹ Doãn mới có thể cùng bà ấy tán gẫu chuyện như vậy, ăn uống là không biên giới. Bộ dạng Lâm Kha liếc qua là hiểu ngay, lắc đầu một cái: "Tôi đi gọi mẹ tôi, nếu không hôm nay hai ta đừng nghĩ tới về nhà."

Doãn Manh cười ha ha một tiếng, mẹ cậu có thể về nhà với cậu không có nghĩa là mẹ tôi cũng muốn về nhà với tôi. Cô chưa bao giờ cảm thấy mình có thể khuyên được mẹ cô làm chuyện gì..... Lại không nghĩ rằng, hai ba câu nói Emma đã đi tới.

Cũng không biết Lâm Kha chạy tới nói cái gì với bà ấy, Emma lại còn dẫn theo mẹ Doãn tới, cũng không có xếp hàng cùng đội ngũ rỗng rần kia nữa, mẹ Doãn buồn tha? Doãn Mạnh khó lý giải việc này, cô không có ý định đi thử trao đổi một chút với mẹ Doãn rằng không cần hỏi giáo viên, hỏi cũng chỉ là để thoải mái trong lòng, bởi vì mẹ Doãn là loại người cẩn thận lại nghiêm túc, chấp nhất cố chấp, khuyên nhủ cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Chỉ là! Thằng nhãi Lâm Kha này..... Doãn Mạnh nhìn Lâm Kha ánh mắt càng cao thâm bí hiểm, Lâm Kha sờ sờ đầu: "Tôi nói với mẹ tôi đi ăn cơm. Qua 9 giờ rồi ăn cơm thì đã quá muộn. Bà xem một chút rồi đồng ý."

Doãn Mạnh: "....." Sao cô chưa bao giờ cảm thấy tính đúng giờ của người Đức phản ánh quan điểm này vậy.

"Mẹ? Mẹ không hỏi chuyện cô giáo nữa ạ."

Mẹ Doãn mặt mày hớn hờ, đưa phiếu điểm của Doãn Mạnh cho Doãn Mạnh: "Phía trước quá nhiều người. Mẹ thấy con thi rất tốt, nên không hỏi. Mau thu dọn đồ một chút, Emma nói thuận tiện đưa chúng ta về nhà."

Doãn Mạnh: Sao trước đó mẹ không có giác ngộ này.....

Cũng không biết Emma nói cái gì với mẹ Doãn, dù sao đây là kết quả mà Doãn Mạnh muốn.

Ngay khi bốn người muốn đi ra cửa, cô Lý bị bao bọc vây quanh đột nhiên rút thân ra được, chạy tới đặc biệt khen ngợi Doãn Mạnh: "Đây là mẹ Doãn sao? Doãn Mạnh hết sức chăm chú, cả lớp đều tìm không ra người nghiêm túc hơn em ấy. Chỉ cần giữ vững trạng thái hiện tại này, thi tốt nghiệp trung học không có vấn đề gì."

Doãn Mạnh nghe xong lời này còn kích động hơn mẹ Doãn, từ lúc vừa mới bắt đầu đã bị các học bá chen ép, đến kỳ thi giữa kỳ cho dù cố gắng còn chưa có đạt tới thành tích lý tưởng của mình, tâm tình của cô vẫn nằm ở trạng thái khá chán nản. Hơn nữa mẹ Doãn và ba Doãn còn bận rộn hơn cô, ngày ngày xoay quanh, cùng bạn học nói loại chuyện này rất dễ bị cho rằng đang khoe khoang, cho nên giấu ở trong lòng buồn rầu không vui. Cho tới nay cô không phải là người nổi bật nhất trong lớp, tài nghệ song toàn có Trần Tư Đình, nhân phẩm học vấn đều ưu tú có Vương Thanh Nhã, bướng bỉnh phá phách có Hàn Siêu, học thần đương nhiên không thể không nói đến, Lâm Kha loại thu hút tầm mắt người khác. Lại không nghĩ rằng cô Lý có ấn tượng tốt với Doãn Mạnh như vậy.

"Tôi không lo lắng nhất chính là Doãn Mạnh, vô cùng trầm ổn. Về nhà có thể buông lỏng mình một chút, không cần tạo cho mình áp lực quá lớn, phải căng chừng vừa phải."

Doãn Mạnh cảm động nước mắt đều sắp chảy xuống, mẹ Doãn liên tục cảm ơn cô Lý. Sau đó cô Lý chuyển đề tài: "Nào nào, đây chính là nhất lớp lần này của chúng ta. Bạn học Lâm Kha."

Doãn Mạnh: O-O

Lập tức một tràng ánh mắt kính ngưỡng nghiêm trang bao phủ mẹ Lâm Kha Emma, cũng may tất cả mọi người chỉ nhìn xem một người ngoại quốc mắt xanh, cũng không có xông lên hỏi thăm tâm kinh giáo dục con trai.

Một phụ huynh nam nhin không được: "Xin hỏi bình thường đều dùng sách tài liệu phụ trợ gì? Xin tiến cử đôi chút."

Đầu tiên là dùng tiếng Anh cảm tạ cô Lý, sau đó ánh mắt to long lanh lườm một cái: "Sorry, what?"

Doãn Mạnh: Mới vừa rồi đi còn phát âm rõ ràng nói về thận heo mà! Nè! Biến sắc mặt có cần nhanh như vậy không! Bày ra vẻ mặt nghiêm chỉnh như vậy để lừa gạt ai đó! (ノ`□')ノ ￣￣￣

Hiển nhiên phụ huynh nam kia không hiểu tiếng Anh lắm, ghen lời, Emma đã dẫn theo Lâm Kha ra khỏi phòng học.

Bốn người ra cửa khỏi trường đến bãi đậu xe, Emma thoát nhìn nhẹ nhàng sung sướng, xe của bà ấy lại là một chiếc Land Rover..... Doãn Mạnh leo lên nhìn đông nhìn tây, Lâm Kha rất ghét bỏ vẫn luôn không nói chuyện với Emma. Ngược lại Emma cũng không tức giận, mở miệng nói chuyện với mẹ Doãn là đừng quấy rầy Doãn Mạnh và Lâm Kha chơi hai ta nhỏ giọng một chút.

Doãn Mạnh: (ノ`□')ノ ￣￣￣ con rồi cuộc mấy tuổi rồi.

Lần đầu tiếp xúc với Emma thoát nhìn rất cao lãnh, trên thực tế cũng coi như nửa người Trung Quốc, không hề giống người nước ngoài bình thường như vậy, sống ở trong nước người Trung Quốc thời gian dài dù sao cũng chút tư duy mơ hồ.

Bà ấy bắt đầu tán gẫu ở nước Đức chưa bao giờ nghe nói qua hợp phụ huynh là cái gì, cũng sẽ không treo thành tích cuộc thi của học sinh lên trên bảng đen. Đây vốn là riêng tư cá nhân, giáo viên cũng không thể nói với người khác.

Doãn Mạnh nghe xong liền cảm thấy đây quả thật là ánh sáng soi lối cho học sinh đang sống ở trong nước sôi lửa bỏng, đáng tiếc ai bảo cô không có đầu thai tốt ~ hai người trước mặt trò chuyện trời nam đất bắc, từ giáo dục của Trung Quốc nói tới ăn uống của Trung Quốc, Lâm Kha thoát nhìn như đang còn vui lấp trong trầm tư, bộ dạng không muốn nói chuyện.

Tình huống như thế hình như là rất hiếm thấy, kể từ lúc quen biết Doãn Mạnh vẫn cảm thấy nhóc Lâm Kha này thoát nhìn rất ít nói, thật ra thì rất lắm mồm.

Nhà Doãn Mạnh cách trường học cũng không xa, ba bốn trạm, bởi vì thời gian tương đối trễ, kẹt xe ở thành phố B sẽ không nghiêm trọng như lúc tan ca, nửa tiếng đã đến nơi.

Sau khi mẹ Doãn và Doãn Mạnh nói cảm ơn liền về nhà, Emma vẫn còn nói hôm nào có thời gian nhất định phải đi khách sạn nhà họ Doãn ném thử một chút, bà ấy rất thích gan heo xào lăn. Mẹ Doãn xuống xe khen Doãn Mạnh: "Mẹ cũng không ngờ con có thể thi tốt như vậy. Còn lo lắng con thi không tốt, trước kia thành tích của con sẽ phát tới cho mẹ. Lần này mẹ không nhận được còn tưởng rằng con thi hỏng rồi, không ngờ con còn muốn cho mẹ một kinh hi ah ~"

Doãn Mạnh xấu hổ, cô thật sự hình như là quên mất.....

Mẹ Doãn tiếp tục vui vẻ nói: "Mẹ và ba con thật sự cho rằng con thi hỏng rồi, sợ con khổ sở. Hôm nay ba con mua sách nấu ăn nói làm cánh gà chiên cay cho con, với giành làm thịt dê kho con một chút đấy."

Doãn Mạnh trong nháy mắt cảm thấy một người chưa bao giờ bị áp lực, thi hỏng không ăn gây của ba mẹ thật sự là quá hạnh phúc..... Cô hoàn toàn có thể tưởng tượng, hoàn cảnh gia đình phụ huynh ngày ngày ở bên tai con mình cần nhắc học tập. Học tập là hành động chủ quan, bất kể nói bao nhiêu lần chỉ cần tự bản thân học sinh không học ai cũng không giúp được. Huống chi dùng loại phương thức này, càng gia tăng bài xích trong lòng đứa nhỏ, hoàn toàn là phí lời.....

Có lẽ cũng chỉ có Lâm Kha không câu chấp với người mẹ cao lãnh thế này, mới có thể có đứa trẻ Lâm Kha thờ ơ nhưng thành tích tốt như vậy thôi.

Ngược lại với tưởng tượng của Doãn Mạnh, hôm nay Lâm Kha khác thường đúng là có nguyên nhân.

Sau khi mẹ Doãn và Doãn Mạnh xuống xe, trong xe Lâm Kha nghiêm mặt như cũ.Emma cười hi hi: "Niki, vậy mà con ở sau lưng mẹ kết giao bạn gái nhỏ còn muốn che giấu? Cũng không thành công lắm nhỉ?"

Lâm Kha vẻ mặt rạn nứt, cậu ta gõ cửa sổ xe một cái: "Mẹ quản nhiều như vậy làm gì, con đói sắp chết muốn ăn cơm."

Emma lái xe ánh mắt cũng không thành thực, miệng lại trêu chọc Lâm Kha: "Lần đầu tiên thấy con lui tới với nữ sinh. Mẹ còn tưởng rằng con thích nam sinh đấy."

Lâm Kha không có phản ứng, không nhìn được nói: "Không có, vậy thì không có."

Emma tựa lưng vào ghế ngồi, tìm một tư thế thoải mái, không quên quay đầu lại cường điệu: "Làm gì khó chịu như vậy, mẹ cũng không phải là muốn chia rẽ các con ~"

Nếu Doãn Mạnh có ở đây, có lẽ sẽ cảm thán, aiz, thời kỳ dậy thì của những chú oác con ah, hơn phân nửa sẽ cùng mẹ giận dỗi, học thần như Lâm Kha cũng không ngoại lệ ~

Như thế xem ra cho dù học thần Lâm Kha ở trong trường học lực nghiền chúng sanh, bản chất cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Họp phụ huynh qua đi, cũng không biết là do nhân tố tâm lý của Doãn Mạnh hay là thật sự như vậy, cô cảm thấy lúc đi vào trong lớp học sinh đều trở nên ngoan ngoãn. Thậm chí đến mấy người thích chơi đùa nhất ở hàng cuối cùng kia sáng sớm cũng lấy sách tiếng Anh ra học, mặc dù sau khi chỗ ngồi Hàn Siêu bị điều đến trước mặt coi như là bất giác phải bắt vua trước, làm tan rã "Đại quân quấy rối" của bọn họ, nhưng lần này thật sự cụp đuôi lại làm người!

Chẳng lẽ là công lao của việc ghép đôi trộn lẫn nam nữ? Doãn Mạnh thầm vui mừng.

Cô Cơ vừa vào lớp rất là cảm động, cảm thấy học sinh lớp 7 rất tự giác, hơn nữa thi khá vô cùng. Vung tay lên: "Các em hôm nay thật có nhiệt huyết học tập phi thường ah ~ vậy hôm nay chúng ta liền chọn phương thức kiểm tra ngẫu nhiên trong 3A đi, trước tiên mau chuẩn bị tinh thần lại cho tôi."

Lập tức dưới bực một trận tiếng gõ bàn cùng tiếng gào khóc vang lên.

"Cô Cơ mới vừa họp phụ huynh xong liền kiểm tra sao?"


"Cô ơi, chúng em chưa học thuộc xong đâu ngày mai đi!"

"Đúng vậy á cô Cơ, cô đẹp nhất xinh đẹp nhất!"

"Không được ah ~" Cô Cơ cường điệu, "Khen tôi cũng vô dụng ~ tôi sẽ không mềm lòng. Chẳng lẽ các em đều quên yêu cầu lúc khai giảng sao?" Phương pháp dạy học ở trường cô hoàn toàn chính là tùy tâm sở dục (tùy theo lòng mình). Muốn kiểm tra liền kiểm tra, lấy cách nói của cô ấy, bài học vốn là nên học trước, thời điểm chuẩn bị bài đã học thuộc, bọn cô thi đều đã học qua mấy bài rồi, đơn giản chính là đã nhường một bước lớn rồi. Tiếng Anh hay ở chỗ kiên trì, nếu như không góp nhặt từng ngày, giai đoạn đầu không có đọc thuộc lòng một lượng lớn, giai đoạn sau không cách nào tăng đi lên.

Vì muốn tốt cho mọi người mọi người cũng nên hiểu.....

Nhưng mà, cô ơi chúng em sao chép cũng đã sao chép xong rồi! Thả một con đường sống có được hay không qu! Rõ ràng kiểm tra ngẫu nhiên so với chỉ định còn đáng sợ hơn, đừng nói là không có thuộc, ngay cả thuộc, ở dưới cặp mắt to nhìn chăm chăm của cô Cơ, có thể vét ra mấy câu tiếng Anh hoàn chỉnh hay không cũng đều khó nói.

Tại sao nói giống như là bố thí cho chúng em vậy! ('□') ~ 

Dĩ nhiên đây cũng không phải là tiếng lòng của toàn bộ bạn học, lời cô Cơ vừa nói ra, biểu hiện của các bạn học lớp 7 đều khác nhau, chủ yếu chia làm mấy loại sau:

1. Loại nắm chắc phần thắng trong tay: bé ngoan chuyên ngành, học sinh giỏi cẩn thận tỉ mỉ học thuộc. Nhân vật đại biểu: Doãn Mạnh, Vương Thanh Nhã. Loại này vừa nhìn mặt là có thể phân biệt ra được, cũng không phải nhìn có bao nhiêu thành thật, hoặc là giờ tay cầu xin giáo viên gọi, mà là một loại cảm giác bình thân ung dung thành thoi, dù kiểm tra ngẫu nhiên cũng không sao cả, loại tình huống này vẫn là số ít, thói xấu kia không cần phải nói.
2. Loại vừa học vừa chơi: Để lâu không còn nhớ gì, buổi tối mè nheo vừa xem ti vi vừa học thuộc, kết quả buổi sáng quên một nửa, còn dư lại một nửa lại trộn lẫn với bữa ăn sáng nuốt vào bụng, trong đầu chỉ còn lại rơm rạ. Đi tới trường học vừa nghe giáo viên nói muốn kiểm tra ngẫu nhiên, nhìn mỗi câu cú pháp cũng biết chính là nhớ chẳng được, rầm rầm lật sách điên cuồng học. Nhân vật đại biểu: Lý Lộ, Điền Sơn, Trịnh Gia Thạc. Loại hình này thuộc về áp lực tâm lý khá lớn, nếu một khi bị gọi trúng, chỉ cần tố chất tâm lý khá cao cùng năng lực tốc kí khá tốt là có thể thuận lợi vượt qua kiểm tra.
3. Loại chuẩn bị tài liệu nhỏ: Cái gì cũng sẽ không học, chỉ cần chuẩn bị chép tài liệu nhỏ tốt, nếu thật sự không có chép kịp, chỉ cần cầu xin bàn sau nhắc bài mới có thể vượt qua kiểm tra. Nhân vật đại biểu: Hàn Siêu và các chiến hữu của cậu ta. Loại hình này cần gánh chịu được áp lực tâm lý cũng không phải là loại thứ hai có thể so sánh được, trên mặt không biểu hiện ra, nội tâm mờ mờ lạnh lạnh đầm đìa, căng thẳng là nhất thời, gặp phải kiểm tra ngẫu nhiên cũng chỉ có một chữ "chết". Nhưng cho đến ngày nay, thì chỉ có thể van xin nhân phẩm bộc phát tránh được một kiếp.
4. Loại trước khi thi học điên cuồng: Nhờ vào năng lực trí nhớ tuyệt cao trong nháy mắt, cứng rắn nhồi nhét chương mục bài khóa vào trong đầu. Nhân vật đại biểu: Lâm Kha.

Doãn Mạnh đã tập mãi thành thói quen rồi. Lâm Kha môn văn không được tốt lắm, phần lớn thời gian là dựa vào bản năng phân tích tổng kết học tập ngữ văn. Nhưng đây đối với ngữ văn cao trung mà nói vô cùng hữu hiệu, chỉ có tích lũy đủ, ngữ văn cũng có thể học thành số học.

Mà làm một người lai có chút dòng máu nước Đức, cho dù tiếng Anh không phải là tiếng mẹ đẻ, cũng coi như thuộc loại cùng ngữ hệ với tiếng Đức, coi như là lâu dài xâm nhiễm ngôn ngữ. Nếu nói như vậy, Lâm Kha thi tiếng Anh không qua Doãn Mạnh nhất định là sẽ chê cười.

Nhưng tình hình thực tế vắng, chính là thi không qua. Nếu như muốn hỏi tại sao, thì cần phải giải thích một chút tiếng Anh có tính đặc thù ~

Tiếng Anh của Doãn Mạnh là một đường gấp tương giết tương tiến lên, thi nghiên cứu Anh ngữ, chuyên kiểu tiếng Anh Trung Quốc 30 năm. Mà toàn bộ sở trường tiếng Anh của Lâm Kha tất cả đều ở khẩu ngữ, dùng từ còn theo thói quen sinh hoạt, trao đổi hoàn toàn không có chương ngại, nhưng trong cuộc thi giống như là người nước ngoài, ai lại có ý định phân chủ ngữ vị ngữ tân ngữ?

Ngay cả người nước ngoài làm bài thi tiếng Anh cao trung hoàn thành lấp vào chỗ trống, 10 câu cũng có thể làm sai 6 câu..... Về phần Lâm Kha, chỉ có thể nói làm mấy bộ bài thi tiếng Anh cao trung, ít nhất có thể nắm được một chút quy luật tiếng Anh cao trung. Muốn đạt tới trình độ vượt ra ngoài biển khơi như Doãn Mạnh, có lẽ là còn lâu lắm mới có thể đuổi kịp.

Nhưng loại đọc thuộc lòng này, Lâm Kha học tiếng Anh ngữ giống như là người khác học ngữ văn vậy, ở trong hoàn cảnh cuộc sống đã từng dùng loại ngôn ngữ này, thì ít hoặc nhiều có thể so với người mới học dễ dàng hơn rất nhiều. Đây cũng là lý do tại sao, trong mấy phút ngắn ngủi cậu ta có thể nhớ được bài trong một tiết học.

Cô Cơ đợi mọi người khép sách lại, dựa vào ở trên bục giảng, tầm mắt quét qua mặt của các bạn học cả lớp, không người nào dám nhìn mặt của cô Cơ.....Dáng vẻ đều rất chột dạ.

Cũng may cô Cơ thật sự không có phức hắc như cô Lý chủ nhiệm, còn cho các học sinh giữ lại một con đường sống.

"Trần Tư Đình, đứng lên đọc một chút."

Lời này vừa nói ra giống như phúc âm, phần lớn học sinh như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, rồi rút lại lấy sách giáo khoa ra điên cuồng đọc thuộc. Lần đầu tiên gọi một học sinh giỏi, không thể nào mới vừa đứng lên lại vì không biết mà ngồi xuống ngay được, cơ hội cho phần lớn bạn học ôn

tập thuộc lòng.

Hoàn toàn hy sinh một mình bạn để tạo phúc cho mọi người ~

Dĩ nhiên đây đối với Trần Tư Đình mà nói cũng không tính là hy sinh, mặc dù nhìn cô ấy rất linh hoạt, nhưng vật hợp theo loài người chia theo nhóm, có thể chơi cùng Doãn Mạnh bản chất nhất định cũng là đứa trẻ nghe lời thầy cô. Bài học dưới tình huống 99% đều sẽ học thuộc, chỉ thấy cô ấy đứng lên, bạn học phía sau còn nín lấy vật áo của cô ấy nhắc nhở: "Đọc chậm một chút, đọc chậm một chút."

Trần Tư Đình về mặt cứ giao cho tớ, phát âm rõ ràng, tốc độ nói chậm rãi đọc ra. Thỉnh thoảng giữa mấy câu, đều được sự nhắc nhở của cô Cơ nghĩ ra.

Một bài đọc thuộc, đoạn thứ nhất đọc xong tốn mấy phút. Cô Cơ hoàn toàn nhìn thấu học sinh lớp 7 đoàn kết diễn xiếc, cô ấy giáo hoạt cười một tiếng, vung tay lên ý bảo Trần Tư Đình ngồi xuống.

"Tốt lắm, Tần Kiến Bắc đọc đoạn thứ hai." Thánh ngôn của Cơ như thánh chỉ.

Tần Kiến Bắc chính là nhóc mập mạp tròn vo từ chỗ ngồi bên cạnh của Doãn Mạnh bị điều đi trước kia, da trắng trắng, như gấu trúc lớn. Bình thường hành động chậm chạp, đáng về thơ ngây dễ thân, lúc này cậu ta lão đạo đứng lên, lấp ba lấp bấp bắt đầu đọc.

Cậu ta học tập không giỏi không dở, thuộc về loại thứ hai. Bị ánh mắt cô Cơ nhìn như đe dọa sợ đến càng ngày càng cả lăm. Nhưng cậu ta cũng không phải là không biết, cho nên một mực đọc. Cái này lại kéo dài thời gian.

Cô Cơ mặt vô biểu tình, không thể nói vui vẻ cũng không thể nói mất hứng, cô ấy quét mắt nhìn cả lớp, nhìn thấy Lâm Kha một mực nhìn sách giáo khoa, trong lòng thoáng cái đã hiểu. Tiểu tử này nhất định là không có thuộc, bằng không hiện tại sẽ không ở trước mặt cô dám làm loại lén lút này.

Mặc dù bình thường tiếng Anh của Lâm Kha số một số hai, nhưng cũng quyết không thể dung túng loại cậy vào tiếng Anh của mình tốt liền làm xằng làm bậy. Cô quyết định gọi cậu ta đứng lên chấn nhiếp cả lớp một chút.

Trên thực tế, chuyện này có lẽ cô Cơ không rõ lắm Lâm Kha này đã tung hoành ở lớp 7 thật lâu, chưa bao giờ có giáo viên nào thành công gây khó khăn cho cậu ta được.

Tần Kiến Bắc ngồi xuống, mặc dù đọc không tốt vài câu, nhưng lực chú ý của cô Cơ bây giờ đều nằm ở trên người Lâm Kha sẽ không thể nào trách cứ Tần Kiến Bắc. Không hề nói gì liên đề cho cậu ta ngồi xuống.

"Người tiếp theo, đoạn thứ ba Lâm Kha đọc đi."

Cả người Lâm Kha giống như là đang chờ những lời này, vừa nghe liền giống như đạn bắn ra, cả đoạn giống như là nước chảy trút xuống. Tốc độ nhanh làm người ta giật mình, trừ khẩu âm không rõ thì không có vấn đề gì khác.

Lúc trước Doãn Mạnh còn cảm thấy cậu ta nói tiếng Anh rất kỳ quái, bây giờ đã hoàn toàn hiểu nguồn gốc khẩu âm của Lâm Kha.

Lâm Kha đọc xong, cô Cơ cũng không phản ứng kịp, thật lâu mới để cho cậu ta ngồi xuống. Muốn nói mình hiểu lắm, Lâm Kha vốn đã thuộc, lại cảm thấy không đúng chỗ nào, nhưng vừa không thể nói Lâm Kha không có thuộc, bởi vì cậu ta thật sự biết.

Cô Cơ chóng mặt cả tiết học, đương nhiên không lâu sau một lần dịch tài liệu mới biết mẹ của Lâm Kha là một người Châu Âu.

Hiện tại nhiệm vụ đọc bài rốt cuộc kết thúc, tránh được một kiếp mọi người quả thật thở phào nhẹ nhõm, Hàn Siêu vẫn cười khúc khích đến khi tan tiết.

Tiết tiếng Anh đầu tiên trôi qua, Hàn Siêu vẫn còn vui sướng ngâm nga hát, đã lâu không thấy chứng hiệu động phát tác như được nhìn thấy ánh mặt trời.

Doãn Mạnh cảm thấy rất kỳ quái, Hàn Siêu này nếu vì đọc thuộc bài mà không có gọi cô, tim cũng không lớn lắm thì phải! Hướng chỉ nhìn bộ dạng run sợ trong lòng trước khi hợp phụ huynh kia diễn ra cũng có thể đoán trước cậu ta sắp bị phụ huynh dạy dỗ có bao nhiêu thâm, lại không nghĩ rằng, ngược lại hiện tại vui vẻ như vậy?

"Anh Siêu, đây là anh được biểu dương à?" Doãn Mạnh còn chưa lên tiếng, vấn đề liền được Điền Sản hỏi trước rồi.

Anh Siêu làm như lãnh đạo vung tay lên: "Ha ha! Các cậu biết không hợp phụ huynh chị Lý đặc biệt nhấn mạnh môn số học ra đề khó, dẫn đến cả lớp rất nhiều người thi không đạt, hợp cách cũng coi như là thi cũng không tệ lắm rồi. Số học tớ thi thứ hai cả lớp, được ba tớ khen một chập."

Doãn Mạnh:..... Thì ra là chị Lý thật sự ở trước mặt tất cả phụ huynh học sinh, có thể nói tốt đôi câu. Không ủng hộ công bạn học cả lớp đều kính yêu cô ấy thật sâu = w =.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại một chút, đột nhiên Doãn Mạnh hiểu ra, chị Lý quả nhiên cao tay, vậy mà thông qua giáo dục khích lệ làm cho các bạn học nam ở phía sau có thể nghe lời của cô ấy, hiện tại bầu không khí cả lớp đều mang hơi thở học bá nồng nặc.

Thật là một học bá dẫn dắt một lớp học bá!

Trần Tư Đình nhìn Doãn Mạnh phát ngốc, hỏi ra vấn đề cô ấy đang thắc mắc: "Nè, cậu vẫn ở lại đến cuối cùng, cậu biết tình huống của Lâm Kha rốt cuộc là thế nào không?"

Doãn Manh hiểu Trần Tư Đình nói "Tình huống thế nào" là tình huống gì. Không phải là chuyện Lâm Kha là con lai sao, chẳng qua là cô cũng không thấy chuyện này có bất kỳ cái gì để mà bất quải.

Trần Tư Đình nháy mắt ra hiệu: "Nè ~ nói cho tớ biết đi không sao đâu mà."

Dồi dề tài là phương pháp sơ cấp nhất, chính là nói lên đề tài về một người khác thay đổi. Mà kỳ xảo trong đó lại không giống thường ngày, cấp thấp gượng gạo không được tự nhiên, cấp cao không có khe hở gắn liền, khéo léo tự nhiên. Muốn thăng cấp từ cấp thấp đến cấp cao, nhưng chẳng biết nói chuyện kỳ xảo lắm thì phải làm thế nào?

Rất đơn giản! Đó chính là làm cho người nghe đối với chuyện sau hứng thú vượt qua chuyện trước nhiều hơn.

Doãn Manh tâm cơ như vậy ~ thì am hiểu sâu đạo lý này: "Trư Đình, bạn trai nhỏ kia của cậu, đây có phải là thời điểm nên dẫn tới cho chúng tớ xem một chút hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Không ngờ nghe xong lời này, thế mà mặt Trần Tư Đình liền biến sắc: "Gần đây hay là thôi đi."

Doãn Manh giật mình, chẳng lẽ thật sự bị miệng quạ đen của cô nói trúng? Mới thi giữa kỳ xong liền chia tay? Lúc này cô thật sự có chút chột dạ, miệng mình cũng thật sự quá tiện rồi. Nếu Trần Tư Đình cũng tính toán so đo như Mạnh Thi Nguyệt, vậy hiện tại chẳng phải là cô phải chết rất thảm rồi sao.

Nhưng cũng may mặc dù tính tình Trần Tư Đình đúng là so với nữ sinh bình thường có chút tiểu thư tùy hứng hơn rất nhiều, nhưng bình thường cũng chưa bao giờ là người trục tính. Doãn Manh suy nghĩ một chút vẫn hỏi: "Các cậu gần đây cãi nhau à?"

Trần Tư Đình liếc mắt: "Gần đây không muốn để ý đến anh ta. Nhưng cuối tháng này câu lạc bộ Chính kịch sẽ phải biểu diễn, mỗi ngày tập luyện cũng có thể gặp, làm cho tớ muốn trực tiếp rời khỏi câu lạc bộ luôn."

Doãn Manh vội vàng nói: "Đừng á. Trực tiếp rời khỏi câu lạc bộ có chút không tốt lắm, lại nói cậu cũng không phải hoàn toàn vì anh ta mới tham gia câu lạc bộ Chính kịch."

Trần Tư Đình bộ dạng tốt, biểu diễn càng thêm có dáng có vẻ, vừa vào câu lạc bộ liền được cất nhắc biểu diễn vai diễn nữ chính ở trong vở kịch năm nay. Cô ấy buồn mất xuống: "Tớ chỉ nói một chút mà thôi. Cho dù tớ không muốn đi nữa, cũng sẽ chờ vở kịch mới tháng này diễn xuất xong rồi lại nói. Đến lúc đó cậu nhớ đến xem nhe ~"

Doãn Manh điên cuồng gật đầu: "Chuyện này thì nhất định rồi. Đến lúc đó tớ dẫn theo một đám người lớp chúng ta tiếp thêm lửa cho cậu ~"

Trần Tư Đình phì cười: "Cũng không phải là chạy thi, thêm lửa cộng lòng á."

Một khoản thời gian sau, thời gian Trần Tư Đình và Doãn Manh ăn cơm càng ít đi. Gần như mỗi ngày đều bận rộn chuyện diễn xuất, mà lớp tự học căn bản đều là xin phép nghỉ.

Vũ đoàn gần đây có mùa dự thi, kết quả là sau khi thi giữa kỳ Doãn Manh lại một lần nữa bị lưu vong.

Cuối cùng cô chỉ còn cách nương nhờ đại thần Lâm Kha, phòng hoạt động câu lạc bộ hoàn toàn là chỗ tốt, mặc dù Vương Linh Khiết thoát nhìn cầu thả, nhưng trên thực tế chính cô ấy là người kết nối thành viên hoạt động chủ yếu của ba câu lạc bộ lớn cao nhị.

Bởi vì mấy câu lạc bộ cùng nhau hoạt động trong một phòng, lâu dài liền thân quen, ăn cơm chơi đùa làm bài tập hoàn toàn đều ầm vang, chưa từng có tốp năm tốp ba kéo bè kết phái, có lúc học trưởng học tỷ cao nhị còn có thể để lại sách hướng dẫn ôn tập đã từng thi qua cho đám đàn em, một đám ở chung hòa thuận vui vẻ phồn thịnh.

Còn đối với Doãn Manh mà nói, cô thích chính là loại không khí ở chung với nhau này. Cho dù không phải là học tập, nhưng không khí sinh hoạt vô cùng sống động. Thời gian cùng bọn họ ở chung một chỗ trôi qua cực nhanh, Doãn Manh chưa từng có đồng đội vui chơi giải trí, lần đầu tiên học được uno, tam quốc sát. Chơi vui không biết trời nam đất bắc. Tuy nhiên có một điểm không tốt duy nhất chính là, kể từ khi những người trong phòng câu lạc bộ kia biết Doãn Manh là người duy nhất của Xã Liên, liền liên tục không ngừng lại gần làm quen, từ học trưởng học tỷ cao nhị, cho tới học sinh mới cao nhất mới thành lập câu lạc bộ, cả đám đều đứng xếp hàng cầu xin phê duyệt phòng học phê duyệt kinh phí.

Cũng không phải Doãn Manh không phê cho, mà là thật sự người tìm đến cô quá nhiều!

Kể từ sau khi Vũ Tục xác minh bày tỏ chuyện này giao cho Doãn Mạnh quản, thì cô hoàn toàn sống ở trong nước sôi lửa bỏng. Tất cả hội đoàn phối hợp không làm được, hay hoặc là bởi vì kinh phí cả năm ban đầu trường cho có hạn, số tiền chi trả không thể quá nhiều. Quan trọng nhất chính là, trong này có quá nhiều chuyện lặt vặt, hoàn toàn không thể một mình có thể hoàn thành!

Nếu không phải Hoa Bội và Vương Khiết Linh chủ động giúp Doãn Mạnh một tay, thì cô bận rộn đến nỗi ngay cả thời gian học tập cũng không có. Chấm dứt về sau, Doãn Mạnh không chỉ một lần oán niệm ban đầu chiêu tân chỉ tuyển được một mình cô chịu khổ, hận không thể lúc trước mình gia nhập câu lạc bộ đọc sách gì kia (hôm nay tất cả đều trở thành nhân viên quản lý thư viện).

Cũng may công việc này chỉ bận rộn lúc mới tựu trường, sau đó cũng chỉ cần duy trì thôi. Doãn Mạnh âm u tính toán đợt đợt tựu trường sau nhất định phải chiêu tân tăng gấp bội, tuyệt đối không thể thành một quan tư lệnh nữa!

Doãn Mạnh xoay quanh bận rộn, thật không dễ được rảnh rỗi, giáo viên lại tìm cho cô một việc tính thành tích bình quân các môn cả lớp.

Bởi vì tiết cuối cùng của buổi sáng giáo viên xin nghỉ không có tới, lớp tự học liền tan sớm, Doãn Mạnh đã đi tới phòng câu lạc bộ sớm bắt đầu tính phân số. Đây không phải là chuyện tốn hao trí óc, nhưng là công việc phí thời gian.

Đáng giận nhất chính là rõ ràng Lâm Kha và cô đều là đại biểu môn, nhưng Lâm Kha người ta đã tiêu sái đi chơi bóng rổ vùng vẫy mồ hôi tân xuân rồi. Mà cô lại phải ở chỗ này tính thành tích vật lý thi giữa kỳ!

Thật vất vả chép toàn bộ thành tích bài thi vào sổ, cô bắt đầu lấy điện thoại di động ra từng bước từng bước bắt đầu tính.

Suy cho cùng cả lớp hơn 40 người thế này, nếu như chỉ dùng miệng tính nhầm rất khó không xảy ra lỗi.

Nhưng gõ máy tính cũng là hoạt động nhầm chán, đợt Doãn Mạnh gõ đến một nửa, phía sau đột nhiên xuất hiện một giọng nói: "77, 35. Cái này cả buổi cũng tính không ra, cậu cũng quá đần rồi."

Doãn Mạnh bị dọa giật mình quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Lâm Kha ôm bóng rổ: "Làm tôi sợ muốn chết! Cậu đi không phát ra tiếng sao?"

"Rõ ràng tôi còn kêu cậu một tiếng, là cậu đeo tai phone không trả lời còn trách tôi." Lâm Kha nói giống như cậu ta rất oan ức.

Khóe miệng Doãn Mạnh giựt giựt: "Ha, nếu không phải cậu chạy mất tôi có thể liều mạng như vậy sao?" Lâm Kha này thật đúng là chạy khá nhanh, từ trước đến giờ bàn chân như bôi dầu vừa đến lúc mấu chốt cần dùng tới cậu ta là đều không trông thấy bóng dáng. Không giống như trước khi họp phụ huynh không được tự nhiên chẳng hiểu ra sao, vào lúc này cậu ta lại chủ động tới bắt chuyện với cô. Đây là chứng tỏ bà di cả của cậu ta đã qua nên tâm tình bất định sao? Nếu là như vậy Doãn Mạnh quyết định tha thứ cho cậu ta $\sim \neg (\neg A) \vdash$

Cậu ta đuổi lý sở lỗ mũi: "Cái này mới có bao nhiêu công việc, lại còn dùng máy tính, cậu học tiểu học vô ích sao?"

Thiếu chút nữa Doãn Mạnh phun ra một ngụm máu cho cậu ta xem, đúng là cậu ta đứng nói chuyện không đau thắt lưng!

"Cậu làm được thì cậu tính nhầm cho bà đây xem á!"

Lâm Kha chặc chặc khinh bỉ nhìn cô, một cái tay chấm phiếu điểm, không tới một phút tính ra thành tích bình quân tất cả các môn.

Chỉ có điều....."Đây rõ ràng chính là cậu thuận miệng nói bừa!" Doãn Mạnh vỗ bàn một cái.

Lâm Kha bắt chéo chân, ánh mắt càng thêm khinh bỉ: "Mình tính không ra còn ghen tỵ người khác thông minh hơn mình. Ăn không được nho nói nho chua."

Doãn Mạnh cảm thấy tim mình bị Lâm Kha rèn luyện càng ngày càng tốt rồi, lúc này trên máy tính của cô đã hiện ra thành tích bình quân của môn vật lý: "77, 352....."

$\Sigma(\pi)!!!!$? Tên nhóc này là vạn năng sao?! Thần tính toán!

Doãn Mạnh không tin quỷ quái, tính toán toàn bộ các môn lại một lần, mấy số liên tiếp đều đúng..... Trước đó cô chú ý tới Lâm Kha tính toán rất là nhanh, chuyện này dẫn đến tốc độ mạch suy nghĩ vượt xa người thường, quá trình cần rất nhiều chín công mười tám quẹo tự ngầm toàn bộ đều được cậu ta tính ra rồi. Vượt ra khỏi phạm vi "Thông thường" rồi. Nhưng cô chưa bao giờ biết năng lực nhầm tính trong đầu của cậu ta có thể đạt đến nước này.....

Nếu quả thật là hoàn toàn đúng, vậy cô thật sự không biết lấy cái gì tới phản bác Lâm Kha, cũng may thời gian bỏ ra công sức không phụ lòng người, hàng đơn vị và số lẻ nằm sau dấu phẩy môn ngữ văn tính sai rồi. Mặc dù trong lòng Doãn Mạnh rất khiếp sợ, thậm chí đã phục sát đất, nhưng ngoài mặt xem như rớt cuộc có lý do hạ uy phong của Lâm Kha: "Ngữ văn làm sai rồi nhá ~ cậu nỗ cái gì."

Lâm Kha nhướn mày, hai ngón tay cầm cuốn sổ thành tích vì bị Doãn Mạnh chà đạp lên xem lại một lượt, khóe miệng nhếch lên: "Tôi không có tính sai, là cậu tính sai rồi."

Cậu ta cầm lấy máy tính ngay trước mặt Doãn Mạnh cộng lại toàn bộ con số, cuối cùng mấy con số kia thiếu chút nữa làm cho Doãn Mạnh xấu hổ tới chết.

Cô vậy mà dùng máy tính tính cũng không bằng Kha thần! Đúng là người so với người tức chết người! Có để cho người ta sống hay không hay không? Mặt Doãn Manh đỏ lên, cũng may Lâm Kha mới vừa bị giáo dục qua, ra sức kìm nén không muốn làm cho Doãn Manh nhìn ra cậu ta muốn cười chết rồi.

Đang lúc lúng túng, Hoa Bội đẩy cửa đi vào: "Ồ ~ các cậu tan lớp sớm như vậy à? Doãn Manh sao mặt của cậu lại đỏ như vậy?"

Doãn Manh: "....." Bà cô nhỏ của tôi, cô tới thật là đúng lúc.

Đoạn nhạc đệm nhỏ này rất nhanh trôi qua, sau khi thi giữa kỳ đi qua từ trước đến giờ phòng hoạt động của câu lạc bộ chính là nơi náo nhiệt. Không khí hoàn toàn không giống như trong phòng tự học trước đó, học sinh lục tục xuất hiện ở phòng câu lạc bộ, theo một tiếng rống to: "Ông đây đã trở về!" Lộ Triết Phi xuất hiện.

Quầy quần ăn cơm trưa tiết tấu lại vang dội. Vương Khiết Linh vỗ tay một cái: "Chúng ta đi nơi nào cần quét một bữa thôi ~ hiếm có lúc nhiều người đều tề tựu như vậy."

"Được đó!" Phía dưới liên tiếp hưởng ứng thành một mảnh, một nhóm mấy chục người tương đương một đội ngũ nhỏ chạy tới quán Tiểu Phi Dương gần nhất, ăn thoải mái.

Xa xa nhìn lên, gần như nửa đại sảnh đều bị nhóm của Doãn Manh đặt bao hết = ́w ́=.

Nồi lẩu uyên ương nóng hổi, mới vừa chân thịt dê mùi thơm bay ra, rưới tương vùng hoặc nước hải sản lên, mùi gây mũi tỏa ra, nghĩ đến mùi cay của ớt vùng cùng thịt tươi mới hòa chung, thật là ăn thế nào cũng không đủ.

Dù cho Doãn Manh không am hiểu ăn cay lắm, vẫn cứ hút hít chịu đựng cay ăn thật nhiều, mặc dù buồn cười đến mức bị Lâm Kha cười nhạo cả buổi, cô cũng không cảm thấy có cái gì.

Đương nhiên, ăn lẩu quan trọng nhất không phải là ăn ở đâu, mà là không khí náo nhiệt nhiều người cùng ăn. Cho dù khắp người đều dính đầy mùi lẩu cũng đáng ~

Trên đời này chưa bao giờ thiếu kẻ dỏ hơi. Người càng nhiều, thì vĩnh viễn sẽ có mấy trò buồn cười. Doãn Manh và Hoa Bội muốn thêm một chén nầm, nhìn lên tấm bảng vip trước mặt rất nhiều người cùng gọi, cười nói liên tục, chỉ hận không có cái loa.

Giăng co hai tiếng, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, một người một cây bánh pudding nhỏ, một đợt sóng học sinh lại quay trở về đi học.

Doãn Manh nghĩ thầm, bọn họ thật đúng là làm tăng thu nhập cho Tiểu Phi Dương. Có lẽ Tiểu Phi Dương làm việc từ thứ hai đến thứ sáu chưa từng có nhiều khách như vậy.

Buổi tối Doãn Manh về đến nhà, tắm xong dừng lại ở trước gương quan sát mình một chút. Da dẻ còn trẻ vừa bằng phẳng rộng rãi, ánh mắt rõ nét sáng ngời, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, mấy chấm tàn nhan nhàn nhạt, cảm xinh xắn, chiều cao hình như cao thêm một chút, có vẻ đầu không lớn bao nhiêu.

Lại nói chính cô cảm thấy đầu lớn cũng không phải là vấn đề, mà bởi vì tóc vừa dày vừa dài, ít hoặc nhiều sẽ có vẻ chiếm nhiều diện tích. Có thể là bởi vì liên quan đến ăn ngon ngủ ngon cuộc sống phong phú, hiện tại Doãn Manh khoảng 1m6 rồi, mặc dù không thể nói cao, nhưng cũng không phải là thấp nhất cả lớp.

Doãn Manh ghi ghi áo ngực nhỏ, cảm thấy có chút chật, dùng tay sờ, bánh bao nhỏ đã sớm lớn thành cỡ trung. Trong lòng cô vui mừng, đầu cao trung đời trước bởi vì không có kinh nghiệm, lúc bộ ngực trở mã thật sự làm cho cô hết sức lúng túng. Cứ mặc áo ngực số nhỏ siết chặt, trong lòng ngày ngày cầu nguyện đừng lớn đừng lớn, dẫn đến sau đó hồi hạn cũng không kịp.

Hiện tại cô cũng sẽ không tìm chết như vậy, thế nào cũng không thể ah ah!

Mới vừa bọc khăn tắm ra khỏi phòng tắm, Doãn Manh đã nhìn thấy trên điện thoại di động nhắc nhở có tin nhắn. Hiện tại còn chưa tới thời kỳ tin nhắn quảng cáo khắp nơi, Doãn Manh suy nghĩ một chút gần đây câu lạc bộ cũng không có chuyện gì, cũng không biết ai gửi tới.

Cô lau thân thể, quyết định vẫn cứ chờ cô thoa sữa dưỡng thể xong rồi tính tiếp. Không ngờ đang thoa được một nửa, điện thoại di động lại rung. Doãn Manh mặc kệ, xử lý trên người xong rồi bắt đầu thoa chân.

Cô giờ cúi đặt ngang trên giường, mới vừa bóp chút sữa dưỡng ra, điện thoại di động lại rung lên.

Ai vậy chứ! Thật phiền. Có việc gấp không biết gọi điện thoại tới sao?

Cô mở ra nhìn lên, phía trên tên người gửi hiện lên ba chữ "Hậu Nghiêu Sở".

Lại nói, vậy mà sau khi thi giữa kỳ xong cô chưa từng gặp qua cậu ta á. Tiết ngoại khóa vật lý sau cuộc thi đã chuyển sang học trước cuộc thi một tiết rồi, cho nên nghỉ một tuần không có học. Do đó trừ lúc thi cậu ta ngồi phía sau cô ra, đã gần hai tuần lễ chưa từng gặp qua.

Lại nói tiếp thứ sáu tuần này lại phải đi học ~ Doãn Manh khẽ đếm trên đầu ngón tay, đột nhiên phát hiện hôm nay đã là thứ năm rồi! Nói cách khác ngày mai sẽ phải đi học vật lý ngoại khóa rồi.

Màn hình điện thoại di động trên tay tối sầm lại, nhắc nhở Doãn Mạnh chuyện còn có người đang chờ. Cô nhấn nút home một cái, mở màn hình ra.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

"Doãn Mạnh!" Giọng nói của Mẹ Doãn từ một đầu khác của gian phòng truyền đến.

Tay Doãn Mạnh run một cái: "Dạ, hả? Chuyện gì ạ?"

Mẹ Doãn: "Mau tới nếm thử món ăn mới mẹ làm một chút, nếu không tới sẽ bị ba con ăn sạch!" Cái miệng gian xảo kia của Ba Doãn mở ra đều nói ăn ngon!

Doãn Mạnh không chút do dự ném di động lên giường: "Chờ con một chút! Chờ cho con một chút!" Nói xong cũng xông ra ngoài.

Doãn Mạnh quyết định buông lỏng, ăn xong cơm tối ôm một lon 7 up cùng ba Doãn mẹ Doãn bắt đầu xem bản tin thời sự, một đường từ phòng vắng tiêu diêm đến phim truyền hình nhiều tập, chờ đến lúc kết thúc đã 10 giờ rưỡi rồi.

Mẹ Doãn nữa đường còn kỳ quái: "Không phải mỗi ngày con đều ở trong phòng mình học tập sao? Sao hôm nay đi ra?"

Doãn Mạnh le lưỡi một cái: "Mới vừa thi xong định thư giãn một chút ~"

Chờ ba mẹ Doãn Mạnh trở về phòng ngủ, duỗi lưng một cái, Doãn Mạnh còn có chút đắm chìm trong trạng thái cuộc sống buông lỏng này.

Sáng sớm hôm sau, Doãn Mạnh mua một cái bánh trứng trứng ở ven đường lên xe buýt. Mùa thu rồi đi, thời tiết dần dần trở nên se lạnh, sáng sớm mặt trời cũng mệt mỏi nán lại ở trong chăn, không muốn rời giường.

Đợi đến khi xuống xe buýt, ánh mặt trời sáng trong mới thừa thốt xuyên qua kẽ lá chiếu vào mặt đường nhựa, Doãn Mạnh ăn bánh trứng trứng ăn miệng đầy mỡ, uống cạn một ngụm sữa đậu nành cuối cùng mới lên dây lều phòng học.

Có lẽ là bởi vì hôm nay không có luyện tập cũng không có nghe viết, đồng thời thứ sáu gần tới hai ngày nghỉ, không khí cả lớp học đã vượt qua kỳ thi giữa kỳ căng thẳng, nhẹ nhõm lại có trật tự.

Tiểu đội chép bài tập kể từ sau khi thi giữa kỳ bị cô Lý bãi chính thái độ học tập, cũng rất ít phát huy tác dụng. Đúng lúc dẫn đến Doãn Mạnh được nhẹ nhõm, sau khi nộp bài tập xong cô lại cảm thấy mình quên chuyện gì đó.

Lấy đồ vật cần dùng lên lớp ra, Doãn Mạnh vừa sờ túi quần. Ai da!

Điện thoại di động không có! Không phải là bị trộm chứ?

Doãn Mạnh sốt ruột, điện thoại di động mới mua khi lên cao trung, mới dùng nửa học kỳ thì mất không khỏi có hơi nuối tiếc. Sau giờ học Trần Tư Đình qua an ủi cô: "Cậu đừng gấp gáp, tớ đưa di động cho cậu mượn, trước tiên gọi điện thoại về nhà xem một chút. Không chừng ở nhà đấy."

Doãn Mạnh gạt đầu một cái, gọi về điện thoại bàn ở nhà hai lần cũng không có ai nhận, thì gửi cho mẹ Doãn một tin nhắn nói một chút về chuyện này, nhờ bà nếu về đến nhà xác nhận lại giúp cô một chút. Lại gọi vào điện thoại của mình phát hiện đã tắt máy, lòng cô có chút lạnh. Bình thường trộm đi động xong cũng sẽ tắt máy trước, hay có lẽ là ngày hôm qua không có sạc pin để ở nhà hết pin.

Nhưng mà bây giờ cô đã nghĩ thông rồi, mất cũng không có cách nào ~ chỉ có thể ngả một lần khôn hơn một chút, về sau đừng lo là sơ suất nữa. Chỉ là cô cố suy nghĩ cũng không biết vứt lúc nào, có lẽ là tối ngày hôm qua trôi qua quá sung sướng, dẫn đến sáng sớm cũng không có nhớ cầm điện thoại.

Tâm trạng này vừa bình thản xuống, buổi trưa mẹ Doãn lại gọi tới điện thoại của Trần Tư Đình.

"Mẹ mới vừa xem rồi, ở trên giường con đấy. Hoảng sợ gấp gáp cái gì? Về sau phải cất kỹ đồ, đừng để lung tung, ném lộn xộn chính mình tìm không được, con gái lười thôi lếch thếch còn ra thể thống gì....."

"Được rồi được rồi, con biết rồi sau này sẽ không như vậy nữa." Doãn Mạnh le lưỡi đáp mấy câu, tiếp đó mẹ Doãn lại nói: "Điện thoại bên này của con hình như có mấy cuộc gọi nhỡ, tên là Hậu....."

"A, đúng rồi." Doãn Mạnh lập tức nhớ tới ngày hôm qua không xem tin nhắn, cũng không biết cậu ta tìm cô có chuyện gì. Nhưng hoạt động câu lạc bộ

của cô và Hậu Nghiêu Sở không có tiếp xúc gì, trừ lớp ngoại khóa cũng không còn chuyện gì khác có thể nói. Doãn Manh cảm thấy hẳn là không có chuyện quan trọng gì, cho dù có chuyện quan trọng, hôm nay có thể gặp đến lúc đó lại nói cũng chưa hẳn không được: "Con biết rồi, cảm ơn mẹ."

Mẹ Doãn cúp điện thoại.

Doãn Manh vừa nhấc mắt, lại vừa vận đổi mắt với ánh mắt hài hước của Trần Tư Đình: "Không ngờ người cổ hủ như cậu cũng có thể phạm loại sai lầm ngu ngốc này ~"

Doãn Manh đập Trần Tư Đình một cái, 囧 nói: "Cái gì gọi là sai lầm ngu ngốc. Tớ là người không phải là máy móc."

"Rõ ràng cậu sống như máy móc vậy đó, trừ học tập vẫn là học tập." Trần Tư Đình lên án nói: "Cũng không có thời gian chơi với tớ."

"Ồ! Đại tiểu thư cậu tình cảm không thuận mới biết dính lấy tôi ah ~ trước đó làm gì hả ~" Nhóc Trần Tư Đình này vô cùng dính người, có bạn trai dính bạn trai, không có bạn trai cũng chỉ có thể dính bạn gái.

Loại tự do lui tới giống như Doãn Manh này, thời điểm tựu trường cũng không nghĩ tới có thể có thói quen có một cái đuôi nhỏ dính ở phía sau.

Trần Tư Đình bị đâm trúng có chút chột dạ, làm nũng đứng lên: "Sao lại đối với người ta như vậy hoàng thượng ~"

Lúc này cô Lý đi vào, vỗ bàn thu hút lực chú ý của mọi người: "Nào nào nào, đổi chỗ ngồi đổi chỗ ngồi. Bây giờ đổi buổi chiều không cần giảng co."

Các bạn học tùm năm tùm ba chạy sang dọn chỗ. Cô Lý nhấn mạnh: "Nghe rõ nhá, tất cả hàng bên trái di chuyển hai hàng, lui về phía sau một hàng. Vì lý do công bằng, sau này chúng ta cứ hai tuần lễ đổi một lần như vậy."

Chuyện đổi chỗ ngồi lúc tựu trường cô Lý có nói qua, nhưng cuối cùng bởi vì mới vừa dẫn lớp, bận nhiều chuyện không để ý tới vẫn không có áp dụng. Không ngờ sau khi thi giữa kỳ lại đột nhiên nhắc tới, bản thân "Liên quân chơi đùa hàng phía sau" liền bị tan rã cũng xấp xỉ, lần này hoàn toàn thanh trừ tàn dư còn sót lại, trên cơ bản hàng cuối cùng cũng chuyển đến hàng thứ nhất.

Doãn Manh nhìn bạn mới trước bàn cô —— Phùng Linh Khải.

Phùng Linh Khải là một nam sinh tướng mạo thanh tú, thân cao chân dài, hơn nữa còn nằm trong tiểu quân đoàn tăng động kia của Hàn Siêu. Ở lớp 7 còn rất được các bạn nữ hoan nghênh, ngoại trừ giữa trận ca hát Doãn Manh có cùng cậu ta trao đổi qua kia, thì thời gian khác trên cơ bản không có nói chuyện nhiều với cậu ta.

Chỉ có điều trên tính cách mà nói, có thể cùng Hàn Siêu chơi đùa, thế nào cũng không phải là người không dễ ở chung.

Cậu ta vừa đến mắt nữ sinh chung quanh đều sáng lên, dĩ nhiên Hàn Siêu hưng phấn nhất, quả thật là đồng hương gặp gỡ đồng hương, hai mắt lung tròng.

Nhưng, một người cao to chắn ở trước mặt Doãn Manh, vừa vào học trong nháy mắt cô cảm thấy cùng giáo viên cách xa cả một tòa Himalaya.

"Phùng Linh Khải, cậu khom xuống một chút, khom xuống một chút, không nhìn thấy bảng đen rồi."

"Phùng Linh Khải, cậu cúi đầu xuống, cúi đầu xuống. Cho tớ xem từ đơn đó một chút."

Lời như thế, một tiết học trôi qua, Doãn Manh cũng không biết mình nói bao nhiêu lần. Cuối cùng Phùng Linh Khải đáng thương đã co lại thành một cục, tay dài chân dài không biết để vào đâu.

Lâm Kha vừa ngủ một giấc tỉnh dậy nhìn thấy bộ dạng 囧 của Phùng Linh Khải: "Ha ha, dám làm loạn trước mặt Doãn Manh, sau này cậu nhận đủ. Cậu cũng không biết Hàn Siêu năm đó có bao nhiêu khổ." Nam sinh trước sau trái phải Doãn Manh, có lẽ chỉ có Lâm Kha sống tự tại nhất, còn dư lại đều bị Doãn Manh quản thúc không dám thở mạnh, quả thực là quần chúng lao khổ sống ở dưới đáy xã hội.

Phùng Linh Khải nghe xong lời này hai con mắt treo ngược lên: "Chị Lý đổi chỗ ngồi của chúng ta làm chi á, đây quả thực..... Tớ ở hàng cuối cùng chơi thật tốt, muốn đi về."

Hàn Siêu lập tức nói: "Đừng! Đừng! Đừng mà! Còn có tớ nè Linh Khải."

"Cậu? Cậu là ai?" Phùng Linh Khải trở mặt, bỗ thí cho Hàn Siêu một cái liếc mắt.

Dồn ép các nam sinh, thật ra thì Doãn Manh cũng khá rồi rắm. Một vòng tính ra giống như cô từ học sinh hàng thứ nhất dời đến hàng cuối cùng, phát hiện phiên toái nhất cũng vẫn là chính cô.

Lâm Kha không cần nghe giảng bài, người ta đã biến phòng học trở thành phòng ngủ. Nói cách khác coi như phản ánh với chủ nhiệm lớp, cũng chỉ có một mình cô có nhu cầu.

QuQ làm học sinh giỏi thật là một chuyện khó khăn.....

Nhưng mà loại vấn đề này không làm khó được học bá Doãn Manh, vừa vào học cô liền nghĩ ra một biện pháp tốt: "Phùng Linh Khải nè....."

Phùng Linh Khải bị Doãn Mạnh cười tóc gáy dựng ngược: "Gi? Chuyện gì?"

"Cái đó, cậu quá cao tôi không thấy rõ bảng đen. Cậu có thể ghi chép xong bài cho tôi mượn tập xem một chút hay không?"

Phùng Linh Khải chưa bao giờ nghĩ tới hai mắt của mình sẽ có một ngày trũng lõm như vậy: "Hả!?"

Thế nhưng cũng không thể cứu vớt cậu ta. Chuyện chép bài học ở dưới nụ cười của Doãn Mạnh đã thành ván đã đóng thuyền rồi.

Bạn học Phùng Linh Khải cảm viết lên bất đầu sự nghiệp lần đầu tiên chép bài học của mình. Cả tiết học đều ghi chép: "A, chữ của cậu nhìn giống như chữ của nữ sinh á."

"Trời ạ làm sao cậu viết loạn như vậy. Chữ bên cạnh là chữ gì đều lẫn lộn ở cùng một chỗ."

"Cậu có thấy người nào ghi bài học như cậu không?"

"Còn nữa cậu viết hai chữ phía sau này sai rồi."

.....

Từ trước đến nay Phùng Linh Khải chưa bao giờ biết rằng sẽ có một ngày cậu ta phải sống ở trong nước sôi lửa bỏng như thế này, muốn đùa giỡn cho qua nhưng ánh mắt vô tội của Doãn Mạnh chợt lóe lại dọa cậu ta thu lại.

Lâm Kha há hê cười đủ rồi, mới tiếp nhận tín hiệu cầu cứu của Phùng Linh Khải: "Doãn Mạnh, hết giờ học cậu có thể tìm giáo viên hoặc là Trần Tư Đình chép."

Sự thật chứng minh, cho dù là học thần Lâm Kha cũng không quản được Doãn Mạnh.

Doãn Mạnh quay đầu lại: "Tôi nói, không phải là trước khi thi cậu còn phải dựa vào bài ghi chép của tôi mà sống sao? Có còn muốn làm bạn tốt hay không?" Đây chính là sự thật, học thần không nghe giảng bài đã bị tóm được nhược điểm.

Lâm Kha nhìn về phía Phùng Linh Khải nhún vai một cái: Tôi đã tận lực, bản thân cậu tự cầu nhiều phúc đi.

Từ đó, Phùng Linh Khải đi lên con đường trở thành thần ghi bài giảng. Sau này thi lên đại học, cậu ta vẫn giữ vững thói quen ghi bài thần kỳ này, thậm chí không nghe giảng bài cũng ghi bài, thói quen tốt này đã tạo ra một nền tảng tốt cho việc xung kích mở cửa hàng của cậu ta sau này.

Dĩ nhiên đây là nói sau, bây giờ Phùng Linh Khải chỉ có thể cắn đầu bút, nhún mày thành chữ bát đầu hàng.

Một ngày lên lớp xong, Doãn Mạnh lại phải đeo cặp sách dự định ăn một bữa thích hợp rồi đi học lớp Vật Lý ngoại khóa đã lâu chưa học.

Lý Lộ đi vũ đoàn tập luyện, Hoa Bội hôm nay có chuyện về nhà sớm. Trong lúc chiến tranh lạnh, Trần Tư Đình hoàn toàn chính là một bạn thân tốt, cô ấy quyết định cùng Doãn Mạnh cơm nước xong lại đi.

Doãn Mạnh cũng không còn ghét bỏ cô ấy trọng sắc khinh bạn, hai người còn chưa đi ra cửa lớp, liền nghe thấy tiếng ồn ào của mấy nữ sinh.

Hot boy trong truyền thuyết - Hậu Nghiêu Sở xuất hiện ở cửa lớp 7. Các nữ sinh còn chưa có rồi đi lập tức động tác trở nên chậm lại, có người chủ động đi lên hỏi: "Xin hỏi tìm ai?"

Hậu Nghiêu Sở chỉ chỉ: "Doãn Mạnh có ở đây không?"

Doãn Mạnh vừa thấy tình thế này, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Lúc đi ra cửa bên nghe thấy mấy nữ sinh Phạm Ly Ly và Đường Tuyệt nhỏ giọng nói chuyện.

Hậu Nghiêu Sở thoát nhìn không vui lắm, lời nói ra hiển nhiên không thừa đường lui một chút nào: "Lúc trước tôi đã gọi điện thoại cho cậu, cậu không nhận."

Thanh âm nghị luận của nữ sinh bên cạnh càng lớn hơn. Trong lòng Doãn Mạnh bắt đầu oán giận Hậu Nghiêu Sở lòng dạ hẹp hòi, vừa muốn nói chuyện phản bác liền bị Trần Tư Đình mới ra tới cản lại: "Hôm nay Mạnh Mạnh bỏ quên điện thoại ở nhà rồi."

Sắc mặt Hậu Nghiêu Sở vẫn không tốt lắm. Tính tình cậu ta cũng không xấu lắm, chẳng qua là chỉ có Doãn Mạnh có thể nói chuyện hợp ý, số lượng bạn nữ của cậu ta không nhiều, lại không nghĩ rằng Doãn Mạnh đối với cậu ta tránh né chỉ e sợ không kịp, giống như cậu ta là vật bản gì đó. Tối ngày hôm qua cậu ta gửi tin nhắn, đến bây giờ Doãn Mạnh không để ý một chút. Nói quên mang điện thoại loại lý do này thấy thế nào cũng là lừa gạt, có lẽ Doãn Mạnh đã kéo cậu ta vào danh sách đen rồi.

Mặc dù từ trước đến nay cậu ta chưa bao giờ vì được hoan nghênh liền tự cao tự đại, nhưng đối với Doãn Mạnh vẫn luôn rất thân thiện. Đối xử với cậu ta như vậy, có phải Doãn Mạnh thật sự quá đáng rồi hay không?

Thật ra thì Doãn Mạnh không có ghét Hậu Nghiêu Sở đến trình độ muốn cho vào danh sách đen. Nhưng có lẽ trên mặt chủ quan Doãn Mạnh đối với dạng người như Hậu Nghiêu Sở có một loại tâm lý trốn tránh, cô không có nắm chắc có thể chiếm phần chủ đạo trong quan hệ với cậu ta, nói trắng ra chính là không chơi thắng, cho nên vô ý thức lựa chọn cách xa, nói cách khác chưa bao giờ nghĩ tới đặt cậu ta vào vị trí bạn bè. Thái độ này quyết định lúc ấy không xem tin nhắn cũng không còn đặt việc này ở trong lòng, nếu như là Trần Tư Đình cô nhất định sẽ xem.

Mà Doãn Mạnh ý thức được Hậu Nghiêu Sở có chút tức giận thật, quên vụ này thật ra thì cũng là lỗi của cô, Hậu Nghiêu Sở người ta từ trước đến giờ đều xem cô là bạn chí cốt. "Ngày hôm qua đúng là tôi không có xem điện thoại, thật xin lỗi á. Thật không có ý gì khác."

Hậu Nghiêu Sở nhận được tin hiệu chốt dạ của Doãn Mạnh, tâm tình lập tức liền tốt lên. Lúc trước cậu ta vẫn cho là Doãn Mạnh thật sự cảm thấy cậu ta phiền không chịu nổi, thậm chí kéo cậu ta vào danh sách đen.

Nhưng thực tế tình cảm Doãn Mạnh bộc lộ ra là chân thực, mặc dù cô ấy không coi trọng cậu ta nhưng thật sự không đến nỗi ghét. Điều này làm cho lòng tự ái của cậu ta thoải mái rất nhiều.

"Cho nên cậu tìm tôi có chuyện gì gấp à?"

Hậu Nghiêu Sở cũng không vội vã trả lời.

Hai người hữu ý vô ý đi ra khỏi phạm vi vây xem của quần chúng, Trần Tư Đình vô cùng thức thời chuông đi: "A! Mạnh Mạnh, tớ không ăn cơm cùng cậu được! Đột nhiên tớ nhớ ra tớ phải về xem phim truyền hình chiếu lúc 6 giờ 30."

Nói xong còn nháy mắt với Doãn Mạnh, gợn ngón tay cái lên, Doãn Mạnh liếc mắt một cái cũng biết cô nàng này hiểu lắm. Đầy đầu nghĩ toàn những thứ gì đâu không!

Mới ra cửa lâu, đã nhìn thấy Lâm Kha ôm bóng rổ phía đối diện đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Lâm Kha nhìn thấy Doãn Mạnh và Hậu Nghiêu Sở ở bên cạnh cô sùng sốt một chút: "Cậu....."

Doãn Mạnh chớp mắt: "Tôi đi học lớp ngoại khóa á."

Lâm Kha mặt không chút thay đổi, liếc nhìn Hậu Nghiêu Sở, nhưng không để ý tới Doãn Mạnh: "Vu huấn luyện viên nói rằng gia tăng huấn luyện, đội trưởng kiểm tra người." Đội bóng rổ trường cuối tuần sau có một trận so tài hữu nghị với trường trung học phụ thuộc A, coi như Xã Liên Doãn Mạnh này cái gì cũng không rõ ràng lắm loại chuyện như vậy khá rõ ràng.

Hậu Nghiêu Sở nói: "Ừ. Tôi sẽ đi."

Lâm Kha nói xong đứng im không đi, bình tĩnh nhìn về phía Doãn Mạnh. Doãn Mạnh có chút kỳ quái: "Làm sao vậy?" Chân mày Lâm Kha có chút nhíu chặt: "Cậu đi học lớp ngoại khóa đi á. Đứng đây làm gì?"

Doãn Mạnh còn chưa lên tiếng, Hậu Nghiêu Sở chen miệng nói: "Hai chúng tôi học chung một lớp ngoại khóa, cùng đi ăn cơm."

Lâm Kha nghe xong lời này, thậm chí ngay cả tạm biệt cũng không nói với Doãn Mạnh, uống miếng nước lên lầu. Doãn Mạnh thật chẳng hiểu ra sao, chỉ có điều cô đã quen với tính kỳ quặc của cậu ta từ lâu, trong lòng thờ dài nói đùa trẻ tới thời kỳ dậy thì á..... Nhún vai một cái, cô xoay người nói với Hậu Nghiêu Sở: "Rốt cuộc cậu tìm tôi có chuyện gì?"

Hàm răng trắng của Hậu Nghiêu Sở sáng lên: "Cũng không phải là chuyện lớn gì, tiết học hôm nay tạm thời lùi lại một tiếng. Cũng chính là 7 giờ mới vào học, lão Ngô biết hai đứa mình học chung một trường, liền báo tôi báo cho cậu. Kết quả không ngờ cậu một mực không hồi âm tin nhắn của tôi, ngay cả điện thoại cũng không nhận. Rốt cuộc có phải cậu đã cho tôi vào danh sách đen rồi hay không?"

Doãn Mạnh cười ha ha: "Ồ không ngờ là lùi lại. Lão Ngô thật là..... Thật sự là tối hôm qua tôi và ba mẹ tôi xem TV cả buổi tối, không có xem điện thoại đi động, buổi sáng không mang điện thoại."

Hậu Nghiêu Sở không nói gì, vẻ mặt lại trở nên thờ ơ, nhưng lời nói ra lại là oán trách Doãn Mạnh: "Tôi vốn đang định đi sân bóng rổ, kết quả sợ cậu đi, chỉ có thể sau giờ học tới đây ngăn cậu."

Doãn Mạnh nghĩ thầm thằng nhóc này vẫn còn có trách nhiệm, thử nghĩ nếu hai người bọn cô đảo lại nhân vật, có lẽ cô cũng chỉ gọi một cái tin nhắn,

quần cậu ta có nhìn thấy hay không: "Được rồi được rồi, là tôi không nhìn thấy á. Cảm ơn cậu báo cho tôi biết, mời cậu ăn cơm."

Hậu Nghiêu Sở không chút khách khí nào: "Được ah. Dù sao thời gian ở giữa trống dài như vậy, tin tưởng ví tiền của cậu."

Doãn Manh:..... Mẹ nó ví tiền của cô không thể không chà đạp lần nữa!

Thật ra thì Doãn Manh cũng không quen một mình ăn cơm với nam sinh, nhất là Hậu Nghiêu Sở này cô cũng không quen thuộc lắm. Chẳng qua là sau hai tiết học vật lý liên tiếp học cùng cậu ấy, hai tiếng ở giữa không về nhà được cũng không còn chỗ đi, cũng chỉ có thể thích hợp ăn bữa cơm.

Hai người đi tới tòa nhà Triều Việt, Doãn Manh vẫn chọn hướng đi ít người. Chủ yếu từ trước đến nay cô không phải là loại nữ sinh hay chơi đùa, đi ở phía sau ra bên cạnh không khỏi có chút cảm giác chột dạ.

Nhưng càng không muốn gặp cái gì thì lại càng gặp phải cái đó, chiều thứ sáu học sinh cao trung vùng phụ cận kết bạn ra ngoài hóng mát không thể bảo là không nhiều. Huống chi vào bên trong Triều Việt đi dạo, rạp chiếu phim luôn có thể nhìn thấy học sinh cao trung tùm tùm năm tùm ba, rất dễ đụng phải mấy bạn học nào đó.

Chứ đừng nói đến Doãn Manh vận khí luôn tốt từ trước đến nay này, vừa vào Triều Việt liền đụng phải Lý Lộ và Trịnh Gia Thạc. Mỗi người cầm một ly DQ (*), anh dứt em em dứt anh cái này được gọi là chàng chàng thiếp thiếp.

(*) Dairy Queen, thường được viết tắt DQ, là một chuỗi phục vụ món ăn ngọt và nhà hàng thức ăn nhanh sở hữu bởi International Dairy Queen.

Kết quả Doãn Manh còn chưa lên tiếng, Lý Lộ người ta phản ứng còn kịch liệt hơn Doãn Manh. Mặt tiểu cô nương đỏ lên: "Tớ, tớ 6 giờ mới bắt đầu huấn luyện..... Trịnh Gia Thạc đi ngang qua bên này....."

Doãn Manh: "..... Thật ra thì chúng tớ đều biết hai người ở chung một chỗ."

Lý Lộ: "Ừm..... Ô! Cậu đây là....." Ánh mắt Lý Lộ dừng lại ở trên mặt Hậu Nghiêu Sở, trên mặt trong nháy mắt xuất hiện hai chữ: "Đã hiểu".

Trên mặt Trịnh Gia Thạc cũng thể hiện vẻ "Đồng bệnh tương liên".

Các cậu đã hiểu cái quỷ gì! Ai cùng đường với các cậu chứ! Tôi tới là để học tập biết chưa!

Doãn Manh không kiên nhẫn giải thích: "Hai chúng tôi cùng đến học lớp ngoại khóa vật lý, hiện tại muốn đi ăn cơm, các cậu có muốn đi chung hay không?"

Lý Lộ từ chối cho ý kiến: "Được đó, vậy chúng ta cùng nhau ăn đi."

Đoàn người đi bên cạnh ăn mì sợi, một bữa cơm xong, tán gẫu làm nhảm một lát. Lý Lộ hữu ý vô ý ra sức thăm dò Doãn Manh và Hậu Nghiêu Sở quan hệ thế nào, loại nhân vật thần tiên Hậu Nghiêu Sở này không phải người như Lý Lộ có thể hỏi ra. Đương nhiên cả buổi cũng không có kết quả gì, đều bị thành linh ngăn cản trở về.

Kể từ khi kết giao bạn trai, Lý Lộ đã sớm đối với loại truy đuổi danh xưng "Hot boy" xa xôi không thiết thực này không còn gì cả, nhìn lại Hậu Nghiêu Sở câu được câu không rõ ràng không có hứng thú gì, cô ấy cũng lười phải tự tìm mất mặt như vậy, liền móc hai tờ vé xem phim từ trong túi ra: "6 giờ chúng tớ xem phim á~ biết một lát nữa các cậu phải đi học, tớ sẽ không quấy rầy các cậu nữa."

Nói xong cũng không tạm biệt Doãn Manh phui mông bỏ đi.

Này, vũ đoàn của cậu phải huấn luyện đấy! Doãn Manh yên lặng châm chọc trong lòng, bình thường rốt cuộc Lý Lộ có bao nhiêu lần báo "Vũ đoàn huấn luyện" kết quả đục nước béo cò đi hẹn hò cùng Trịnh Gia Thạc ah!

"A đúng rồi, nhớ đừng nói với Trần Tư Đình. Cậu ấy mới vừa chia tay, tớ ngày ngày lắc lư ở trước mặt cậu ấy như vậy sợ kích thích cậu ấy." Lý Lộ bổ sung.

Doãn Manh kinh ngạc: "Cậu ấy chia tay? Không nhìn ra á. Mới vừa rồi cậu ấy còn rất vui vẻ đấy." Lần trước Trần Tư Đình vẫn còn oán trách chuyện này, không nghĩ tới chia tay nhanh như vậy.

Lý Lộ suy nghĩ: "Ha, ngày hôm trước cậu ấy nói với tớ. Không chừng lại hòa hảo rồi?"

Doãn Manh:..... Lúc này cô mới nhớ tới mấy vị nam sinh nữ sinh cao trung này từ trước đến giờ đều là phân phân hợp hợp bất định, cần gì phải xem giống như lui tới bình thường chứ ~

Lý Lộ và Trịnh Gia Thạc rời đi. Chỉ còn sót lại Hậu Nghiêu Sở, cậu ta quen cầm nước trái cây, lười biếng dựa vào phía sau cái ghế.

Doãn Manh vẫn bài xích một mình chung đụng với Hậu Nghiêu Sở, cũng không phải bởi vì sợ xi căng đàn gì, mà là cảm thấy Hậu Nghiêu Sở làm một học sinh cao trung tâm trí hơi bị thành thực quá mức, từ trước đến nay nói chuyện đều luôn kéo cô đi, dẫn đến một "Người trưởng thành" như cô ở trước mặt cậu ta ngược lại lại rơi xuống hạ phong, ít nhiều trong lòng không thoải mái lắm.

Doãn Manh múc lấy món điểm tâm ngọt, Hậu Nghiêu Sở uống nước trái cây, hai người đối diện nhau không nói gì.

Một hồi lâu, Hậu Nghiêu Sở nói chuyện: "Cậu là Xã Liên?"

"Phụt!" Doãn Manh phun cái miếng trong miệng ra ngoài. Mấy ngày nay cô nghe nhiều nhất chính là câu này, mỗi một lần những lời này vừa bắt đầu liền tuyên bố cô có việc mới phải làm.

Doãn Manh khóc không ra nước mắt: "Tôi có thể nói không phải không?"

Hậu Nghiêu Sở nở nụ cười uy hiếp: "Cậu cứ nói đi?"

"Chuyện gì?" Doãn Manh cam chịu, dùng cái miếng quây bánh pudding thành bột nhào.

Hậu Nghiêu Sở: "Có thể giúp tôi mượn danh nghĩa Xã Liên, tuyên truyền cuộc tranh tài của đội bóng rổ và trường trung học phụ thuộc A không?"

Doãn Manh kỳ quái nói: "Chuyện này không phải các cậu tự mình tuyên truyền sao?" Thật ra cô chỉ giả bộ ngu thôi, lúc trước hàng loạt chuyện, dẫn đến lực ảnh hưởng của Xã Liên ở trong xã đoàn gia tăng mãnh liệt. Trên căn bản chỉ cần bạn học hoạt động ở trong xã đoàn đều biết có một tổ chức nhân số cực ít nhưng hiệu suất cực cao, càng có thể chứng minh tính tự chủ hoạt động của học sinh Thất Trung, không cần giáo viên cũng có thể sắp xếp tất cả ngay ngắn rõ ràng.

Bởi vì thời gian tranh tài xác định vào cuối tuần, người có thể nguyện ý hy sinh ngày nghỉ cuối tuần đến xem cuộc tranh tài cũng không nhiều. Hậu Nghiêu Sở đơn giản chẳng qua là muốn mượn lực ảnh hưởng của Xã Liên tạo thế thôi.

Hậu Nghiêu Sở nâng má: "Cậu giả bộ ngu với tôi cái gì. Cần cái gì ra điều kiện là được ~"

Doãn Manh thở ra một hơi, cùng người thông minh nói chuyện đầu óc nhẹ nhõm tâm một mối: "Rõ ràng là cầu xin tôi giúp cậu, thế nào lại giống như tôi van xin cậu vậy. Tôi muốn điều kiện gì cậu đều đáp ứng nổi sao? Cho rằng mình là tổng giám đốc bá đạo sao? Quy tắc ngầm cậu cũng nhận? Nói mạnh miệng không sợ đau đầu lưỡi."

Hậu Nghiêu Sở hí mắt: "Aiz ~ coi như là tôi nhìn lầm cậu, tôi vẫn cho rằng cậu không phải là loại nữ sinh có thể dùng sắc đẹp thu mua kia."

Doãn Manh: "Theo tôi một đêm tôi giúp cậu làm." Cô thô bạo đập một tay ở trên bàn, muốn dọa nam sinh nhỏ này một chút.

Hậu Nghiêu Sở liếc mắt xem thường: "Chưa đủ lông đủ cánh đâu. Tôi sợ ba mẹ cậu kiện tôi, không ngại nói cho cậu biết, tôi định nửa học kỳ sau của cao nhất tranh cử chức hội trưởng hội học sinh."

Doãn Manh vẻ mặt nghiêm túc: "Hội trưởng hội học sinh cao nhất cho tới bây giờ đúng là cũng chưa có." Cô cũng không ngờ Hậu Nghiêu Sở nghĩ đến xa xôi như vậy, nói như vậy bây giờ cậu ta tạo thế trước, thông qua một số hoạt động khiến người cả khối đều biết cậu ta, đến lúc đó mới có cơ sở quần chúng, mà không phải một hot boy hư danh.

Hậu Nghiêu Sở cười tự tin: "Đó là bởi vì tôi mới vào trường này á."

Thật là nói khoác không sợ đau đầu lưỡi.....

"Tôi muốn làm Hội trưởng hội học sinh, đối với cậu mà nói cũng là chuyện tốt. Bây giờ kết đồng minh với tôi, đến lúc đó Xã Liên các cậu cũng có thể chính danh, sẽ không ở thời khắc mấu chốt đều bị hội học sinh và đoàn ủy chèn ép." Đôi mắt bình tĩnh của Hậu Nghiêu Sở nhìn Doãn Manh, giống như là đang đoán suy nghĩ trong lòng của Doãn Manh.

Mặc dù Xã Liên là tổ chức mới thành lập, tích cực ở trong xã đoàn, nhưng một khi dính đến bất kỳ trao đổi đối ngoại, hoặc là hoạt động cỡ lớn (diễn xuất văn nghệ, đại hội thể dục thể thao, giao lưu quốc tế văn văn), đều bị gạt bỏ bên ngoài, giống như là nông dân chỉ có thể trông trọt ở trên ba phần mầu đất của mình, thêm một tác cũng không được.

Nhưng hiện tại Hậu Nghiêu Sở sạch bóng không có một cái gốc như cô, vậy mà vừa lên tiếng liền cam kết cho cô một tương lai. Thế nào cũng là khoe khoang khoác lác làm cho người ta buồn cười, mà đáng sợ nhất vâng, Hậu Nghiêu Sở lại khiến cho Doãn Manh cảm thấy chuyện này gần như là ván đã đóng thuyền rồi, căn bản là vấn đề thời gian, mà không phải dầm rỗng hang hổng gì.

Doãn Manh cười. Cô tin tưởng Hậu Nghiêu Sở có thể lên làm Hội trưởng hội học sinh, bởi vì loại người này chấp nhất cực kỳ đáng sợ, một khi nhận định một chuyện, đen cũng có thể chuyển thành trắng.

Cho dù hôm nay cô cự tuyệt, tương lai cậu ta cũng chẳng qua chỉ tốn nhiều thêm một chút thời gian thôi.

Chỉ là Hậu Nghiêu Sở đoán sai một chuyện, Doãn Manh cũng không trọng danh lợi giống như cậu ta: "Cậu cảm thấy tôi muốn chấn hưng Xã Liên?" Cho tới nay cô chỉ bỏ vốn đầu tư 100% kinh nghiệm vào học tập mà thôi.

Doãn Manh hứng thú nhìn phản ứng của Hậu Nghiêu Sở.

Trong mắt Hậu Nghiêu Sở lóe lên kinh ngạc, rất nhanh cười nhạt che đậy: "Thế nào? Chẳng lẽ cậu phí sức lớn như vậy chỉ là vì thi đứng đầu khối? Tốt nghiệp đề lại cũng chỉ là cận thị 500 độ cùng ngòi bút có thể lượn quanh địa cầu? Ý nghĩa cậu lên cao trung chính là ở đây?"

Doãn Mạnh sáng tỏ. Rất tốt, sách lược của cậu ta là cho dù cô không muốn, cũng phải chuốc cháo gà cho cô chuốc đến ngất luôn cũng phải muốn.

Chỉ là Doãn Mạnh cô không dễ lung lay như vậy, Hậu Nghiêu Sở vừa mới nói một câu thấy được phản ứng của Doãn Mạnh liền dừng câu chuyện lại, cậu ta có chút ngoài ý muốn cười cười: "Chỉ có điều nếu cậu không muốn, tôi cũng sẽ không miễn cưỡng cậu. Chút chuyện mới bấy lớn á, tôi cũng không biết cậu đồng ý chuyện này có thể khó như vậy, rõ ràng cũng bị người khác nhờ làm vô số lần."

Hậu Nghiêu Sở quơ quơ nước trái cây còn dư lại, nghiêng đầu kề lại Doãn Mạnh, mí mắt khép hờ, dưới ánh đèn mờ mờ, sống mũi cao ngất, bóng mờ gò má khuôn sáng, lông mi thon dài mà mềm mại, con ngươi thâm thúy của thiếu niên chuyên chú nhìn cô.

Doãn Mạnh phì cười: "Tôi đã nói với cậu ah ~ thật ra thì vừa bắt đầu cậu dùng một chiêu này, cũng không cần phí nhiều lời như thế rồi."

Hậu Nghiêu Sở chu mỏ: "Cô gái nhỏ quá thông minh không tốt."

Trái lại Doãn Mạnh tâm tình vui vẻ: "Được ~ tôi thu đồng minh cậu, hi vọng cậu tới ngày phát đạt cũng đừng quên tôi nhé."

Hậu Nghiêu Sở mở to hai mắt: "Cậu thật đúng là không dễ dụ."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

So với một vài lớp học rời rạc, lực ngưng tụ ở lớp 7 tiếng tăm lừng lẫy cả trường. Lúc nửa học kỳ cao nhất được tiến hành hơn một nửa, như một đầu hắc mã tiềm năng sát nhập vào trong quân, thành tích trên căn bản ngang hàng cùng ba lớp thực nghiệm. Cho dù là Hàn Siêu loại cản trở thành tích này cũng đã nhảy vào nửa trước Thất Trung, chớ nói chi là một cuộc so tài tiền về phía trước của các học bá. Nhìn lớp 7 như vậy quả thực là một thần tích trong ban phổ thông, bản thân hầu như không có học sinh cản trở quá mức, học tập bình thường một chút cũng đi theo đại quân một đường tiến về phía trước.

Bình thường loại không khí học tập này, đều là một lớp kéo theo, bạn học học tập nhiều hơn, không học tập dĩ nhiên là có cảm giác khẩn trương không muốn rơi ở phía sau. Dần dà liền có thể nhìn ra hiệu quả, thi giữa kỳ xoay mình một cái, mọi người học tập nhiệt tình hơn phải điều động.

Mà ban phổ thông và ban thực nghiệm đương nhiên có ngăn cách dẫn đến vị trí tể nhị của lớp 7.

Ít hoặc nhiều học sinh ban phổ thông cũng có chút hâm mộ ban thực nghiệm, sinh ra tư tưởng tương tự "Cừu địch". Mà đúng lúc này, loại bản nông và trung nông lớp 7 này hành động mở một đường máu, làm cho quần chúng học sinh ban phổ thông có loại cảm giác kiêu ngạo hãnh diện, cảm thấy đề cho ban thực nghiệm chẳng thêm ngó tới ban phổ thông phải nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Mà học sinh ban thực nghiệm, phần lớn cũng có chút cảm giác nguy cơ, ngày ngày cũng bị các thầy cô giáo ban thực nghiệm ân cần dạy bảo, khẩn trương là không tránh khỏi.

Hôm nay tổng kết lại, thành tích tập thể lớp 7 đều đã trên trung đẳng, ngẫu nhiên có một hai người tụt lại phía sau một chút cũng nằm vào giai đoạn tiến bộ rất tốt. Nhưng trước mắt lớp 7 tương đối kém lớp thực nghiệm bình thường, chắc chủ yếu chính là số lượng học sinh khá giỏi.

Lâm Kha loại nghịch thiên này không nói, nhưng tóm lại chỉ là số ít.

Hạng nhì lớp Vương Thanh Nhã cũng xếp trên 20 tên trong khối, lui về phía sau thì không cần phải nói.

Huống chi xếp từ thứ 3 đến thứ 4 hoàn toàn chính là một đoạn đứt gãy, từ 20 tên xếp đến 50 tên. Như thế, 10 tên trước là cổ phiếu tiềm năng, cô Lý mới nhậm chức tính tình mãnh liệt không có biến mất, ngược lại bị kỳ tích lớp 7 kích thích, mỗi ngày suy nghĩ như thế nào nâng nhóm thành tích loại trung lên tầm cao mới.

Doãn Mạnh thuộc vào vị trí trong nhóm đó.

Chỉ có điều đúng như cô Lý từng nói, cô ấy hoàn toàn không lo lắng tính tự giác của Doãn Mạnh, nếu không cũng sẽ không chọn cô làm ủy viên học tập (lớp phó học tập).

Ủy viên học tập Doãn Mạnh từ trong phòng làm việc của cô Lý ra ngoài, ôm một chồng giấy làm văn. Đây là bài tập làm văn tuần này, dưới sự yêu cầu thứ hai nộp.

Đề mục chính là: nơi lòng tôi hướng về ____

Loại nửa mệnh đề làm văn này rất thường gặp, thể mạnh ngữ văn của Doãn Mạnh từ trước đến nay chính là viết văn. Mà loại văn xuôi nửa trữ tình này càng thêm thuận tay, cũng coi như phần lớn nữ sinh đều am hiểu phương hướng; mà đối với Lâm Kha mà nói, văn nghị luận mang tính logic càng thêm thuận buồm xuôi gió, nếu gặp phải đề thi ý thức lưu truyền nền học vấn quốc gia, thì kết quả hoàn toàn xong đời.

Cho nên nói, từ trước tới nay ngữ văn luôn dựa vào đầu óc không dựa vào kiến thức khiêm khuyết học thần.

Thật không dễ có chỗ có thể vượt qua Lâm Kha, từ trước đến nay Doãn Mạnh sẽ không bỏ qua chuyện làm giảm uy phong của Lâm Kha này. Trên đường đi cô có thể tưởng tượng ra bộ dạng ủ rũ cúi đầu của Lâm Kha khi lấy được đề mục này, lại không nghĩ rằng lúc trở lại lớp, cô nhìn thấy Lâm Kha xưa nay trầm mặc ít nói (nhưng vừa mở miệng liền bị coi thường) vậy mà đang nói chuyện cùng với Trần Tư Đình. Thần kỳ nhất chính là hai tính tình không tốt lại như không đánh không quen biết nhau \w/~

Chỉ là Lâm Kha vừa thấy Doãn Mạnh trở lại, vẻ mặt bức dọc, âm một tiếng kéo ghế ra, đặt mông ngồi xuống.

Doãn Mạnh bất đắc dĩ. Loại tình trạng này từ tuần trước cô và Hậu Nghiêu Sở cùng đi học lớp ngoại khóa Vật Lý kéo dài đến hiện tại, lúc bắt đầu ngay cả cô muốn chịu thua cũng không có cơ hội.

Không nóng không lạnh, giống như cô làm chuyện gì sai đợi cô khai báo. Doãn Mạnh vẫn không coi chuyện này là chuyện quan trọng, còn chuẩn bị nhân cơ hội trị tình tình quấy gở của cậu ta một chút, để cậu ta đỡ khỏi cả ngày giống như bà đi cả tối. Chẳng lẽ cô không có Lâm Kha vẫn không thể sống tiêu sái à? Cho rằng cô là mẹ cậu ta luôn nuông chiều cậu ta chắc?

Nuôi trẻ con thật không dễ dàng.

Ăn cơm buổi trưa, lại đến lúc Doãn Mạnh và Trần Tư Đình càn quét bữa tiệc lớn rồi. Sau khi hai người ăn uống no say, tuy rằng Doãn Mạnh có chút tò mò Lâm Kha và Trần Tư Đình lén lút nói cái gì, nhưng từ trước đến giờ cô luôn bảo trì bình thần. Hoàn toàn không đề cập tới chuyện này, thậm chí có ý định tránh đề cập đến chủ đề Lâm Kha, bắt đầu tán gẫu một chút chuyện vặt vãnh trong nhà, tin tức bất quá.

Trần Tư Đình thì ngược lại nói một hồi liền không nhịn nổi, cũng không phải miệng cô không kín, mà là Doãn Mạnh là bạn tốt của cô không có gì để giấu, vô luận lừa gạt ai cũng chưa từng nghĩ qua lừa gạt cô ấy. Hơn nữa hưởng hồ, lần này rõ ràng chính là cơ hội tốt để đùa giỡn hoàng thượng á, loại kìm nén một bụng đầy ý nghĩ xấu nhóc Trần Tư Đình này làm sao có thể buông tha sử dụng chứ: "Tớ nói, cậu thật sự không để ý Lâm Kha sao? Gần đây tớ thấy các cậu đều kỳ quái không nói chuyện với nhau, cũng không đi cùng nhau."

Doãn Mạnh dùng ống hút khuấy đều đá: "Không phải là tớ không thèm để ý á, mà là cậu ta chẳng hiểu ra sao..... Tớ nghĩ mỗi lần đều ngồi đó mà suy nghĩ, chẳng phải phiền chết sao?"

Trần Tư Đình tròn mắt: "Hắc. Tớ nói, thế giới tình cảm của cậu so với tớ còn phong phú hơn á! Rõ ràng cùng với Lâm Kha ở chung một chỗ vậy vẫn gạt tớ, hiện tại Hậu Nghiêu Sở chen vào bết tắc nhĩ ~"

Doãn Mạnh còn khiếp sợ hơn Trần Tư Đình: "Tớ và Lâm Kha ở chung một chỗ? Đừng đùa. Chị hai cậu cả ngày đảo quanh tớ, từng thấy tớ và Lâm Kha làm gì sao? Hậu Nghiêu Sở thì khỏi nói đến, tớ hoàn toàn không quen thuộc á!"

Trần Tư Đình cau mày, cảm thấy bình thường mặc dù Doãn Mạnh và Lâm Kha tiếp xúc tương đối nhiều, nhưng hoàn toàn không giống cái loại mập mờ như nam nữ sinh qua lại: "Vậy các cậu thật sự chỉ là bạn bè?..... Nhưng cậu biết hôm nay Lâm Kha hỏi tớ cái gì không, cậu ta hỏi tớ rốt cuộc Hậu Nghiêu Sở và cậu là loại tình trạng gì, để cho tớ thăm dò thử....."

Trần Tư Đình nghĩ như vậy, đột nhiên có chút không dám tin. Cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ đến cái loại hạng mục Lâm Kha thăm mền Doãn Mạnh này, bởi vì đại thần Lâm Kha..... Cậu ta sẽ thăm mền người sao? Làm sao có thể.....

Ánh mắt Trần Tư Đình nhìn về phía Doãn Mạnh tràn đầy kính sợ: "Không phải cậu ta..... Thăm mền, cậu chứ....."

Doãn Mạnh cực kỳ kinh ngạc: "Cái gì? Ha ha? Làm sao có thể? Chỉ là, cậu ta hỏi cái này thật à. Tớ và Hậu Nghiêu Sở có làm chuyện mờ ám gì sao? Chẳng qua là cùng nhau ăn một bữa cơm mà thôi."

Doãn Mạnh đắn đo phản ứng không tầm thường gần đây của Lâm Kha, chẳng lẽ là đang đợi cô giải thích quan hệ với Hậu Nghiêu Sở? Cô tỉ mỉ suy nghĩ, phân tích một chút đột nhiên hiểu ra suy nghĩ của Lâm Kha.

Lâm Kha này nhìn như khó có thể suy đoán, nhưng thực ra vô cùng đơn thuần.

Cậu ta nhận định Doãn Mạnh là người bạn nữ giới quan hệ thân mật đầu tiên (chính là khuê mật (bạn thân)), mà Doãn Mạnh cũng không có lui tới nhiều với bất kỳ nam sinh nào ngoài cậu ta. Cho nên, cậu ta làm một đứa trẻ tùy hứng kỳ quặc, tham muốn giữ lấy rất mạnh, ít nhiều gì trong lòng có một loại hiểu lầm Doãn Mạnh là thuộc về cậu ta, dẫn đến lúc Doãn Mạnh biểu hiện tương đối tự do trên tâm lý không thể tiếp nhận.

Giống như là người mẹ có con thứ hai, điểm chú ý đứa con thứ hai nhiều hơn, nếu như đứa con lớn nhất không thành thực lắm, sẽ hàm mộ ghen tỵ đổ kỵ.

Dĩ nhiên Doãn Mạnh còn chưa có nâng địa vị của mình lên to lớn như vậy.

Chẳng qua là cô không có cảm thấy giống như Trần Tư Đình nghĩ vậy, nói Lâm Kha thăm mền cô.

Làm ơn, bay lên độ cao này thật sự là hoàn toàn không cần thiết. Nếu Lâm Kha thật sự thăm mền cô, lấy tính cách của cậu ta..... Đợi một chút, hình

như cô hoàn toàn không tưởng tượng ra được chuyện Lâm Kha còn có thể thăm mền người này, một khi tưởng tượng liền nổi da gà cả lên.

Chỉ là cũng may cậu ta không thể nào thông suốt, nếu cậu ta thông suốt, có nữ sinh yêu mền, biết người ta ghét bỏ cậu ta vóc dáng lùn sẽ có bao nhiêu khó chịu.....

Đợi một chút đề tài chạy hơi xa rồi. Doãn Manh kéo suy nghĩ về, cảm thấy mình đúng là rảnh rồi phí tâm tư suy nghĩ những chuyện tình đơn thuần không có thật này. Còn không bằng thuận theo tự nhiên ~

Doãn Manh trở lại phòng học, Phùng Linh Khải vô cùng nể mặt đặt bài ghi chép buổi sáng ở trên bàn Doãn Manh. Bây giờ Phùng Linh Khải hoàn toàn bị Doãn Manh ngược không dám tỏ mạnh, mấy ngày trôi qua biết rõ thiếu niên vận động chơi bóng rổ này có tiềm chất học bá. Nếu không phải cầu thả bò như heo xung quanh mình, chỉ sợ mẹ cậu ta cũng nhận không ra cậu ta..... Chỉ có cô Lý đối với chuyện thay đổi phong cách học tập một vòng chung quanh Doãn Manh là cho khích lệ, cảm thấy doãn Doãn Manh hoàn toàn là học bá cơ sở năng lượng chính!

Dĩ nhiên, đối với năng lượng chính Doãn Manh, Lâm Kha hoàn toàn chính là một trường hợp trái lệ, giờ nào khác nào cũng dẫn dụ các thiếu niên đi về phía địa ngục của cậu ta. Biểu hiện cụ thể chính là: người khác học tập cậu ta chơi ngủ ăn, tự chủ thấp xuống một chút hoàn toàn liền.....

Mặc dù mỗi ngày đều chơi đùa nhưng có thể thi đứng thứ năm cả khối, người của lớp khác có thể cảm thấy phi thường sùng kính, nhưng tiếp xúc gần gũi lâu rất khó coi cậu ta là một vị thần.

Hơn nữa thường ngày cậu ta biểu hiện rất bình thường, dần dà học sinh liền dễ dàng sinh ra cảm giác "Chúng ta giống nhau", không để mắt đến sự thật cậu ta một đêm có thể đột kích đến thứ nhất, mà chính bạn lại chỉ có thể bay xuống tầng thấp nhất.

Loại cảm xúc tiêu cực "Tối chơi đi tối chơi đi" này cùng năng lượng liều mạng học tập của học bá Doãn Manh áp chế lẫn nhau, trở thành một trạng thái thăng bằng.

Mà bây giờ, Lâm Kha tự mình phá vỡ cái thăng bằng này.

Không thể ngờ cậu ta đang làm bài luyện tập số học.

Phùng Linh Khải cầm PSP của Lâm Kha kinh ngạc: "Kha thần, cậu làm sao vậy? Bị cái gì kích thích à?" Buổi trưa Lâm Kha không ra chơi bóng rổ ngược lại làm bài tập quả thực là mặt trời mọc từ phía tây.

Lâm Kha ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút mờ mịt: "Làm đề bài thi Tĩnh Tĩnh."

Phùng Linh Khải rất muốn hỏi Tĩnh Tĩnh là ai, nhưng lý trí bảo cậu ta ngừng miệng, thay vào đó cười đều nói: "Ồ, còn có chuyện gì có thể làm cho Kha thần của chúng ta an tĩnh vậy? Nói ra để cho tớ vui mừng một chút với ~" Phùng Linh Khải và Hàn Siêu là một cái máy hát, đương nhiên trong miệng phun ra không phải là lời tốt gì.

Lâm Kha có chút lười phải lăm mồm cùng cậu ta: "Chính là là lạ. Rất phiền."

Phùng Linh Khải thấy Lâm Kha không có lười nhác tự tại giống như bình thường, thần kinh thô cuối cùng bị khuấy động một chút, có chút ngây ngẩn: "Ví dụ như?"

Lâm Kha mặc kệ cậu ta, lăm bằm lầu bầu: "Chính là có thứ làm cho tớ....."

Bút Doãn Manh đang làm văn lạch cạch một tiếng rơi trên bàn, cô vội vàng nhặt bút lại, quay đầu lại giọng điệu thoải mái cắt ngang Lâm Kha: "Đây là Kha thần tư xuân nhĩ?"

Phùng Linh Khải nghe xong lời này cho rằng Doãn Manh biết cái gì, ngay lập tức tròn mắt: "Cậu khá lắm Kha thần! Nhìn cậu bình thường đến cả đây cũng không đẩy được, tớ còn coi cậu là trạch nam, thì ra là chờ ở đây ~ hiện tại sung sướng rồi ah! Thì ra đã có kinh nghiệm."

Cuối cùng Lâm Kha cũng vạch gió trở về bình thường: "Cút."

Nói xong cậu ta nhìn Doãn Manh một cái, thế mà chủ động nói câu nói đầu tiên sau một tuần lễ chiến tranh lạnh: "Giúp tôi nhặt bút một chút."

Doãn Manh:.....

Buổi chiều học thể dục, thầy Mã dẫn mọi người tới sân vận động, sắp xếp khảo nghiệm tổng hợp thể chất.

Cái gọi là khảo nghiệm tổng hợp thể chất, chính là bộ giáo dục yêu cầu mỗi trường học tiến hành tổng kiểm tra thể chất. Bên trong bao gồm các bậc thang khảo nghiệm, một vài hạng mục như chiều cao thể trọng, nhảy xa lượng hô hấp.

Sau khi mấy lớp học tập hợp ở thể sân vận động, lúc các hạng mục xếp thành hàng dài, tiết thể dục trên căn bản tương đương với hủy bỏ.

Từ máy đo chiều cao đi xuống Doãn Manh bữu môi nhìn chiều cao thể trọng của mình ——.

Quả nhiên vượt qua rồi, sau khi tốt nghiệp sơ trung Doãn Manh biết rất rõ ràng cô sẽ không thể nào cao lên nữa, lúc trước vẫn cố chuyện học tập, hoàn toàn không coi chuyện này là quan trọng.

Đôi trước chiều cao của cô cũng không có vượt qua 1m60, mà bây giờ cô lại vượt qua, có phải bởi vì bị hiệu ứng bướm bướm rồi không? Nếu như nói như vậy, chuyện cô thích học làm học bá học thật ra cũng không khó giống như cô nghĩ vậy. Chẳng qua là mình tự tạo cho mình một áp lực mà thôi.

Ngay sau đó, Doãn Manh liền bị nữ thần đá kích.

Trần Tư Đình từ trên cái cân đo thể trọng nhảy xuống: "Ồi ~ tớ cao thật nhanh, nhưng mà cũng sắp 50 kg rồi, tớ thật sự nên giảm cân một chút rồi."

Cô ấy cầm phiếu đăng ký xem của Doãn Manh: "So với tớ! Cậu cũng nhẹ quá nhỉ! Doãn Manh! Tớ có thể chia thịt của tớ cho cậu một chút không!"

Doãn Manh méo miệng: "Được! Vậy cậu cũng chia chiều cao của cậu cho tớ một chút....."

Lúc tự trường còn chưa có kém nhiều như vậy, lòng Doãn Manh quặn thắt, cô cảm thấy chiều cao của Trần Tư Đình cao thêm không chỉ một chút xíu. Hiện giờ Trần Tư Đình vì đứng chung một chỗ với Doãn Manh, lúc xếp hàng các nữ sinh nhân nhượng đứng ở phía sau cô ấy cũng thấp hơn cô ấy nửa cái đầu.

Đội nữ sinh rất nhanh đổi phiên xong rồi, đến đội nam sinh lớp 7.

Nam sinh đầu tiên - Lâm Kha lên đo chiều cao thể trọng, Doãn Manh và Trần Tư Đình xông lên trong nháy mắt. Lúc không vui luôn luôn nghĩ biện pháp vui vẻ một chút á ~ (' ▽ ') ~

Ngoài miệng đã nói không thể kỳ thị chiều cao thấp bé của Lâm Kha, Doãn Manh dùng hành động chứng minh sự giả dối của cô ~

Giáo viên vừa nhắm vừa viết trên giấy: "55kg. Người kế tiếp."

Không riêng Doãn Manh Trần Tư Đình, ngay cả Hàn Siêu Phùng Linh Khải ở phía sau cũng kinh ngạc: "Kha thần cậu còn cao hơn cả Tàn Kiến Bác?"

Thì ra là mỗi ngày uống sữa tươi chơi bóng rổ thật sự có tác dụng? Không tới ba tháng cao 6 cm cũng thật là mau á! Đều đã bốn bỏ năm lên rồi!

Nhóc mặt Tàn Kiến Bác là nam sinh lùn thứ hai trong đám nam sinh, chỉ thấy cậu ta có chút không cam lòng đứng lên trên. Giáo viên cười một tiếng: "71kg."

Mặt Tàn Kiến Bác đỏ lên, cầm phiếu đăng ký vụng vụng lỗ mũi rồi đi.

Doãn Manh cảm thấy tâm tình bây giờ của cô khá kỳ lạ, một mặt bởi vì chiều cao của Lâm Kha tập kích cảm giác có chút mờ mịt mờ mịt; mặt khác bởi vì thấy trò cười không bị đè ép bao nhiêu có chút khó chịu.

Ngược lại bản thân Lâm Kha lại khá là bình tĩnh, đi theo Trần Tư Đình và Doãn Manh xếp hạng trong đội ngũ kiểm tra lượng hô hấp.

Thật là không đo không biết, một khi đo xong lại giật mình.

Lúc này Doãn Manh mới phát hiện ra khi cô nhìn Lâm Kha đã cần phải hơi ngẩng đầu lên rồi, cô có chút không cam tâm lắm bầu: "Ăn cái gì mà cao nhanh như vậy á....."

Lâm Kha hát đầu, lại đề cập đến đề tài khác: "Vật lý có cần thiết đi học lớp phụ đạo không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Doãn Manh không kịp phản ứng, cảm thấy cái miệng tiện của Lâm Kha lại đang cười nhạo cô: "Cái gì? Đương nhiên là cậu không cần thiết, tôi có thể so với cậu sao?"

Lâm Kha dường như có chút chán nản, phun ra một câu: "Không có gì."

Doãn Manh tìm tòi ý tứ của cậu ta một chút, đột nhiên vui vẻ. Lúc trước cô đã đoán Lâm Kha ghen tị mù quáng, không ngờ thật sự đúng là có một chút. Nhưng mà có kỳ thiếu niên kỳ quái nhỏ mọn, cô vẫn nên giữ lại cho vài phần mặt mũi, vuốt đuôi thuận theo: "Học kỳ sau tôi không đăng ký chờ cậu bỏ túc cho tôi ah ~ Kha thần, đến lúc đó cậu cũng đừng mặc kệ tôi á ~"

Mặc dù Lâm Kha ngoài mặt không được tự nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn Doãn Manh, nhưng rất rõ ràng những lời này vừa đúng thành

công lấy lòng Lâm Kha. Cho dù Kha thần cố gắng quay đầu sang chỗ khác, nhưng từ góc độ của Doãn Manh có thể nhìn thấy mặt của cậu ta có chút hồng.

Chiến tranh lạnh không hiểu ra sao kết thúc. Doãn Manh còn chưa có nghĩ tới phương diện đối thoại cùng Lâm Kha kia, tâm tình của cô có lẽ chính là tương tự bà cụ trên đường nhìn thấy một bé trai đáng yêu nên nói chuyện đùa chọc một chút. Rước lấy khái niệm phải vượt đuôi, về phần mập mờ hay không mập mờ hoàn toàn không có nghĩ đến, không hề ý thức được lý giải của Lâm Kha và biểu đạt của cô có gì đó xuất hiện sai lầm.

Nhưng mà điều này trước mắt cũng coi như không có tạo thành tổn hại gì, ngược lại xúc tiến quan hệ hiểu lầm ý tốt~ (' ▽ ')

Lúc này, Hàn Siêu và Phùng Linh Khải cũng đã làm xong hạng mục đo chiều cao thể trọng, đến xếp hàng phía sau Lâm Kha. Hàn Siêu đặc ý cảm phiền đăng ký của cậu ta: "Lại cao rồi~!"

"Phùng Linh Khải người ta cao 1 mét 83 cũng không khoe khoang giống như cậu vậy~" Trần Tư Đình khinh bỉ nói.

Nếu là nam sinh Hàn Siêu đã sớm châm biếm ngược lại, đáng tiếc Trần Tư Đình giám sát ép khéo mồm khéo miệng từ trước đến giờ làm cho mọi người e ngại, Hàn Siêu có chút không cam tâm lắm bấm cái gì đó, rồi ảo não ngậm miệng.

Phùng Linh Khải không hiểu ra sao được cho là tấm gương sáng cảm phiền đăng ký, đứng ở phía sau trộm vui vẻ.

"Thúi chết rồi, ôi chao này." Trịnh Gia Thạc đi như chạy tới đây, lấy tay quạt gió, theo cậu ta tới là một mùi thúi nồng nặc.

Doãn Manh quay đầu lại nhìn lên, quả nhiên là trông thấy sau khi nữ sinh đều đã đo xong, nam sinh lớp 6,7 xếp hàng phía sau đồng loạt xông lên, rồi rút tháo giày đo chiều cao thể trọng. Thời kỳ trưởng thành phần lớn chân nam sinh đều thúi, người càng nhiều mùi hôi càng xông lên. Thật may là bọn họ chạy nhanh, bằng không ngạt thở mà ngất xỉu mất rồi.

"Đừng tới đây đừng tới đây." Hàn Siêu kêu la, "Trịnh Gia Thạc chân cậu thể nào lại thúi như vậy."

"Chân cậu mới thúi đó, tớ cũng không biết là chân ai, ôi trời ôi thật là thúi quá." Trịnh Gia Thạc nắm lỗ mũi cùng các nam sinh suy đoán đó rốt cuộc là ai.

Bởi vì giày của nhiều người, chân thúi cũng không chỉ có một người. Dù là nam sinh, ai cũng không muốn thừa nhận chân mình thúi, từng người một giơ giày lên oán trách lẫn nhau.

"Tớ thấy chính là cậu đó! Hàn Siêu!" Phùng Linh Khải vẽ mặt cười xấu xa, "Cậu chen ngang đến trước mặt, thừa dịp mùi chưa có tản ra đo xong mang giày vào lập tức chạy tới, vì loại bỏ hiểm nghi của mình."

Hàn Siêu giống như là bị giẫm phải đuôi mèo nhảy lên: "Cút đi! Thăng nhóc cậu đừng nói nhảm, rõ ràng cậu và tớ cùng đo chiều cao chân tớ có thúi hay không không phải cậu biết rõ sao? Không phải bản thân cậu có chân thúi sau đó đẩy lên trên người tôi chứ!"

Phùng Linh Khải biện bạch: "Tớ không có ôm chân cậu người làm sao tớ biết cậu có hay không!"

Miệng Lâm Kha nhếch lên, nhìn một chút rồi quay sang Doãn Manh châm chọc: "Thật ra thì hai người bọn họ đều có, lúc anh Siêu chơi bóng rổ với tôi, cách giày thể thao cũng có thể nghe thấy..... Phùng Linh Khải mẹ cậu ta còn lột đưa chuột miêng trong giày cho cậu ta để khử mùi thúi đấy."

Miệng Doãn Manh co rút, vậy đây là chó cắn chó sao....."Cho nên bọn họ đều biết nội tình lẫn nhau vậy mà còn có thể tranh cãi thành ra như vậy....."

"Có lẽ vì giữ gìn một chút hình tượng của mình ở trước mặt của các bạn nữ thôi." Lâm Kha sờ lên cằm, ánh mắt quét qua một hàng các bạn nữ lớp 7 trước mặt.

Doãn Manh: "Cho nên cậu nói với tôi không có vấn đề gì sao?"

Lâm Kha: "Ôi, cậu, nữ sinh....."

Lời chưa nói hết toàn bộ ngược lại chọc Doãn Manh tức giận gần chết, ngay lập tức cô phản kích: "Tôi nói, làm sao cậu có thể loại trừ một mình cậu ra ngoài được.... Nói nam sinh đều có chân thúi có phải cậu cũng có hay không?"

Lâm Kha bị hỏi nghẹn lời, vừa muốn mở miệng đã nhìn thấy Trần Tư Đình và Trâu Chân Phái đang nói chuyện phiếm ở trước mặt quay đầu lại: "Ai chân thúi?"

Thật đúng là đừng nói, lúc Doãn Manh nói không có suy nghĩ qua, sau khi nói ra cô thật sự vẫn có chút muốn biết cái vấn đề này..... Rốt cuộc chân Kha thần có thúi hay không?

Cô xấu bụng cười một tiếng, vừa muốn mở miệng, Trịnh Gia Thạc xếp hàng cuối cùng liền kêu lên: "Phía trước mặt đo lượng hô hấp nhanh lên một chút ah! Khí độc đều muốn lan tràn xuống đây rồi!"

Trần Tư Đình phì cười lên: "Ôi, chúng tớ cũng không còn biện pháp á, đo ở lớp 6 trước chúng tớ cũng chỉ có thể xếp hàng."

Hạng mục đo lường lượng hô hấp mặc dù đội ngũ xếp hàng dài, nhưng cũng may chia ra nhiều máy đo đương nhiên đo tương đối mau. Phía trước bọn Doãn Manh cũng không lâu lắm liền đi được một nửa.

Mơ hồ nhìn thấy bộ dạng các bạn học lớp 6 đo lường hô hấp ở phía trước.

Phần lớn nam sinh đều từ 3000 trở lên, chỉ có một vài cá biệt lượng hô hấp lớn thậm chí có thể tới 5000 trở lên; nữ sinh cũng không yếu, mỗi người gần tới 3000.

Đo xong từng người một thở vù vù mặt đỏ tới mang tai đi ra ngoài, rất nhanh đến hàng lớp 7.

Nhóc mặt mập mạp Tần Kiến Bác nhìn rất yếu, trên thực tế cũng thở ra trên 3000, thở hắt ra một lần rồi chạy đi mất.

Đến phiên Trần Tư Đình, phía sau chuyển lên phía trước. Khoa trưởng dùng đồng phục học sinh của Trịnh Gia Thạc che mặt rút cuộc cũng lấy mặt nạ bảo hộ xuống hít thở thật tốt.

Doãn Manh ở phía sau Trần Tư Đình, nhìn cô ấy mang theo cái lồng hô hấp, cũng đi tới. Nhìn xem thử Trần Tư Đình có bao nhiêu lợi hại.

Thật đúng là đừng nói, bình thường nhìn Trần Tư Đình nhỏ yếu vậy mà chạy thẳng tới 3000, mắt thấy vượt qua 3000 chạy về phía 4000!

Doãn Manh tròn to hai mắt, mấy nam sinh phía sau Doãn Manh cũng kinh ngạc!

4000,5000,6000.....

Tôi đi đây! Thật là người không thể xem bề ngoài, chẳng lẽ Trần Tư Đình thật ra là kiện tướng bơi lội tương lai sao? Lượng hô hấp này nam sinh nào có thể thở ra được? Chúng nam sinh áp lực như núi, mắt thấy con số lượng hô hấp của Trần Tư Đình vẫn còn đang tích lũy, đột phá tới 7000!

Giáo viên điều khiển máy kinh ngạc, nhiều năm như vậy không thấy nữ sinh nào có thể đột phá tới 7000! Ngay cả bản thân Trần Tư Đình cũng kinh ngạc.

Cô ấy kinh ngạc kết quả chính là nắm mặt nạ bảo hộ, thở mạnh ra một hơi, con số trên máy lại vẫn đang tăng vọt, đã đột phá tới một vạn rồi.

Giáo viên lập tức hiểu ra, "Hồng rồi hồng rồi! Các em đến máy khác xếp hàng đi."

Nam sinh phía sau kêu gào một trận: "Ha ha ha ha, làm cái gì á!"

"Làm tớ sợ muốn chết!"

"Tớ đã nói là không có khả năng mà ~"

Một đám nam sinh cao to nếu lượng hô hấp không sánh bằng một nữ sinh gầy teo nhỏ chẳng phải quá mất mặt rồi sao!

Giáo viên phân tán đội ngũ lớp 7 đến trong đội ngũ mấy lớp khác, rất nhanh hoàn thành kiểm tra.

Trần Tư Đình 2900, Doãn Manh càng thối nát 2300. Cũng may lần này không có xảy ra vấn đề gì, sau đó thuận lợi đi hết các kiểm tra thể chất.

Thầy thể dục thầy Tiểu tập hợp nam sinh nữ sinh lớp 7 lại công bố một tin tức làm lòng người quặng thắt: "Thứ Sáu tuần sau kiểm tra nữ sinh 800 mét, nam sinh 1000 mét! Đừng mặc quần jean, mang giày thể thao nha."

Phía dưới náo động một trận: "Thầy ơi! Chúng em đã lên cao trung rồi mà còn kiểm tra 800 mét sao!"

"Đừng vậy á thầy, thi tốt nghiệp trung học lại không thi."

Thầy Tiểu khoát tay: "Không thể không chạy, cái này là trường học yêu cầu ~ chúng ta thừa dịp thời tiết còn chưa có hoàn toàn lạnh xuống, chạy trước tránh khỏi lại cảm mạo nóng sốt. Coi như là chiếm 20 % trong tổng thành tích môn thể dục, chạy cho tốt đi nhé đừng lười biếng ~"

Nói như thế đúng là không còn đường sống trả giá. Ngay cả Doãn Manh cũng có chút khẩn trương.

Cô nhớ tới luyện tập thi thể dục ở sơ trung, gần tới thời gian thi thì mỗi ngày đều phải vây quanh sân thể dục chạy mười vòng tám vòng, mỗi lần nói phải kiểm tra 800 mét đều bắt đầu căng thẳng trước một tuần, so với thi giữa kỳ còn mệt mỏi hơn.

Lúc trước cô vẫn còn đang cảm thấy may mắn, may không có trùng sinh lúc học sơ tam, mệt chết mệt sống thi 800 mét.

Chỉ là không ngờ sau khi thi đậu cao trung lại không có tránh thoát một kiếp này.

Ngược lại Lý Lộ lại nhao nhao muốn thử: "Đã lâu rồi không có chạy, cũng không biết có thể được max điểm hay không."

Max điểm? Hiện tại Doãn Manh chỉ cầu đạt điểm yêu cầu mà thôi. Phần lớn nữ sinh đều giống như Doãn Manh rất sợ chạy 800 mét, mặc dù biết kiên trì sẽ thành công, nhưng quá trình cũng không phải cứ nhàn nhai là tốt.

Bởi vì kiểm tra thể chất, nên tiết thể dục tan tiết trước thời gian. Sau khi giải tán học sinh tùm năm tùm ba bắt đầu oán trách tới chuyện chạy cự li dài ~

Mặc dù tan tiết trước thời gian, nhưng không thấy được vẻ mặt vui mừng.

Trái lại phần lớn nam sinh không có phản ứng gì. Thể năng khá hơn một chút hoàn toàn không quan tâm đến 1000 mét nhỏ nhỏ này, ngay cả Hàn Siêu cũng cười nhạo: "Nè, các cậu chạy nhiều một chút cũng không cần mỗi ngày phải ăn uống điều độ giảm cân á ~"

Lâm Kha loại thể năng tốt này vốn không coi đây là chuyện quan trọng, dường như nhớ tới cái gì đó: "Đúng rồi, 3 giờ chiều thứ bảy đội bóng rổ trường Thất Trung đấu với đội trường trung học phụ thuộc A, tôi và Phùng Linh Khải vào sân, nếu các cậu không có việc gì....."

"Được a! Không thành vấn đề, đến lúc đó tớ nhất định tới cổ vũ cho Kha thần và A Khải ~ xem các cậu đấu với đám người trường trung học phụ thuộc A kia như thế nào."

"Ô? Chính là trận đấu bóng rổ hữu nghị mà Xã Liên dân áp phích tuyên truyền khắp nơi trong hành lang đó sao?" Lý Lộ bổ sung, "Cảm thấy người đến sẽ thật nhiều á ~"

Lâm Kha gật đầu một cái: "Đúng vậy. Trước đó Doãn Mạnh làm cho mà."

Doãn Mạnh có chút chột dạ nhìn về mặt "Nếu cậu tự giác giúp tôi làm quảng cáo thể này, tôi sẽ miễn cưỡng thuận thể mời cậu một chút là được" của Lâm Kha, miệng đầy cam kết: "Dù sao cuối tuần tôi cũng không có chuyện gì, đến trông cặp sách cho cậu cũng được ~"

Trần Tư Đình cắn môi một cái: "Tớ có thể không đi được rồi..... Thứ bảy có chút việc."

"Ôi, thật sao?" Lý Lộ bĩu môi, "Tớ còn định nói chúng ta cùng đi!"

"Thật xin lỗi á, hoãn lại không được." Trần Tư Đình nói xin lỗi.

Lâm Kha gật đầu một cái: "Có việc bận thì hãy cứ lo việc của mình đi."

"Ôi ~ Nữ thần Trần Tư Đình không đến thật là không có động lực á ~" Phùng Linh Khải vỗ tay sau lưng, lầu bầu nói: "Tớ còn từng khoe nữ thần của tớ với anh Hâm á....."

Mấy nữ sinh Trâu Chân Phái, Vi Mẫn, Phạm Ly Ly đứng lúc đi ngang qua. Trâu Chân Phái nói: "Trong đội trường lớp chúng ta có hai người nhì!"

Phạm Ly Ly nhếch miệng cười: "Vây tôi cũng đi xem một chút! Phùng Linh Khải giới thiệu cho tôi mấy anh đẹp trai trong đội bóng rổ nhá!"

Phùng Linh Khải ra vẻ buồn rầu nói: "Đẹp trai nhất cũng chỉ có tôi thôi ~"

Vi Mẫn cười đùa: "Vây thì bồi thường chính cậu cho Ly Ly đi."

Phạm Ly Ly nói tiếp: "Không thành vấn đề, một người tớ cũng thu!"

Phùng Linh Khải nhìn bàn tay vừa trắng vừa mập đưa qua của Phạm Ly Ly, bị sợ đến thiếu chút nữa đặt mộng ngồi xuống đất: "Đừng đừng! Tha cho tôi đi."

Thật ra thì Phạm Ly Ly không phải là cô gái xấu xí, vẫn có thể xem là mỹ nữ chỉ hơi mập một chút mà thôi. Chẳng qua mọi người nhìn người đẹp hoàn mỹ như Trần Tư Đình nhiều, nên hơi có chút xấu cũng không thể chấp nhận.

"Vây Doãn Mạnh đi không?" Lý Lộ hỏi.

Doãn Mạnh gật đầu một cái: "Tớ không thành vấn đề a ~ chắc chắn đi."

Lâm Kha đã đi được một đoạn đường thính tai nghe những lời này, mím môi kìm chế về mặt một chút.

Trần Tư Đình há miệng, cuối cùng không lên tiếng, nhưng trong đáy mắt có chút mất mát.

Lúc tan học, tiếng chuông vang vọng khắp tòa lầu phòng học. Lý Lộ đi vũ đoàn.

Doãn Mạnh hiềm thấy không có tự học ở phòng hoạt động câu lạc bộ, mà là cùng Trần Tư Đình cùng nhau về nhà.

Đến giao lộ Doãn Mạnh nhiều lần đều nhìn thấy Trần Tư Đình há miệng rồi đóng lại, đóng lại rồi há miệng.

Doãn Mạnh: "Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Còn định giấu tớ?"

Trần Tư Đình: "Thật ra thì cũng không có gì. Chẳng qua là thứ bảy vở kịch của tớ diễn, vốn là muốn gọi các cậu."

Doãn Mạnh kinh ngạc: "Ô? Nhanh như vậy? Thứ bảy tuần này?"

"Đúng vậy á, chỉ có điều không sao. Hiện tại tớ và Tô Hàng quan hệ bé tắc, bình thường luyện tập cũng qua loa một chút mà thôi. Các cậu không tới

không sao cả, coi như là về lên một đấu chấm hết thôi." Trần Tư Đình nhún vai một cái, làm ra vẻ không sao cả.

Doãn Manh cũng không cảm thấy Trần Tư Đình làm qua loa, nếu chỉ phỏng đoán theo lời của Tô Hàng, cô ấy sẽ không đi sớm về tối, hy sinh thời gian chơi đùa để tập luyện.

"Vậy cũng không được." Doãn Manh suy nghĩ một chút, "Như vậy đi. Tớ đi bên kia của cậu trước, sau đó cậu diễn xong rồi hai đứa mình cùng nhau đến xem trận đấu bóng rổ."

Trần Tư Đình: "Vậy được không? Bên chúng tớ là 1 giờ rưỡi bắt đầu, còn phải từ kịch viện Thượng Nghĩa ngồi xe tới đây, rất có thể tới đây thì trận đấu đã kết thúc."

Doãn Manh: "Không sao ~ dù sao nhiều người đều đi xem trận đấu như vậy, cũng không thiếu một mình tớ. Đúng lúc tớ cũng muốn gặp tiểu tiện nhân làm tổn thương Tư Đình của chúng ta rồi cuộc sống như thế nào một chút đấy ~"

Trần Tư Đình bị chọc cười: "Cậu đã van xin tớ như vậy, vậy tớ cũng không thể không đáp ứng cậu ~"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Vở kịch của câu lạc bộ Chính Kịch Thất Trung biểu diễn ở trong kịch viện Thượng Nghĩa. Mặc dù Kịch Viện Thượng Nghĩa không tính là kịch viện mang tính chất tiêu chí lớn gì, nhưng đặt ở niên đại nào, kịch viện cũ cũng có uy vọng của kịch viện cũ.

Cho dù là cho học sinh cao trung thuê không phải là diễn xuất chuyên nghiệp, nhưng cũng có không ít người đến xem. Sáng sớm diễn viên cũng đã ở phía sau hậu đài chuẩn bị đội lên sân khấu rồi.

Doãn Manh ăn cơm trưa xong lúc đến phía sau hậu đài tìm được Trần Tư Đình, Tư Đình đã mặc đồ hóa trang, hóa trang xong hết rồi.

Hóa trang xong đôi mắt Tư Đình rất sáng, cặp mắt nhấp nha nhấp nháy như cánh bướm, áo bào màu xanh lam nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp bức người, chỉ có điều trang điểm đậm, vừa dày vừa đậm từng lớp phủ lên mặt, nhìn qua so với tuổi thật lớn hơn nhiều. Nhưng mà điều này cũng là vì hiệu quả sân khấu, trang điểm và đồ trang sức trang nhã nhìn kỹ không có sơ hở, nhưng người ngồi ở xa thính phòng có thể ngay cả mắt mũi miệng của diễn viên cũng đều không thấy rõ.

Tư Đình vừa thấy Doãn Manh tới, ánh mắt sáng lên: "Manh Manh cậu mang cơm tới cho tớ sao? Thật đúng lúc ~" cô nàng len lén kê vào lỗ tai nói, "Phó Hội Trưởng gọi cơm thật là khó ăn muốn chết....."

Nói xong cô ấy cầm lấy phần cơm chiên trứng Doãn Manh mang tới, ăn: "Ôi chào, gọi cậu tới thật là quá sáng suốt rồi!"

Doãn Manh: "Sớm như vậy mà các cậu đã chuẩn bị xong rồi hả?"

Trần Tư Đình vừa ăn vừa đáp: "Bởi vì một lát nữa trước 11 giờ sẽ diễn tập, thời gian sẽ khá lâu."

Doãn Manh nhìn Trần Tư Đình ăn ngon: "Tớ nói cậu ăn mạnh như vậy, không lo lằng hóa trang bị phai à....."

"Không sao, đến lúc đó sữa lại lần nữa cũng còn kịp."

Hai người hàn huyên một hồi, Trần Tư Đình cười xấu xa nhìn Doãn Manh: "Tớ cướp cậu tới đây, Lâm Kha có thể tức chết hay không?"

"À?" Doãn Manh liếc mắt xem thường, "Sao cậu cảm thấy tớ và cậu ta như có một chân vậy, nhiều người như vậy, cậu ta cũng sẽ không để ý một mình tớ."

Trần Tư Đình lắc đầu một cái: "Tớ cá với cậu Lâm Kha sẽ tức giận."

Doãn Manh há miệng thờ đốc, cảm thấy mình nuôi con nhỏ trước thời hạn. Bản tính làm cho trong nhận thức cố hữu của Doãn Manh, cô và Trần Tư Đình quen thuộc hơn Lâm Kha nhiều.

Bạn bè khác phái quen thuộc đi nữa cũng so ra kém hơn bạn thân cùng phái, chuyện giữa phụ nữ với nhau, chỉ có phụ nữ mới có thể làm rõ ràng, ngoại trừ gay.

Cho nên ngay cả Trần Tư Đình yêu cầu hay không yêu cầu, Doãn Manh gỡ một phát quyết định lựa chọn Trần Tư Đình từ bỏ Lâm Kha. Trong này tất

nhien có một nguyên nhân là không thiếu một mình cô vì trận đấu bóng rổ mà cố gắng trợ trận, nhưng thử nghĩ chuyện Lâm Kha và Trần Tư Đình cùng tới đây, cô có thể sẽ do dự.

Trần Tư Đình nhắc tới như vậy, đột nhiên Doãn Manh cảm thấy mình có chút không đạo nghĩa. Dù sao ngay trước mặt Lâm Kha cô đã đồng ý, không đi quá thật không tốt lắm.

Nghĩ như vậy, Doãn Manh liền lấy điện thoại di động gửi cho Lâm Kha một tin nhắn, kể lại chuyện của Trần Tư Đình một lần, cô có thể cũng không đi xem được trận đấu của cậu ta.

Nửa tiếng trôi qua, như cục đá rơi xuống biển, không chút tin tức.

Trần Tư Đình lo lắng: "Sẽ không giận thật chứ?"

Doãn Manh phát tay một cái: "Cậu ta còn chưa có dễ giận như vậy, có thể là không nhìn thấy ~"

Người điều chỉnh ánh sáng điều chỉnh ánh đèn xong, Phó Hội Trường Vinh Oánh thở hổn hển chạy tới gọi: "Trần Tư Đình! Nữ chính vào vị trí! Đừng ở chỗ này nói đông dài nữa!"

"Đi đi đi đi, tớ đi dạo xung quanh." Doãn Manh phát tay một cái, để Trần Tư Đình đi nhanh.

Doãn Manh nghiên cứu các loại đạo cụ kỳ quái của câu lạc bộ chính kịch hồi lâu, cuối cùng còn ở trong ngăn tủ lật ra Ngân hồn Elizabeth.

Đồ chơi này hẳn là phải ở câu lạc bộ Anime hay câu lạc bộ Cosplay chứ.....

Đi qua đi lại nửa ngày, cô cũng chơi một rồi.

Đi qua ghé ngồi xuống, lại nghe thấy một giọng nam: "Cô cũng là trợ thủ Hội phó tuyển tới sao?"

Doãn Manh ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy một nam sinh cao gầy, thoát nhìn so với mấy nam sinh cùng lớp thành thực hơn một chút. Da rất trắng, tóc màu nâu, tay chân lẻo khoẻo, vừa nhìn đã biết là người phương nam, cô nghĩ một chút, mặc dù mình không phải Hội phó gọi tới, nhưng dù sao cũng không có chuyện gì, qua giúp một tay cũng không sao.

"Tôi có thể giúp một tay."

Nam sinh gật đầu một cái: "Được, cô đến đây đi."

Doãn Manh đi theo qua, nam sinh vòng tới vòng lui dẫn cô đến trước sân khấu: "Giúp tôi nhìn ánh đèn phụ trợ số 2 một chút, lúc chiếu không tới mặt người thì điều chỉnh xuống."

Doãn Manh: "Nhưng tôi không biết lắm á!"

"Không sao, trong này có ghi rõ đấy. Dựa theo làm là được, rất đơn giản, chỉ là diễn tập nhỏ, lúc diễn xuất có người khác tới làm. Cho nên coi như làm sai cũng không sao. Cảm ơn cô."

Nam sinh giải thích xong vội vã đi xuống, đoán chừng là còn có chuyện khác.

Đám người câu lạc bộ Chính kịch kia ai có chức nấy, từ góc độ cao nhất này của Doãn Manh vừa đứng có thể nhìn thấy tình hình nhân viên hậu cần dưới sân khấu.

Đúng như lời nam sinh kia nói, đây chỉ là ánh đèn chiếu một phần, cho nên cũng không khó. Theo người ở dưới sân khấu yêu cầu, người đi qua bên trái thì quay qua phía bên trái sang phía bên phải thì quay qua phía bên phải, trên cơ bản không có vấn đề gì.

Diễn tập đi qua thật nhanh. Một chút lời thoại dài cũng không có đọc, nghe nói trước đó đã tỉ mỉ duyệt qua một lần, lần này kiểm tra lại lần nữa chỉ là xác định vị trí nhân vật chính đi lại.

Trần Tư Đình vừa ra sân, Doãn Manh liền vỗ tay với cô ấy, đáng tiếc cô đứng ở chỗ tối, không có ánh đèn, Trần Tư Đình hoàn toàn không có nhìn thấy.

Có lẽ là bởi vì đi ngang qua sân khấu quá nhanh, Doãn Manh chỉ biết đây là một vở kịch tình yêu cổ trang, ngay cả cụ thể diễn cái gì cũng không rõ lắm.

Diễn tập xong rồi, nhân viên công tác bắt đầu dọn dẹp hiện trường.

Doãn Manh nghĩ thầm cô đây cũng đã thuận lợi làm xong, đang muốn cầm áo khoác kết thúc công việc, lại đột nhiên nghe Vinh Oánh ở phía dưới quay về phía phía trên kêu lên: "Số 2! Ánh đèn số 2! Mang cái giá quay phim xuống!"

Giá quay phim? Doãn Manh làm sao mà biết là cái gì, có lẽ Vinh Oánh coi cô là người của câu lạc bộ, mới thông giọng kêu như vậy. Cô nhìn chung quanh một chút, phát hiện học tử bên kia có một cái giá màu đen vừa thô vừa dài cao hơn cô vài cái đầu.

Bọn họ nói là cái này nhĩ?

Doãn Manh quay vòng một vòng, bắt được phía dưới, khiêng lên.

Thật là nặng.

Một cô bé như Doãn Manh, mang theo một vật nặng đi một bước dừng lại một bước xuống lầu. Không biết đồ chơi này làm bằng chất liệu gì, thật là nặng muốn chết, cô cảm thấy còn nặng hơn gấp đôi cô.

Đang lúc khó khăn xuống lầu, điện thoại trong túi quần đột nhiên ong ong rung lên, vạch túi quần ra, "Cạch cạch cạch" theo cầu thang lăn xuống dưới.

"Ui da!"

Doãn Manh hoảng sợ, ngừng lại nhẹ buông cái giá giữ ở cửa cầu thang chặn ngang eo cô, đụng xương sườn đau thấu xương.

Động tĩnh này rất lớn, lập tức cả hiện trường mọi người trên dưới sân khấu đều quay sang nhìn cô.

"Doãn Manh?" Trần Tư Đình sợ hết hồn, kéo váy nhảy xuống sân khấu, "Cậu làm gì vậy? Tại sao cậu lại khiêng cái giá này?"

Doãn Manh đau nói không ra lời, mấy nam sinh đi lên giúp đỡ khiêng cái giá ra.

"Ui da, mới rồi có một nam sinh gọi tớ tới giúp một tay, dù sao không có chuyện gì làm....."

"Nam sinh nào?" Trần Tư Đình có chút tức giận.

Đúng lúc này, nam sinh có mái tóc xù kia xách theo một đồng lớn đao cụt từ cửa hông chạy vào.

Thật ra Doãn Manh cảm thấy không có gì, nhưng nhìn bộ dạng hùng hổ có chút dọa người của Trần Tư Đình nhìn cô, đành phải chỉ chỉ: "Người đó."

Bình thường Trần Tư Đình cũng không phải là nữ sinh tính tình hung dữ, lại không nghĩ rằng nhìn thấy người nam sinh Doãn Manh chỉ kia lập tức xông tới: "Tô Hàng anh thật là có khả năng á! Người tôi mang tới cũng dám ức hiếp!"

Doãn Manh vội vàng kéo Trần Tư Đình: "Không có việc gì không có việc gì, là tớ chủ động muốn giúp một tay cậu làm gì thế chứ? Anh ấy cũng không biết tớ tới với cậu."

Tô Hàng nhướng mày, cười lạnh: "Trần Tư Đình, cô vẫn ngang ngược như vậy, tự cho là đúng, một chút tu dưỡng cũng không có."

Trần Tư Đình trả lời lại một cách mỉa mai: "Phải mình thật sạch sẽ đó ah! Mỗi ngày chỉ huy này chỉ huy nọ thắng nam ung nhọt."

Người bên cạnh vừa thấy hai người này gây gỗ, đồng loạt giải tán, tránh bị liên lụy.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng Tô Hàng rút cuộc yếu thế giận dữ rời sân.

Doãn Manh coi như là biết được mình thọc phải tổ ong vò vẽ gì rồi, đây không phải là chuyện yêu không được quay ngược trở thành thù thì còn gì nữa?

Vinh Oánh vội vàng tới nói xin lỗi: "Tôi không biết số 2 là cô á, không có sao chứ?"

Doãn Manh lắc đầu một cái: "Không có việc gì không có việc gì, nhưng Tư Đình....."

Vinh Oánh: "Ồi, không sao, kể từ khi bọn họ chia tay thì chưa từng dừng lại..... Đừng lo lắng." Cô ấy nói xong, chỉ huy mấy người khiêng cái giá quay phím rồi đi.

Doãn Manh: "Cái đó, Tư Đình....."

Cô thật sự không biết quan hệ giữa cô ấy và bạn trai cũ lại căng thẳng như vậy. Mặc dù Trần Tư Đình thẳng tính, nhưng cùng bạn học lui tới vẫn còn có chút kỷ xảo, lúc trước chia tay với bạn trai cũ Doãn Manh cũng đã gặp qua, đều là Trần Tư Đình bỏ rơi người khác, từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy nam sinh bỏ rơi cô ấy.

Rất dễ nhận thấy tâm tình Trần Tư Đình không được tốt lắm, thoát nhìn cô ấy thật ra chỉ là thừa cơ hội này tranh cãi với Tô Hàng một trận mà thôi: "Tớ không sao, Doãn Manh. Thật là đã làm phiền cậu, nhanh đi nghỉ ngơi một chút đi."

Hai người ngồi ở khu nghỉ ngơi phía sau sân khấu một lát, liền thấy nhân viên công tác dần dần vào vị trí.

Trần Tư Đình đã điều chỉnh tâm trạng xong: "Manh Manh, một hồi cậu đi lên trước sân khấu, Vinh Oánh sắp xếp chỗ cho cậu."

"Cố gắng lên!" Doãn Manh cổ động cho Trần Tư Đình, Trần Tư Đình tiêu sái phát phát tay, chạy ra phía sau sân khấu chuẩn bị. Hai người mỗi người đi một ngã.

Người phía trước sân khấu mặc dù không tính là tập nập, nhưng Doãn Manh cũng chen lấn cả buổi mới nhìn thấy Vinh Oánh vẫy tay về phía cô: "Sao bây giờ mới đến? Lập tức bắt đầu."

Doãn Manh áy náy cười một tiếng, ngồi ở bên cạnh cô ấy.

Lập tức vở kịch bắt đầu, màn che chậm rãi kéo ra, trong màn hình hiện ra hai chữ bút lông rồng bay phượng múa: *Họa tình*.

Bối cảnh vở kịch này mặc dù được thiết lập ở cổ đại Trung Quốc, nhưng lại có một loại cảm giác như cuộc phiêu lưu của Alice vào Xứ sở thần tiên. Đại tiểu thư Trình Tế Phù sinh ra trong một gia đình quan lại thế gia, từ nhỏ cảm kỳ thi họa tinh thông mọi thứ, nhưng lại có tâm theo đuổi tự do, một ngày nàng buồn chán, vẽ ra một *Tướng quân phóng ngựa dong ruổi chiến trường*.

Thần kỳ nhất chính là tướng quân này sống lại! Bắt đầu từ đó cùng *Tướng quân* này vẽ ra lộ trình chạy ra khỏi thâm trạch.

Tinh tiết vở kịch này nhìn như nghiêm túc, thật ra thì chính là một vở hài kịch, rất nhiều yếu tố khôi hài, hơn nữa Trần Tư Đình sắm vai Trình Tế Phù tình linh cổ quái, rất có thiên phú gây cười, vừa đi lên liền vẽ khuôn mặt của ma ma giáo đường, chọc cho một tràng tiếng cười.

Doãn Manh đang nhìn say sưa ngon lành, đột nhiên điện thoại di động trong tay rung lên, liền thuận tay mở điện thoại di động ra xem, không ngờ là Lâm Kha hỏi âm tin nhắn cho cô.

Ngắn gọn đơn giản chỉ có hai chữ: Không được.

Không được? Cái gì không được?

Doãn Manh tròn mắt, ý là cô không thể không đi xem trận đấu của cậu ta sao? Cô ngẩng đầu nhìn Trần Tư Đình biểu diễn sinh động, cái mông giống như là mọc ở trên ghế, thôi kệ (◕_◕)?

Nếu không thì cô làm bộ như không nhìn thấy như trước đó là được, đến lúc đó Trần Tư Đình diễn xuất xong rồi lại đi cũng không muộn, tiền trạm hậu tấu cậu ta còn có thể nói gì~

Hắn là Lâm Kha cũng không có dễ giận như vậy ~ Doãn Manh le lưỡi một cái, lấy điện thoại di động ra chụp cho Trần Tư Đình mấy tấm hình.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Bá Chủ Học Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.